

திருவிருத்தம்

இத்திவ்யப்பிரபந்தம்—மஹர்வறமதிகல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும் பிரபந்த ஜகதடந்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களுள் முதற்பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந்நான்கும் முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாகில் இது ஐந்தாவதாகும். ருக்வேதஸாரமாமாம்.

இப்பிரபந்தத்திற்குத் திருவிருத்தமென்று திருநாமமாயிற்று என்னென்னில்; இந்நூலில் ஆழ்வார் தமது அன்பு மிகுதி முதலிய செய்திகளை எம்பெருமான் முன்னிலையில் விண்ணப்பஞ் செய்கையால் இதற்கு இத்திருநாமமாயிற்று. வடமொழியிலுள்ள (வ்ருத்தம்) என்னுஞ்சொல் விருத்தமெனத் திரிந்தது. பல பொருள்களையுடைய இச்சொல் இங்கே 'செய்தி' என்னும் பொருள் கொண்டது. ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி 'தேவரீரை அனுபவிக்கைக்கு கிரோதியான தேஹஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளவேணும்' என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேஷிக்கும் முகத்தால் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் இருப்பு தமக்கு மிகவும் அஸாஹ்யமாயிருக்கிற செய்தியையும் எம்பெருமானுடைய கித்யாநு பவத்திலேயே தமக்குக் காதல்கிளர்ந்த செய்தியையும் சொல்லுகிறதாயிற்று இப்பிரபந்தம். 'திரு' என்னுஞ் சொல் வடமொழியிலே 'ஸ்ரீ' என்பதுபோல, தமிழிலே, மேன்மையுடைய எப் பொருள்கட்கும் விசேஷணபதமாகி அவற்றிற்கு முன்னே மகிமைப்பொருளைக் காட்டிலும், விருத்தமென்னுஞ்சொல் செய்தியைச் சொல்லுவதாயினும், காரியவாகுபெயராய், செய்தியைக் கூறும் நூலை உணர்த்துகின்றதின்கு.

"இங்கின்ற நீர்மையினியாமுறுமை—அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்—மெய்நின்ற கேட்டருளாய்" என்று தம்முடைய செய்தியைக் கூறுவதாகவே தொடங்கும் ஸ்வாஸ்யத்தை நோக்கியே நம் பூருவாசாரியர்கள் இதற்குத் திருவிருத்தமென்று திருநாமஞ் சாற்றினரென்க.

அந்தாதித்தொடையாக அமைந்த நூறு பாசரங்களையுடையதான இப்பிரபந்தம் முதற் பாசரமும் கடைப் பாசரமும் நீங்கலாக மற்றைய தொண்ணூற்றெட்டுப் பாசரங்களிலும் அகப் பொருளிலக்கணத் துறைவகைகள் அமையப்பெற்றுள்ளது. வெளிப்படாப் பொருளென்னும் அப்யாபதேசமும், உள்ளுறை பொருளென்னும் ஸ்வாபதேசமும் ஆகிய இருவகைப் பொருளு முள்ளது. சொற் செறிவு, பொருட்பொலிவு, ஆழ்ந்த கருத்து, தொனிப்பொருள், கற்பனை யலங்காரம் முதலிய சிறப்புக்களால் ஒப்புயர்வின்றி விளங்குவது. தன்னைக் கற்பார்க்குப் பிறவித்தயாரமத்து அந்தமிப்பேரின்பமளிக்கவல்லது. எம்பெருமானை அகப்பொருள் கெறியால் அனுபவிக்குந் திறத்திற்கு வழிகாட்டியாயுள்ளது.

ஆழ்வார்களோ பக்திரஸத்தையே மேற்கொண்டவர்கள். இவர்களது திவ்யப்பிரபந்தங்களோ ஞானநூல்கள். ச்ருங்கரா ஸத்தையே பிரதானமாகக்கொண்ட விளவித்துறைகளே ஞானநூலாகிய இதனின் கூறுவது ஏதுக்கு? என்று சிலர் சங்கிப்பர்; மருந்துண்ண மாட்டாத வர்களை மருந்தை வெல்லக்கட்டியினால் பூசி உண்பிப்பதுபோல, சிற்றின்பம்கூறும் வகையால் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுகின்றாராழ்வார் என்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர். ஆழ்வார்களுக்கு பக்திரஸமே ச்ருங்கராஸமாகப் பரிணமிக்கின்றதென்று கொள்க.

இப்பிரபந்தம் அந்தாதித் தொடையாற் பாடப்பட்ட நூலாதலால், சொற்றொடர்க்கிளை பொருட்டொடர்க்கிளை என்னும் இருவகையுள் சொல்தொடர்க்கிளையாம். இதன் பாசரங்கள், பொருளில் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து நிற்பத் தோன்றப் பூருவாசாரியர்கள் அவதாரிகை யிட்டு வியாக்கியானமருளி யிருக்கின்றமையால் இது பொருட்டொடர்க்கிளையுமாம். "பொரு ளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்க்கிளை" என்னும் தன்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் "இரண்டென்னுது வகையென்ற மின்கயான் மூன்றாவது-பொருளினுஞ் சொல்லினுந்

தொடர்ந்துமுன்னெனக் கொள்க" என்றது காண்க. ஆகவே இப்பிரபந்தம் சொற்பொருட் தொடர்நிலை. இதில் தொடக்கப் பாசாத்தில் "பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிக்கின்ற நீர்மை யினியா முறுமை.....அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே" என்ற பிரகிருதி ஸம்பந்த சிவருத்தியைப் பிரார்த்தித்து, (முடிவில்) நிகமசப் பாசாத்திலும் "மாறன் விண்ணப்பஞ்செய்த சொல்வார் தொடையலிந்துறும் வல்லாமுத்தார் பிறப்பாய் பொல்லா வருவினை மாய வன்சேற்றன்னல் பொய்க்கிலத்தே" என்ற பிரகிருதி ஸம்பந்த சிவருத்தியையே இப்பிரபந்தம் கற்றார்க்குப் பலனாக அருளிச் செய்த தலைக்கட்டியிருப்பத னால், இப்பிரபந்தம் முழுமூலத்துவத்தையும் முத்தியையும் உண்டாக்குவதற்கு ஏற்றதாம்.

தனியன் உரை

கருவிருத்தக் குழித்தேயின் காமக் கடுங்குழிவிழ்த்து
ஒரு விருத்தம் புக்குமுலுறுவீர்!, உயிரின் பொருள்கட்
கொருவிருத்தம் புகுதாமல் குருகையர்கோனுரைத்த
திருவிருத்தத் தோடிகற்றிரீர் திருகாட்டகத்தே.

கருவிருத்தம் குழி	கர்ப்பமாகிற வட்டமான குழியை	உயிரின் பொருள் கட்டு	(உங்களுடைய) உயிர் அடை
நீத்தேயின்	விட்டபின்பு [கர்ப்பத்தில் கின்றும் வெளிப்பட்டுப் பிறத்த பின்பு]	ஒரு விருத்தம் புகுதாமல்	தற்குரிய பயன்களுக்கு இடைபூறு சிறிதும் கேரிடாத படி
காமம் கடு குழி விழ்த்து	சிறிற்றின்பவதுபவமாகிய கொடிய குழியிலேவிழுந்த	குருகையர் கோன் உரைத்த திருவிருத்தத்து ஓர் அடி கற்று	திருக்குருகடரீதுன்னார்க்குத் தலைவரான் கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்த மென்னும் நூலில் ஒரு பாதத்தை அப் பணித் த உணர்ந்து
ஒரு விருத்தம் புக்கு	ஒப்பற்ற [மிக்க] கிழத் தனத்தை யடைந்து	திருநாடு அகத்தே இரீர்	பரமபதத்தில் வாழ்ந்திருப் பிராக.
உழுதுறுவீர்	அலைந்து கொண்டிருக்கும் ஜனங்களே!		

***—மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து இறந்து ஸம்ஸார ஸாகாத்தில் அலைகின்ற ஜனங்களை கோக்கி 'இனி உங்களை அந்தத் துக்கம் தொடராமல் நீங்கள் மோகஸாம்பாஜ்யம் பெற்று சித்தபாசந்தம் அநுபவிக்க விரும்புகிறீர்களாகில் கம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவிருத்தமென்னுந் திவ்யப்பாசந்தத்தில் ஓடினியாவது கற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்று உபதேசிக்கிறார்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சூழ்வார் எம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சாணம்.

தம்மாழ்வார் அருவிச்செய்த

திருவிருத்தம்

[பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.]

பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும்*
இக்கின்ற நீர்மை இனியா முழுமை* உயிரளிப்பான்
எக்கின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்! இமைபோர் தகைவா!
மெய்க்கின்ற கேட்டஞாய்*அடியேன்செய்யும் விண்ணப்பமே.

(க)

உயிர் அளிப்பான்	{ எல்லாப் பிராணிகளையும் சகித்தருள்வதற்காக	இக்கின்ற நீர்மை	{ இவ்வண்ணமான இயல்பை [பிறப்புத் துன்பத்தை]
எக்கின்ற யோனியும்	{ உலகைப் பட்ட பிறப்புத் துய்	இனி யாம்	{ இனிமேல் காக்கள் அடை உருமை
பிறந்தாய்	{ திருவவதரித்தவனே!	அடியேன் செய்	{ (உனது) அடியவனாகிய யான் யும் மெய் விண்
இமைபோர் தகைவா!	{ தேவர்களுக்கும் தகைவனே!	ணப்பம்	{ சொல்லும் உண்மையான விஜ்ஞாபகத்தை
பொய் கின்ற	{ பொய்மை கிடை பெற்ற	கின்று கேட்டரு	{ கின்று நீ கேட்டருள ளாய்
ஞானமும்	{ அறிவும்		{ வேணும்.
கொல்லா ஒழுக்குமும்	{ தீவகத்தையும்		
அழுக்கு உடம்பும்	{ அசுத்தங்களோடு கூடின சரிமும்		

(சூழிய இவற்றோடு கூடி)

***—சூழ்வார் தம்முடைய ஞானக்கண்ணுக்கு இவக்கான—எம்பெருமானை கோக்கி
'ஸ்வாமி!', அடியேனுடைய ஸம்ஸாரபந்தம் தொடர்ந்துவராமல் இவ்வளவோடு அற்றுப்
பொருமாறு தேவரீர் அருள்செய்யவேணுமென்று அடியேன் வணக்கத்துடன் சொல்லிக்
கொள்ளும் வார்த்தையைத் திருச்செவி சார்த்தியருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்கிறாநிலில்.

இதில் "இனியாமுழுமை" என்றவிடத்து, யாம் என்று பன்மைபாகவும் முடிவில் 'அடி
யேன்' என்ற ஒருமைபாகவும் பிரயோகத்திருப்பதன் உட்கருத்தைக் கண்டுணரவேண்டும்.
இப்போது தேவரீர் முன்னிலையில் கின்று விண்ணப்பம் செய்பவன் அடியேன் ஒருவனையாகி
தும், என்னொருவனுடைய அகர்த்தத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்வதற்காகமாதிரி அடியேன்
விண்ணப்பம் பண்ணுகிறேனல்லேன்; அடியேனுடன்கூட இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திக்
துவங்கின்ற மற்றம் பல ஸம்ஸாரிகளின் அகர்த்தமும் நீக்கவேணுமென்று அனைவர்க்கும்
பிரதிபிதியாய் அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன் என்பது உட்கருத்து. "பராகர்த்தம்
கொஞ்சிலே படுகையாலே நாட்டுக்காகத் தாம் மன்றாடுகிறார்" என்பர் பெரியவாச்சாரன்பின்னை.

இந்த ஸம்ஸாரநிலத்தின் ஸம்பலிக்கக்கூடிய மூன்று விஷயங்களை முதலடியிலுள்ளிச்செய்
கிறார். பொய்க்கின்ற ஞானமாவது—தத்துவஞானத்திற்கு எதிர்த்தடையான விபரீதஞானம்.
புண்ப பாபங்களுண்டு, பாலோகமுண்டு, எச்வானுண்டு என்று உணர்வது தத்துவஞானம்;
இவைபொன்றயின்கிபென மாறுகக் கொள்வது விபரீதஞானம். அதவே இங்குப் பொய்க்
கின்றஞானமெனப்படுகின்றது.

பொல்லாவொழுக்கு—"யானேதீ யென்னுடைமையும் தீயே" என்கிற அநுஸந்தானத்திற்கு
மாறாக அறங்கரா மமகாக்கள் கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றபடி நடக்கும் நடத்தைகள் பொல்
லாவொழுக்காம். விபரீதஞானத்திற்கும் பொல்லாத ஒழுக்கத்திற்கும் காரணம் அசுத்தமான
தேஹத்தின் ஸம்பந்தமேயாதலால் காரியங்களை முற்கூறிக் காரணத்தைப் பிற்கூறிற்று.

"இக்கின்ற நீர்மை இனியாமுழுமை" என்றது—பிறப்புநீக்கி மோகமும் பெறும்படியாக
என்றவாறு, மீளவுலகமாகிய பாபபதத்தையடைந்த உயிர்க்கு மீண்டு மற்றொரு பிறப்பை

பெடுத்தல் இவ்வென்பது 'இனி உருமை' என்பதில் விளங்கும். உருமை என்னும் இவ்வெதிர்மறை வினைபெச்சம் 'அடியேன் செய்யும்' என்பதிலாவது 'கேட்டருளாய்' என்பதிலாவது அகவியிக்கும்.

இமையோர் தலைவா—அயர்வது மமார்களதிபதியே! என்றவாறு. தென்னத்தி யூரான பேருளானப் பெருமாளுக்கு தேவாதிராஜன் என்று திருநாமமாதலால் அவ்வெம்பெருமானை உளப்படுத்தி சாமப்பந்தமாகிய திருவாய் மொழியின் முதற்பாசரத்தில் 'அயர்வது மமார்களதிபதி' என்று அருளிச் செய்ததுபோல, ப்ரதம ப்ரபந்தமாகிய இப்பிரபந்தத்தின் முதற்பாசரத்திலும் அப்பெருமானையே உளப்படுத்தி 'இமையோர் தலைவா!' என விளக்கி ரு என்று பெரியோர் பணிக்கும்படி. திருநாட்டிலே நித்யமுக்தர்களை அடிமைகொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பிலே அடியோல்களையும் அடிமைகொண்டருள வேணுமென்னும் கிருப்பம் உள்ளுறை.

"மெய்க்கின்று கேட்டருளாய்" என்றவிடத்துள்ள 'மெய்' என்பதை மேலே விண்ணப்பத் திற்கு விசேஷணமாக்கி 'மெய்விண்ணப்பம்' கின்று கேட்டருளாய்' என உரைக்கப்பட்டது. இனி, உள்ளபடியே அகவியித்த உரைத்தலுமாம்; மெய்கின்று—திருமேனியைக் காட்டி உண்மையாக கோரின்று என்கை. அங்குமிங்கும் பதறி ஓடிப்போய்கிடப் பாராமல் கிடைத்த கின்று என்விண்ணப்பத்தை முடியக் கேட்டருள் என்கிறார். பெருமாள் திருவிதிப் புறப்பாடுகளில் வேதபாராயணம் கேட்க கிற்பதில்லை; அருளிச்செயல் இயல் கேட்க கிற்பதுண்டு; ஆழ்வார் இவ்வாறே 'கின்று கேட்டருளாய்' என்று பிரார்த்தித்ததனுன்றோ இது—என்ற ரஸிகர்களின் ரனோக்கி.

'அடியேன் செய்யும்' விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளிக் கோரிக்கையைப் பூர்த்திசெய்ய வேணும்' என்னுமல் விண்ணப்பத்தைச் செவிதாழ்த்தக் கேட்டருள்வதையே வேண்டினர்; எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் பட்டால் போதுமானது; காரியஸித்தி தன்னடையே ஆகும் என்பது கருத்து. 'கேட்டு அருளாய்' என்று பிரித்து இவ்விண்ணப்பத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பின்பு அருள்செய்யவேணும் என்று பொருளல்ல; கேட்கையாகிற அருளைச்செய்ய வேணு மென்கை. 'வந்தருள்' 'அமுதசெய்தருள்' என்னுமிடங்களிற்போல. (க)

செழுநீர் தடத்துக் கயல்மீளிரந்தா னொப்ப* சேயரிக்கண்
அழுநீர் துளும்ப வமைருகின்றன*வாழியரோ
முழுநீர் முகில் வண்ணன் கண்ணன் விண்ணுட்டவர் முதுவராம்
தொழுநீர் வினையடிக்கே* அன்புதுட்டிய துழ்குமுற்கே. (உ)

முழுநீர் முகில், வண்ணன் கண்ணன்	{ கிடைந்த நீரையுடைய காளமேகம்போன்ற கிறத்தை யுடையவனான எம்பெருமானுடைய	செழுநீர் தடத்து கயல் மீளிரந்தால் ஒப்ப	{ மிக்க நீரையுடைய ஒரு தடாதத்தில் கயல்மீன் பிறழ்ந்தாற்போல
முதுவர ஆம் விண்ணுட்டவர் தொழுநீர் வினை அடிக்கே	{ யாவர்க்கும் முற்பட்டவரான ராமபதத்து கிதரு ணாலிகள் வணங்குந் தன்மைமையுடைய திருவடி யினைகளில்	சே அரி கண்	{ சிவந்த ரோகைகளை யுடைய கண்கள்
அன்பு குட்டிய	தனது அன்பைச்செலுத்தின	அழுநீர் துளும்ப	{ (காமகனுடைய பிரியை ஆத்ருமையால்) புலம்பின நீர்ததம்ம
குழ் குழற்கு	{ அடர்ந்த கூத்தையுடைய பெண்மகளுக்கு,-	அமைருகின்றன வாழி	{ தடுமாறுகின்றன; இந்த அன்பு நிலை என்னைக்கும் கிடைத்து நிற்கவேணும், (அரோ—அசை.)

* * *—கீழ்ப்பாசரம் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலருளிச் செய்தது. அத்தன்மை கீழ்ப் பெண்ணிலமை பெய்திப் பேசும் பாசரம் இது. காயிகாவஸ்தையைபடைத்த பேசும் பேச்சுக்களில், தாய் பாசரம் தலைகி பாசரம் தோழி பாசரம் என மூன்றுவகைகள் உண்டு. இப்பாட்டு தோழி பாசரமாய்ச்செல்லுகிறது. தலைவி வேறுபாடுகண்ட தோழி வியந்துரைத்தல். காயகிக்கு உண்டான வலலக்ஷணத்தைத் தோழியானவள் கண்டு சூச்சர்ப்பட்டுப் பேசுகிறாள்.

முதற்பாட்டில் 'இமைபோர் தலைவர்' என்ற எம்பெருமானுடைய உத்தம புருஷத் தன்மையை அநுஸந்திக்கையாலே அப்பொழுதே அவனைக் கிட்டவேண்டும்படியான ஆசை கிளர்ந்தது, அங்ஙனம் அவனைக் கிட்டப்பெருமையாலே ஆழ்வார் ஆற்றுகை அதிகரித்துத் தளர்ந்தார்; அத்தளர்ச்சியாலே தாமான தன்மை யழிந்த ஆண் பெண்ணும்படியான நிலைமை தோன்றி ஒரு பிராட்டி நிலைமையடைந்தார். ஆழ்வார் என்னுக் திருநாமத்தையிழுந்து 'பரங் குச நாயகி' என்ற பெயர் பெறலாயிற்று. தமக்குண்டான அன்பு நிலைமையைத் தம்வாயாற் சொல்லிக்கொள்வதற்காட்டிலும் வேற்றவையாலே விளக்குதல் அழகியதாகத் தோன்றினமை யாக் தோழி சொல்லுமாபோலே, சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்.

எம்பெருமானாகிய காயகளைப்புணர்ந்து, புணர்ச்சிக்கு அடுத்தபடியாகப் பிரிவு உண்டா வது இயல்வாதலால் அப்படியே பிரிந்து, அப்பிரிவை ஆற்றாதவளான நாயகியினுடைய நிலைமை வேறுபட்டிருப்பதைக் கண்டு வியப்புற்ற தோழியின் வார்த்தைபோல் இப்பாகாரம் வெளிப்பட்டிருந்தாலும், எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான அன்புமிகுதி யாலாகிய கண்கலக்கத்தைக் கண்டு 'பகவத் விஷயத்தில் இப்படியும் ஒரு அபிவிவேசம் உண்டா வதே!' என்று வியப்புற்ற நண்பர்களின் வார்த்தையாக இது கொள்ளத்தக்கது. ஆழ்வாரது ஞானக்கண்ணுக்கு எம்பெருமான் ஒருகால் இலக்கானபொழுது அவனை உடனே சேவிரும் பிய இவரை அப்பெருமான் அப்போதே சேர்த்துக்கொள்ளாது மறைப, அதனாலுண்டான துயரமே ஆழ்வார்க்குப் பிரிவாற்றுகைமையாவது.

பின்னடிகளை முந்தற அங்ஙயித்துக்கொண்டு பிறகு முன்னடிகளை அங்ஙயித்துக் கொள் வது. கழுத்தளவும் கடல் நீரை முகந்துகொண்டு கிளர்ந்த காளமேகத்தோடொத்த திருநிறத் தையுடையவனான எம்பெருமானுடைய சித்யஸூரி ஸேவ்யமான பாதாசிரந்தங்களிலே அன்பு மிகுந்துள்ள இப்பரங்குச நாயகிக்கு காயகளைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் கண்கள் நீர்தடும்ப சிற்கும் நிலைமையைக் கண்டால், பெரிய கடல்போலே யிருப்பதொரு தடாகத்திலே அதன் பாப்பெல்லாம் கிம்மும்படி மிளிர்ந்ததொரு கயலானது அத்தடாகம் முழுதும் குழம்பும்படி இடம் வலங்கொள்ளுமா போலே யிருக்கின்றதென்கை. கண்களுக்குக் கயலும், கண்ணீர்ப் பெருக்குக்குச் செழுநீர்த்தடாகமும் உவமை.

வாழியரோ—அழகைநிலைமையைச் சொல்லுகிற இவ்விடத்தில் வாழ்த்துக்கூற அவகாச மேதென்னில், பகவத் விஷயத்தில் அன்பு மிகுதியினால் கண்ணுக்கண்ணீருமாயிருக்கும் நிலைமை அன்பர்கட்குச் சிறந்த கண்காட்சியாதலால் "இந்த நிலைமை பாம்போக்கியமா யிருக்கின்றது! இது மாறாமல் என்றும் நிலைத்திருக்கவேணும்" என்று பல்லாண்டு பாடுவது ஏற்கும். "வண் பொன்னிப் போதுபோல் வருங் கண்ணீர்க்கொண்டு அங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேற செய் தொண்டர் சேவடிச் செழுஞ்சேற என் சென்னிக் கணிவனே" என்றும் "கண்டிடக் கூடுமேல் அதுகாணுங் கண்பயனுவதே" என்றுமுள்ள ருவசேகரப் பெருமாள் பூரிஸூக்திகள் காண்க. வாழி—இந்த விரஹவருத்தம் நீங்கி வாழவேணுமென்றுரைக்கவுமாம்.

'விண்ணாட்டவர் மூதுவராம்' என்றது—மூதுவராம் விண்ணாட்டவர் என மாறி அங்ங யிப்பதால், மொழிமாற்றப் பொருள்கோள். கீழ்ப்பாட்டில் 'இமைபோர்' என்றதுபோலவே இப்பாட்டிலும் 'விண்ணாட்டவர்' என்பது ஈவர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களைக் குறிப்பது எல்லாவயு கங்களினும் மேலான பாம்பதத்திலுள்ளாரைக் குறித்தது. 'மூதுவராம்' என்ற அடைமொழி யினால், இவ்வுலகத்திலிருந்து பாம்பதஞ்சேர்ந்த முக்தரன்றிப் பாம்பதத்திலேயே என்றும் நிலைத் துள்ள அகத்த கருட கிஷ்கிணேசர் முதலிய சித்யஸூரிகள் கூறப்பட்டாராவர்.

'தொழுநீர்' என்பதில் 'நீர்மை' என்னும் பண்பு ஈதுபோயிற்று. நீர்மையாவது ஸ்வபா வம். சித்யஸூரிகளால் தொழப்படுவதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய திருவடிகளென்றவாற. "இணையடிக்கே அன்புவைத்த" என்னது "அன்புசூட்டிய" என்கையாலே ஆழ்வாரது அன்பு. எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு அலங்காரமென்று தோற்றம். "ஆர்வமென்பதோர் பூ" என் றார் பெரியாழ்வாரும். "இணை யடிக்கே அன்பு சூட்டிய சூழ்துழற்கே" என்ற சொற்போக் கால்—எம்பெருமான் திருவடிகள் ஆழ்வார் திருமுடிக்கு அலங்கார மென்னுமிடமும் தோற் றும். "கோலமாமென்சென்னிக்கு உன்கமலமன்ன ருரைகழலே" என்றார் திருவாய்மொழியில்.

'சூழ்துழல்' என்பது சூழ்ந்த கூத்தையுடையவள் என்று பொருள் படுதலால், விணைத் தொகையன்மொழி.

சித்பனலிகள் சிவனாவதற்கும் திருவடியினையத் தமது திருமுடியால் தாங்கியிருக்கின்ற இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானைப் பிரிந்த வரந்திக் கண்ணீர் கைகளாலிறைப்பிற்கு மிகநிலைமை பாம்போக்யமா யிருக்கின்றது என்று அன்பர் வெளியிடும்பாவனையாக ஆழ்வார்தமது பிரிவாற்றாமையை வெளியிட்டாராயிற்று. (உ)

குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண் மகனாக் திருவும்*

கிழற் போல்வனர்கண்டு கிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்? தண்ணத்துழாய்

அழற் போனடுஞ் சக்கரத்தண்ணல் விண்ணோர்தொழக்கடவும்

தழற்போற்சினத்த* அப்புள்ளின்பின் போன தனிநெஞ்சமே. (ங)

தன் அம் துழாய்	{ குளிர்த்த அழகிய திருத் துழாயை யுடையனும்	தனி நெஞ்சம்	{ (எனது) தனிப்பட்ட மனமானது
அழல் போல் அழம் சக்கரத்த	{ (அனூர ரா ஆ னர் க ளை) நெருப்புப்போல் அழிக்கிற திருவாழியை யுடையனும் மான	குழல் கோவலர்	{ புல்லாக்குழலை யுடையான இடையரது
அண்ணல்	எம்பெருமான்	மடம் பாவையும்	{ குணவதியான மகளாகிய நப்பின்னைப் பிராட்டியும்
விண்ணோர் தொழ கடவும்	{ மேலுலகத்தவர் வணங்கும் படி ஏறினதற்குறி	மண் மகனும் திருவும்	{ பூமிப் பிராட்டியும் பெரிய பிராட்டியும்
தழல் போல் சினத்த அ - புள் ளின் பின் போன	{ (பகைவாதிதத்தில்) நெருப்புப்போன்ற கடுங்கோபத்தை யுடைய அக்கருடாழ்வானது பின்னே சென்ற	கிழல் போல்வனர்	{ (எம்பெருமானுக்கு) கிழல் போலேயிருக்க அவர்களை
		கண்டு கிற்கும் கொல்	{ பார்த்துக்கொண்டு (அவ்விடத்தை விடாதே) கிற்குமோ?
		மீளும் கொல்	{ திரும்பிவருமோ?

* * *—நாயகனுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றாத நாயகி நெஞ்சழிந்த உரைக்கும் பாசரம் இது. கீழ்ப்பாட்டில், தன்னுடைய வேறபாடான நிலைமையைக்கண்டு வியந்துரைத்ததோழியை நோக்கி 'அவன் பக்கல்போன என்னெஞ்சு மீண்டுவருமோ? வாராதேபோய் விடுமோ?' என்கிறாளென்க.

எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு ஸேவை ஸாதிக்கும்பொருட்டுக் கருடன்மேலேறி வந்து ஸேவைஸாதித்தவிட்டுத் திரும்பியெழுந்தருளினன்; 'இக்கருடனுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்; எம்பெருமானுடைய காட்சி நமக்குக் கனவினுங் கிடையப்பது அரிதாயிருக்கின்றது; இக்கருடன் இரவுபகலென்னும் வெப்போதம் இப்பெருமானைச் சுமந்துதிரிகிறானே! இப்பரம பாகவதனுடைய பாக்கியம் விலகாதுமானது!' என்று ஆழ்வார் கருதினர்; உடனே இவருடைய திருவுள்ளம் அக்கருடன் பின்னேபோயிற்று, அவன் புருந்த பாம்பதத்தளவும் நெஞ்சம்போயிற்று; போனவிடத்திலே, பெரிய பிராட்டியார் பூமிப்பிராட்டியார் நப்பின்னைப் பிராட்டியார் என்னும் தேவிமார் மூவரும் எம்பெருமானுக்கு கிழல்போலே இருக்கும்படியைக் கண்டால் அச்சேர்த்தியழகை அனுபவிப்பதை விட்டிட்டு மீண்டுவரத்தோன்றுமோ? தோன்றுவது அருமை; அச்சேர்த்தியழகைக் கண்டுகொண்டு அவ்விடத்திலேயே நின்றவிடுமோ, அன்றி, 'நம்முதலாளியினிடம் நாம்போய்ச் சேர்த்துவிடுவோம்' என்று கொண்டு திரும்பிவருகிறோம்? என்று ஸம்சயிக்கிறபடி.

'அப்புள்ளின் பின்போன தனிநெஞ்சம்' என்றவிதனை ஆழ்ந்து நோக்குங்கால் ஒரு சிரிய உள்ளுறைபொருள் தோற்றம்; கருடன் வேதஸ்வரூபியாதலால், சிறந்த பிரமாணமாகிய வேதத்தைத் தமது திருவுள்ளம் அனுஸரிக்கின்றது என்பது தெரிகிக்கப்பட்டதாம். 'தழல் போல் சினத்த அப்புள்' என்று பகைவரை அழிக்கவல்ல பராக்ரமங்கூறுதலால் அவ்வேதப்பாணம் புறமதங்களை யழிக்கவல்லதென்பது கூறிற்றும். 'சக்கரத்தண்ணல் கடவுட்புள்' என்றதனால் அப்பிரமாணம் ஸர்வேச்வராதீநமென்பது விளங்கும். 'விண்ணோர் தொழக் கடவுட்புள்' என்றதனால் அந்தப் பிரமாணபலத்தாலே தேவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவதென்பது பெறப்படும்.

கண்டு கிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்—'கொல்' இரண்டும் ஸந்தேஹத்திங் வந்தவை. இத்தேவிமார்கள் எம்பெருமானை விட்டு நீங்காதிருப்பதேபோல நமக்கும் சித்பயோகம் கிடைக்க

குமோ? அன்ற, இன்னமும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் சிறக்கும்படியாகவே நேருமோ? என்று ஆழ்வார் கவல்கின்றனரென்க.
ஆழ்வார், தமது திருவுள்ளம் வேதங்களிலே பிரவேசித்து அத்தப் பிரமாணமூலமாகத் திருமாலை யநுபவிக்கத் தொடங்கிற்று என்றும், இவ்வநுபவம் மாறிப்போய்விடுமோ அன்றி மாறாத சிதம்பராயிருக்குமோ என்று தமக்கு ஸந்தேஹமுள்ளது என்றும் இப்பாட்டா லருளிச் செய்தாராயிற்று. (ங)

தனிநெஞ்சம் முன்னவர் புள்ளே கவர்ந்தது* தண்ணந்துழாய்க்
கிளிநெஞ்ச மிங்குக்கவர்வதி யாயிலம்* நீடுவே
முனிவஞ்சப் பேய்ச்சி முலை கவைத்தான் முடிதுதுழாய்ப்
பனிநஞ்ச மாருதமே! * எம்மதாவி பனிப்பியல்வே?.

(மு)

தனி நெஞ்சம்	{ (என்றோடு) உறவற்று நீ நிய(என்)மனம் முழுவதையு யும்	முனி	{ கோடுக்குந் தன்மைபுள்ள வஞ்சகியை யுடைய பேய்
முன்	முன்னமே	வஞ்சம் பேய்ச்சி	{ மகளான பூதநிலினுடைய (விஷந்தடவின) முலையை
அவர் புள்ளே	{ அப்பெருமானுடைய கருடப் பறவையே	முலை	{ (பசையற) உருசி பார்த்து உண்ட கண்ணிரா
கவர்ந்தது	{ (சிறர்க்கு மிச்சமில்லாதபடி) கவர்ந்து கொண்டு போயிற்று,	கவைத்தான்	{ லுடைய
	(ஆதலால்)	முடிதுதுழாய்	{ திருமுடியில் குடப் பட்ட திருத்துழாயினது
தன் அம்	{ (அப்பெருமானுடைய) குளிர்ந்த அழகிய திருத் துழாய்க்கு	பனி நஞ்சம்	{ குளிர்ச்சியை யுடைய விஷம்
துழாய்க்கு		மாருதமே	{ போன்ற காற்றே!
கவர்வது	{ கவர்ந்து கொண்டு போவ தற்கு உரியதான	கீ நடுவே	{ இடைமீலே (புகுந்து)
நெஞ்சம்	வேறொரு நெஞ்சை	எம்மது ஆன்	{ (ஏற்கெனவே கோவு பட் புகுக்கிற) எம்முடைய
இனி இக்கு மாம்	{ இனி இவ்விடத்தில் மாம்	பனிப்பு	{ உயிரை மேலும் கடுக்கச் செய்வது
இனம்	{ உடையோ மல்லோம்; (அப்படி யிருக்க.)	இயல்வே.	{ (உனக்குத் தக்க) இயல் கையோ? [தகாது.]

* * * —நாயகனைப்பிரிந்து ஆற்றாத நாயகி வாடைக்கு வருந்திக்கூறும் பாசாயித
பிரிந்துபோன நாயகன்பின்னே தன் மனம் போய்கிட. அதனையிழந்த நாயகி, அந்த நாயக
னுடைய திருத்துழாய் மாலைமீல் தனக்கு உண்டான நடுபாட்டாக தளர்ந்து நிற்கும் பொழுது
அத்திருத்துழாயின் ஸம்பந்தத்தையுடைய காற்றை வந்து விசி வருத்தப்படுதல்; அதனை ஸஹித
திருக்கமாட்டாமல் 'நெஞ்சை யிழந்து வருத்துகிற எம்மை சீயும் வந்த பகைவர்போல வருத்து
தல் தகாது' என்று அக்காற்றைக்குறித்துக் கூறுகின்றாள்.

கீழ்ப்பாட்டின் "அப்புள்ளின் பின்போன தனி நெஞ்சமே" என்ற பிரமாண பூர்வமாக
எம்பெருமான் பக்கமீலே தம் மனம் சென்றமையை அருளிச்செய்தார். அப்படி அப்பெரு
மான் பின்னே சென்ற தமது மனத்திற்கு இவ்வுலகத்திலுள்ள போக்ய பதார்த்தங்களென்க
தம் ப்ரியமாகவல்லாமல் ஹிம்ஸையாகவேயிருக்கும் படியை இதனால் தெரிவிக்கிற
ரென்றுணர்க.

தனிநெஞ்சம் முன்னவர்புள்ளே கவர்ந்தது—"அப்புள்ளின் பின்போன தனி நெஞ்சமே"
என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன விஷயம் திடம் என்பது தோன்ற அவ்விஷயமே மீண்டும்
அநுவதிக்கப்படுகின்றது. எம்பெருமானை யறிவதற்குச் சிறந்த பிரமாணமாகிய வேதத்தின்
வழியிலேயே என்மனம் ஊன்றி சின்றுவிட்டது என்க. தண்ணந்துழாய்க்கு இனி நெஞ்ச
மிங்குக் கவர்வது யாயிலம்—திருத்துழாய் எப்படி பசுருபுகென்று மனத்தைக் கவர்வதா
யிருக்கின்றதோ அப்படி மனத்தைக் கவாவல்ல மாயபென்னும் பிரகிருதியே இங்ருத
'தண்ணந்துழாய்' என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டதாகும். வேதப்பிரமாண மூலமாக எய
பெருமானிடத்துச் சென்ற என்மனத்தை 'இனிப் பிரகிருதி ஆக்கிரமித்துக்கொள்ள இயலாது'
என்றபடி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானைப்பிரிந்த வருந்தியிருக்கும் பொழுது எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தமுள்ள வந்துக்களெவ்வாம் உத்தீபகமாயிருக்குமாதலால் 'அந்தோ! ஏற்கெனவே புன் பட்டிருக்கிற என்னைத் திருத்தழாயும் புண்படுத்தவேணுமோ! திருத்தழாய்க் காற்ற இப் போது ஏதக்கு விசுகின்றது!; அவனும் காணும் கூடியிருக்கும்போதன்றோ இது போக்ய மாவது; இப்போது வருத்தத்திற்கே ஹேதவாகின்றதே!' என்ற திருத்தழாயைக் குறித்தே சொல்லுகிறாராகவுமாம். ஸம்ச்லேஷ காலத்தில் இன்பந்தரும் பொருள்யாவும் சிச்லேஷகாலத் தில் தன்பந்தருதலால் திருத்தழாய்க்கும் அதனோடு ஸம்பந்தப்பட்ட காற்றக்கும் அஞ்சுவது பொருந்தம்.

கவர்வது + யாம், கவர்வதியாம்; "யுவ்வரினிய்யாம்" என்பது கன்னுல்.

பேய்ச்சி முலை சுவைத்த வாலாறு:—ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனாய் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்த வளர்த்தலையறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை யேவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராஷாணி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் துங்கிக்கொண்டிருந்த க்ருஷ்ணசிசுவை யெடுத்தத் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல பகவானான குழந்தை அவ்வாக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்தப் பாலுண்ணு கிற பாலினையிலே அவளையினையும் உறிஞ்சி, அவள் பேரிணைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்பு களின் கட்டெல்லாம் தீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

இவ்வாறாற்றை இவ்விடத்தில் அதுசந்தித்து அப்படிப்பட்டவன் முடிசூடு துழாய்ப்பனி ளஞ்ச மாருதமே! என்று விளிப்பதன் கருத்தயாதெனில்; வஞ்சகம் செய்யவந்தவர்களின் உயிரைமாய்ப்பதே திருத்தழாய்மார்பனுடைய காரியம்; நீ அப்படியல்லாமல் அன்புபூண்ட வர்களின் உயிரையும் மாய்க்கின்றாயே! இது தருமோ? என்றவாறு.

எம்மதாலி பனிப்பியல்வே!—நெஞ்ச எம்மைவிட்டு அவர் பக்கனிலே போனாப்போலே உயிரும் போய்விடலாம்; அவ்வளவுக்குத் துணியில்லாதது இந்தப் பாழும் உயிர்-என்பது தோன்ற 'எம்மது ஆவி' என்கிறார் போனும், பனிப்பு இயல்வே!—எவ்வாருடைய தாபத்தை ஏன் தணிப்பதற்கு உரிய நீயோ நெஞ்சிழந்தாரை இப்படுகொலை செய்வதற்கு ஏற்பட்டாய்? இது உனக்குத் தகாது என்றவாறு. பனிப்பு=பு கிருகிபெற்ற தொழிற் பெயர். சுற்று வகாரம் எதிர்மறை. இயல்வு அன்று என்றவாறு.

இப்பாட்டில், எம்பெருமானை யுத்தேசித்த முதலடியில் 'அவர்' என்று பன்மையாகக் கூறி மூன்றாமடியில் 'முலை சுவைத்தான்' என்று ஒருமையாகக்கூறினது வழுவாகாதோ? எனின; ஆகாது. வழுவமைதியாம்: ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். எம்பெருமானைப்பிரிந்த போனபடியைக் கருதிக் கோபம் தோற்றமாத முதலில் 'அவர்' என்று உயர்த்திக் கொள்ளுள்; அப்பெருமான் முன்புசெய்த [பூதநா நிரணகமாகிற] உபகாரத்தைக் கருதிக் கோபம் தணிந்து மூன்றாமடியில் 'சுவைத்தான்' என இயல்பாக ஒருமையார் கூறினான் என்க. (ச)

பனிப்பியல்வரக வுடைய தன்வாடை* இக்கால நிவ்ஷர்ப்
பனிப்பியல் வெல்லாந்தவிர்த் தெரிவிசும்* அந்தண்ணந்துழாய்ப்
பனிப்புயல் சோருந் தடங்கண்ணி மாமைத்திறத்துக் கோலாம்?
பனிப்புயல்வண்ணன்* செங்கோலொருநான்று தடவியதே. (ரு)

பனிப்பு இயல்வு	{ குளிர்ச் செய்வதையே இயற் றாரி விசும்	வெப்பத்தை விசுகின்றது ; (இவ்விதமாக,)
ஆக உடைய		
தன் வாடை	{ கைத் தொழிலாகவுடைய	{ குளிர்ந்த காளமேகம்
இ காலம்		
இ னார்	{ குளிர்ந்த காற்றானது	{ போன்ற தன்மையை
	{ இப்போது மாத்நிரம்	
	{ இவ்விடத்தில் மாத்நிரம்	{ யுடைய எம்பெருமானது
	{ குளிர்ச்செய்வ தாகிய (தன்	
பனிப்பு இயல்வு	{ னுடைய) இயற்கையை	{ (என்றும் மாருத) கட்டளை
எல்லாம் தவிர்த்து	{ முழுதம் விட்டு	{ இவ்வொருகாலத்தில்கோண
		{ காய்ப் போனது,

அம் தன்னம் தழாய்	{ அழகிய குளிரந்த (அவனது) திருத்தழாயின் விஷயமாக (ஆசைப்பட்ட)	தட கண்ணி	{ பெரிய கண்களை யுடைய இவளது
பனி புயல் சோரும்	{ மழைதளித்தலை யுடைய மேகம்போல நீர் சொரிதெ	மாமை நிறத்து கொஞ்சும்	{ மேனி நிறத்தை யழிப்பதற் கோ போலும்-1.

***—வாடைக்கு வருந்தி மாமைபிறந்த நாயகியின் நிலைமையைக் கண்டு தோழி இரங்கி கூறும் பாசரம் இது. எவ்வாறுடையவும் எவ்வகையான தாபங்களையும் தணிப்பதையே இயற்கையாகவுடைய மந்தமாருதமானது இப்பொழுது இவ்வூரில் இவளை எரிக்கின்றது; எரிப்பது நெருப்பின் தன்மையேயன்றிக் காற்றின் தன்மையன்று; குளிரப் பண்ணுவதையே இயற்கையாகவுடைய காற்றுக்கு இப்படி நிலைமை மாறுபட்டதற்கு என்ன காரணமிருக்கும்! இவளது நிறத்தை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதிய எம்பெருமான் தனது செங்கோன்மையை மாறுபடுத்தி வாடைபை வேறுபடுத்தி அனுப்பியிருக்கிறான் போலும்!; இன்ன இன்ன வஸ்துக்கள் இன்ன இன்ன தன்மையை யுடையனவா யிருக்கவேண்டும் என்று ஆதியிலே எம்பெருமான் ஒரு வாய்பு கட்டிவைத்திருக்கிறான்; அதன்படியே குளிர்ச்சியைத் தன்மையா யுடைத்தா யிருக்கக் கடவதான காற்று இப்போது எரித்தலைத் தன்மையாகக்கொண்ட தென்னில், எம்பெருமான் தான் செய்திருந்த வ்யவஸ்தையைத் தானே மாறுபடுத்தி யிருக்க வேண்டும்; 'மந்தமாருதம் பரங்குச நாயகிக்குத் தாபத்தை உண்டாக்கக்கடவது' என்று ஸங்கல்பித் தனன் போலும்! என்று தோழி இரங்குகின்றாள்.

எம்பெருமானைச் சேர்வதற்குக் காலவிளம்பம் பொருமல் விரைகின்ற ஆழ்வார் தமக்கு இவ்வுலகப் பொருள்யாவும் வெறுப்பு விளைக்கின்றன என்று ஸ்ரீ மதாக்கிபோல்வார் சொல்லும் பாவனையாக ஆழ்வார் தமது நிலைமையை வெளியிட்டுக் கொள்ளுமென்பது இதற்கு உள்நுறை பொருளாக உணரத்தக்கது. இவ்வுலகத்தவரான பிராகிருதர்கட்கு இன்பத்தரும் பொருள்கள் ஆழ்வார்க்குத் துன்பத் தருவனவாகத் தோற்றதல் முன்னிரண்டடிகளிற் குறிப்பிடப்பட்டது. இவ்வுள்ள எல்லாரையும் ஸூகப்படுத்துகின்ற சப்தாதி விஷயங்கள் திருக்குறையில் இவ்வாழ்வார்க்கு மாத்திரம் வெறுப்புக்கு இலக்காயிருக்கின்றன என்றவாறு.

'தன்வாடை' என்றாவது, 'பனிப்பியல்வாக வுடையவாடை' என்றாவது சொன்னால் போதுமே, இரண்டு விஷேணங்களு மிட்டது ஏன்? எனில்; தோழிந்பண்பையும் குணப்பண்பையும் கருதியென்க. பஞ்சபூதங்களுள் ஒன்றாகிய காற்று மற்றொன்றாகிய அக்கியின் தன்மையை அடைந்த இந்த அநீதி மற்றெப்போதுமில்லை, மற்றெவ்விடத்துமில்லை; அவனைப் பிரித்திருக்கிற இக்காலத்திலே, பிரித்ததனியிருக்கிற இவ்வூரிலே—என்பது தோன்ற 'இக்காலமில்வூர்' என்றது. அவ்வாடை முன்பு இவளுக்கே இனியதாயிருந்த தென்பது தெரிய 'இக்காலம்' எனப்பட்டது. இப்பரங்குச நாயகியின் ஆற்றாமையைக் கண்ட வாராயும் வாடை தபித்தலால் 'இவ்வூர்' எனப்பட்டது. கருடாழ்வானைக் கொண்டு நெஞ்சைக் கவர்ந்து போனான் 'வாடையை யனுப்பி மேனி நிறத்தைக் கவர்ந்து போகக்கருதி வாடையைக் கொடியதாகுமாறு சங்கற்பித்து ஏகியிருக்கக்கூடும்' என்பது தோன்ற 'மாமைத்திறத்துக்கோலாம்' என்றது.

புயல்வண்ணன்—மேகம்போற் கரியவடிவத்தையும், அதுபோலத் தாபந்தீர்த்துப் பாத்யபகார மேதீர்பாராமல் உகவுகிறதன்மைக் குணத்தையும் உடையவனென்று பேர் பெற்றிருக்கும் பெருமான் இப்பொழுது விருத்த ஸங்கல்பஞ் செய்குகொண்ட வருத்தத் தொடங்கினான்! என்று சொல்லவேண்டி 'இப்போது வருத்தமின்ற இப்பெருமானுடைய இயற்கை இன்னது; என்று குறித்தாள். புயல்வண்ணன் விருத்துவைத்து இப்படி இவன் வருத்துகொண்டான்! காற்றின் ஸ்வபாவத்தை மாத்திரம் மாற்றினான்வன்; தன் ஸ்வபாவத்தையும் மாற்றிக் கொண்டானே! என்கை.

"நெடுங்கடல் நிற்பதும் ஞாயி றகாய்வதும் நிறறலும் கால், ஒடுங்கிடப்பதும் தண்கார் பொழியதும் உழிதனில், சுடுக்கனல்பற்றிச் சுடாதே யிருப்பதும் தும்பைபுனைந்து, அடுக்கனல்வாழி, அரங்கேசர் தந்திருவானையினே" [திருவாய்க்கத்துமாரை-15.] என்றபடி உலகத்தில் ஸ்ருஷ்டிப் பொருள்களையாவும் புடை பெயர்தல் எம்பெருமானது கட்டளைப்படியே யாதலால், இங்கு வாடையின் குணம் மாற்றினை எம்பெருமானது ஆற்றைக் கோணுதலினாலாகியதெனக் குறித்த

தான். 'ஒரு நான்கு தடவியதே'—எம்பெருமானுடையசெங்கோன்மை ஒருநாளும் கிண்குலைவ
கன்று; அப்படிப்பட்டது இவள் கிறந்தையழிப்பதற்காக இவ்வொருபொழுது கிண்குலைத்தது.

இதனைத் தோழிபாசுமாகக் கொள்வதன்றியே தாய் பாசுமாகக் கொள்வதுமுண்டு.
'தண்ணம்' என்பதில் அம்—பண்புப்பெயர் கிருகியுமாம், சாரியையுமாம். தடவியது—
கோணிற்ற; தொங்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உரியியலில்(23) "தடவென்கிளவி. டிகோட்டமுஞ்
செய்யும்" என்றதனால் 'தட' என்னும் உரிச்சொல் வளைவையும் உணர்த்துவதாதலால் அதனடி
யாகவே 'தடவியது' என்றசொல் பிறந்த தென்னலாம் (6)

ஃ கோட்டழம் செய்யும்—கோணல் என்னும் பொருளையும் உணர்த்தும் என்றபடி.

தடவியவம்பும் முரிந்தசிலைகளும் போகவிட்டு*

கடாயின கொண்டோல்கும் வல்லியதேனும்*அசுரர் மங்கக்

கடவியவேகப் பறவையின்பாகன் மதனசேங்கோல்

கடவிய கூற்றங்கண்டர்* உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே. (சு)

இது	இவ்வடிவானது,	வேகம்	விரைவையுடைய
தடவிய	வளைந்த	பறவை	{ பகிராஜனாகிய வாமனத்
அம்பும்	பாணங்களையும்		{ துக்கு
முரிந்த	ஒடிந்த	இன் பாகன்	{ இனிய பாகனாகிய எம்பெரு
சிலைகளும்	விற்களையும்		{ மானது (ஸம்பந்தம் பெற்ற)
போகவிட்டு	கொன்னாமல் ஒழித்து	மதனன்	மன்மதனுடைய
கடாயின கொண்டு	{ உபயோகிக்கத் தக்க அம்பு	செங்கோல்	ஆளுவதைய
ஒன்றும்	{ களையும் விற்களையும் ஏந்தி	கடவிய	கடத்திற
	துவண்டு நடக்கிற	கூற்றம்	யமனாயிருக்கும்;
வல்லி ஏனும்	{ ஒரு பூக்கொடி போன்ற	ஞாலத் தள்ளே	இந்நில வுலகத்திலே
	{ பெண்வடிவமா யிருந்ததா	கண்டர்	{ (இவ்வழிகிய வடிவத்தைப்)
	யினும்,		{ வார்த்தவர்களே!
அசுரர் மங்க	அசுரர்கள் அழியும்படி	உயிர் காமின்கள்	{ (உங்களது) உயிரைக் காத்
கடவிய	ஏறி நடத்தப்படுகிற		{ துக் கொள்ளுங்கள்.

***—ஐஞாநஸாதனங்களால், கிறந்து அமைதியேரடிருக்கிற ஆழ்வாருடைய பார
வத்தைக் கண்ட அன்பான பாகவதர் திருவுள்ள முகந்து உலகத்தாரை நோக்கி 'இவ்
வாழ்வார் தம்மையடுக்கிற ஸம்ஸாரிகளை இவ்கிருள் தருமாஞாலப் பிறப்பு நீக்கி முக்த
ராகச் செய்ய வல்லவர்; நீங்கள் ஸம்ஸாரத்திலேயே கிண்கிருக்க விரும்புவீராயின், ஊரும்
நாடு முலகமும் தம்மைப் போலில் ஆக்க வல்ல இவர்க்கு வசப்படாமல் தப்பிப் பிழையுங்கள்'
என்று ஆழ்வார் தமது மஹிமையை வியந்துகூறும் பாகவதர் பாசுமாக உள்ளுறை பொருள
மைந்த இப்பாட்டு—ஒரு காயகியின் அழகிய வடிவத்தைக் கண்டு அதனிடத்து ஈடுபட்ட காய
கன் உலகத்தாரை நோக்கி 'இவ்வடிவம் மேலெழுப்பார்ப்பதற்கு ஒரு மெல்லியல் வடிவமாகத்
தோன்றினாலும் உண்மையில் மன்மதனுடைய ஆற்றைமுழுவதும் தவறாமல் செலுத்துகிற
ஒரு மிருத்யுவாகும்; இந்த உலகத்திலே ப்ரஸித்தனை மிருத்யுவைத் தப்பினாலும் தப்பளாம்,
இந்த மிருத்யுவைத் தப்பதல் அரிது; இது கண்டவர்களையிரைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுந்
தன்மையுடையதாதலால் உங்களையிரை இதன் பக்கம் இழக்காமல் நீங்கள் சூறிக்கொண்டு
காத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்ற சொல்லும் பாசுமாக அமைக்கப்பட்டது. முற்கூறிய
ஸ்வாபதேசார்த்தத்தில், தலைமகள்—ஆழ்வார்; தலைமகன்—பாகவதர்.

கீழ் எம்பெருமானைத் தலைமகனாகக் கூறிவந்தவர் இங்கு ப்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தலை
மகனாகக் கொள்ளவேண்டும்படி பாசுமருளிச் செய்யலாமோ! எனின்; கிளவித்தலைமகன்
என்றும் பாட்டுடைத் தலைமகன் என்றும் இரண்டு தலைமகன் அமைவதுண்டு; (இது இறை
யனாகப்பொருளுரையாலும் விளங்கும்.) ஆழ்வார் எம்பெருமான் பக்கவிற்போல அவனது
ஸம்பந்தம் பெற்ற அடியார்களிடத்திலும் மிக்க பக்தி கொண்டு அவர்களையும் தமக்குத் தலைவ
ராகக்கொள்ளுந் தருதியுடையவென்பது. "மாயப்பிராண்டியார்கள் குழாங்களை—உன்
கூடுவதென்று கொலோ" இப்பாடி ப்ரஸூக்திகளில் விளங்குதலால் ப்ரீவைஷ்ணவர்களைக்
கிளவித் தலைமகனாகக் கொள்ளலாம். எம்பெருமான் எப்போதும் பாட்டுடைத் தலைமகன்.

"தடாவியவம்பும் முரிந்த சிலைகளும் போகலிட்டுக் கடாயின கொண்டு ஒல்தும் வல்ல இதேனும்" = வல்லி என்றது பெண்மகளைச் சொன்னபடி. இங்கு, பாங்குசநாயகியைச் சொன்னவாறு. கொள்கொம்பை ஆதாமாகப் பற்றியல்லது தானே நிலைத்திருக்க மாட்டாத கோடிபோல ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் பற்றியல்லது தரிசாது பாவசப்பட்டிருப்பொன்பது இதனால் வெளியாகும். உபயோகமுற்ற அம்புகளையார் சிலைகளையும் சீக்கி நல்ல அம்புகளையும் சிலைகளையும் கொண்டதாகச் சொல்லுபிறழ்தற்கு உட்கருத்து யாதெனின்; பிராக்ருதர்களுடைய மாறுபடும் இயல்புடைத்தான அறிவென்ன உபாயமென்ன இவற்றிற்காட்டிலும் ஆழ்வாருடைய நிலைத்த ஞானசாதனங்களுக்கு உள்ள மேன்மை கூறியவாறு. இதவே பின்னடிகளில் விவரிக்கப்படுகிறது: [அசுரர்மங்க இதயாதி.] கொடுத்தனமையுடைய மதார்தாஸ்தர்களை அசுரர் என்கிறது. அவர்கள் சிலை பெரும்படி உபயோகிக்கப்படுகிற கிறத்த பிரமாணமான வேதத்துக்குத் தலைவனுள் எம்பெருமான் நிறத்தின் மிகுந்த காதலையுண்டாக்கி முத்திபெறுவதது அது ஒன்று நிகழ்ந்ததே தொடர்ச்சிக்கு ஒரு யானாகவுள்ளவர் ஆழ்வார் என்கை.

கண்டிர்! உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே = உலகத்தில் ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப்பெற்றவர்களில் அவரும் ஸ்வதந்தராயிருக்கமுடியாது; எவ்வாறும் அந்நியார்து சேஷத்துமாகிற ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றவர்களாவர்; அப்படியாக்குவதற்காகவே இவரது திருவவதாரம்; அப்படி ஸ்வரூபம் பெறாமல் நித்யஸ்வரூபிகளாகவே உழுவலேண்டி உங்களுடைய உங்களுக்கு உரியதாகவே வைத்துக்கொள்ளக் கருதுகிறீர்களாயின் இவருடைய கடாசுத்தத்துக்கு இலக்காகாதபடி ஒழிந்த போங்கள் என்றவாறு. ஸ்வரூபதேசத்தில் ஞானமென்று கொள்ளப்படுகிற கண்ணுக்கு, குறிதவருது எய்யும் அம்பை உலகம் கூறியதனால், இவரது ஞானம் பாம்பொருளைத் தவருதுபற்றுகதன்மையது எனக்கு மத்தபடியாம். அல்லாது அம்பைச் செலுத்தும் கருவியாதலால் ஸ்வரூபதேசத்தில் அது ஞானசாதனங்களைக் குறிக்கும். ஞானமாகிய அம்புக்கு வளைவாவது ஸ்ரீபார்தாங்களிற் செல்லுதல். ஞானசாதனங்களாகிய அிற்களுக்கு ஒரவாவது ஒருகால் தவறிப்போதல். இவ்வளவு கெடுதலில்லாது நிலைபெற்ற ஞானசாதனங்களை யுடையவென்பதுதோன்ற 'கடாயின கொண்டு' என்றது. 'கண்டி ருயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே' என்றது—ஆழ்வாரை ஸேவிக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியற்றப்பட்டாம் என்றவாறு.

இனி அந்நியார்பதேசப்பொருளில் சில கிவானங்கள் செய்வோம்;—இந்த நாயகியானவள் மன்மதனுடைய ஆணையை உலகத்தில் தவருது கடத்தும்பொருட்டு நல்ல அம்புகளையார் சிலைகளையும் கொண்டாள்; மற்ற ஸ்திரீகளின் கண்புருவங்களினது அழகிற்காட்டிலும் இவ் ஞாலய கண்புருவங்களின் அழகு சிறந்தது: மன்மதனது அம்பும் சிலையும் வளைந்தொழியக் கூடியன என்று கருதி அவற்றையொழிததுத் தன் கண்புருவங்களுையே தக்க அம்பு சிலைகளாகக்கொண்டு உலாவுபவள் இவள். (மன்மதனது ஐந்து புஷ்ப பரணங்களினும் ஐந்து கருப்பு வில்லினும் இவளது இரு கண்பார்வையும் இருபுருவங்களோடு வேட்டைகளை விளைவிப்பதில் சிறப்புடையன என்பது தெளிவாக இங்ஙனாக கூறப்பட்டது)

கண்ணபிரானது மனையையு திருபுகளின் திருவவதாரமுடைய நகரினிலிப்பாட்டியிடய மன்மதன் பாத்யம்சென்னும் ஞானசாதத் தோன்றிது என்பதபற்றி மனமகன் இவரின் மகனாதலால் 'பறமையின் பாகன் மதனன்' எனப்பட்டது. (கொஞ்சி நின்ற ஆறுமேதது மையுருபின் பொருள்—பிதருபுரப்பாருப ஸம்பந்தமாம்.) உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் உற்றையும் எம்பெருமானோடு ஐந்தைகையான ஸம்பந்தமுடையன வென்றதென்கொண்டவியல் அன்பு மிகுதியால், வேட்டைகளைச் சிலை வந்ததுபலவருமா ஸ்வரூபமாய் அவனது ஸம்பந்தத் தோன்றக் கூறுவதபடி. மன்மதனது கருத் சேனை யெனப்படுகி. மதன்களின் சிறந்தவனான இவள் அவனது சேனை தலைவியாய் தங்காக்குச்சென்று மரணபரிபந்தம் காணவேதகூட உயிர்களுக்கு உண்டாகக்கூட இங்ஙனாய் மன்பதனுணையைச் செலுத்தபவனாகப்படி தோன்ற 'மதன சேனகோல் நடாவிய கூற்றம்' என்றது. "மீன்சேர் குழாமையே கோகையும் வெம்மு" யும் கூற்றம் கூற்றம், கணபசு நாயுபயக் கொண்டோடிப் பேரளிக் கருகைச்சொம்" என்றும், "இக்கொடியை யின்றான் டோதும், கொன்வாணவருகக்கார் கூற்றின் ஸம்மலவோ கொடியவாரே" என்பதழன் சிலைகளைத்தாமனிச் செய்யுள்கள் இங்கு கிளவுக்கு வரும்.

'கடாயின' என்பது 'கடாயின' என்று ஸம்ஸாரப்பட்டது; இவ்விபயச்செய்தலுக்கு, பெயர், மதனன் + செங்கோல், மதன செங்கோல், நடாவிய—'கடாயின' என்பதன் கிளவாம்; வ—தம் கிளவி.

இப்பாட்டால்—ஆழ்வார், நான் ஸம்ஸாரிகளை வாரிப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு போக வந்திருக்கிறேன்; இக்காரியத்திற்காக எம்பெருமானும் சில அவதாரங்கள் செய்து என்னிடமும் அவனுடைய ஸாதனங்கள் தவறிப்போயின; என்னுடைய ஸாதனங்கள் அங்ஙனம் தவறிப்போகமாட்டா; எனது கோக்குக்குத் தப்பிப் பிழைக்க விரும்பமுடையீர்! தப்புகள்; மற்றையோரைத் தவறாது திருத்திப்பனிக்கொள்வேன்—என்றாயிற்று. ... (ச)

நான் பளிப்பச் செறித்து = கன்னிரிட்டுக் கால்சீதைத்து

நெவல்வேறு பொரநின்ற வானமது = திருமால்

கோஞ்சுமந்து பிரிந்தார்கொடுமை குழறுதன்பூய்

காலங்கொலோ வறியேன் = வினையாட்டியேன் காண்கின்றவே. (எ)

நான் பளிப்பச் செறித்து	உலகம் கடுங்கும்படி கம்மிதாம் கெடுங்கி	கோலம் கமந்து	வடிவத்தை யுடையதாய்
கல் சீர் துட்டு	{ (கம் உடம்பின்) நீரை கன	பிரிந்தார் கொடுமை	{ பிரிந்துபோன நாயகனது
கால் சீதைத்து	{ ராக வெளிச்சிந்தி	குழறு	{ கொடுத்தன்மையைக் கூறு
நெவல் வேறு	{ கால்களால் தரையைக் கீறி	தன் பூ காலை	{ கிற
பொரநின்ற	{ கொண்டு	கொல ஒ	{ குளிர்ந்த அழகிய கார்காலந்
வானமது	சுரியவலி எருதுகள்	வினையாட்டியேன்	{ தானே?
திருமால்	பேய் செம்பாப்பெற்ற	காண்கின்ற	{ தனிநையுடைய கான்
	ஆகாசமாகும் இது;	அறியேன்	{ காண்கின்றவற்றை
	எம்பெருமானுடைய		{ இன்னதென்று அறிகிறே
			{ வில்லை.

* * *—“காலமயக்கு” என்னுந் துறையில் அமைந்ததாய் நுப்பாகாய். இத்துறைதானே திருக்கொலையாரில் ‘காலமறைத் துணத்தல்’ என வழங்கப் பெற்றுள்ளது. நாயகியோடு கூடியிருந்த நாயகன் ஒரு காரியப் பாடாகத் தேசாந்தாஞ்செல்லவேண்டி ‘மாதே! நான் இப்போது புறப்பட்டுப்போய்க் கார்காலத்திலே திரும்பிவருகின்றேன்’ என்று சொல்லிக் காலம் குறித்துப் பிரிந்து சென்று அக்கார்காலம் வந்தவளவிலும் தான் வராதிருக்க, ‘அந்தோ! நாயகன் குறிப்பிட்ட காலம் வந்துவிட்டதே!, இவ்வளவிலும் அவன் வந்திலனே!’ என்று காரகாலவரையையும் காதலன் வராமையையும் கோக்கி வருந்துகின்ற தலைகையைத் தோழியானவள் ‘நங்காய்! நீ ஏன் வினே வருந்துகின்றாய்? பெய்யே கார்காலம் வந்தாலன்றோ காதலன் வந்தாகாய்! நீ ஏன் வினே வருந்துகின்றாய்? பெய்யே கார்காலம் வந்தாலன்றோ காதலன் வந்திருக்கான்; அவன் சொல்லிப்போன கார்காலம்வரவில்லை; கார்காலமன்றாகில் இதோ மழை பெய்கின்றதே; ஓஹு என்? என்று கேட்பாய்; வானத்தில் நெருங்கி நீர் சொரிபவை மேகங்கள்ல்ல; ஒன்றோடொன்று போர்செய்து கறத்த எருதுகளைக்கண்டு மேகமாக மயங்குகின்றன; அப்படிதலை; அவை கரிய காளைகளையன்றி மேகங்களல்ல; பெய்கின்றது மழையேன்று; அக்காளைகளின் சிவர்கை நீரும் கிறீரும் பெருருவதைக் கண்டு மழையோக மயங்குகின்றாய்த் தலை’ என்று தலைகையை ஒருவரது ஆற்றவேண்டிக் காலத்தை மயக்கிக் கூறுகின்றாள் தோழி.

இப்படி பொய்யுரை கூறுவது பாவமாகாதோ வெனில்; ஆகாது; “பொய்ய்மையும் வாய்மையிடத்த, புனேதீர்ந்த கன்மை பயக்குமெனின்” என்பது திருக்குறள்; பெருந்தீங்கை யாயினும் மாணத்தையாயினும் அடைய வின்றதோர் உயிர் ஒரு பொய்யுரையால் அத்தன்பத்தி வின்ற நீங்கி இன்பமடைவதாயிருந்தால் அது பொய்ய்மைக்குற்றத்தின்பாற் படாதென்க. இங்குப் பிரிவாற்றாமையால் தலைகளுக்கு உண்டாகும் அபாயத்தைப் புனைந்துரையால் ஒழித்த வாறுகாண்க. இங்ஙனம் தோழி பொய் சொல்லியிட்டாலும் தலைகளுக்கு உண்மைதெரி யாதோ? ‘எப்படியாவது கம்மை ஆற்றத்தற்காகக் கற்பனைவகையால் முழுப்பொய் கூறுகின் றாள்’ என்று நினைத்துக்கொள்ள மாட்டாளோ? என்னில்; அவ்விதமாக அவள் நினைத்தாக் கொள்ளாமக்காலவே, உடனே ‘தண்பூங்காயங் கொலோவறியேன்’ [பெய்யே இது கார்காலத் தானே என்னவோ அறியேன்] என்று தானும் ஐயப்படுவதாகச் சொல்லி முடிக்கிறாள்.

‘இது கார்காலமன்று, என்று நினைத்தேஹமாகச் சொல்லுவ தானே தலைக்கு ஆறதல் உண்டாகும்; முதலில் காலத்தை மயக்கிச் சொல்லி, உடனே ‘அக்கார்காலந்தானே இது!’ என்றும் சொல்லிவைத்தால் தலைக்கு வருத்தமென்றோ நிதும்; ஆறதல் உண்டாகாதே பெய்யின்; ‘நமது தோழி இரண்டுவகையாகவுஞ் சொல்லுகிறாள்; அவள் பொய்சொல்லுகிற வளவில் ‘இது கார்காலமன்று’ என்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லியிடலாம்? அப்படி சொல்லா

மல் ஸந்தேஹமாகச் சொல்லியிருப்பதால் அவளும் நிச்சயிக்கமுடியாதபடி யிருக்கிறதுபோலும்; இதைதான் ஆராய்ந்து பார்த்து நிச்சயிப்போம்' என்று தலைகீழினைத்து 'இது கீலவல்லேன பொராவின்ற வானமா? தன் பூங்காலமா? என்று ஆராயத் தொடங்குவள்; இந்த ஆராய்ச்சியில் சிறிது பொழுது ஆறியிருக்கிறாள், என்பது தோழியின் கருத்தாகலாம்.

திருமால்கோலஞ்சுமந்திருப்பதும் பிரிந்தார்கொடுமையைக் குழுவதையாகிய தன் பூங்காலங்கொலோ! அறியேன் என்கிறாள். கார்காலத்து மேகமானது—விளங்குகின்ற மின்னலாலும் கறுத்த சிறத்தாலும் திசைகளை மாற்றிக்கொண்ட கரிய திருவிறமுடைய பூமீமஹாவிழ் ணுவைப் போலாதலால் 'திருமால் கோலஞ்சுமந்து' எனப்பட்டது. மேகம் கர்ஜிப்பதானது—பிரிந்துபோய் இக்காலத்திலும்வாராத தலைவருடைய கொடுமையைஞாபகமுட்டி வருத்ததலால் 'பிரிந்தார் கொடுமைகுழறு' எனப்பட்டது. 'இம்மாரிகாலத்திலும் வந்து அணையாதே தனிக டிடை விடக்கின்ற தலைவர் மிகக் கொடியவர்!' என்று கோஷம்போடுவதுபோலிருக்கின்ற தாம் மேகம் முழங்குவது. தலைவருடைய கொடுமையாவது—சொன்னபடிவாராத குற்றம். 'தன் பூங்காலம்' என்று அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறினது 'அக்காலம் கவசிக்கு உரியது' என்பதைக் காட்டாவாம். 'தன்பூங்காலமன்று' என்னாமல் 'தன்பூங்காலங்கொலோ!' என்றது—'தலைவர் இருக்குமூரிலும் இக்கார்காலமே யாகுமாதலால் டன்னப் போலே அவரும் பிரிவில் ஆறியிருக்கமாட்டாதவராய் விடைந்து வந்திருவர், வருகதாமித' என்று ஆற்றுகிறபடியுமாம்.

தோழியானவள் தன்னை 'வினையாட்டியேன்' என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறாள்; நீ இப்படி வருத்தப்படாதிருக்க உன்னைக் கண்டு கொண்டு நக்குப்படியான பாவத்தைப் பண்ணினேனே நான்! என்று தன்னை சிந்தித்துக் கொள்கிறாள். 'அவன் வாராமல் நீ வருத்தலு தற்குக் காரணம் அவனுடைய கொடுமையுமன்று, காலமுமன்று, கால்கிற என்னுடைய பாவமே கான், என்கிறாள்போலும். வினையாட்டியேன்—உன் பையாள்பவன்; வினையாட்டியவனென்றபடி. வினையென்பது கவ்வின் தீக்கிளகட்டுப் பொதுவான சொல்லாகியும், தர்ப்பத்தால் தீக்கிளையைக் குறிக்கும்.

'ஞாலம் பணிப்ப' என்பதை 'செய்தது' என்பதோடு அடக்கித்தால், 'உலகத்தின் கண்டு கெடுக்கமடையும்படி பான்பாம் கெடுக்கி' என்று பொருளாம்; 'செய்திட்டு' என்பது தோடு அடக்கத்தால், ஞாலம்—பூமீமஹாதம், பணிப்ப—வினையாட்டியபடி, கன்றாக நீலம் சொரித்து என்று பொருளாம். நீர்—கிபர்வைநீரும் மூத்திரநீரும். வருதுகள் கோபத்தோடு போர்செய்யப்போது கால் கைதத்தல் இயல்பு. பொராவின்ற வானம் பூமீமஹாவிழ் போதாமல் ஆராயத்தலை நினைங்குகின்றன கான் என்கிறாள். 'இப்படி நான் வருகிக்குவே!' என்று சிறிது ஆலோசிக்கட்டும்; அதன் சிறிதுபொழுது ஆறதலாக இருக்கட்டும் என்று கருத்துப்போலும்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப்பொருள் பலவகையாகக் கூறுவார்கள். ஆளவந்தராதயது ஸ்தோத்திரத்தில் "அகிலேகாரததிம்முடே பறாநா ஸகதததுக்கவர்பிணி—பகவத பவதர்த்திகே" என்றருளிச் செய்கிறார். ஸம்ஸாரத்தைக் கார்காலத்து காளாக ருக்கிறார். அது எப்படி யிருக்குமென்றால், தேவர்களால் ஸுடப்பட்டு இருள்விறந்து நினைகள் தோன்றப் பெருமலிருக்கும்; ஸம்ஸாரமும் அஞ்ஞானமாகிற மேகத்தினாலே இருள்மூடி கவ்வறி தீவழி தெரியப்பெறாது யிருக்கும். இன்னமும் இடையிடாது நீர்ப்பெருக்கையுடையதாயிருக்கும் மழைகள்; ஸம்ஸாரமும் "கண்ணாநார்முறுவலிப்ப கல்லுற்றார் கரைந்தேங்க, எண்ணாநார் துயர்வினைக்கு மிவைபெனை வுலகியற்கை" என்றபடி பலவகைப்பட்ட குக்கங்களாக, நீர்த்தரணைகளை வர்ஷிப்பாற்றும். ஆக இவ்வகைகளாலே மழைகளென்று சொல்லக்கூக ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு ஆழ்வார் வருத்தினார்; துன்பம் அடைப்பட்டவரானே இன்பம் உண்டாகுமென்று சாஸ்திர முள்ளதனாலும், ஸம்ஸாரம் மேகிட்டு கலியுமளவில் கான் அவசியம் வந்து முகங்காட்டுவேன்' எனது எப்பெருமானாயினும் வாயோல் செய்துகொடுத்திருப்பதனாலும் இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் எப்பெருமான் வந்து உதவியருளவில்லையே! என்று வருத்தினார் ஆழ்வார். அவ்வருத்தத்தை ஏதோ சில விபரீதஜாத்திகளினால் அன்பர் அகற்றி வினைக்கின்றனர் என்பதை வெளியிடுவதாம் இப்பாசரம். இனி இக்கருத்துக்கணங்களைப் பேசும் பதப்பொருள்களை வகித்துக் கொள்க.

முதலடியின் 'செறத்த' என்றும் பாடமுண்டு. பொருளின்ற வானம்—பெயசெச்சம் இடைப்பெயர் கொண்டது. போர் செய்வதற்கிடமான வானமென்கை. குழறதம்—அவ்யத்தமாகக் கூறதல். (எ)

காண்கின்றனகளுங் கேட்கின்றனகளுங் காணில் * இங்ஙன்
பாண்குன்றகாடர் பயில்கின்றன * இதெல்லாமறிந்தோம்
மாண்குன்றமேந்தி தன்மாமலை வேங்கடத் துய்ப்பர்கம்பும்
சேன்குன்றஞ்சேன்று * பொருள்படைப்பான்கற்ற தின்னனவே. (அ)

குன்றம் காடர்	{ மலைகளை யுடைத்தான்காட் கேக்குத் தலைவரான நாயகர்	மாண்குன்றம்	{ மாட்சிமை தங்கிய கோவர்த தன கிரியை துளைப்பின்றி
இநான்	{ இன்னறயநினத்தில்	ஏந்தி	{ மெடுத்த கண்ணிரோசை
பயில்கின்றன	{ பலவாகுக கடத்துகின்றவை யான	தன் மா மலை	{ குளிராத சிமந்த திருவேங்கட மலையின்
காண்கின்றன	{ காணப்படுகிற செய்கை களும்	உம்பர் கம்பும்	{ மேலுலகத்தாரால் விரும்பப் படுகிற உயர்ந்த சிகரத்தை
கேட்கின்றனகளும்	{ கேட்கப்படுகிற சொற்களும்	சேன்குன்றம்	{ போய் அடைகிறது
காணில்	{ ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்த	சென்று	{ (அங்குப்) பொருளிடும்
பாண்	{ வெளிபுறசார மாத்திரமாய்;	பொருள் படைப் பான்	{ பொருட்டு
இத எல்லாம்	{ இந்த மிகக் உபசாரமென லாம்.—	கற்ற	{ (புதிதாக) அப்பாளித்த வலிமையின் செயல்(என்று)
		திண்ணையு	{ தெரிந்து கொண்டோம்.
		அறிந்தோம்	

***—தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிதனைக் குறும்பாலறிந்த தலைவி தோழிக்குக் கூறல் இது. தேசாந்தரஞ் சென்ற பொருள் சம்பாதிப்பதற்காக நாயகியைப் பிரிந்து செல்லுதல் பொருள்வயிற் பிரிவாம். (பொருள்வயின்—பொருள் பிரித்தமான என்றபடி.)

இங்கே ஒரு சங்கை பிறப்பதண்டு;—எல்லாவற்றாலும் பரி பூணமுன ஒரு உத்தம புருஷனையே தலைவனாக நாட்டி நூலுரைப்பர் கவிகள்; அத்தலைவன் பொருள் சம்பாதிக்கும் பொருட்டு நாயகியைப் பிரிந்து தேசாந்தரம் செவலப்பார்க்கிறுனெனில், அவன் ஏழை என்று ஏற்படுமே; அன்னவன் தலைவனுயிருக்கத்தகாதே என்று சங்கைகூ இடமுண்டு. இதற்குக் கேண்மின்: பொருளில்லாதவனாய்ப் பொருளிட்டெற்காகப் பிரிந்துனென்பதில்லை; தனதுமுடி குவரால் படைக்கப்பட்ட பலவகைப்பொருள்கள் நிரப்பப் பெற்றவள்ளவனே; அப்பொருள் கொண்டுதய்ப்பத ஆண்மைத் தன்மையன் துள்ளுகருதித் தனது ஸ்வயார்ஜிதமாய்ப் படைத்த பொருள் கொண்டு வழங்கி வாழ்வதற்குப் பிரியும் பிரியு இது—என்றணர்க. தேவகாரிய முய பித்ருகாரியமும் ஸ்வயார்ஜிதமான பொருள்கொண்டு செய்தாலன்றிப் பயன்படா; கையப் பொருளாற் செய்யுமாறு தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் இன்புறுதலாதாம். ஆதலால் அவர்களுக்கும் இன்புறுத்தவேண்டிப் பிரிவது எவ்வுண்மையாக நாட்டாகென்க.

எல்லார்க்குறர்க் தாயகன் பொருள்வயிற் பிரித்தற்குக் காரணம் கூறுவின்ற திருக் கோவலமாயுடைய சொல்—பொருள் வயிற்றிதலென்பது குறவர்களால் பாடக்கப் பட்ட பொருள் கொண்டு இவ்வறஞ்செய்தால் அதனால் வருடபயன் அவர்க்கு ஆம் அதுகணையல்லது அமக்கு ஆகையையால் தப்ப பொருள்கொண்டு இவ்வறஞ்செய்தற்குப் பொருள்தேடப் பிரியா நின்றவ் என்றமக்காண்க.

நாயகன் நாயகியைப் பிரிந்து செல்ல தீனாகும்பொறு அந்த தீனையை வாய்க்கிட்டுச் சொல்லாமல் மறுபடியும் தான் திரும்பி வருவானவா அவன் தீனையை ஆற்றிநிற்கும் பொருட்டு அவன் தத்தில் சில பணவான செய்கைகளைச் செய்வது சில பணவான சொற்களைச் சொல்லு வதற் வழக்கம். அவ்வது—அடுத்திடுத்து அனைத்துக்கொள்ளுதல், ஒயாது முத்தமிடுதல், காண்ப்பிரிததல், கைகையப்பிரிததல், குழம்பிடுதல், அஞ்சல் செய்தல், மன்னிப்பிடுதல் ஒரு செய்யப் பொழுதுப் பிரியேன், பிரிந்தாலும் தரிக்கமாட்டேன் என்று சொல்லுதல் முதலியனவாம். இவ்விதமாகவே, பொருளிட்டெற்பொருட்டுத் தலைவனைப் பிரியக்கருதிய தலைமகள் தலை மகளிடத்திலே விவக்ஷணமான சில, செய்கைகளைச் செய்ததா சில வாகுதலைச் சொல்லு தலும் செய்ய, அது கேக்கித் தலைமகள் 'இதற்கு முன்பு நான் இப்படிப்பட்ட செய்கைகள்

செய்ததில், இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளும் சொன்னதில்; இப்பொழுது புதிதாகவே இவை கேட்கின்றன: இவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கில் இவை புறப்பூச்சாகத் தோன்ற வில்லை. இங்ஙனம் வரம்புகடந்த விதமாக இவர் செய்வதற்கும் சொல்வதற்கும் ஒரு கருத்து இருக்கவேண்டும்; அது எதுவாக இருக்கக்கூடுமென்றால், பொருள் சம்பாதிக்கும்பொருடாக சம்மைப் பிரிந்துபோக நினைத்ததாயிருக்கவேண்டும்; பிரிந்துபோக நினைத்தலாகில் இப்படிப்பட்ட புதிய செய்கைகளைச் செய்வதும் புதியவார்த்தைகளைச் சொல்லவும் வேண்டிய அவசியம் உண்டாகியிருக்கிறது. அந்த விச்சயத்தைய நாயகி வாய்க்கிட்டுச் சொல்லும் பாசாரமாகிறது.

இப்படிப்பட்ட வெறுப்புப் பசாரச்செயல்களை இன்று செய்யக் காண்கையாகே இவர் அரிப்பெரிய ஒரு மகிழ்ச்சிக்குச் சென்ற பொருள் தேடலுற்ற ஊக்கத்தைக் காட்டினவாயினர்; பிரிவுக்கு அறிகுறியாகவே இவை செய்கின்றனார் என்றுணரலாம். பொருளின் பொருட்டாய் பிரியக்கருதிய இம்மனக்கொடுமை இவர்க்கு இப்பொழுது உண்டாகியிருக்கிறது. அந்த தாக்கத்திற்கு உடைய செயற்கைக்கு முன்புமென்பதைக்காட்டி 'கற்ற திண்ணனவு' என்றது. இவ் பெயரால் நாயகன் தன்னைக்கே 'என் செய்வச்செய்யியே!' எனக்கு நீயே பொருள், உன் விட்டுப்பெறவேண்டும் பேறு எனக்கு வேறுண்டோ?' என்று உபசாரமாகக் கூறினான். இப்பொழுது பொருள் சம்பாதிக்கச்செல்ல நினைத்ததனால் பொய்யாகிற தன்மையை 'பொருள் படைப்பான் கற்றதிண்ணனவே' என்றதனால் கூறிப் பரிஹாஸித்தபடி.

'இங்கான்' என்றதனால்—முன்பு இப்படி வரம்புகடந்த செயல்களின்லாமை விளங்கும். 'பயில்கின்றன' என்றதனால்—ஒருகால் செய்ததைப்போல மீண்டும் பலகால் செய்வதும், ஒருகால் சொன்னதையே மீண்டும் பலகால் சொல்லுவதும் தோன்றும், 'பாண்குன்றாடர்' என்ற விடத்து, 'பாண்' என்பதைத் தனி முற்றாக விடக்கொடுப்பதும் குன்றத்திற்கு அடைமொழியாகியுரைப்பதும் உண்டு; முதற் பகுதியில், பாண்—பாண்குறைய தெழில் என்றபடி. சுவ தேம்பாடிப் புகழ்வேராக்குப் பாண்குன்று பெயர்; 'குருகுடுபாண்டிகள்' என்று வருவது பாட்டுக்காரரைக் கொள்ளலாம். அவர்கள் உடுக்கையைக் குறுங்கிக்கொண்டு 'தொப்பை தன்னது தொப்பை தன்னது' என்றிவை முதலாக மனப்பூர்வமாகவன்றி வெளிக் குச்சுச் சொல்லும் புகழாப்போல, இங்கு, பொய்யாகச் செய்யும் உபசாரத்தைக் குறித்ததாம். இப்போது தலைவர் செய்யும் செய்கைகளும் சொல்லும் வார்த்தைகளும் வேஷங்கட்டியாடுகிறப் போலுள்ளனவேயன்றி உண்மையான அன்பு ஆண்டச் செய்வல்லவல்ல என்றதாம். இவ் இரண்டாம் பகுதியில், 'பாண்குறையும்—(வண்டுகளின்) இசைப்பாட்டையுடைய மகிழ்வு என் மகிழ்ச்சி கிரம்பிய நாட்டுக்குத் தகவலாயிருப்பது நாயகனுக்குச் சிறப்பாதலால் 'குன்றாடர்' எனப்பட்டது. ஸ்வாபதேசத்தில் தலைமகனான எம்பெருமானும் திருவத்தியாமலை திருமலை கடமலை திருமாலிருஞ் சோலைமலை திருமெய்யமலை முதலிய திருமலைகள் இளங்கப் பெற்ற நாட்டுக்குத் தலைவனென்பது உணர்த்தக்கூறு. கருகஞ்சர் என்னவேண்டிக் குன்றகாட்டு என்றும் போலும்.

'மாண்குன்ற மேந்தி தன்மாமலை வேங்கடத்து' என்றதனால்—ஒருமலையை மேலெடுத்ததும் ஒரு மலையின்மேல் நின்றும ஸம்போதிதமாக உயிர்களைக் காத்தருள்வன் எம்பெருமான் என்றதாம்.

குன்றமேந்தி' என்பதில், 'எந்தி' என்றது விளைபெச்சமன்றி; 'இ' என்றும் ஒருதரம் பொருள் கிருதிபெற்ற பெயர்ச்சொல்; ஆனதுபற்றியே 'எந்தித்தன்' என இட்டிக்கக்கூடியது. உயர்த்தினைப் பெயரின் முன் வலி இயல்பு.

உம்பர்நம்பும் வேங்கடத்துச் செண்குன்றம்—எல்லாவகங்களாகும் மேற்பட்டதான பாம்பதத்திலுள்ள சிதம்பலமீரிகளும் விரும்பி விரைந்து வந்து தொழுவதற்கு ஸம்பமாய்ப்படி உயர்த்ததும் சிறந்ததாயுள்ள திருமலைச்சிகரம் என்றபடி. பாம்பதத்தில் தாய்கள் அநுபவமாகிற பாதவ குணத்தைக் காட்டிலும் திருமலையில் எம்பெருமான் அநுபவிப்பிக்கிற ஸௌலப்ப ஸௌசீவகுணம் சிறந்ததென்று அங்குள்ளார் இவ்விடத்தை விரும்புவனென்க. 'மலை' என்பதிலுமிக்கவேண்டி என்னைப் பிரிந்துபோகக் கருதுகின்றீரோ? என்ற பரிஹாஸமும் இவ்விடத்தோடும். இப்பாசாரம் தோழியை கோக்கிக் கூறியதாகவுமாம், தலைவனை கோக்கியே முன்னிலைப்படர்க்கையாகக் கூறியதாகவுமாம்; தலைமகன் பொருள்வயிற் செலுத்தித் தோழி தலைவனை கோக்கிக் கூறியதாகவுமாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பிரிவை ஆற்றாது வருந்தியிருந்த கிலையிலே தம்மை ஆற்ற
வித்த அன்புடைய பாகவதர்கள் பின்பு பரம்பொருளைத்தேடிப் பெறும்பொருட்டுத் திவ்ய
தேச யாத்ரையில் அபேகையுடையாய்த் திருவேங்கடத்தைக்குச் செல்லத்தொடங்கியதை
அறிந்த ஆழ்வார் அவர்களின் பிரிவை ஆற்றாமையால் அருளிச்செய்த வார்த்தை இது என்ன
வாம் ஸ்வாபதேசத்தில். ஆழ்வாரைப் பிரிந்த போகலுற்ற பாகவதர் இவாறுமதிபெற்று
விடைகொள்ளவேண்டி இவர்பக்களிலே பலவாறு பணிந்து வணக்கத்தோடு செல்வார்த்தை
கிணைப்பஞ்செய்ய, 'இது இவர்கள் பிரிவுக்கு அடியாம்' என்ற அறிந்து, பொறுத்தருளாமல்
'இவர்கள் பணியுகளெல்லாம் பாணர்செயல்போல வெளிக்காட்டாகவுள்ளன; இதன் அடிப்
பாயம் அறிந்தோம்' என்பது முன்னடிகளின் உறையும். இப்பாகவதர் "வேங்கடத்தைப்
புதுயாக வாழ்விக்காள்" என்கிறபடியே திருமலையை இ. மாகக்கொண்டு வாழ நினைத்தவர்க
ளாதலால் இவர்களைக் குன்றநாடென்கிறதே. குன்றமேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்
சென்றசேர் திருவேங்கடமாமலையிலே சிகரிமார் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் உயர்ந்த சி
வத்தைச் சென்று சேர்ந்து அங்கு வைத்தமாதிரியாம் உதருதனைப் பெறுதற்குத் துணிந்த
துணியே இது என்பன பின்னடிகள்.

பாகவதரோடு கூடியிருக்கும் இருப்பொழிய வேறு எம்பெருமானாகந்தருளின திவ்ய
தேசத்துக்குப் போகவினைப்பதம் தவறு என்று பாகவத ஸஹவாஸத்தின் கிறப்பு இப்பாட்
டால் வெளியிடப்பட்ட தென்றற்க.

...

...

....

(அ)

நின்புஞ் சுடர்நுதி கேயியஞ்செல்வர் * வின்னுடனைய
வன்பூ மணிவல்லி யாரேபிரிபவர்தாம் * இவையோ
கன்பூங் கமலங் கருஞ்சுடராடி வெண்புத்தருர்
வன்பூங்குவளை * மடமான் விழ்க்கின்ற மாயிதழே.

(சு)

திண்	வலிய		
பு	அழகிய	இவையோ கண்	{ இவனது கண்கள் கண் க ளாக மாத்திரமிருக்கின்ற னவோ?
சுடர்	ஒளியுள்ள	பூ கமலம்	{ தாமரை மலர்களாய்
நுதி	கூர்மையை யுடைத்தான	வன்பூ குவளை	{ அழகிய செக்கழு நீர் மலர் கருமாய்
கேரி	திருவாழியை யுடைய	மா இதழ்	{ பெரிய இதழ்களை யுடைய வைமாய்
அ செல்வர்	{ அழகிய எல்லா ஐகவரியங் ககையுமுடைய எம்பெரு மானது	கரு சுடர் ஆடி	{ கரிய (அஞ்சனத்தின்) ஒளி வை அணிந்து
விண் காடு அனைய	பாமாபத்தை பொத்த	வெண்புத்த	{ (கமலம்) பிரிதலாற்புமையா வண்டான கண்ணீராவிற்
வண் மணி பூ	{ அழகிய சிறுந் பூங்கொடி பேர்ந்தவகை	அருமையி	{ வெணுத்த முத்துக்கள தோன்றப்பெற்று
ய நா பிரிபவர்தாம்	எவர்தாம் பிரிய வள்ளவர்?	மடமான் விழிக கின்ற	{ மடப்பத்தையுடைய மான் போல கோக்குகின்றன.
[எவரும் பிரிய வல்லாள்வர்;] (ஏனெனில்;)			

***—நாயகன் நாயகியை விட்டுப் பிரியவொன்றுமாயைக் கூறா பாகவதர் இது.
கிழப்பாட்டிற் சொன்னபடி, நாயகன் பிரியப் போகிறதென்பதைக் குறிப்பாலறிந்த நாயகி
கூடியிருக்குமக கிலையிலுய. இனி நேரும் பிரிவை கோத்த ஆற்றாட்டாய், பிரிக்க பின்பு
உண்டாகவேண்டிய வருத்தத்தை அப்போதே அடைத்திட, அவ்வொழியும் வேறுபாட்டையுங்
கண்டு தரியமாட்டாத நாயகனுடைய உட்கோளான வார்த்தையென்க.

கையர் திருவாழியுஞ்சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டாகும் அழகையுடைய எம்பெருமா
னுடைய பாம்பதம்போலச் சேர்ந்தவர் ரீளவொன்றுகபடி எல்லாவிடாக ஆனந்தத்தாதத் தா
வல்லாளாய்க் கொடிபோன்ற இந்த நாயகியை யார்தாம் பிரிந்துபோகக்கூடா; மணிதர்க்கு
உரிய விவேகமுடையார் பிரியமாட்டார். ஏனென்னின்; இவனுடைய கண்ணழகக் கண்
டால் இதைவிட்டுப் பிரிந்துபோக யார்க்கேனும் மனம் வருமோ? இவனது கண்கள் மற்ற
யோருடைய கண்கள்போல ஸாமான்யமாக இருக்கின்றனவோ? செல்வரி சித்தறதிக

செந்தாமரைப் பூவையொத்தார், கடைச்சிவப்பில் செங்கழுநீர் மலையொத்தார், (அவ்வந்
கருவிறத்தில் கருநெய்தல் மலையொத்தார்) நான் பிரிந்துபோக முடியாதபடி அழகையதாக
கோக்கி என்னைக் கருநெய்தல்மலையில் மடமாள் விழியையொத்தார் போல்துணை வீழ் துணை
கனிப் பெரிய இதழ்களை யொத்தும் வளங்குகின்ற கண்கள் வளது பிரிவை கினைத்த
மாதிரத்திலும் முத்தரும்பிலுற்போலே கண்ணீர் பெருகப் பெறுகின்றனவெ!; இப்படிப்
பட்ட நிலைமையை இடை விடாது கண்டுக்கொண்டிருப்பதேயன்றே கண் படைத்ததற்குப்
பலன்; அப்பலனைப் பெறாது பிரிந்துபோக அருவியாயார் கிளைப்பவோ? என்றதாயிற்று.

திருவாழிபாழ்வரன் ஆடிகொடியில் அந்நயித்துப் பலகவர்க்குக் கொடுமைபுரிதல்
பற்றித் 'திண்' என்னும் அடைமொழியும், ஆபாணகொடியில் அந்நயித்து அன்பர்க்கு
இன்பம் விளைதல்பற்றி 'பூ' என்னும் அடைமொழியும் அவற்றுக்கு இடப்பட்டன. 'யண்பூ
மணிவல்லி' என்கிறது ஆழ்வார் தமமை. ஆசார்யற்றநுதயத்தில் இரண்டாம் பிரகாசனத்தில்—
"விதையை தாயாகப் பெறாது" இதுபாதி சூர்ணிகையில் "மணிவல்லிப் பேர்சுவந்தேறியன்" என்றருளிச் செய்தது காண்க.

'மாயிதழே' என்ற சிவந்த அதாத்தின் தன்மையை விவரித்ததாகவுப் உரைக்கலாம்.
அன்றி, 'சிறந்த அகாத்தையுடையாய்!' என விளையாக்கக்கொண்டு முரைக்கலாம். அப்
போதி, வல்லி என்றது முன்னிலைப் படர்க்கையாய்.

கீழ்ப்பாட்டில் பிரிய கினைத்த பாகவதர்களை நீங்கமாட்டாமல் வருந்திய ஆழ்வாரது
தன்மையையும் ஞானமிசுக்கியையும் கண்டு பிரிய மாட்டாமல் அப்பாகவதர் கூறும் வார்த்தை
இதற்கு ஸ்வரபதேசார்த்தமாகும். ஆழியஞ்செல்வனை எம்பெருமானுடைய பாம்பகர
போல அத்தமில் பேரின்பம் தருகின்றவராய், "கோல்தேடியோடுங் கொழுந்தகேபோன்
றதே மால்தேடியோடும் மனம்" என்கிறபடியே ஒரு கொள்கொம்பையே, அளாவிற்றிருங்
கொடிபோலப் பாதத்திரிபவே வடிவாயிருப்பவான இவ்வாழ்வாரை ஞானிகள் விட்டுப் பிரிய
கிளைப்பார்களோ? என்கிறது முன்னடிகளால். [இவையோ கண்?] இவருடைய ஞானம்
மற்ற உலகத்தாருடைய ஞானம்போல்வதோ? அன்று; இது பாமயிவகூணம்.

[பூங்கமலங் கருஞ்சடராடி.] இவருடைய ஞானம் செந்தாமரை சிறத்தவளான பெரிய
பிராட்டியையும் அஞ்சன வண்ணஞான எம்பெருமானையும் வகியமாகக் கொண்டு தன்மையமா
யுள்ளது என்கை. [வேண்முத்தரும்பி.] இவருடைய ஞானம் சுத்தஸத்வ குணமயமானது.
எம்பெருமானை யனுபவித்தலால் ஆனந்தகண்ணீர் பெருகப் பெற்றது என்றமாம்.

'யாரே' என்றதில், 'யார்' என்ற வினா எதிர்மறை குறித்தது; ஏகாரம் வாக்கியாலங்
காரம். முத்து—முத்தப்போன்ற கண்ணீரைச் சொல்லுதலால் உவமையாகு பெயர். 'மான்
விழிக்கின்ற' என்றது—மான்போல் விழிக்கின்ற என்று பொருள்படுதலால் உவமைத்
தொகை. விழிக்கின்ற—அச்சாரியை பெருத பலவிற்பாவ முற்ற; விழிக்கின்றன என்ற
படி. 'மாயிதழ்' என்பதில் மா என்பது மரிச்சொல்லாதலால் அதன்முன் மகரத்தோன்றிற்று.
"இடைபுரி வடசொல்லியம்பிய கொளாதவும்" (நன்னூல்) என்ற புணர்ச்சிகளுக்குப் புர
னடைச் சூத்திரம் காண்க.

... .. (சு)

மாயோன் வடதிருவேங்கடநாட * வல்லிக்கொடிகள்
கோயோ வுரைக்கிலும் கேட்கின்றீர் குரையிர் * நாமது
வாயோ வதுவனந் வல்லிகையேனுங் கிளியுமென்றும்
ஆயோ வடுந்தோன்டையோ * அறையே விதறிவர்தே.

(சு)

மாயோன்	{ ஆச்சரியமான குணசேஷர்.	{ (என்னுடைய) காதல்
வடதிருவேங்கடம்	{ தக்களை யுடையது என கோய் லு உரைக்கி	{ கோயையோ (கீழ்க்கள
நாட	{ பெருமானது	{ தாமத அறிவாவிட்டால்;
வல்லி சொடிகள்	{ வடதிருவேங்கட மலையை	{ கான் சொன்னாலும் கேட
	{ இடமாக யுடைய	{ கீதிரிசீலை;
	{ பூக்கொடியோன்ற இளம் தாமத	{ உலகஞுடைய
	{ பெண்ணினி.	{ உடின் அழகோ?

அது அன்றி

வல்லியேனும்
கடவுள் எனவும்

ஆயோ

பெரியவரே

அதவல்லாமல்

கொடிய தீவினையையுடைய
நானும் கிளியும் தனரும்
கூடியோ(உயக்காத) 'ஆயோ' என்
பிற சொல்லோ?கொடைக்காலோ ற சிவந்த
உக்களது அகலோ?

அதே

இது அறிவு அரிது

உரைசீர

[அனாதை — திரு முறைபிட்டுக்
கூறும் வார்த்தை.](என்னை) உயிர்க் கொலை
செய்யா கிற்கும்;
இவற்றில் தின்னது என்னை
வருத்த மென்பது அறிய
அரிதா பிருக்கின்றது;
கீழ்கள் சொல்லுங்கள்;

* * * — களவெததறயல் இப்பாசாரம்—'மதியுடம்படுத்தலுற்ற தலைவன் குறையுற
பாரததல்' எனப்படுக. நாயகன் நாயகியோடே ஏதோ வெகு கிதமாகக் கூடிப் பிரிந்தான் ;
பிரிந்தபின் பு மறுபடியும் அவனைக்கூட வேண்டி அவளது தோழியினிடஞ் சென்று தனது
குறைபையறிவித்தும், விழைவோடு பெருதவனாய் இனி என்ன செய்வதென்று ஆலோசித்
தருந்தான் ; இருக்கையல், நாயகியும் தோழியும் ஒன்றாகுடிப் புனங்காத்திருக்கிற னமயம்
நெர்பட்டதனால அவருகிற் சென்று கின்று புதியவன்போலச் சுவார்த்தைகளைக் கூறித்
தன் குறைபையறிவித்தத் தோழியை மதியுடம்படுத்துகிறான். மதியுடம்படுத்தல் என்பதும்,
மதியுடன்படுத்தல் என்பதும் ஒன்றே. அந்தாவது என்னெனில் ; நாயகி வேறுபட்டிருப்
பதைபம். நாயகனாகிய தனது செய்கையையும் தோழியானவள் நோக்கி இவற்றைக்குக் காண
பொன்றிவென்று கவலைப்பட்டிருக்கையில், நாயகன் தன்னுடைய கருத்தை அறிவிப்பதனானே
இவற்றின் உண்மையாகாணம் முன்னதென்று தோழி தெரிந்த கொள்ளுமாடி செய்வதேயாம்.
(புதிய உடம்படுத்தல்—மதியுடம்படுத்தல். மதியாவது கருதல். தோழியின் கருத்தைத்
தனது கருத்தோடு ஒரு வதப்பிடச் செய்தல் என்றபடி.)

முதலடியில் 'வல்லிக்கொடிகாள்' எனப் பன்மையாக விளித்ததனால் தோழியும் தலை
கூடியிருக்குமிருப்பிலே சொல்லும் பாசாரம் இது என்பது விளங்கும். மேலே "வல்லியே
யேனும் கிளியுமென்கும் ஆயோ" என்றதனால், புனங்காத்திருக்கு மிருப்பிலே சொல்லும்
பாசாரம் இது என்பது விளங்கும். ['ஆயோ'] கிளி முதலிய பறவைகள் வந்து தானியக்கதிர்
களைக் கவராதபடி அவற்றை வெருட்டுவதாக ஆயலிடுகிற சொல் 'ஆயோ' என்பது; அதலோ?
என்று வினயுகிறபடி.

இங்கே ஒரு சிற்ப சங்கை உதிக்கக்கூடும்;—புனங்காத்திருப்பதாவது—தினை கம்பு
சோளம் முதலிய தானியங்கள் விளைகிற சேஷத்திற்காகக் காவல் செய்திருப்பதாம். இப்
படிப்பட்ட தோழியில் நாயகி அமர்த்திருக்கிறாளென்றால் இஃது அவளுடைய மேன்மைக்குக்
குறையன்றோ? பல தோழியா புடைசூழ்ந்து குற்றேவல் செய்ய விரற்றிருக்குமிருப்பாகக்
கூறிக் கிறப்பித்துச் சொல்ல வேண்டியருக்க, அங்ஙனம் கூறுது தினைப்புனங்காத்திருக்கிற
ளெனக் கூறதல் தாழ்வன்றோ? அன்றியும், பற்பல்மாறுபாடும் கூர்வேலினோர் புடைசூழத்
தேரேறி வேட்டையாடு மியல்வினானுள் நாயகன் இப்படித் தனியனாய்வந்து குறையிரந்தா
னென்பதம் அவனுக்குத் தாழ்வன்றோ? என்று.—இது தாழ்வு ஆகாது. நாயகிக்குச் சொல்லப்
படுகிற புனங்காததல் தீவனத்தொழிலன்று; பற்பல விளைபாட்டினுள் இதுவுமோர் விளைபாட்
டாகும்; நாயகனைக் குறையிடத்தில் தனித்துக்கூடவேண்டு மென்னல் கருத்தினாலும் புனங்காத்
தல் கூடும். நாயகன் நாயகியோடு கூடுதற்குத் தனியனாய் வருதலும், வேட்கை மீதுரப்
பெற்றதத் தோழியாற் கூடவேணுமென்னல் கருத்தினால் குறையிரப்பதம் நாயகனுக்குத் தாழ்வு
ஆகாது. இவ் விஷயம் தஞ்சைவாணன்கொலையுளையில் கிரியக் காணத்தரும். "எனியளாய்ப்
புனங் காத்தாளுயவன் ; எளியனாய்க் குறையுற்றமாந்தானுமவன்."

வல்லியென்பதும் கொடியென்பதும் ஒரு பொருட் சொல்லாயிருக்க, வல்லிக் கொடி
காள் என்பது கூறியது கூறவாகாதோ? எனின், ஆகாது; கொடியென்றது பெயர்மாதிரியாய்ப்
பெயர்முறை உணர்த்தல்; வல்லியென்பது உவமைச் சொல். தோழியையும் கொடியென்று
நூப்பச்சொல்லி விளிக்கவாமோ? எனின் ; நாயகனைக் கூடுவதற்குத் துணையாய் கின்று உதவுந்
தன்மையைக் கருதி அங்ஙனம் விளித்ததானக. 'திருவேங்கட நாடவல்லிக் கொடிகாள்' என்றாலே
போதமே ; 'வட' எனனும் விடேஷணம் எதக்கு? தென திருவேங்கடமொன்றிருந்தா
வன்றோ வாசி தோற்ற வடதிருவேங்கடமென்ன வேணும் என்னில்; இது இனம் சிலக்கவந்த
அடைமொழியன்று, இயற்கைவிளக்கவந்த அடைமொழி யென்க. வேங்கடம் எவ்விடத்

துள்ள தென்றும் வடக்கிலுள்ளதென வேண்டுமிதே. தமிழ்நாட்டுக்கு வடக்கெல்லையாதல் தோன்றக் கூறியதுமாம். ஆக, முதலடியால் திருமூலில் புனங்காக்கின்ற எய்க... தோழியையும் எய்கன் விளித்தானயிற்று.

விளித்து, மேற்சொல்லுகிற வார்த்தை ஏதென்றில்; காதல் நோயில் தான் அகப்பட்டு வருத்தத்தைக் குறிப்பிடும் வார்த்தையாம். எனது சிவியால் நீங்கள் நோவுபடுகிறீர்கள்; நோவு படுகிறவன் நானாயிருக்கிறேன், நோவுபடுவேன் நீங்கள் வினாவதேன்று முண்டோ? இல்லை; நான் படும் நோயை நானே சொல்லிக்கொண்டாலும் அந்தோ! காது கொடுத்துக் கேட்கின்றீ ரில்லையே! எனது நோயை நீங்கள் பரிசுரிக்கவேண்டா; காதுகொடுக்கக் கேட்பதே போதமே என்கிறது இரண்டாமடியால்.

'கேட்கின்றீர்' என்றதனும், கேட்பது மாத்திரத்தையும் தான் பயனாகக் கருதினாய். தோன்றும். [கேட்கின்றீர் உரையீர்] "கேளாதவர்களைச் சொல்லீர் என்கிறது ஆசையின் மிகுதி யிருந்தபடி" என்பது பெரிதவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான பூரி ஸூக்தி. நினைப்புனங் காப்பவர் கிளி முதலிய பறவைகளை வெருட்டும் பொருட்டு வாய்திறந்து ஆயலிடுகிற குாலோலி யைக் கேட்கும் அவர் வாயினழகைக் கண்டும் தான் எடுப்பட்டதைப் பின்னடிகளில் வெளிப்பா டிற்படி:

கிளியும் என்கும் ஆயோ!—இவர்கள் கூறும் ஆயோவென்கிற சொல்லைக் கேட்டுக் கிளி கள் அஞ்சிப் பிள் சொல்லுனறன வென்க. கிளிகள் தாம் கொஞ்சிக் கூறுஞ் சொல்லும் இவர்களது குாலோலிக்கு ஈடாகாதெனது அவை தாம் நானுததும் தோன்றும். "கிளி யும் வெள்கும்" என்ற பாடமு முண்டு. இவர்களுடைய சொல்லுக்குத் தோற்றிருப்பது தனக்கும் கிளிக்கும் பொதுதன்மையாதல் பற்றி 'வல்லீனையேனுங் கிளியும் என்கும்' என்ற சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட காதல் நோயில் தான் அகப்பட்டு வருத்தத்தை 'வல்லீனையேன்' என்ற சொல்லால் காட்டுகிறபடி. நான் வருத்தப்படுவது என்னக்குத தெரியுமதே யன்றி இன்ன காரணத்தால் வருத்தப்படுகிறேன் மென்பது எனக் குத் தெரியவில்லை. காரியம் தெரிகிறதே யொழியக் காரணம் தெரியவில்லை. இன்னது காரணமென்பதை நீங்கள் சொல்லுங்கள் என்கை. 'இச்செல்வச் சிறுமியைப் பிரிந்தத னால் வருந்துகிறாய்' என்று தோழியின் வாக்கினால் வெளி வரவேனுமென்று எதிர்பார்ப்பவனாத வால் அக் காரணத்தைத் தான் வெளியிட்டிலன். இது ஒருவகைச் சமத்தர வாக்ரு. 'நுமது' என்றதை ஆயோ, தொண்டையோ என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. மாயன் என்பதுமாயேனான் என னகாயிற்று அயல் அகாம் ஓவாயிற்று. நாட—நாடு என்பதன் மேற்பிறந்த குறிப்புப் பெய ரெச்சம்.

'அறையோ' என்றது முறையிடுதலைக் குறிப்பிடுஞ் சொல்; இவர்களது வார்த்தையைக் கேட்கையில் விருப்பத்தால் முறைபட்ட சொல் என்றாவது, நோயின் காரணமறிய வெண்ணு மையால் முறையிட்டுக் கூறும்வார்த்தை பென்றாவது கொள்ளலாம்.

ஸ்வரபதேசத்திங்—ஆழ்வானைப் பிரியமாட்டாத அன்பரான பாகவதர் அவரது அவ வவ விளக்கத்திலும் அளவிச்செய்யும் வாய் மொழிகளிலும் ஈடுபட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை இது என்ற கொள்க. [மாயோன் வட திருவேங்கட நாட வல்லிக்கொடிகான்.] அற்புதமான எம்பெருமான லோக ளம்மாவுணர்த்தமாகப் பாம்பதத்தை விட்டுத் திருமூலையில் வந்து நிற்குந னீர்மையை காடுகின்றவருந் கொடிபோல் பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தையுடையவருமான ஆழ் வாரே! என்று ஆழ்வானை விளித்தவாறு. பஹுவசநம் கௌவகதோற்ற. [நோயா வுரைக் கிறும் கேட்கின்றீர்.] உம்மிடத்து அன்பு மிகுதியால் காங்கள் படும்பாட்டை விண்ணப்பஞ் செய்தாலும் (உமது பாவசத்தால்) கேட்கின்றீரில்லை. [நுமது வாயோ இதயாதி.] உம முடைய திருமுக மண்டல மலர்ச்சியோ? அதுவல்லாமல், உமமைப் பிரிந்துபோக முடியாதபடி கட்டுகிற வளிய பாசபந்தத்தையுடைய பாமும் பைங்கிளிவண்ணனுன எம்பெருமானும் ஈடு படும்படியான உமது சொற்போக்கோ? அப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கூறும் வாயிதழ்களோ? (அல்லது குாலோலைசையோ!) எம்மை வெகிழ்ச் செய்யும். இவை தனித்தனியே வருந்தச்செய்யுந் தன்மையனவாதலால் இவற்றில் எம்மை வருத்துவது இன்னதென்று பகுத்தறிதல் அரிது; நீர் தாமே இதனை நிச்சயித்ததுச் சொல்லீர் என்றதாயிற்று. (11)

அரியன யாயின்று கண்கின்றன * கண்ணன் விண்ணையாய் !
பெரியன காதம் பொருட்கோ பிரவேன * ஞானமேய்தற்
துரியன வொன்றுத்தும் பைம்பொன்றுமேந்தி போரோதுடங்கைப்
பெரியன கெண்டைத்துளம் * இனையோ வந்து பேர்கின்றலே. (கக)

பாட தின்று காண் தாம் து பொழுது பார்க்க :		(தவ்வனனிலே)	
கண்ணன்	{ கின்றன { (உலகத்திலே கெழு எந்தும் பாம்பதற்கு) அருமை யானவை ;	ஞாலம் எய்தற்கு பெரியன	{ எல்லாவுலகங்களையும் தம் வசப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியவையாயும்
கண்ணன் விண் அணையாய்	{ எம்பெருமானுடைய பாம்பு பதம்போல அளவற்ற இன் பம் தருபவளே !	ஒரோ குடகனக பெரியன	{ தனித்தனி ஒரு அகம் எனக் யவ்வளவு பெரியவையாயு முள்ள கெண்டை மீன்க ளின் துளமான இக்கண்கள்
பெரியன காதம் பிரிவு	{ அந்ததாரக்களான பலகாதக் களில் (அவாவர்கள்) பிரிந்து போவதானது	ஒன் முத்தம் பை பொன்னும் ஏந்தி	{ (பிரிவாற்றாமையால் வந்த கண்ணீர்த் துளிகளாகிய) அழகிய முத்துக்களையும் (பசலை கிறமாயிய) பசும் பொன்னியும் கொண்டு
பொருட்கோ	{ பொருள் சம்பாதிப்பதற் காகவோ ?	வந்து பேர்கின்ற	{ (என்முன்னே) வந்து உலாவு கின்றன ;
என	{ என் ன யான் (பொதுப்படை யாக உலக கிழ்ச்சியைப் பற்றிக்) கேட்க.—	ஒ	{ இது என்ன வியப்பு !

* * *—காதலன் கம்மைப் பிரிந்துபோகப் போகிறானென்றணர்ந்த காதலி அப்பிரி
வக்கு ஆற்றாது வேறுபாடடைய, அதனைக்கண்ட காதலன் உரைக்கும் பாசாயிது. கீழ் எட்டாம்
பாட்டில், நாயகன் பொருள் சம்பாதிப்பதற்காகத் தேசாந்தாம் செல்ல நினைத்திருந்தபடியை
நாயகியானவள் குறிப்பாலறிந்து கூறியிருக்கிறாள். அது நிற்க, பொருள்படைப்பதற்காக
நாயகியைப் பிரிந்து போகவேணுமென்றெண்ணிய நாயகன், அவளோடு சொல்லாமல் சடக்
கெனப் பிரிந்தாலும், அல்லது, 'தேசாந்தாம் போகப்போகிறேன்' என்று சடக்கெனப் பிரிவைத்
தெரிவித்தாலும் அவள் மாணபர்யந்தமான கஷ்டத்தை யடைந்திடுவனெனக்கருதி, அவள்
ஆற்றாது கொஞ்சக்கொஞ்சமாகப் பிரிவைத் தெரிவிக்கத்தொடங்கி, லோகாபிராமமாகப் பல
பிரஸ்தாவங்கள் பண்ணுமடைவிலே 'உலகத்திலே பொருள் சம்பாதிப்பதற்காகப் பிரிந்து
தேசாந்தாம் போகிறதென்கிற ஒரு விஷயம் உண்டு' எனப் பொதுப்படையான ஒரு ப்ரஸ்தாவம்
எடுத்துக்கூற, அவள் அது கேட்டவுடன், 'இப்போது இவர் இவ்விஷயம் பிரஸ்தாவித்தது
வேறுமனல்ல: இது லோகாபிராம வார்த்தைகளிற் சேர்க்கதல்ல; கம்மைப் பிரிந்து போவதற்
காகவே இது அவதாரிகையாகக் கூறின கூற்றாயிருக்க வேண்டும்' என நினைத்து, பிரிவு உண்
டாய்சிட்டதாகவே நினைத்து வருத்திப் பிரிவாற்றாமையாலுண்டாகும் பசப்பென்கிற கிறவேறு
பாட்டையடைந்து கண்ணுங் கண்ணிருமாயிருக்க, அதைக்கண்ட நாயகன், காம் பிரிந்துபோவ
தாகச் சொல்லாதிருக்கவும் வெறும் வார்த்தையிலே கமது உட்கருத்தைத் தெரிந்துகொண்ட
இவளுடைய நிலைமை இப்படியாயிற்றே! என்று ஆச்சரியப்பட்டுத் தோழியை நோக்கிக்
கூறியது என்றாவது கொஞ்ச நேரக்கிக் கூறியது என்றாவது கொள்க.

இதுவரையில் நான் உலகத்தில் எத்தனையோ ஆச்சரியங்கள் கண்டிருக்கிறேன்; ஆனால்
இன்று காணும் ஆச்சரியம் என்றைக்குக் காணமுடியாது என்ற அடங்காவியப்புத்தோற்ற,
பாசார் தொடங்கும்போதே 'அரியன யாயின்றுகாண்கின்றன' என்கிறான் தலைமகன். மேல்முழு
தும் அவ்வாச்சரியமே விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸாமரம்பமாக உலககிழ்ச்சியை நான் பிரஸ்த
ாவித்த மாத்திரத்திலும் இவள், தன்னைப் பிரிவதற்காகவே நான் இவ்வார்த்தை சொல்லு
கிறதாகவும் அதற்குமேல் பிரியும் சேர்க்கவிட்டதாகவும் நினைத்து விலாஷணமான விகாரத்தை
அடைந்திட்டாளே, இதனின் மிக்க ஆச்சரியமுண்டோ என்னக.

'உன்னை நான் பிரிந்துபோக ஒருகாலும் முடியாது' என்பது விளக்க 'கண்ணன்
விண்ணையாய்!' என்று நாயகியை நான் கிளித்திச் சொல்லியிருக்கவும் இவள் பிரிவைச் சங்
கித்தாளே! என்று உள்குழைகின்றமையறிக. எம்பெருமானுடைய பாம்பு பதத்தையடைத்த

வர்கள் அதனைவிட்டுப் பிரிவொண்ணாததுபோல இவனை மடைத்தவர் பிரிவொண்ணாமை சொன்னபடி.

பெரியனகாதம் பொருட்கோ பிரிவு என—'பொருட்கோ' என்றவடதது 'ஓ' என்பதன் வினாவாகவும் கொள்ளலாம், தெரிநிலையாகவும் கொள்ளலாம். 'உலகத்தின் காதலர் காதலிகளை விட்டுப் பிரிந்து தவிப்பாந்தரங்கட்குச் செல்லுகின்றானோ, இதன்பொருள் சுட்பாதிப்பதற்காகப்போகிற போக்கோ? என்று தான் நாயனையைக் கேள்கிசேட்டதாகவும் கொள்ளலாம்; பொருள் படைப்பதற்காகத்தான் அவாவர்கள் தவிப்பாந்தரங்கட்குச் செல்லுகின்றனர் என்று உலக நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறினதாகவும் கொள்ளலாம்.

ஞாலமெய்தற்குரியன—உலக முழுவலதும் நிலையாகப் பெறுதற்கு உரியவை என்று முனைக்கலாம்; உலகமெல்லாம் ஆசைப்படுவதற்கு உரியவை என்றபடி. ஒன்றுத்தும் பொன்னுமேந்தி—கண்ணீர்ப்பொருளுக்கு முத்தாகவும், பசுவிதும் பொன்னாகவும் கூறப்பட்டன வென்க. எனவே, ஆகுபெயர். பசுவிதும் பொன்னிறமா யிருக்குமென்ப. "பொன்னுலாம் படலை பூத்தனமென்றோன்" என்ற நிறுமங்கையாழ்வார் பாசாமுங்காண்க. பசுவிதிறத் தைப்பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதாவது—"ஊருண்ணிகேணி யுண்ணிறைத் தொக்க பாசியறறே பசுவி, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்த லானே" (399) என்பதாம்; இதன் பொருள்:—ஊரிலுள்ள யுணங்களான நீருண்ணப்பெறுகிற கேணியிலுள்ளே படர்ந்துகிடக்கும் பாசியோன்றது பசுவிதும்; தண்ணீரில் நாய் கைவைத்தோ மாகில் கைபட்ட கிடங்களில் பாசிகீழ்தும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசி முடிக்கொள்ளும்; அதுபோல, கணையலையைய கைப்பிடிப்பவளில் பசுவிதும் நீங்கும்; அனைத்த கைகெழித்தவாறே அப்பசுவி திறம் படரும்; ஆதலால் பாசியோன்றது பசுவிதும் என்றபடி. (தொடுவுழித்தொடுவுழி—தொட்டகிடங்கள் தோறும். விடுவுழி விடுவுழி—விட்ட கிடங்கள் தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.)

'கெண்டைக்குலம்போன்ற கண்கள்' என்னவென்றுபிரிதது ரபயேயத்தைச் சொல் லாமலே உபமானத்தைமாதிரியும் சொன்னது முற்றுவமை. குளிர்ச்சியாதும் பிரிர்ச்சியாதும் ஒடுதலாலும் மதமதப்பாலும் கண்கள் கெண்டை மீன்போலும். கெண்டைக் குலம்பென்ற உலக குலக்கெண்டையென மாற்றியிவைத்து, உயர்ந்த சாதிக் கெண்டையின் எளவுமாம். இவைமோ —ஓ—வியப்பிடைச்சொல். பொருளாட்டுதற்காகப் பிரிந்துபோவதைக் கூறத்தொடங்கின என் முன், பரத்த கண்கள் உலக விலப்பெறத்தக்கவையாய்ச் சிறந்த முதலதும் பொன்னையும் எடுத்து வந்து எதிர்த்து நீ பொருட்காகப் பிரிந்துபோகவேண்டா; முத்தம் பொன்னுமாயிய நூப் பொருள்கள் உனக்கு உரியவையே காண்' என்று கூறுகின்றன போன்றன என்பதைத் தோன்றும். பிரிவை வினைத்தமாதிரிததில் கண்ணீரும் கிறவேறுபாதியாய் நுந்த இருப்பும் புதுப் தாக ஒரு முத்தணியையும் பொன்னணியையும் கனிந்தாற்போலக் கனக்கு ஒரு அ, கு வினைத்ததென்பது தோன்ற 'ஒன்றுத்தும் பைம் பொன்னு மேந்தி' என்றுனென்னவுமாம்.

குடங்கை—'தட' என்பது போலக் 'குட' வென்பதும் வகையை உணர்த்துவதே. உரிச்சொல்லாதலால் 'வகைந்த கை' எனப்பொருள்பட்டுச் சேர்க்கையைக் குறிக்கும். குடங் கைபென வலியிகாது குடங்கைபென மெலிபிக்கதற்குக் காரணம் உரிச்சொற் புணர்ச்சி யாதலே. "இடையுரி வடசொலி வியர்வைய கொளாதவும்" (கண்ணால்) பூத்பாதி. கண் ணுக்குக் குடங்கை உவமையாதல் ஆக்குதியில் என்க. ஓரோ—ஓ—அசை. பெய்கின்ற— வினைமுற்று; அன்சாரியை பெறவில்லை.

லவாபதேசம்:—ஆழ்வாரைப் பிரிந்து திவ்யதேச யாத்திரை போகக்கருதிய பாக வதா தமது பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதபடியான அவருடைய ஞானவிசேஷத்தைக் கண்டு கூறுதலாம். [அரியன யாமின்று காண்கின்றன] இவருடைய ஞானவிசேஷம் வேறு கவ்விடத்திலும் காணமுடியாது. [கண்ணன் விண்ணனையாய்!] எம்பெருமானுடைய பரம பதம்போல அளவிறந்த மஹிமையையும் மத்தயில் பேரின்பமளித்தலையும் பிரகருதியும் பந்த மில்லாமையையும் என்றும் வேறுபாடில்லாத இயல்பையும் உடையவரே! என்று ஆழ் வாரை விரித்தபடி. [பெரியன காதம் பொருட்கோ பிரிவென] பரம்பொருளாகிய எம் பெருமானை வேகிக்கும்பொருட்டு நெடுந்தூரம் திவ்யதேச யாத்திரை செல்லுதலுண்டு என்ற யாம் ப்ரஸ்தாவம் செய்தவளையிலே. [ஞாலம் எய்தற்குரியன,] எல்லா வுலகங்களையும் வேண் டிய வேண்டியவாறு பெறுதற்கு உரியவைபும். (அல்லது) உலகத்தாலையெல்லாம் வசப்

படுத்த வல்லவையும். “உலக மென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பவாதலால் விசேஷ ஞானமுடைய வைஷ்ணவர்களெல்லோரும் அநுபவிக்கத்தக்கவை என்னவுமாம். [ஒன்முத் துப பைம்பொன்னு மேந்தி] சுத்தஸத்வகுணத்தையும் ஒளிமயமான எம்பெருமான் வடி வத்தையும் தன்னுட் கொண்டவையும். [ஒரோ குடங்கைப்பெரியன்] கைகளால் மொன் டெடுத்த அநுபவிக்கும்படி அன்பர்க்கு எளியவையும். (அவ்வுத கைவசப்பட்டவையும்.) [தெண்டைக்குலம்] எம்பெருமானது மதன்பாவதாரத்திலே நிறங்கி ஈடுபட்டுத் தம்மயமான வையும் ஆகிய [இவை] ஆழ்வாரது ஞானத்தின் வகைகள், [வந்து பேர்கின்ற] பாவியர்து (சீரிய வெண்ணாற்படி) ஆசையை மூட்டுகின்றன.—ஒ—இது என்ன வியப்பு. பிரிவென்ற ஒன்று உலகத்தில் உண்டென்னுமளவில் பூரிகைவண்ணவர்களின் பிரிவு தமக்கு ஒருகால் கோர் திடுமோவென்ற வெருவுப்படி ஆழ்வார்க்கு அவர்கள் விஷயத்திலுள்ள பிரிவாற்றாமையிப் பாரட்டால் விளங்கிற்றும். (கக)

பேர்கின்றது மணிமாமை நிறங்கியள்ளற்பயலை

ஊர்கின்றது கங்கு லாழிகளே *இதெல்லா மினவே

சர்கின்ற சக்கரத்தெம்பெருமான் கண்ணன் தண்ணத்துழாய்

சார்கின்ற னன்னெஞ்சினர் *தந்து போன தனிவளமே.

(கஉ)

மணி மாமை	(எனது) அழகிய நிறமானது	எம்பெருமான்	{ எனது தலைவனான கண்ணன்
பேர்கின்றது	எதிர்ப்பாட்டி நின்றது ;	கண்ணன்	{ பிரானது
நிறங்கி அளளல்	{ விளங்கி அடர்த்தில் யுடைய பயலை	தன் அம் துழாய்	{ குளிர்ந்த அழகிய திருத்தழா யிலே
ஊர்கின்றது	மேன்மேல் பாவாசின்றது ;	சார்கின்ற	ஆசைப்பட்டுச் செல்கிற
கங்குல்	இரார்போது	கல் செஞ்சின்	(எனது) கண்மனம்,
லாழிகளே	{ அனாத சுறாங்கனாக நின் தது ;	தந்து போன	{ (தான் செல்கிற போல எனக்குக்) கொடுத்தவிட்டுச் சென்ற
இது எல்லாம்	{ இத்தனமையுள்ள இவை இனவே	தனி வளமே	ஒப்பற்ற செல்வங்களாம்.
சர்கின்ற சக்கரத்த	{ (கொடியாரை) அறுத்திடுகிற திருவாழியை யுடைய		

***—நாயகன் பிரியப்பெற்ற நாயகி தன் ஆற்றாமையால் கோஞ்சொடு கலாய்த்தல். அன்றியே, பாங்கியை கோக்கித் தலைமகள் தன் ஆற்றாமையச் சொல்லி ஞானாகவ மாம். மாதர்க்கு இளமைப் பருவத்திலுள்ள ஒளிபெற்ற நிறம் மாமை எனப்படும். தனது மேலிரிறத்தையத் தானே ‘மணிமாமை’ என்று புகழ்ந்து கூறத் தற்புகழ்ச்சி யாகாதோ மெனின், ஆகாது ; சந்திரத்தை அவன் புகழும் விதத்தாலே சொல்லுவதெனக. நாயகனைப் பிரிக்கதனாலே அன்னுடைய மேனி நிறம் மாறிப்போய்நென்றவாறு.

நிறங்கி அளளல் பயலை ஊர்கின்றது—பசுநிறமானது அடர்ந்துகொண்டு மேன்மே லுடைய பாவத்தொடங்கிற்று என்னக. (பசுநிறத்தைப் பற்றி கீழ்ப்பாட்டினுடையிற் காண்க.) ‘அளளல் பயலை’ என்ற பசுநிற வண்ணமிடச் சங்கமாவாக் குறிக்குமென்றுங் கூறு வா. கங்குல் லாழிகளே—நாயகனொடு கூடியிருக்கும் காலத்தில் ஒரு கொடிப் பொழுதாகக் கங்குர இரவு பிரிவுகாலத்தில் கங்கோடிகாலமாக நீள்கின்ற பழையைக் கூறியவாறு. ‘இதெல்லா மினவே, என்றதனால், அன்றில் தென்றல் திங்கள் கடல் குயில் முதலியவை வருத்துவனவாதலால் கொள்ளப்படும்.

சர்கின்றசக்கரத் தெம்பெருமான்—ஆச்சித பிரேதிகளான அஸுராக்ஷஸர்களை அறத் திடுகிற திருவாழியையுடைய பெருமான எம்பெருமான் என்றும், கையுத்திருவாழியுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியினாலாய் அழகைக்காட்டி என்ன வருத்தமின்ற பெருமான் என்றும் உரைக்கலாம். “பிரேதிகலரை ஆண்மையாலே கொல்லும்; அநாகலரை அழகாலே கொல்லும்” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கிபத்தின் கூவை காண்க.

கண்ணன் துழாய் சார்கின்ற நெஞ்சு—அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற திருத்தழா யோடேயாவது சமக்கு ஸம்பந்தம் கிடைத்ததே! என்ற! இக்கை ஒரு பெரும்பெருகக் கருதி ஈடுபட்ட நெஞ்சு என்க. ‘சார்கின்ற’ என்றதனால்—கிடைக்கும் கிடையாது என்ற ஆராயாது.

பதவிமுத்தமை தோன்றம். நல்நெஞ்சு = உடையவனாகிய தன்னை வருந்தவிட்டு காயகனிடஞ்
சென்ற மிக்க வேட்கையையுடைய நெஞ்சு என்றவாறு. அந்நெஞ்சுப் பொருளாகவும் முத
மைப் பாலாகவுமுள்ள நெஞ்சை 'நெஞ்சினார்' என்று உயர்நினைவாகவும் பன்மைப்பாலாகவும்
கூறியது கோபத்தினாலென்க: திணைபால் வழுவாயது; மகிஞ்ச்செய்யும் சிறப்பித்தச் சொல்லு
கிறு சொன்னவுமாம்.

தத்துபோன தனிவளமே மரமையிழந்தது முதலியவற்றை 'வளம்' என்றது கிபர்த
வசுணை. ஒரு வளமுடைய நோக்கி 'அவர் பெரிய பணக்காரர்' என்றால் அஃது எதிர்மறை
யிலக்கணைபால் வறுமையைக் கூட்டுதல் போல. மேனிகிறம் மாறப்பெற்றதும் பசலை கிறம்
படாப்பெற்றதும் இரவு நீட்டிக்கப் பெற்றதும் வருந்திக்கிடப்பதே நான் பெற்ற பாக்கியம் என்று
உலகவழக்கு கடையில் உரைக்கிறபடி. இப்படிப்பட்ட செல்வம் எனக்கண்டி வேறு யார்க
ளும் கிடைப்பரிது என்பது தோன்றத் 'தனிவளம்' எனப்பட்டது.

ஆழ்வார்தாம் தமது அகக்கண்ணால் எம்பெருமானைக் கண்டு வைத்தும் சேரப்பெறாது
நெஞ்சிழந்து தனித்து வருந்துபவராய்த் தமது ஆற்றுகையைக் கூறுதல் இதற்கு உள்புறது
பொருளாம். எம்பெருமான் கையுள் திருவாழியுமாய்த் தோளுத் தோள்மாலையுமாய் னேனாவனா
திக்கிற நிலைமையிலே னேனிக்கப் பெறவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு வது கிணையாவாயாலே,
'ஒரு பகலாயிரமுழியாலே' என்று வருந்தவும், 'சங்குயில்வான் தண்டு சக்கரக் கையற்கு.....
கொக்கவர் தண்ணந்தழாய் முடியானுக்கு, என்மங்கைப் பூத்தது மரமெறியே' என்று கலை
சிக்கவும் கோர்ந்தது என்றாரிற்று.

(11)

தனிவளர் செங்கோல் நடாவு * தழல்வாய் யரசவியப்
பனிவளர் செங்கோ லிருள்வீற்றிருந்தது * பார்முழுதும்
துளிவளர் காதல் துழாயைத் துழாவுதன் வாடைதடிந்
தனிவளை காப்பவ ரார்? * எனை யூழிக வீர்வனவே.

(12)

தனி வளர்	{ ஒப்பில்லாமல் வளருந்தன் மைபுள்ள	துழாயை	{ (தில் வளது) திருத்துழாய் மாலையை
செங்கோல்	{ (தனது ஒளியாகிய) அரசாட் சிலைய	துழாவு	அனைந்துவருகிற
நடாவு	{ (எங்கும் தடையின் நிச்ச) செலுத்துகிற	தன் வாடை	குளிர்ந்த காற்றை
தழல் வாய் அரசு	{ வெப்பம் வாய்க்காத னாலர்ய னாகிய அரசன்	தடிந்து	தண்டித்து [அழித்து]
அயிய	ஒழிய	வளை	{ (சரிவாற்றுகையால் மெலிந்த எனது கைகளிலின்று கழன்று விழுந்தோடங்களை) வளைகளை
பனி வளர் செங் கோல் திருள்	{ (மனங்களுக்கும்) நெக்கத்தைச் செய்கிற ஆட்சியையுடைய துருளாகிய சிற்றரசு	காப்பவர்	{ தழலெவாட்டாத தடித்துப் பாதுகாப்பவர்
பார் முழுதும் வீற்றிருந்தது	பூமி முழுதும் அரசு வீற்றிருந்தது;	ஆர்	பாருளர்? [எவருமில்லை.]
இனி	இனிமேல்,	வாழிகள்	{ மறவையவன்கொண்ட தூரத் தரிகள்
துனி வளர் காதல்	{ துன்பத்தை அறிகப்படுத்த கிற என் ஆசைக்கு துலக கான	எனை கர்வன	என்னை பிளக்குந்தன்மை யுடையன்.

***—காயகனைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாத காயகி இருளுக்குப் வாடைக்கும் கந்தப்
பட்டுக் கூறும் பாகாம் இது. செவிவாய் கண் முதலிய இக்கிரியைகளானவை பகலில் பலபல
வேறவகைப்பட்ட பொருள்களை காடியிருக்கக் கூடுமாதலால் காயகனுடைய திரிவை ஒருவித
மாக ஆற்றி சிற்றவார்; இடில் அப்படியல்லாமல் எல்லாப்பொருளுடைய அடங்க, இத்திரியங்க
ளோடு மனம் காயகனுக்கிற ஒரு பொருளையே காடுதலாலும் கலவிகு உரியகாலமாதலாலும்
அவ்விரப்பொழுதில் ஆற்றமாட்டாது வருந்துதல் இயல்பு. இப்பாங்குசகாயகியும் அங்
வனே வருந்துகிறவென்க.

உலகில், போசன் செங்கோல் செலுத்தா சிற்றுமனையில் சிற்றரசர்கள் தலைபெடுக்க
மாட்டார்கள்; போசன் தலைசாய்ந்தால் உடனே சிற்றரசர்கள் தலையிரித்தாடத் தொடங்கு

வர்கள்; அது போல, தன் ஒளிபிலே சந்தின் கஷத்திற் விளக்கு முதலிய எல்லாவொளி
களும் இருந்த விடர் தெரியாதபடி மறைந்திடுமாறு தனிச் செங்கோல் செலுத்தமவனு
ளாயினாகிய பொரசன் தலை சாயந்தவாறே இருளாகிய சிற்பாசு தான் தலை விரித்தாடத்
தொடங்கிற்று என்கிறான் முன்னடிகளால். ஸூரியனுடைய உஷ்ணமேனமும் அரசனுடைய
பிரதாபமும் ஆகிய இரண்டு 'தழல்வாய்' என்றதனான் பெறப்பட்டி. ஸூரியாஸ்தமநதைச்
சொல்லவேண்டிய 'சூரியன் மறைப' என்னவாமே; அங்ஙனஞ் சொல்லாது 'அவிய; என்
றது—மீண்டும் ஸூரியோதயம் ஆகக்கானும் இராப்பொழுதே நெடுகுலதாகத் தோன்றத்
தால் ஸூரியன் அழிந்தான் போலும் எனக்கருதி.

எல்லாரையும் மகிழ்வித்த அரசாட்சி புரிவதைச் செங்கோல் செலுத்தலாகச் சொல்வ
துண்டு; வருத்தத்தை வளர்க்கிற நிலைமையையுடைய இரூனின் ஆட்சியைச் செங்கோல் என்ன
வாமோ? எனின்; விபீதலக்ஷணையாகச் சொல்கிற தென்க. பிரிந்தாரை வருத்த
வதாகிற கொலைத்தொழிலே இரூனின் செங்கோல் என்கிறது. பார்முழுதும் வீற்றிருந்தது=
உலகமுழுவதையும் தனக்குள்ளேயாக்கிக்கொண்டு, தன்னை யெதிர்ப்பாரில்லாமையால் தன்
பெருமை தோற்றம்படி யிருக்கின்றதென்க. ஸூரியன் அரசாண்ட இடம்முழுவதும்
இருளுக்கு வீற்றிருப்பதற்கு மாத்திரமே இடமாயிற்று' என்ற விஷயார்த்தம் கூறுதலுமுண்டு.
ஆதிதயன் எப்போது அஸ்தமிக்கப் போகிறானென்ற எதிர்பார்த்திருந்த இருள் அவன் அந்த
பிரித்தவாறே நாடெங்கும் பரவி விரிந்தான் கலியத் தொடங்கிற்று என்றதாயிற்று.

இப்படி இருள் ஒருபுறம் கொலை செய்பா நிற்க, மற்றொருபுறத்திலே திருத்துழாய்க்
காற்ற வந்துவிடிக் கொலைசெய்பாநின்றதே! இதனைத் தண்டித்து நம்மை கோக்கிக்கொள்வது
எங்ஙனேயோ? என்ற வருத்தமிருள் பின்னடிகளில்.

முன்பு கூடியிருந்தகாலத்து இத் திருத்துழாய்க்காற்ற குளிர்ச்சியாக விட அன்பஞ்
செய்த நிலையைக் கருதித் 'தணவாடை' என்றது. அன்ற, விபீதலக்ஷணையால் வெவ்
வாடையைத் தணவாடையெனக்கூற வெறுக்கின்றனென்றாம். வடநிலையிலிருந்து வந்து
வீசும் காற்றிற்கு வாடையென்று பெயர் என்றிருந்தாலும், சிறப்புப் பெயர் பொதுப்
பொருளை புணர்த்தும் முறைமையில் இங்கு வாடையெனவஞ்சொல் காற்றமாத்திரத்தை
உணராததுவதாயிற்று. தடிந்து—வெட்டி; காற்றைவெட்டுதல் கூடுமோ? உருவமில்லாத
பொருளன்றோ காற்று எனின்; அது செய்யுந்தயர் பொதுக்க வொண்ணாமையால் கோபந்
தோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையென்க. இனி—காப்பவனுள் நாயகனும் பிரிந்துபோய்,
ஹிமலிப்பதான இராப்பொழுதும் வந்த பின்பு என்றபடி. வளைகாப்பவாரர்?—விஹத்
தாலே கார்க்குப்போல மெலிந்துபோன உடம்பைப் பழையபடியே புஷ்டியாகச் செய்ய
வல்லாரர்? என்கை. உடல் இளைத்துப்போனால் கைவளைகள் கழனொழியும்; உடல்
இளைப்பதற்குக் காரணம் காயகனுடைய பிரிவு. அப்பிரிவு நீங்கிப் புணர்ச்சியுண்டானால்
உடம்பு விலகின்ற வளைகளும் தங்கும். ஆகவே 'வளைகாப்பவாரர்?' என்றது—புணர்ச்சியை
புண்டாக்கித் தருவாரர்? என்றபடி.

எனையுழிகளீர்வன—'என்னை' என்பது 'எனை' எனத் தொக்கியிருப்பதாகக்கொண்டு
உரைக்கப்பட்டது. அன்றியே, 'எத்தனை' என்பதன் மருஉவாகக்கொண்டு எத்தனை கற்பங்கள்
வருத்துவன? என்பதாகவுங் கொள்ளலாம். ஒரிரவையே பல கற்பங்களாகக் குறித்தவாறு.
சுற்றடியில் 'எனவளைகாப்பவாரர்!' என்றும் பாடமுண்டாம். அப்போது, என—என்னு
டைய என்றபடி.

ஸர்வேச்வரனுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றமாட்டாமல் அர்வுகுலந்த மோஹம் தலை
யெடுத்தத தளர்ச்சிபெற்றது தஞ்சம் தேறியபடியான தமது நிலைமையை ஆழ்வார் அருளிச்
செய்தல் இதற்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாம். [தனிவளர்செங்கோல் நடாவு தழல்வா யாக
அவிய] இரூனையொழிப்பதும் வெவ்விதமும் தடையற்றதும் ஒப்பிலாததுமான கதிரவனொளி
போல, மதாரந்தாங்களை யொழிக்க வல்லதும் அதனால் பிரதாபம் மிக்கதும் எம்பெருமான் கட்
டலையைய எங்கும் தடையற கடத்துவதும் அதனால் ஒப்பில்லாததுமான விவேகமும் குகையும்
படியாக. [பணிவளர்செங்கோலிருள் வீற்றிருந்தது.] வருத்தத்தை வளர்ச்செய்கிற பெருமையை
மடையமோஹாந்தகாரமானது பரவிட்டது. இனிமேல், [துனிவளர் காதல் துழாயைத்
துழாவதெனவாடை தடிந்து] பிரிந்தநிலையில் தன்பமாய் முடிவதான எனது அன்புமிருதிக்கு
கஷயமான எம்பெருமானுடைய போக்பதையை நினைப்பூட்டி கிரைவை புண்டாக்கிக்

கொண்டு கடக்கிற இவ்வுலகத்துப்பொருளை விலக்கி, [வணிகாப்பவர் ஆர்?] மறத்தும் புறந் தொழாதபடி எனக்குள்ள அடிமைக் குணத்தை கீங்காபற் பாதுகாப்பவர் ஆர்? வணியென் பது, வாழ்கிற பெண்களுக்கு பங்கலவாழ்க்கைக்கு உரிய அறிஞர்யாதலால் அது ஸ்வாபதே சத்தில் எம்பெருமானது ஸம்பாத்தபக்கு அறிஞர்யான அடிமைமை உணர்த்தும். [எனது யூழிகளீர்வனவே.] 'கவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதே?' என்று விகைக்கின்ற எனக்கு இக்காலகிளம்பம் அஸஹ்யமா யிருக்கின்ற தென்றவாறு. ... (26)

சர்வனவேலு மஞ்சேறும். உயிர்மேல் மிளிர்க்தவையோ
பேர்வனவோ வல்ல தெய்வகல் லெட்களை * பேரோளியோ
சோர்வன கலச்சுடர்நீடு மேலியம்பான் விகார்புர்
தேர்வன* தெய்வமன்விர கண்ணோ விச்செழுங்கயகை. (27)

சர்வன வேலும	{ (பலகலையம்) மெளரியன் சோர்வன வான, வேகைன போலவும நிலை	காம நிமிர்வன, நிலை வசந்தமுடைய
அம் சேலும்	{ அழகிய சேல்மீன்கள் போல கடர் வும் உள்ளனவான கிடு	ஆளிகய விசுவன்
இவை	இவை	திருநீர் விவையுடையவான
உயிர் மேல்	{ (எனது) உயிரை வசம்புத் தும் பொருட்டு அதன் மேற அம்மான்	எமல்பொருளானது
மிளிர்க்து	{ தும் பொருட்டு அதன் மேற ஊர் விசம்பு பாய்ந்து	திருநாடாகைய பாய்பதத்தை
பேர்வனவோ அல்ல	{ (அதைவிட்டு) நீ கிருவன அல்ல;	{ (தனக்கு ஒப்பாகத்) தேநீர் தன்மைபுடையன;
தெய்வம்	தெய்வத்தன்மையையுடைய	{ கொழுத்த கயல் மீன்க கொண்ட சொல்லத்தக இவை
கல்	அழகிய	{ (போலியினியென்னும்) பெண் தெய்வத்தைகொடுத்த உமது
வேள்	மன்மதனுடைய	கண் ணோ?
களை	அம்புகளினுடைய	
பேர் ஒளியே	சிறந்த ஒளியையே	
	கண்ணோ	

*** —நாயகன் நாயகியினது கண்மையைக் கொண்டாடிக்கூறலாகி 'நலம்பாராட்டு' என்பது இப்பாட்டுக்குத் துறை யென்றாக. நாயகனுனவன நாயகியா டே புணர்ந்து வி ள்ற ஸம்பத்திலே மூன்றுகாரணங்களிலுல நாயகியின் அழகைக் கொண்டு நாயகன் அழகுபா, உண்மையில் அவளழுவில் தான் ஈடுபட்டிருப்பது முதற்காரணம், அந்தகாலத்தில் கொண்டாட்டம் தன்னுடைய தரிப்புக்கு உதப்பாயிருக்குமென்பது இரண்டாகாரணம், 'இவர் கம்மைப் பிரிந்து நெடும்போது உயிர் தரிக்கமாட்டார்; கடுக வந்திவார்' என்று நாயகன் தெரிந்துகொண்டு ஆய்விருக்க வேறுமென்பது மூன்றாகாரணம்.

நாயகியின் கண்ணாழி வீடுபாட்டுப் பேசும் பாசாயிது. நாயகன் நாயகியின் எதிரிகளை யழிக்கும் வேல்போலக் கர்மையான கொக்கததால் என்னை வந்து அகின்றன இவ் கண்கள் என்பது தோன்ற 'சர்வனவேலும்' எனப்பட்டது. மீன் போல மடப்பமும் பிரிச்சு சிபுங்கொண்டுள்ளன என்பது தோன்ற 'அம் சேலும்' எனப்பட்டது. மீன் போலவான என்னவேண்டியது உவமைவருபு தொக்கியிருக்கின்றதென்க. இவ்வுலகத்தப்பாது மரபத்திலே பட்டுவிடாமல் தைத்து உயிராக்கவரும் அப்புபோல இவையும் உயிரினைவே பட்டு அந்நித் கவராமல் கிடுவதிலை யென்பது தோன்ற உயிர்மேல்மிளிர்க்து இவையோ பேர்வனவோவல்ல என்பப்பட்டது. அநித்தியமாய் காசமடையுந் தன்மையதான உடம்பை அழியச் செய்வதுமாதற் ரமே யல்வாமல் நித்யமாய் அழியாததன்மையதான உயிரையும் அழியச் செய்யாத தொடங்கின மையும் தோன்றும். பேர்வனவோ கல்ல—பறிக்கக்கூடியனவாக இவ்வே என்றபடி. மன் மதனுடைய பஞ்சபாணங்கள் செய்யுத்தொழிக்கையெல்லாம் இவ்வினைநெற் தாமே செய்வன வென்பது 'தெய்வகல் லெட்களைப் பேரோளியே சோர்வன' என்றதன் கருத்து. ஆயாத சிற் றதையை விளைத்தல், நிறத்தை வேறுபடுத்தல் முதலியன மன்மதபாணங்களின் தொழில்கள் இவற்றையே நாயகியின் கண்களும் செய்கின்றனவென்க.

***—புனத்திடைக் களிற் கினவவத் த கண்ணழகைக் கொண்டாடின நாயகனைக் குறித்துத் தோழி கருத்தறிந்த உரைத்த பாசாமிது. இங்ஞப் பாம போகயான பெரியவாச் சான்பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸுத்திகன் சில அறிவத்தக்கன்;—“இயற்கையிலே கலந்து பிரிந்த தலைமகன் இரண்டாக் கூட்டத்துக்காகப் புனத்திலே வந்து கிட்டக்கடவதாகக் குறிவாவிட்டுப் போய்க் காலா திராமம் பிறந்து பின்பு அங்கேசென்ற கிட்டினவன் இவர்களைக்கண்டு கலங்கி அணங்குத பாஷணம் பண்ண, அவர்களுட அத்தைக்கொண்டு, இவர் வருவதாகப் போனபடித் தும் வந்தபடிக்கும் இப்போது ஆற்றாமை தோற்றப் பேசுகிற பேச்சுக்கும் ஒரு சேர்த்தி கண் டிலோமென்று சிரித்ததுக் கொண்டாடுகிறார்கள். இவன்தான் மீளாகையாலே என்றும் ஆனை வேட்டைக்குப் போம் பழக்கத்தாலே ஆனை வேட்டையை விளங்கிக்கொண்டு செல்லக்கடவ தாக நினைக்கிறான். கிட்டையிழுந்ததொரு களிற் தன் ஆற்றாமையாலே அமணுனைப்பட்டத திரியமாபோலே இவர்களை மீளாக சான் ஆற்றாமையாலே திரிகிறபடியை அம்பாபேசத் தாலே ஆவிச்செய்க்கிறான்.” எனது.

காமதர்வ விவாத முறையில் நாயகியோடு புணர்ந்து, தோழி பிரிந்துப் பிரிந்ததாய்க் கண் முன் ஸங்கேதத்தின்படி நாயகியுந் தோழியும் ஸ்ரீஸுத்திகனாகையது வியாஜத்தாலே கண் வாவை எதிர் பார்த்திருக்குங் கொல்லிப்புறத்தே கால காமதாசகச் சென்று கின்று, 'நாம் தாமதித்தி வந்தோமே, இவர்களது மனம் கிளங்கொண்டு வேறுபாட்டாகக் கூடுங்கொடவ!', இப்போது இவர்களுடைய அன்பு எவ்வாறிருக்கின்ற தென்பதை நாம் கருதிக்கொள்ளாமல் பழப அன்பு வார்த்தைகளைச் சொல்லுதல் தகாது, ஆகவே அந்நயமான ஸாதாரண வார்த தைகளைப் பிரஸ்தாவித்து அவற்றுக்கு இவர்கள் கூறும் மதமொழி மூலம் இவர்களது அன்பு நிலைமையை அறிந்தகொண்டு பின்னர் நாம் அன்பு வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்குவார்' என்றொண்ணிக் களிற்றவிழுவத தெர. க்கினுன்; அதாவது என்னென்னில; திருக்கொல்ல யாரில் இது வேழம் விழுந்தென்று உரையப்பட்டுள்ளது. “வேழம் விழுந்தென்பது—கூறு கூறத் தவறியவின்ற தலைமகன் என குறையின்னதென்று இவளுக்க வெளிப்படக் கூற வேறியன் இவன் மதக்கவுங்குறொன உட்கொண்டு எங்குமுன் இன்னதென்று இவன் தானே உணருமளவும் காத்த மொழியாற் சில சொல்லிப் பின் குறையாமதே காரியி னா. வேட்டை கருதிச் சென்றாளுக, அவ்விருவருமழச் சென்று கின்று தங்காதல் தோன்ற 'இவ் விடத்தெரு மதயான வாககண்டோ?' என மேழப வினாவாதிட்டா' என்பது திருக்கொ லையாருரை வாககியம்.

நாயகியையும் தோழியையும் கண்ட நாயகன் யானே வேட்டை தது நியத்தினென்ன மஹாவிாஸையாலே ஏதோ வேட்டைக்காகத் தான் காட்டிடத்தே வந்ததாயவம், அவன் ஒரு யான தன் பிடியைத் தாங்க ஒடிச் சென்றதாகவும், அதனைத் தீதடிக்கொண்டு தான் வருவதாகவும் பாஷணகாட்டி 'இவர்களை ஒரு மதயானவாக் கண்டதண்டோ?' என்று அப புனங்காப்பவரை கோக்கிக் கேட்பதே களிற்றவிழுவத என்றும் வேழமவிழுவத என்றும் கூறப் படும். (இவ்வினை கலைமாய விழுவத வழிவிழுவத பதிவினதல் பெயர்வினதல் மதலிய வினாக் களுமுண்டு. காதலியோடு பேசுகததம கதலன் 'தீர்த்தம் கொ க்குபோ? சுண்ணாம்பு சிறிது அகப்படுபோ?' என்று சில அபேஷைகளை வியாஜமாகக் கொண்ட புதுகை வார்த்தை சொல்லவும் கருத்தறிந்து கொள்ளவும் இடமொத்தகல் உலக வியாஜமாயிற்றுக் காணத்தக்கது.)

நாயகனதான் பேசுகதற்கு வியாஜமாகச் சிலவற்றை வினாவத் தொடங்கினாலும் நாயகியின் கண்ணழகில் ஏற்கனவே கடுபட்டவனாகையதால், இப்போது அக்கண்ணழகு பா வசமாக்குகிறபடியாலும் அதனைக் கொண்டாடுகிற முகதரால் தன் ஆற்றாமையைத் தெரிவித் தும் வார்த்தைகளும் இவன் வாயில் ஊரீட வெளிவந்த விட்டன; 'இவை கண்களே? கயல்களே?' என்றும்போலச் சில வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லிவிட்டான்; இவற்றால் அவ னது கருத்தாகக் குறிப்பாவற்கத் தோழி அவனது ஆசையை மறப்பதாகப் பிறர் நினைக்கும் படியாகப் பேசத் தக்கவினை ஆற்றாமையையுங் குறிப்பா துணர்த்துகிறான் இப்பாட்டில். அன்புமிருத் தோற்றம் விதமாகவும் அன்பை மறத்துகாக்கும் விதமாகவும் இப்பாசாததே தொடர்போக்கு அணயந்திருக்கு மழகு அறிவத்தக்கது.

[கயலோ நும கண்களென்று களிற் வினவி நிற்பீர்] இதை இரண்டுபடியாக யோஜிக்க வேணும்; 'களிற்றினவிக் கயலோ நும கண்களென்று நிற்பீர்'—தீர் பாணையப்பற்றிக், கேட்க வந்தவராயின் அந்தக் கேள்வியோடு நில்லாமல் எமது கண்ணழகைப் பற்றியும் பேச

அன்றிலே, [அயிலோ ரறியிலும்தேன்னவார்த்தை] அஸங்கதமான இவ்வார்த்தை அக்கம்பக் கத்தி லுள்ளாருடையசெனியில் பட்டால் என்ன நினைப்பார்கள்? 'இவர்களுக்கு ஏதோ ஸம் பந்தமுண்டு போலும்' என்று நினைத்தக் குழியைக் கெடுத்திடுவார்களே!; இப்படிப்பட்ட அஸங்கதமான பேச்சை சிறத்தும் என்பதாக மேலெழுந்த அபிப்பிராயம். இனி, அன்பு தோற்றச்சொல்லு மபிப்பிராயத்திற்கெனங்க இரண்டாவது யோஜனைகாண்மின்;— [கயலோ நும கண்களென்ற களிதலினவி சிறந்திர், அயிலோரறியிலும் சென்ன வார்த்தை!] 'நும கண்கள் கயலோ?' என்று எங்கள் கண்ணழகிபெட்டுப் பேசினீர்; உமது உகப்புக்குப் பாம ஸந்தோஷமடைந்தோம்; அதற்கு மேலே பாணையைப்பற்றியும் கேட்டீரே, அத எங்கு? நம் கண்ணழகி கடுபட்டே வந்திருக்கிறீர் என்று நாங்கள் எண்ணி மகிழ் வொண்ணாமலும், 'வேறு வேட்டைக்காரியமாக வந்திருக்கிறார் போலும்' என்றெண்ணி வருத் துமபடியாகவும் களிதலினவி சிறந்த தருமோ? மகது அன்பை அயிலோர் அறியிலும் அறிக; அதனால் நம் குடி என்ன கெட்டுப்போகும்? [சுதேன்ன வார்த்தை] வந்த காரியத்தைவிட்டுக் களிதலினவுதல் ஒரு வார்த்தையோ? என்பது உட்கருத்த. இங்கு 'அயிலோர் என்றதனால் —'நாங்கள் எமக்கு உரியோம், நீங்கள் எமக்கு உரியீர்' என்கிற கருத்து வெளியிடப்பட்ட தாகும். நாங்கள் உமக்கு அபலர் அயிலோம், அபலர் வேறுஉளர் என்றவாறு.

[புனவேங்கடத்து எம்மோடு பயலோவிலீர்] \$ பயல் என்று பாகமாய் என்களோடு உமக்குக் கூட்டுப்பயிரில்லையே என்றபடி;

ஆதலால் புதியாய்வந்த நீர் கூட்டுப்பயிர் பார்ப்பவர் 'பயல் இங்கு எம்முடன் செடும் பொழுது யின் பேச்சுப்பேசி சிறப்பதாகாது. [கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பல பலவே] நாங்கள் புனங்காப்பது கேற்று இன்று மல்ல; பல வருஷகாலமாகத் தினந்தோறும் புனங்காத்து வருகி றோம்; இப் புதுமையை ஒரு நாளும் கண்டதில்லை; செடுகள் கூட்டுப்பழக்கமுடையவர்போல நீர் இங்குப் பேசி சிறப்பதாகாது, கடக்கச் செல்லம்—என்பதாக மேலெழுந்த அபிப்பிராயம். உமது வருகையை எதிர்பார்த்து நாங்கள் கொல்லை காத்தலென்று ஒரு வியாஜம்வைத்து செடு நாளாகக் காத்திருக்க நீர் இன்றளவும் வந்திலீரே; எம்மோடு கூட்டுறவு கொள்வதில் ஆசை வைத்திலீரே என்பதாக உட்கருத்தக் காண்க. [பயலோ இலீர்] செடுகள் பழகினாலும் கண்டறி யாதனபோல என்றம் புதியன வாயுள்ளன உமது அழகுடைமை முதலியன என்றவாறுமாம். நோழியானவன் இவ்வனங்கூறித் தலைமகளின் காதலைத் தலைமகனுக்குக் குறிப்பித்தபடி....கரு

பலபலவழிகளாயிடும் * அன்றியோர் நாழிகையைப்

பலபல கூறிட்ட கூறுயிடும் * கண்ணன் விண்ணையாய் !

பலபல என்பர்கூடிலும் நீங்கிலும் யாமேலிதும்

பலபல குழலிடைத்து * அம்ம! வாழியிப் பாயருளே.

(கசு)

கண்ணன் யின் அணையாய்	{ எம்பெருமானுடைய பாம உதர் போல மிகப் பெரிய மானவனே!.	அன்பர்	நாயகர்
பல பல வாழிகள் ஆயிடும்	{ (நாயகவாரி யிரிந்த நிலையில் இருட்பொழுது) மிகப் பல கற்பங்களாக சிறந்தும்;	பல பல நாள் கூடி லும்	{ பல பல நாள் கூடி யின் கு லும்
அன்றி (நாயகரோடு கூடியிருக்கும் நிலைசை இந்தப் பொழுதுகளே)	அறவல்லாமல்	(நாளை மிகச் சுருக்குதலால்)	
ஓர் நாழிகையை பல பல கூறு இட்டகூறு ஆயிடும்	{ ஒரு நாழிகையைப் பல பல பகுப்புக்களாகநிய கூறு களில் ஒரு கூறுக ஆகா கிற்கும்;	யாம் மெலிதும்	யாம் வருந்துகிறோம்; (ஆதலால்)
		(அன்பர் பல பல நாள்) நீங்கிலும்	{ (நாயகர் பல பல நாள்) நீங்கி யின்ருலும்
		(நாளை மிக வளர்கலால்)	
		யாம் மெலிதும்	யாம் மிக வருந்துகிறோம்; (ஆதலால்)
		இ பாய் இருள்	தூந்தப் பார்த்திருட்பொழுது

\$ 'பாழியும் சிற்றாளும பள்ளமா பயலோவிலீர்' என்ற சிங்கலந்தை நிகண்டினால் பயலென் பதற்குப் பாகமென்னும் பொருளுண்டாயிடுக. 'பயிலோ குலோ' என்றும் சிலர் ஓதுவர்; அப்பாடத் துக்கு—பழக்க முடையோல்லீர்' என்று பொருள்; பயில்—முதலிலேத் தொழிற்பெயர்; புதியான நீர் பழகினார்போல இங்கு சிறந்த தருதியன்று என்றவாறு.

பல பல குழல் உடைத்த	{ சிறுமைக்கும் பல உபாய முடையதாய்ப் பெருமைக் கும் பல உபாயமுடையதா யிரா சிந்தை;	அம்ம வாழி	{ அந்த சிலைகளும் வருகை கூற இயங்கிமுடையதாய் அந்தோ! வாழ்க.
-----------------------	---	-----------	--

***—காயகனோடு கூடியிருந்து பிறகு விதிவசத்தாற் பிரிந்த நாயகி பூங்கிணை உடைய
மாட்டாதாளாய், காயகனிலொடல் இராய் பொழுதைக் கழிக்க முடியாதிருக்கிறாள். அந்த
தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள். ஒருகாலும் விச்சேஷியின்வாத ஸம்ச் ஸேஷத்தி லை தன்மையுடைய
துள்ளுமையை இதனால் வெளியிடுகிறாள். இங்ஙனன்றிதய, ஸம்ச் ஸேஷம் நடந்தபொழுது
கையை கோக்கித் தோழியானவள் அக் கலங்கிகழ்ச்சியின் தன்மையைப்பற்றிக் கேட்டால், அந்த
திருக்கும்போது காலம் செருகுமபேரால், கூடியிருக்கும்போது காலம் குறுகும்படி எண்ணி
என்று கலயிங்கியிற் காலங்கழியவை தெரியாத கழிந்த இன்பச் சிறப்பைக் கூறவில்லை
என்றும் கொள்ளலாம்.

‘நீங்கில் ஊழியாயிதம்; கூடிய கழிவைக் கூறாயிதம்’ என்று மொழிச் சொன்
வயிப்பதால், அதிர்ச்சியினால் பொருள்கோள்; மொழிமாற்று கிரனிறை, மயக்க கிரனிறை
பெண்பதம் இம். காயக நாயகிகள் பான்பாய் கூடியிருக்கும்போது நீண்ட காலங்கொண்ட
வாய் ஒரு பொழுப்பொழுதுபோல விளையிற கழிந்திருக்கும், பிரிந்திருக்கும்போது மட்டும்
மும் கெடுகித் தோற்றத்தாலும் துவ்வொருவருடைய அனுபவத்திலும் காணத்தக்கதாம்.

அன்பர் நீங்கில் பலபல ஆழிகளாயிடும் = காயகரைப் பிரிந்து பிறகுங்காலம் பல அவாந்தர
கல்பத்தையுடைத்தான பல அஹா கல்பங்கள் போலே நீண்டு தோற்றமின்றது காலம்.
(ஊவெல்லாந்தருள்) ... இங்ஙனம் திருவாய் மொழியை துறக்க நினைப்பது.) அன்பர் கூடில் ஒரு நாழி
கையைப் பலபல கூறிட்ட கூறியிடும் = காயகனோடு கூடியிருக்கும் காலம் மிகச் சிறிய பொழு
தாகக் கழிந்து விடுகின்றது; ஒரு கழிகையைப் பலபல கூறுகளாகப் பகுத்துக் கொள்ளலாம்.
வந்தால் கலை காஷ்டை பிரிஷம் முதலியவற்றால் இனிக்குறிட வெளியுற்தென்னுடைய
சிறிய கால அளவு தெரமே; அந்த கஷணம்போல் கழிந்து விடுகின்றதாம் ஸம்ச் ஸேஷமானால்.

ஆளவந்தார் ஸ்நேகாத்தத்தில் அம்பெருமான் பிராட்டியோடு புணர்ந்து அவளை உடைய
பிக்கும் பரிசு சொல்லுகிறவளாய், (44) ஆய்கனோகத்தில், “கூடுகூடுவது சுழிப்பத பாதி
காலயா” என்றிட்ட விச்சேஷனாம் இம்மு கோக்கத்தாலும்; பிரமணுடைய ஆயுட் பிரமாண காலம்
திற்குப் பரம் என்று பெயர்; அதில் பாதிவளவான காலத்திற்குப் ‘பரார்த்தம்’ என்று பெயர்;
இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய பெரிய காலங்களைல்லாப் சிறிய கொடப் பொழுதுபோல்
கின்றனவாய் பகவத கீர்த்தனம். “—அலிதித கதயாமா ராதிரேவ ஸ்யரன்ஸித்” என்று ...
ராம சரித காலத்திற் சொன்னதையும் ஒரு கிராஸிபா ... இக்கு ஸ் ... ஆச்சரியமாக ...
ஸங்களை யறுபவிக்கத தொடங்கினிட்டால் பங்கேகாடி நாயகி ... தஸைகளும் அவனிடையே
கக் கழிந்துபோயிடு.

அன்பர் கூடிலும் நீங்கிலும் யாம் மெலிதும் = கூடியிருக்கும் காலம் ஒரு கஷணம் ...
கழிந்து போகிறதேபென்ற வருத்தம்; பிரிந்திருக்கும் காலம் பலபல காளாரத்திராய் ...
கின்றதே பென்று வருத்தம். ஸம்ச் ஸேஷமானது விச்சேஷத்தை அடுத்துடைத்தன்று ...
தலாலும் அந்த ஸம்ச் ஸேஷ காலந்தான் அதின்வப்பமாகக் கழிதலாலும் அந்தோ! ஸம்ச் ஸேஷத்
தையும் விருப்ப யோகத்தை மிங்கியாயிற்றே! என்று வருந்துகிறாள். மெலிதும் = ...
விருதி காலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று.

இப்பாயிருள் பலபல குழலுடைத்து = இரப்பொழுதின் ஸாமர்த்தியத்தை என் ...
வேன்!, கலயிங்க குறுகக்கற்றது, பிரிவில் கெடுகக்கற்றது. குழல்—குழ்ச்சி; விரு. காலம் ...
இடைச்சொல் (அவ்வமயம்); விப்பும் வருத்தமுத்தோன்றம். வாழி—நிக்கவெறுபத்தால் ...
திக்க வேண்டுமிடத்தில் விபரீத வகைப்பாக ‘வாழி’ பெண்கிறது.

இதற்கு உள்ளுறை பொருளாவது:— பகவதரைக் கூடிய நிலையில் அதின்வ ...
அவர்களைப்பிரிந்த நிலையில் அந் மறத்துமாகிற காலத்தினால் இருக்கையிலும் தாம் ...
தளர்ச்சியை ஆழ்வார் தமது அன்பர்க்குக் கூறுவதாம். ‘இப்பாயிருள்’ என்றது— மொழாந்த
காலத்தைச் செய்வதான காலம் என்றபடி. கண்ணன் விண்ணையாய் = காலபரிணாம மில்லாத
பரம்பதம்போலுள்ளீர் நீங்கள் எனக் கொண்டாடியபடி. ‘அம்மவாழி’ என்றது—தான் வினைத்த
வடிவு கொள்ளவல்ல காலத்தின் தன்மையை விபந்து கொந்தபடி. ... (கரு.)

இருள்விரிந்தான் மாடீத் திரைகோண்டு வாழியரோ
 இருள்விரிந்தான் தேர்வழி தூரன் * அரவணமேல்
 இருள்விரிந்தேக் கருநாயிறு கடர்கால்வதுபோல்
 இருள்விரிசோதி * பெருமா னுறையு மெறிகடலே !

(கள்)

திருவ விரி	திருளை வெளியுமிழ்கிற	வாழி	வாழ்வாயாக ;
நீலம்	கீராததினம் போன்ற	தருள் விரிந்தால்	} திருள் பரம்பொருள் போன்ற
கரு	கருணை கிறமுடைய	அன்ன	
ஊர்விறு	ஊர்வ மண்டலமொன்று	மா கீர் திரை	} கருத்த கீரையுடைய அகிலத்
கடர் கால்வதுபோல்	ஒளி விசுவது போல,	கொண்டு	
திருள் விரி சோதி	{ கருணை சிறம மிக்க ஒளியை யுடைய திருமால்	} இருள் விரிந்தால் அன்றர் தேர் வழி தூரன்	{ திருளிலே என்னை விட்டுப் பிரிந்துசென்ற காயகருடை யதேர்போன வழியை அழியா தொழுகையாக.
பொருள்			
அரவணமேல்	சேஷ சபனத்தின்மேல்		
உறையுற	சிதயவாஸம் செய்யப்பெற்ற		
எறிகடலே	அலைவிசுறிக் கடலே !		

* * * — கவிஞர் கடலைநோக்கித் தேர்வழி தூரன் என்னும் துறை இது. இத்துறை திருக்
 'சக' வைபவரின் 'தேர்வழி நோக்கக் கடலொடுகூறல்' என்று கூறப்பட்டது. "உள்ளுமுருகி
 உயோபஞ்சிவிர்ப்ப யுடையவனா", கொள்ளுமவரிவெவர் கூட்டத்தந்தான் குறிக்கும் புலியூர்,
 விள்ளும் பரிசு சென்றார் விவன் தேர்வழிதூரன் கண்டாய், புள்ளந் திரையும் பொரச் சங்க
 மார்க்கும் பொருகடலே !" (185) என்ற திருக்கோவைபாணைக் காண்க. களவுமுறைபால்
 காயகையைப் புணர்ந்தவிறு காயகை அதனை வளர்க்கும் பழி பாலுதலையறிந்த அப்பழி
 தூற்றல் அடங்குமாறு அகடீச் சில நாள் பிரிந்திருக்கக் கருதி அதனை காயகிக்குக் கூறாமல்
 தான் பிரிவதை அவளறிந்தால் வருந்தவளென்ற அவளறியாத படியும் ஊரார் அறியாதபடியும்
 அவள் முகங்காண்கின்றபொழுது தான் போக மாட்டாமையாலும் இருளிலே பிரிந்து செல்ல,
 பின்பு அப் பிரிவையறிந்த ஆற்றாது வருந்துகின்ற காயகி அவனது தேர்ச்சக்கரம் சென்ற
 அடைபாளத்தை நோக்கி அவன் திரும்பி வருமளவும் அதனையே தனது உயிர்க்குப் பற்றுக்
 கோடாகப் பாவித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையினை, அங்ஙனம் பிரிந்திருந்த இவ்வுருபிடம்,
 கடற்கரையாகிய வெந்தச் சிலமாதலாலே அத்தேர்ச்சகர லடைபாளத்தைக் கடலின் அலை வீசி
 வந்து அழிக்கப்புக, அழிக்கிடாதே பெண்டி அதனை வணங்கி வேண்டிக் கொள்வதாயிது.

முன்பு புராணபிரான் கருவாயாதகினை புறப்பட்டபொழுது உடன்கென்ற
 உயோததி நகரத்துச் சனங்கள் அறிபவொன்னுதபடி இரவிலே தேரேறிச் சென்றாற்போலச்
 சென்றானும் இந்த காயகனும். தேர்ச்சகர வழியையும் மறைத்துச்சென்றான் இராமபிரான்;
 கருணை மறைத்துப் போகாமல் தெரியப்படி போனதே இவ் வ தகிற்கு வாகி. கடலே!
 இருளிறு பிரிந்தவரான அனபகடைய தேர்வழியை இரான் விரிகாற்போன்ற மாடீத் திரை
 களைக்கொண்டு, [தூரன்] மறைத்திடாதே பெண்டி கைகப்பி யாடுக்கொள்ளுள். தேர்வழி தூரமல்
 தனக்கு உதவுள். பொருட்டின் 'வாழியரோ' என வாழ்த்துகின்றான் கடலே! உனது தலைவனான
 பெருமான் எப்பொழுது உன் விட்டற்புரியாது உன்னிடத்தே வரணம்பண்ணுதலால் பிரிவுத்
 துயரையாது களித்துக் கிளர்ந்துள்ளாய் கீ என்ற கருத்துப்படப் பின்னடிகள் அமைந்தன.

கடலுறையும் எப்பெருமானை ஒன்றையடிதளவால் வருணிக்கிறது. உலகத்தினுள்ள
 பொருள்களுள் ஒன்றாம் பெருமானுக்கு ஒப்பாகாதென்பது தோன்ற மூன்றாமடியில் அபூ
 தோபமை [இவ் பொருளுவமை] கூறப்படுகின்றது. எப்பெருமானது திருமேனியின் மிக்க
 ஒளியும் கரிய திருசிறமுற்பற்றி வந்ததாம் இவ்வுவமை. கீராதனம்போன்ற கரியசிறமுடைய
 ஊர்வ மண்டலமொன்று ஒளி விசுவதுபோல கருசிறம்மிக்க ஒளியையுடைய திருமால் என்
 றிருள். "ஓர் கருநாயிறு, அந்தமில்லாக் கதிர்ப்பப்பி அவர்ந்தொக்குமம்மான்" என்பர் திரு
 வாயமொழியிலும். இருள்கரி, நீலம், கரு என்ற மூன்றையும் ஒருபொருட் பன்மொழியாகக்
 கொள்ளலாமாம்? மிகவுங் கரிய ஊர்வன் என்றபடி.

'திரைகொண்டு தேர்வழிதூரன் வாழியரோ' என்னுத வாக்கியத்தினிடையில் 'வாழி
 யரோ' என்றது—திரைக் கடலாகையாலே காரியஞ் சொல்லுமளவுக் கோர்த அலைக்கை
 களான் தேர்வழியை அழிக்கும்படியைக்கண்டு கடுவிலே சாணம் புக்கவாறு.

அன்பர் பதலில் பிரிந்து சென்றாங்கில் அவர் ஆற்றுகையால் தளர்ந்து செல்லும் நிலை
பயக் கண்டு கொண்டிருந்து அதனைச் சிந்தித்தாயினும் உயிர் தரிக்கலாம்; அங்ஙன மில்லாத
படி இருளிற் செல்லுகையால் இத்தேர்க்கா லடையாளத்தைப்பற்றி வேறு சஞ்சமுடையே
னல்லேன் என்பது தோன்ற 'இருள் பிரிந்தாரன்பர்' என்றான். சேர்தற்கு உரிய காலத்திலே
பிரிந்து போனார் அத்தோ! என்று எண்ணவுமாம்.

இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கிப்பாண னுணர்ந்திகள் காண்மின்:—'பதலில்
பிரிந்து போனாங்கில் ஆற்றுகையால் கடக்கமாட்டா ரொழிச்சிறப்பு வாயும் அவர் முகத்தி
லுண்டான குளிர்ந்தியையும் ஸ்மிதத்தையுங்கூடத் தரித்திருக்கலாய்; அவர் த முள்
லில் போகில் இவனைக் கண்டிலைதயக் கால்கடை தராதென்று இருளிலே போனார்; எவ்
னும் போனாரும் மீண்டிலைத சேருங்காலத்திலே போனார்; பதார்த தர்சனங்களிலே
யிருக்கவொண்ணாக காலத்திலே போனார்; ஸந்தார காலத்திலே போனார்;'

தேர்வழி—தேர்ச்சக்கரம் பேரண மடையாளமுள்ள வழி. குரல்—தூராக; வதிர்
மறை யேவ்வாருமை.

இதற்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள்:—அன்பரான் பாவைதனார் பிரிந்து வரும்பொழுது
யில் அவர்கள் பக்கம் தமது மனோபகதவத இவ்விடைய செலுத்தி அதன் வினாம் ஸ்ரவண
ஆற்றியருவகா ஆழ்வார் உபமோதாரத்தோடு பதலில் இருள் பிரிந்து போனாழிப லென்று
மைஸாயமாகிற கடலை நோக்கிப் பிரித்தித்தும் உபமதா . ஸ்வாபதேசத் தவையாக
லென்றது—பல துன்பங்களை போலமெய்தல் அவப்பாட்டையாழ்த்திடும்பல பரவுத தன்மை
யதாதலாலும் அளதகற்றிய பரப்புணவையாலு லென்க. ஸ்வாபதேசம் எப்பெருமதா
ளிலாவிழிதி பெண்பலதக் குறிக்கும் பிள்ளியாடல். எப்பெருமதா ஸ்வாபதேசம் பக்கம்
பட்ட தமக்குத் தீங்கு செய்க்டாமைப் பொருட்டு; ஸ்வாபதேசம் உள்ள பதலேதமதா
தத்வத யெறித்தகாட்டி உறவு கொண்டாடியபடி. இருள் பிரிந்தலன்ன மதீர்த்த
கொண்டு—மோஹாக்காய் பொருக்கை உண்புபண்ணுதல் பல ஸ்வாபதேசத் தவையாக
அலைகளால் இருள் பிரிந்தாரன்பர் தேர்வழிதான்—இருள் தருமானாலான இவ்வுலகத்தி
மைமலிட்டுப் பிரிந்தசென்ற ஆந்த பக்கங்களான பாவைத் திவ்யத்தின் யான் செலுத்த
கிற மகோதகெறியைக் குறித்திடாதே என்று வேண்டியபடி. தமக்கு இத்தீங்கு செய்யா
மல் உதவும் பொருட்டு வாழி யென்றார்.

வாழி, அரோ—அகச. வாழிய என்னும் விபங்கோள் ஸ்ரவணிர் மெய்கெட்டு
என கின்றது. வாழியரோ என்பது வாழியர் என்பதை ஸ்ர மெய்கிற விபங்கோ ளெனிக
கொண்டு ஒகாததை அகச யென்னவுமாம். ... (கூட)

கடல்கொண்டெழுந்தது வானம்* அவ்வானத்தை யவ்றிச்சென்று
கடல்கொண்டொழிந்த வதவந்து* கண்ணன் மண்ணும விண்ணும்
கடல்கொண்டெழுந்த வக்தூனங்கொலோ? புயற் காலங்கொலோ?
கடல்கொண்ட கண்ணீர்* அருவி செய்யாதற்கும காரியையே.* (அன்றி)

கடல்கொண்ட	கடலெனினதான	இது	இந்த நிலை, உண்டாய்ந்தது
தன் றீர் அருவி	கண்ணீர் வெளவத்தை	கண்ணன் மண்	எம்மோருமானுடைய உடைய
செய்யாதற்கும	செய்திருந்த சிறகிற	ஊழல் விண்ணும	கையின மண்ணுக்கத்தலை
காரியையே	அழகிய கங்காய்,		யும விண்ணுலகத்தையே
வானம்	ஆகாயமானது		
கடல்கொண்டு	கடலைக் கவர்ந்து கொண்டு		
எழுந்தது	கிளம்பியது;	கடல் கொண்டு	பிளைய சமத்திரம் தன்னுள்
கடல்	அககடல்தான்	எழுந்த அகாலம்	ஆகக்கொண்ட மெழ
அன்றி	(அங்ஙனம் தன்னைக்	சொல்லு	கனாந்த அந்தக் கற்பாந்த
	கொண்ட கொண்ட குகா		காலத்தானே?
	சத்தின் மீது) கோபித்து		(அன்றி)
அவ்வானத்தை	ஆகாயத்தைப் போய்க்		
சென்று கொண்டு	கவர்ந்து கொண்டு விட்ட	புயல் காலம்	மறைக்க காலத்தானே?
ஒழிந்த அதனால்	தனால்	கொல்லு	(அறியேன்.)

***— இப்பாட்டின் துறைவகையில் பூருவர்களுள் அபிப்பாய பேதமுண்டு; கீழ்வாச்சான் பின்னாளின் திருவுள்ளம். கார்காலங்கண்டழித்த தலைவியின் ஆற்றாமைகண்டு தோழி இரங்கல் என்பது வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சேபாறு கொள்ளை. அதாவது— கார்காலத்திலே மீண்டு வருவேனென்று காலங்குறித்துப் பிரிந்தசென்ற காயகன் அக்காலம் வந்தும் தான் வாராததால் காயகியானவன் காலத்தை நோக்கி ஆற்றுகிறருந்த, தோழி அது கண்டு இரங்கிக் கூறியது என்பதாம்.

“கலந்துபிரிந்த தலைமகன் கார்காலத்தைக் குறித்தும் பொன்னாய் அக்காலமும் வந்த இவ்வா வாரதோழிய, அத்தாலே ஆற்றாமையி னூர்க்கு செவ்வபடுகிற பிராட்டியைக்கண்ட தோழியானவன் அவன் வருமளவும் இவனை ஐயிப்பிக்கக்கூடக் காலத்தை மயக்கி ஆச்வஸிப்பிக்கிறாளா யிருக்கிறது” என்பது கம்பின்னையிடு. அழகிய மணவாளச் சேபருளையில், இது கால மயக்கமன்று’ என்ற மறுத்துக் கூறப்பட்டிருப்பினும் அது ஸ்வதந்தரப்படி யென்ற மறுக்கத்தக்கது. காலமயக்கத்தையென்றே கொள்வது பொருத்தம். இதில் ‘புயற்காலங் கொலோ’ என்றசொல்லி யிருந்தலால், காலத்தெளிந்த பாங்கி இரங்கி யுரைத்த பாசாமென்று கொள்ள வேண்டுமென்பது சேபர் கருத்து; கீழே காலமயக்காக வந்த ஏழாம் பாட்டிலும் “புயற்காலக் கொலோ” சுமந்து பிரிந்தார் கொடுமை குழறு தன் பூங்காலக்கொலோ வறியேன்” என்றிருக்கின்றது; இங்கும் அங்குனே யிருப்பது அறுசிறமன்று.

காயகியோடு கூடியிருந்த காயகன் ஒரு காரியப்பாடாகத் தேசார்தாஞ் செவ்வேண்டி யாகி கான் இப்போது புறப்பட்டுப்போய்க் கார்காலத்திலே திரும்பி வருகின்றேன்’ என்று சொல்லிக் காலங்குறித்துப் பிரிந்து சென்ற அக்கார்காலம் வந்தவளிலும் தான் வாராதிருக்க அகதோ! காயகன் குறிப்பிட்டகாலம் வந்த விட்டதே! இவ்வளவிலும் அவன் வந்திலனே! என்ற கார்கால வரையையும் காதலன் வாராமையையும் நோக்கி வருந்துகின்ற தலைவியைத் தோழி பாணவன் ‘நங்காய்! நீ ஏன் வினே வருந்துகின்றாய்? பெய்யே கார்காலம் வந்தாலன்றோ காதலன் வந்திடுவான்; அவன் சொல்லிப்போன கார்காலம் வாயில்ல; பின்னை இது என் னென்று கேட்கிறாயோ, சொல்லுவேன் கேள்; ஆகாய[மேக]மானது கடலைத் தரையளவாகப் பருவி ஐவறுந்துக்களைத் தடிக்கவிட்டுப் போயிற்று; அதனைக் கண்ட கடலானது ‘பெரியதொரு தகதவமானிய நம்மை மதியாதே நம் பிராஜகளையும் நோவுபட விட்டு நம் உடைமையை இப்ப டியோ கொள்ளுகொண்டு போவது ஆகாசம்!’ என்று சேற்றங் கொண்டு அவ்வானத்தோடே போர் செய்வத்தொடங்கி யிருக்கின்றது! ஆகவே கடலும் வானமும் தம்மிலே கலந்து போர் செய்யுங்காலயிதுவன்றி காயகன் சொல்லிப்போன வர்ஷாகாலம் வந்திலது; என்று தலைவியை ஒருவாறு ஆற்ற வேண்டின தோழி காலத்தை மயக்கி கூறி உடனே இங்ஙனம் நாம் பொய் சொல்லிவிட்டாலும் தலைமகளுக்கு உண்மை தெரியாமற் போமோ? எப்படியாவது நம்மை ஆற்றுகற்காகக் கற்பனை வகையில் முழுப்பொய் கூறுகின்றான் என்று நினைத்தாக் கொள்வான் என்றெண்ணி அப்படி அவன் நினைத்தாக் கொள்ளாமக்காலவே தானும் ஐயப்படுவதுபோல் பின்னாடிகள் கூறுகின்றான். எவ்வாப் பொருளாகியும் முடிக்கவந்தானா? தெரிநிறுக்கியே! என்கிறான்.

‘பூது கார்காலமன்று’ என்று நினைந்தேற்றாகச் கொன்னால் தானே தலைவிக்கும் ஆறதல் உண்டாகும்; முதலில் காலத்தை மயக்கிச் சொல்லி, உடனே ‘அக் கார்காலத் தானே இது!’ என்றும் சொல்லி வைத்ததால் தலைவிக்கு வருத்தமேயன்றோ மிகும்; ஆறதல் உண்டா காதே யெனின்; ‘நமது தோழி இரண்டு வகையாகவுந் சொல்லுகிறாள்; அவள் பொய் சொல்லுகிறவளாகில் ‘இதுகார்காலமன்று; என்று துணிகது சொல்லிவிட்டலாம்; அங்ஙனே கிளரது போலும்; இதை நாமே ஆராய்க்க பார்த்து விச்சயிப்போம்’ என்று தலைவி நினைத்து ‘இது’ உடலுக்கும் வானத்திக்கு முண்டான ஸ்பர்த்தைவா? புயற்காலமா?’ என்று ஆராயத் தொடங்குவள்; இந்த ஆராய்ச்சியில் சிறிது பொழுது ஆறியிருந்திடுவள், அதற்குள் காயகனும் வந்திடுவான் என்பது தோழியின் கருத்தாகலாம்.

காரிகை— அழகு; அதனை யுடையவளுக்கு ஆகுபெயர்.

எம்பெருமான் தன்னோடு ஸம்பந்த முடையாரா ஒருவராயும் கைவிடான்; உரிய காலத் திலே கைக்கொள்வன்; இது காலமன்று; அவன் திருவுள்ளத்திற் கொண்டிருக்கும் காலம்

ப்ரப்தயாமனவும் ஆறியிருக்க வேணுமென்ற ஆழ்வாரை அன்பர் ஆற்றதன் இதற்கு உன்னுறை பொருள்.

முதலடியில், அன்றி—உடன்பட்டுத் தெரிநிலை வினைபெச்சம்; கோபங்கொண்டு என்ற பொருள். அன்றதன்—கோபித்தவாதலை "அன்றிய வானனாயிற் தோனாத்தனிய" என்னுமிடத்தன் காண்க. ... (கஅ)

காரிகையார் நிறைகாப்பவர் யாரென்று * கார்கொண்டின்னே
மாரி கையேறி யறையிடுங்கினதும் * வாழியரோ
சாரிகைப்புள்ள ரந்தன்னன் துழாயிறை கூயருளார் -
சேரி கையேறும் * பழியாய்வினைத்தென் சின்மொழிக்கே. (கக)

*காரிகையார் நிறை காப்பவர் யார் என்று	'ஸ்திரீகளுள் (எம்முன், அடக்கத் தத்த அழியாமற் பாது காத்துக்கொள்ள வல்லவர் யாவருள்ளார்?' என்று கருதிச்செருக்கி	அம் தன்னம் அழாய்	{ அழகிய குளிர்த்த (தமது) திருத்தழாயை
மாரி கார் கொண்டு இன்னே	மேகங்கள் கருமை நிறங்கொண்டு இவ்வாறு	கூய் இறை அருளார்	{ (இவளை) அழைத்து (இவளுக்கு) குச்சிறிதும் கொடுத்தருளு கிறுரில்லை;
கை ஏறி	{ ஒழுக்காக (வானத்தின்மீது) ஏறி நின்ற	என் சில் மொழிக்கு	{ சில பேச்சுக்களையுடைய என் மகளான இவளுக்கு
அறையிடும் காலைத்தம்	அறைகூவுகிற காலைத்திலும்	சேரி கை ஏறுப்பழி ஆய் விளைந்தது	{ (அவர் பக்கக் கொண்ட காதல்தான்) இவ்வாறு நூறு
சாரிகை புள்ளர்	{ வினைந்த நடைமையுடைய கருடப் பறவை வளை வாழைமுக வுடையரான இத்தலைவர்	வாழியரோ	{ வதம் பரவும் பழியாய்ப் பலித்தது. { இவன் இத் துன்பம் நீக்க வாழ்ந்திகே.

***—செவிலித்தாய் பழிக்கு இரங்கல் என்பது துறை. இன்ன காலத்திலே வருகிறேனென்று சொல்லிப் பிரிந்துபோன காயகன் வாக்குத் தவறினதற்கு ஆற்றாத தலைவிக்கு கிகழும் பழிக்குச் செவிலித்தாய் இரங்குகின்றாளென்க.

அழகிய மணவாளச் சீயருளையின் 'பாங்கி பழிக்கிரங்கின பாகரம்' என்று இது தோழி பேச்சாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான ருடைய விபாக்கியானங்களில் தாய் பாகரமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தலாலும், என் சின் மொழிக்கு' என்று தனது உடைமையாதல் தோன்றக் கூறியுள்ள ஒளசித்யத்தினாலும் இப் பூட்டைத் தாய்வார்த்தை யென்றே கொள்ளுதல் பொருந்தும். பெரும்பாலும் தாய் வார்த்தை 'என் மகன்' என்ற வாய்பாடு தோன்றவும் தோழிவார்த்தை அவ்வாய்பாடு தோன்று மதும் வரும். இது இவ்விருவர் வார்த்தைக்கும் எளிதில் வேறு பாடறியத்தக்க துட்பங் களுள் ஒன்றும்.

மேகங்கள் கர்ஜிப்பதை கேக்குங்கால், 'எங்கள் முன்னே ஸ்திரீகள் ஆரேனும் தங்கள் அடக்கத்தைக் காத்துக்கொள்ள வல்லாருண்டோ? ஆறுமில்லை' என்று வீரவாதம் செய்வ தொக்குமென்கிறாள் முன்னடிகளில். கார்காலத்தில் காண் மட மச்சம் முதலிய பெண்டிர்க் குரிய குணங்களை எவரும் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியாமல் பதறுதல் ஸம்பாவிதமாதலால் மேகமுழக்கத்தை இவ்வளவே உத்ப்போஷித்தல் பொருத்தமென்க. நிறையாவது—மனத்தில் அடக்கத்தக்கவற்றை வாய்விடாமல் அடக்குதல்; காணம் முதலிய பெண்மைக் குண நிறைவு யாம். யார்? என்ற வினா—எவரும் இவர் என எதிர்மறைப்பொருள் குறிக்கும். கார்கொண்டு என்பதற்கு—கோபங்கொண்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "கதப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்" என்பது தொல்காப்பியம். கார்—கருமை என்னும் பண்பின் மகாரம்.

'கார் மாரி கொண்டு கையேறி' என மாற்றி, மேகங்கள் மழையைக் கொண்டு அணிந்து ஏறி என்று முனைக்கலாம். கையேறதல்—படையணி வகுத்தாற் போல வசிகைப்பட்டு நிற்

றல். அறையிடுதல்—அறை கூவுதல், பலாத்காரமாகச் சண்டைக்கு அழைத்தல். சண்டை யில் தான் வெற்றிபெற்றதாகக் கோவித்தலுமாம். மேகத்தின் கர்ஜனையையே அறைகூவு தலாகக் கற்பித்தது.

காற்றக்கு ஏற்றபடி மிகவும் விரைந்து வருவதான மேகத்தின் வருகைக்கு ஏற்பத் தலைகன் நடந்துவா வல்லோவெனின், மிக விரைந்த கடைபையுடைய கருடனை வரஹனமாக வுடையாராதலால் இவர்க்கு எவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வர வேண்டு மென்றாலும் வர முடியாமை பிங்கு பென்பதுதோன்ற 'சாரிகைப்புள்ளர், என்றது. சாரிகை—விரைந்த கடையும் வட்டமிட்ட கடையுமாம். துழாய்அருளார்—இவன் ஆனந்திக்குமாத கவி தந்திடாராயினும் இவன் ஆறியிருந்து வாழ்தற் பொருட்டுத் தமது ஸம்பந்தம்பெற்ற திருத்தழாய்தன்னையும் தருகிறார்களேயே பென்றவாறு. உயிர் தரு முனிகைபோலப் போனவுயிரையும் மீட்கவல்லது திருத்தழாய் என்பது தோன்ற அதனைத் தண்ணீர் துழாய்—என விசேஷித்துக் கூறினது. கூயருளார்—திருத் தழாய் தாராகிணும் அன்போடு அழைப்பது தானும் அரிதாயிருந்த தென்கை.

என்சின்மொழிக்குச் சேரி கை யேறும் பழியாய் விளைந்தது—எம்பெருமான் திருத்தழாய் தாராகிணில் இவர்க்கு வரும் பழிபாவது என்னெனில்; இங்கிலியிலும் வந்திலென்ற இவன் மேல் விழுந்த ஆகைப்படுகிறுளென்றும், அவனிடத்த ஈடுபட்ட இவளுக்கு இவ்வளவும் வேணு மென்றும், மிக்க இளமையிலே இவன் இங்ஙன மாயினுளென்றும், இப்படியும் ஒரு அடிப்பு உண்டோ என்றும் இவை முதலாகப் பல படியாலும் தத்தமக்குத் தோன்றினவாறெல்லாம் பேசுவன.

சின்மொழி—சில மொழிகளை யுடையவன்; (பண்புத்தொகையன்மொழி.) எழு வார்த் தைகளைச் சேர்த்துச் சொல்லத் திறமை போராமல் குதகிச் சொற்களை யுடையளாய் இளம் பருவத்தளானவன் என்றவாறு. செயல் முழுதும் அற்றச் சில சொல் மாத்திரமே மிச்சமாக வுள்ளவன் என்று முகைப்ப.

பகவதநுபவத்திற்கு உரிய காலத்தை நோக்கி ஈடுபட்ட ஆழ்வார்க்கு அப்பகவான் விரைந்து அருள் செய்யாது விளம்பிக்க, அதனால் அவர் படுமபாட்டைக் கண்டு அறிவுடைபார் கூறுதல் இதற்கு ஸ்வாபதேசம். (சாரிகைபார் சிறை காப்பவர் யானென்ற) ஸ்திரீ போலப் பாதத்திரான இவாறு ஆறியிருக்கும் விலையை அழிபாது காத்திருவார் உண்டோ வென்று (கார்கொண்டு இன்னே மாரி கையேறி அறையிடுங்காலத்தம்) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத் தையும் குண மழையையும் கிளைப்பூட்டிக்கொண்டு காலம் நேர்த்து வினாவை யுண்டாக்கவும். (சாரிகைப் புள்ளர் அந்தண்ணந்தழாய் இறை கூயருளார்) அழகிய சிறந்த வரஹனத்தை யுடைய (அல்லது) தவறாத பிரமாண முடைய எம்பெருமான் ஆனைக்கு அருள் செய்தார் போலே விரைவ வந்து கம்பீரமான தனது திருமிடற் றோசையால் இவரை யழைத்து அருளை இவர்க்குச் சிறிதும் செய்தருளு கின்றிலன். (என் சின்மொழிக்கு) அருங்கச் சொல்லி விளக்க வைக்கும் சொல்லழகுடைபவராய் எங்கள் கிருப்பத்திற்கு உரியவரான இவர்க்கு. (சேரிகை யேறும் பழியாய் விளைந்தது) (தமது அன்பு) உலகத்திலுள்ள வாதிக ஐக்களெல்லாம் இரவீ கிடுக்கபெடுத்தக் கூப்பிடும்படி பழிப்பாய்ப் பரிணமித்தது என்கை. எம்பெருமான் ஈசுகளு மிருக்கையில் எத்தனை வ்யஸகம் வந்தாலும் பொறுத்திராமல் தானே தன்காரியம் தலைக்கட்டிக் கொள்வதாக விரைதல் குற்றத்திற் கிடமாம் என்பது தோன்றும். இவ்விடத்து எம்பின்னையிடு: —"இப்போது இவர் பழியென்றிறது பகவத் ப்ரவண்பதனதயிறே. அதனைப் பழி பென்பா னென்னென்னில், -அத்தலைபாலே வரக்கண்டிருக்குமத்தனை பெயழிய இத்தலைபாலே பெற ப்ரவர்த்திக்குமது பழியாயிருக்கு மிறே. ஆனடின்பு பழியென்னத் தட்டிவையிறே" என்று. (கக)

சின்மொழி கோயோ கழிபெருக் தெய்வம் - இக் கோயினதென்

நின்மொழி கேட்கு நிளந்தெய்வ மன்றிது - வேல ! நிக்

என்மொழி கேண்மினென் னம்மனைமீர் ! உலகேழுமுண்டான்

சோன்மொழி * மாணியக் தண்ணீர் துழாய்கொண்டு துட்டுமினே. (உய)

சின் மொழி	{ சில பேச்சுக்களே பேசுவல்ல துவளுடைய கோயோ வென்றால்	{ கழி பெரு தெய்வம்	{ மிகப் பெரிய தெய்வமான எம்பெருமான் விஷயமாக உண்டானது;
கோயோ			

இவ்வோய் இன்ன என்று இல் மொழிகேட்கும் இள தெய்வம் அன்று இது	இந்த கோய் இப்படிப்பட்ட தென்று வரைமறுத்து இன் லாத மொழிகளைப் படைத் துச் சொல்லக்கேட்கத்தக்க சூதாதெய்வத்தின் விஷய மாக வந்ததன்று இது; வெறியாட்டாளனே! கீ விஸி கிற்பாயாக; எனது தாய்மார்தனே!	எழு உலகும் உண்டான் சொல் மொழி கொண்டு மாலை அம் தண்ணம் தழாய்	எல்லாவற்றைக்களையும் (பிரளயம் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிற்கொண்டு காந் தருளிய பெருமானது, (திருநாமத்தைச் சொல்லு தலைச் செய்துகொண்டு (அவனது) மாணியாகவுள்ள அழகிய குளிர்ந்த திருத் தழாணை (இவனுக்குச்) குட்டுங்கள்.
வேலை கீ கில் என் அம்மனைமீர் என் மொழி கேண்மின்	(இவன் தன்மையை உண் மையாக அறிந்த) எனது வார்த்தையைக்கேளுங்கள்;	குட்டு மின்	

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை வெறிலிலக்கு. அஹஸ்யமாக காயகியைப் புணர்ந்த காயகன் பின்பு அவனைப் பிரகாசமாகவே விவாஹம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பொருள் திரட்டி வருதற்காக அவனைப் பிரித்து சென்று வாவு குறித்த காலத்தில் வாராது விளம்பிக்க. அங்கிலையிற் பிரிவாற்றாது மிகவருந்திய காயகியைச் செவிவித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளது வடிவு வேறுபாட்டை கோக்கி 'இவன் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்னே?' என்று கவலைப்பட்டுக் கேட்டுவிச்சிையைக் குறிக்கேட்க, அவளும் தன் மார்பின்படி ஆராய்ந்து 'இவளுக்கு முருகக் கடவுள் ஆவேசித்த தொழியப் பிறிதொன்று மில்லை' என்று சொல்ல, அது கேட்ட செவிவித்தாயர் உடனே வெறியாட்டாளனை அழைப்பித்து அவனைக்கொண்டு ஆவேசமாடுவிக்க முயல, அதற்கு காயகி மிக வருந்தாநிற்க, அச்சமயத்தில் அவளது துன்பத்தின் உண்மைக் காரணமுணர்ந்த தோழி வேலனையும் செவிவியனையும் கோக்கிச் சிலகூறி வெறிலிலக்குவதா மிது.

திருவாய் மொழியிலும் "தீர்ப்பாணையாமினி" என்று தொடங்குகிற வெறிலிலக்குப் பதிகத்தில், "திசைகின்றதே யவன் கோய் இது மிக்க பெருந் தெய்வம்; இசைப்பின்றிறீ யவன காடு மிளந்தெய்வ மன்றிது, திசைப்பின்றியே சங்கு சக்கர மென்றவன் கேட்க நீர், இசைக் கிற்றீ யாகில் கன்றேயிற் பெறுமிது காண்மினே," "இதுகாண்மி னன்னைமீர் இக்கட்டு விச்சி சொற்கொண்டு நீர் எதுவாணஞ் செய்து அங்கொர் கள்ளு மிறைச்சியுந் தூவேல்மின், மது வார் தழாய்முடி மாயப் பிரான் கழல் வாழ்த்தினான், அதவே யிவனாற்ற கோய்க்கும் அருமருந் தாகுமே" என்றருளிச்செய்த பாசாங்கள் இங்கு அறியத்தக்கன.

'இந்த கங்கைக்கு இப்போது கேர்த்துள்ள கோயானது இவர்கள் கிளைக்கிறபடி சுதந்திர தெய்வ மடியாக வந்த தன்ம; பாஸ்மாத் பரணை எம்பெருமானிடத்தில் அபிவிவேச மடியாக உண்டான கோய் இது' என்று தோழி தெளிந்து சொல்லச் செய்தேயும் வேலன் வாயின் வந்தபடி பிதற்றிக் கொண்டு ஆடுவது ஓயாதிருக்க, அவனைக் கஷ்டப்போக்தியாலே நிறுத்தி, தாய் மாணா கோக்கி 'கீங்கள் இங்ஙனே கலங்குவது உசித மன்று; உங்களை விட கான் மிகச்சிறிய வளே பாயினும் இப்போது என்பேச்சைச் சிறிது ஆதரியுங்கள்; இந்த விபரீத முயற்சிகளை யொழித்தட்டு உலகமுண்ட பெருவாயனுடைய திருநாமங்களை இவன் செவிப்படுமாறு சொல் லுங்கள்; அவனது திருத்தழாய்ப் பிரகாசத்தைக் கொணர்ந்து கொடுங்கள், இதுவே இவளு டைய கோய்க்குப் பரிஹாரமாகச் செய்யத்தக்கது—என்றுளாயிற்று.

சின்மொழி—கிரம்பிய வார்த்தைகளைச் சொல்லவும் மாட்டாத இளமையை யுடையவள், மிதபாஷினி, மழலைச்சொல் மிழற்றபவன். குளிர்ந்த மொழிகளை யுடையவ ளென்று மாம். கோயோ—ஓ—இக்கம், கோயின் முதிர்ச்சிக்கு வருந்தியபடி. பாதேவதையான எழு பெருமானுக்கும் சூதாத் தேவதைகளுக்குமுள்ள பர்வத பரமாத்நுவளவான வாசி தோன்ற 'கழி பெருந் தெய்வம், என்றம் 'இளந்தெய்வம்' என்றம் சொல்லிற்று. "கோய் கழி பெருந் தெய்வம்" என்றது—இந்தகோய் பாதேவதை விஷயமாக வுண்டானது என்றபடி. "இவன் தெய்வ மன்றிது" என்றதும்—சூதாத் தேவதார்தர விஷயமாக வுண்டானதன்று என்றபடி.

இன்மொழி கேட்டு மிளந்தெய்வம்—அர்த்த மில்லாத ஸ்தோத்ர வாக்கியங்களைக் கேட்டு ஆகத்தக்கற சூதாத் தேவதை; தனக்கு இல்லாத பெருமையை இருப்பதாகச் சொல்

நீ கட்டுவிச்சி—குறி சொல்லும் குறத்தி.

லிக் கலி பாடுகிறவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற அற்ப தெய்வம். இங்கே பெரியவாச் சான் பின்னை ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்மின் :— "அர்த்த ரஹிதமான மொழி கேட்கும் இளந்தெய்வம் அன்று இது; தனக்கு இவ்வாததை உண்டாகச் சொல்லப்படுக்கால் கேட்டுக் கொண்டாடுத் தெய்வமன்று இது; கைக்கலி கொடுத்துக் கலி பாடுகித்துக் கொள்ளும் தேவதைகளன்று." என்ற.

வேலன்னென்றது வெறியாடுமவனை; அவன் முருகக் கடவுளது வேலைத் தனக்கு அடையாளமாக வந்திக்கொண்டுவின்று ஆடுதலால் வேலன்னெனப்படுவான். 'வேன்மகன்' என்றம் வழங்கும். வேல நில நீ—இந்தத் திருமாளிகை தேவதாந்தரபார் புறும் திருமாளிகையன்று காண், ஒடிப்போ என்று வெருட்டியபடி. "கூராரழி வெண்சங்கேத்தி" என்கிறபடியே திருக்கையூர் திருவாழி திருச்சங்குமாக ஸேவை ஸாதிக்க வேண்டிய இத்திரு மாளிகையில் நீ கையும் வேலுமாக வந்து கிற்பதே பாவி! ஒழிந்தபோ" என்கிறான்.

உலககேழு முண்டான் என்பது—லோக ஸம்ரக்ஷணத்தின் எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஆதாத்மையும் அற்புத சக்தியையும் குறிக்கும். இவளுடைய கோபைப் பரிஹரிப்பதற்கு, உலகமுழுவதற்கும் வந்த கோபைப் பரிஹரித்த பெருமானது திருநாமந்தானே தக்கதென்ற வாறு. "ஒருங்காகவே உலகேழும் கிழங்கியுமிழ் திட்ட, பெருந்தேவன் பேர் சொல்லுகிற்கிள் இவனைப் பெறுதிரே" என்பர் திருவாய்மொழியிலும். இந்த கோய் தீர்வதற்கு எம்பெருமானது திருநாமம் தக்கமந்திரமும், அவனது ப்ராஸாதமான திருத்தழாய் பசுமருத்தமாம் என்க. சூட்டுமீன் என்றதனால் அந்த ஸஞ்ஜீவி மூலிகைதான் உட்கொள்ளக் கடவதன்றியே தலைமேற்கொண்டு என்கு மதிக்கக் கடவதென்று தோன்றும். நோயாளிகட்கு உட்செலுத்தவ தொரு மருத்தம் மேலிற் பூசுவதொரு மருத்தம் உபயோகிப்பதுபோல எம்பெருமானது திருநாமங்களை அவன் செவியுழியே உள்ளே புகும்படி உச்சரித்து, மேலுக்கு அவன் அணித்த கொண்ட திருத்தழாய் மாலைபைக் கொணர்ந்து சூட்டுங்கோ னென்று பரிஹாரம் கூறினான் யிற்று.

வேல! தில் நீ; உலககேழு முண்டான் சொல்மொழி; என் அம்மனைமீர்! என்மொழி கேண்மின்; மாலைபைத் தண்ணந்தழாய் கொண்டு சூட்டுமின் என்றிங்கனே அவையித்துப் பொருள் கொள்ளவு முரியதே. இவ்வவ்யத்தில், மொழி—ஏவலொருமை வினைமுற்று; உலகேழு முண்டானுடைய சொற்களை [திருநாமங்களைச்] சொல்லு என்றபடி; உனது வெறியாடலை கிமத்திப் பகவந்தாம ஸங்கீர்த்தகம் பண்ணு என்று வேலனைக் கட்டளையிடுகிறபடி.

கழிபெரு—ஒரு பொருட் பன்மொழி; மிகவும் பெரிய என்னை. கழி—மிகுதியுணர்த்தம் உரிச்சொல். இனது—'இன்னது' என்பதன் தொகுத்தல். இன்மொழி—பண்புத்தொகை. உலகு ஏழ்—கீழேழும் மேலேழும்.

பகவத் ஸம்சுலேஷத்தைப் பெறாமல் வருத்தகிற ஆழ்வரது தயாத்மைத் தீர்ப்பதற்காக அவர் பக்கலுள்ள பரிவாறுண்டான கலக்கத்தினால், எம்பெருமான் உபாபார்காங்களினால் அடையத் தக்கவனல்லன் என்பதை மறந்து தேவதாந்தர பஜனத்தாலாவது ஆற்றாமையைத் தணிப்பிக்கலாமோ வென்று பார்த்து அது தொடங்கிய ஞானிகளைக் குறித்து, ஆழ்வரது தன்மையைப்பறிந்த அன்பர்கள் விலக்கிக்கூறும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். (இன்மொழி) இவர் பிறாது நன்மைக்காகப் பேசுவதேயன்றி ஸ்வகார்பார்த்தமாக மிக்ருப் பேச அறிவாதவென்றபடி. (கோய்) எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேண்டு மென்னும் ஆசையாகிய பக்தியின் மிகுதியாலான ஆற்றாமையைச் சொன்னபடி. (உய)

தூட்டு நன்மாலைகள் தூயனவேத்தி * விண்ணோர்கள் நன்னீர்
ராட்டியந்துபத் தராநேகவே யங்கு * ஓர் மாயையினால்
நட்டிய வெண்ணைய் தோடுவுண்ணப் போத்தியிலேற்று வன்குன்
கோட்டிடையாடினை கூத்து * அடலாயர்தங் கோம்பினுக்கே.

அங்கு	{ ராமரதமாசிற அவ்விபூதி	{ தூயன சூட்டு நல் மாலைகள் ஏந்தி	{ பரிசுத் தமானவைவராய் (உனக்குச்) சூட்டத் தக்க அழகிய மாலைகளைக் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு வின்று
விண்ணோர்கள்	{ மில்,		
நன்னீர்	{ கித்யஸாலிரிகள்		
சூட்டி	{ கன்னு கத் திருமஞ்சனம்		
	{ ஸமரப்பித்த		

அம் தூபம் { அழகிய தூபத்தை ஸமர்ப்
தராதீங்க { பித்துக் கொண்டு கிங்க,
(அந்த தூபத்தினால் திருமுக மண்டலம்
மறைத்திருக்கும் ஆணத்திலே)

ஓர் மாயை { (உனது) ஒப் பற் ற மாய
யினால் { வகையினால்

சட்டிய வெண் { (இங்குத் திருவாய்ப் பாடியி
ணைய் தொடு { லு ள் ளா ர் காள்தோறும்
உண்ண போந்து { கடைந்து) சேர்த்த வெண்
{ ணையை எடுத்து அமுத
செய்ய விரும்பிவந்து

அடல் ஆயர்தம்
கொம்பினுக்கு

இயில்

ஏறு

வல் கூன்

கோட்டிடை

கூத்து ஆடினை

{ வலிமையையுடைய இடை
யாது குலத்திற் பிறந்த பூர்
கொம்புபோன்ற மகளான
கப்பின்னையை மணந்
செய்துகொள்வதற்காக

முகப்பையுடைய

(ஏழு) ஏறுதகளினுடைய

{ வலியவனைந்த கொம்புகளின
கடுகிலே

கூத்தாடியருளினாய்.

***— இப் பிரபந்தத்தில் முதற்பாட்டும் கடைப்பாட்டும் தவிர மற்றைத் தொண்டார்
பெட்டுப் பாசாங்களும் அகப்பொருள்துறையிலே அமைந்தனவென்று கொள்ளவேண்டுமென
பது சிலருடைய கொள்கை. ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே அருளிச்செய்வதாக கிர்வழிக்
கக்கடிய பாசாங்களுக்குக் கிளவித்துறை கூறவேண்டியது அவசியமன்று என்பது பூருவா
சாரியர்களின் திருவுள்ளம். இப்பாட்டு ஆழ்வார் தாமான தன்மையில் இருஷ்ணாவதார சேஷடி
தத்தில் ஈடுபட்டு அருளிச் செய்வதாயிருக்கையாலே துறைபெயர்ந்தும் கூறுதே கம்பிள்ளை முத
லான ஆசிரியர்கள் வியாக்கியானித்தருளினர். அவ்வழிபே பற்றி உரைப்போயிங்கு.

முன்னிரண்டடிகளில் பாதவத்தையும் பின்னிரண்டடிகளில் ஸௌலப்யத்தையும் பா
ராட்டிக் கூறுகின்றார். பாம்பதத்திலே கித்ய ஸூரிகள் திருவாராதகம் ஸமர்ப்பிக்க விருக்கும்
கிலைமையில் ஸ்காநாஸகமும் அலங்காராஸகமும் ஸமர்ப்பித்து (அதாவது, திருமஞ்சனம் ஸமர்ப்
பித்துத் திருமாலைசாத்தி)த் தூபம் ஸமர்ப்பிக்குமளவில் அப்புகையினால் திருமுக மண்டலம்
மறையுமே, அந்த அவஸாத்தில் வெண்ணெய்முறை கிளைத்துத் திருவாய்ப் பாடியிலெழுந்தருளி
கப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதுகளை படர்த்து அவளை மணந்து கொண்டனை; பிரானே!
உன் சக்தி விசேஷத்தை என்சொல்வ வல்லோம்! என்று ஈடுபட்டு அருளிச்செய்தாராயிற்று.

புகைகிழுவில் ஒளித்து வருவார்போல அங்கு கின்ற இங்கு வந்தமை தோன்ற "அந்
தூபந்தார கிற்கவே யங்கு ஓர் மாயையினுற் போந்து" எனப்பட்டது. கோட்டிடைக் கூத்
தாடினை—அவ்வெருதுகளின் செருக்கையடக்கும் பொருட்டு மிக்க கைரியத்தோடு அவற்றின்
கொம்புகளினிடையே புருந்து வினாத்து தொழில் செய்தமைபைச் சொன்னவாறு.

திருவாராதனத்தின் உறுப்பான ஸ்காநாஸகமும் அலங்காராஸகமும் கித்ய விபூதியில்
கடந்தன வென்றும் போஜ்யாஸகமும் சபராஸகமும் ஸீலாவிபூதியில் கடந்தன வென்றும் இங்
குக் கூறியதனால் இரண்டும் அவனுக்கு வேறுபாடின்றி ஒரு கிவாக உரியவை பென்பது
ஓனங்கும். தர்மியின் ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டவாறு.

ஓர் மாயையினால்=பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தைச் சொன்னபடி. 'மாயா' என்னும்
வடசொல்லுக்கு உள்ள பல பொருள்களில் ஞான மென்பதும் ஒரு பொருளாகும்; ஸங்கல்ப
ரூபமான ஞானத்தை சொன்னபடி* ஸம்பவாயி ஆத்ம மாய்யா (பகவத்கீதை) என்ற விடத
தும் இப்பொருள் காண்க. அன்றியே, மாயையினால்—மாயவகையினால் என்றமாம். சட்டிய
வெண்ணெய்=திருவாய்ப்பாடியில் மனைகள்தோறும் திரட்டிகைவந்த வெண்ணெய். தொடு
உண்ணை=களையினால் உண்ண: "மாயை தொடு பட்டிமை வஞ்சனையாகும்" [பிங்கலத்தை—
பண்பிற்செயலிற்பகுதிவகை- 135.] என்றது காண்க. அடலாயர்—பிரபலான இடையர்
என்றபடி. கொம்பு—உவமையாகுபெயர்; வஞ்சிக்கொம்புபோல் தவண்ட இடைய
யுடைவளென்று மாதர்க்கு வாசகம். ஆடினை—முன்னிலையிறந்தகால கிளைமுற்று.

சிலருடைய கொள்கைப்படி இப் பாசாத்திற்கும் அகப்பொருள்துறை கூற வேண்டிய
'ஏறுகோள் கூறி வரைவுகடாதல்' என்னலாம். அதாவது—முன்னைகிலத்துத் தலைமகளைக் கள
வொழுக்கத்தாற்கூடி கின்ற தலைமகனை கோக்கித் தோழி 'இனி நீ இவன் குலத்துக்கு உரிய
மாரின்படி வெளிப்படையாக கிளர்ந்து வந்து ஏறு தழுவி இவனை விவாஹம் செய்து கொள்
வாயாக' என்ற வற்புறுத்திக் கூறுதல். முன்பு கப்பின்னையை வரைதற்பொருட்டு நீ ஏறு
தழுவினாயென இது கூறியதனால், தோழி தலைவனை 'இப்பொழுது ஏறுதழுவி இவனை வரைந்து

கொள்வாயாக' எனக்குறிப்பால் ஏறுகோள் கூறி வரைவு கடாயினவாறு. [ஏறுகோள் கூறி—
எருதுகளின் வலியை அடக்குமாறு சொல்லி, வரைவு கடாதல்—விவாஹம் செய்து கொள்
எச் சொல்லுதல்.] ஆகவே இது தோழியின் பாசாமாகக் கொள்ளலாகும். அன்றியே, நாயகி
யின் பாசாமாகவுங் கொள்ளலாம். (21)

கோம்பார் தழைகை சிறுகானேறினீம்* வேட்டைகொண்டாட்டு
அம்பார் களிறு வினவுவ தையர்* புள்ளுருங்கள்வர்
தம்பாரகத் தென்றுமாடாதன தம்மீற் கூடாதன
வம்பார் வினாச்சொல்லவோ * எம்மைவைத்ததில் வான்புனத்தே? (22)

புறநாடு	இப்பெரியவருடைய	(இவாறு செயல்களும் சொற்களும்)
கை	கையிலுள்ளது	புள்ளுருங்கள்வர்
கொம்பு ஆர் தழை	மாக்கினையிற் கொருந்திய தழையாகும்;	தம் பார் அகத்த என்றும்
சிறு நான் ஏறிவு இலம்	(இவர் கையில் வில் இன்ன மைபால்) சிறிய நானினைய (கைவிரலில்) தெறித்துஒலி செய்தலைக் கேட்டோம;	கூடாதன
கொண்டாட்டு	(இவர் தமக்கு) பரியமாக வெளிக்காட்டுவது	தம்மில் கூடாதன
வேட்டை	வேட்டையாம்;	வம்பு ஆர் வினா சொல்லவோ
பிளவுவது	(இவர் எம்மை நோக்கிக் கேட்பது	எம்மை
அம்பு ஆர் களிறு	(எய்யப்பட்ட) அம்போடு கொருந்திய யானையாம்;	இவ்வான் புனத்தே வைத்தது
		கருடப் பறவையை ஏறி கடத்திறமாயவரான திரு மாலினது உரிய கொருளா கிய இவ்வுகைத்தில் எக் காலைத்திலும் கடவாதனவும் தமக்குள் ஒன்றோடொன்று பொருத்தமில்லாதனவுமாக வுள்ளன:
		புதுமைமிக்ககேள்விகளுக்கு விடை கூறும்பொருட்டோ எம்மை
		இந்தப் பெரிய கொல்லலை மிகே (மேது முதலாவர் காவல்) வைத்தது?

* * *— காந்தருவ விவாஹ முறைமையினால் நாயகியைப் புணர்ந்து பிரிந்த நாயகன்
பின்பு தோழியின் மூலமாக நாயகியைச் சேவிரும்பி அத்தோழியைத் தனியேகண்டு தன்
கருத்தைவெளிப்படையாக விரையக்கூறி வேண்டிக்கொள்ளாமல் குறிப்பாகக் கூறக்கருதி
நாயகியும் தோழியும் திண்புணங்காதத் தின்றவிடத்துத் தழையுங் கண்ணியுமாகிய கையுறை
களை வந்திக் கொண்டு சென்ற அவர்களை நோக்கி வேட்டைக்கு வந்தவன் போல 'எனது அம்
டோடு ஒரு மதயானை இவ்விடத்து வாக்கண்ட துண்டோ?' என்ற வினாவ, அந்த நாயகனது
தன்மையைப் பரிஹரித்துத் தோழி நாயகியோடு கூறியது இது.

இந்தப் பெரியவரோ வென்னில், மாக்கியில் சிந்தும் பறிக்கப்பட்ட தழையைக்
கையில் கொண்டு வந்து கிழிவின்றார்; ஏதோ வேட்டை மிதித்ததாக இப்புனத்தயலே போந்த
நாகச்சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்; தாம் ஒரு யானையின்மேல் அம்பு எய்ததாகவும் அவ்வம்
புடனே அவ்யானை ஒடிப்போந்ததாகவுஞ் சொல்லி 'அவ்யானை இங்குவாக் கண்டீர்களோ?'
என்றார்; இவர் மெய்யே வேட்டைக்கு வந்தவராயின் கையில் வில் இராதோ? காணியைக்
கைவிரலால் தெறித்து ஒலிசெய்ய மாட்டாரோ? அஃதொன்றமில்லையே; ஆகையாலே இவ
ருடைய வாய்மொழிக்கும் செயலுக்கும் யாதொரு பொருத்தமும் காணோம்; சேராச் சேர்த்
தயானை இச்சொற் செயல்கள் இந்த லீலா விழையிலில்லை; கையில் தழைக்கும் வேட்டைக்கும்
என்ன ஸம்பந்தம்? இப்படிப்பட்ட வம்பு வினாக்களுக்கு மதமொழி கூறவோ எம்மை எங்கள்
பெரியோர் இங்கே புனங்காக்க வைத்திட்டது!" என்ற பரிஹாஸத் தோற்றக் கூறியவாறு.

இவன் குறஞ்சி கிவத்து நாயகிபாதலாலும், தழையையுங் கண்ணியையுங் கையுறை
யாகக் கொண்டு கொடுத்துக் காணாதல் இவளது குலமுறைமை யாதலாலும், தான் கொண்டு
செல்லுந் தழையை அவர் ஏற்றுக்கொள்வாராயின் அது தன்னை அவர் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு
அறிஞர்யாகு மென்ற (நாயகன்) கினைத்திருப்பதனாலும் இவன் கையில் தழையைக்கொண்டு
சென்றா னென்றணர்க. அன்றியும், மாக்கொம்பிலிருந்த பறிக்கப்பட்ட தழை வாட்டத்தோடு
கூடியிருக்குமாதலால் நாயகியைக் கூடாமையால் தனக்கு உண்டாயிருக்கிற வாட்டத்தைக்
குறிப்பிடுதற்கு ஒரு கருவியாகவும் தழை கைக்கொண்டு சென்றா னென்னலாம். தோழி
யானவள் அத் தன்மையில் கருத்துன்றிக் 'கோம்பார் தழை கை' என்றதனால்— இத்தழைதான்

இவர் கைப்பட்டதால் தளிர்ச்சி பெற்றது; காயகிக்கு இத்தன்மை கிழங்குதெயிலேயே! என்ற இரங்கியபடி.

“சிறுநாணெறிவிலம்” என்பதற்கு—இப்பொழுது கையில் கில் இல்லாமையே யன்றி முன்பு கில் காணெறிந்த தழும்புக்கூடக் கண்டிலே மென்றும், சிறிய நாண் எறிபப்படுவ தான விலக்கக் கண்டிலேயாம் என்றும் உரைப்பர். இரண்டாம் உரைக்கு, ‘சிறுநாணெறிவு’ என்பது கில்லுக்குத் தொழிலாகு பெயராம். [வேட்டை கொண்டாட்டு.] வேட்டை யென்பது வெளி கியாஜ மாதிரியே; காயகியின் பக்கல் வேட்டை கிஞ்சியே இவர் வந்தது என்றவாறு. [அம்பார் களிறு வினவுவது] 1. “பண்ணுற்ற தேன்மொழிப்பாவை கல்லீர்! ஓர் பகழி முழு தப், புண்ணுற்றமாவொன்று போந்த துண்டோறும் புனத்தயலே?” 2. “மண்பட்ட கோடும் மதம்பட்டவாயும் வடிக்கணைதோய், புண்பட்ட மேனியுமாய் வந்ததோ வொரு போர்க்களிறே” என்றார் பிறரும். இங்ஙனம் வினாவுதலால்—‘இவன் கண்ணுக்கு இலக்காய் நான் படுகிறபாடு அம்பு கைத்து ஊடுருவுங்களிற்றின் நிலைமை போன்றது காண்’ எனக் குறிப்பித்தானாம்.

‘ஓ இங்கேவந்தது ஏதாக்கு?’ என்ன, ‘வேட்டைக்காக வந்தேன்’ என்றான்; ‘ஆயின கில் எங்கே?’ என்ன, தழைபைக் காட்டினான்; ‘கில் இல்லாவிடினும் அம்பாவது உண்டோ!’ என்ன, ‘அம்பு ஆனையிலே பட்டுப்போயிற்று’ என்றான்; இங்ஙனம் பல புனைந்துரைகளை வேட்டை மிகுதியால் காணமின்றிக் கூறினவனது பணிகை ‘ஐயர்’ என்ற உயர் சொல்லாற குறித்து கைபாடிப்படி.

இலம்—இல்லோம்; தன்மைப்பன்மை பெதிர்மறைக்குயிப்பு முற்ற. வேட்டை— வேடு என்னுங் குற்றியலாகாம் தன்னொற்றிரட்டி ஐகாரச் சாரியை பெற்றது. கொண்டாட்டு— கொண்டாடுதல்; முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

[புள்ளுருங் கள்வர் தம் பாகத்தா என்ற மாடாதன.] உயிர்களை அவையறிபாமல் தானே உரிமை கொள்பவர் என்பது ‘கள்வர்’ என்றதற்குப் பொருளாகும். சோரச் சேர்த்தி யான இச்சொற் செயல்கள் இத்த மண்ணுலகத்தில் எங்குங் கண்டதில்லை; அந்த கிண்ணுல கத்தில் ஒருகால் உண்டோ என்னவோ அறிபோம் என்கை. தம்மில் கூடாதன—கையில் தழைகொண்டு வருவதற்கும் ‘அம்போடே ஓர் பாணை வந்ததோ!’ என்று தேடுகைக்கும் ஒரு பொருத்தமுமில்லை யென்கை. இப்படி பொய்கலந்தவைபா யிருப்பினும் அவன் கேட்குங் கேள்விகள் தமக்குப் புதியனவாய் கிப்பி விளைத்தல் தோன்ற ‘வம்பார் வினா’ என்றான். வம் பார்வினாச் சொல்லவோ’ என்பதற்கு—யின் கேள்விகள் கேட்கப்படுதற்கோ என்றார் பொருள்கொள்ளலாம். வம்பார்வினா—இதுவரையிலுங் கேட்டறிபாத வார்த்தைகள். ‘எம்மை வைத்தது இவ்வான் புனத்தே’ என்றதனால்—காங்கள் எங்கள் பெரிபோர்க்குப் பாதந்திரப் பட்டவர்கள்; ஸ்வதந்தராகளல்லோம்; ஆதலால், அப் பெரிபோகையடுத்துப் பலரும் அறிய விவாஹஞ் செய்துகொள்ளுதல் முறைமை என்பது ஸூசிப்பித்தபடியாகும்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள்:—எம்பெருமானுக்கு உகப்பாயிருக்கிற இவ் வாழ்வார் பக்கலிலே எம்முடைய சில கேள்விகளைக் கேட்போமென்று வந்த கல்விச் செருங் குடையாளை நோக்கி ‘இவர்களது சொற்செயல்கள் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமையின்றிப் பான்பா யிருத்தங்கள்’ என்று ஆழ்வாரோடு கூறுதலாம். கோம்பார் தழைகை—ஐம்புலவாசை யாகிய தளிர்களை இவர்கள் கைவிட்டதில்லை; சிறுநாணெறிவிலம்—ப்ரணவமஹா மகந்தாமாகிய வில்லின் உச்சாரணமாகிய காணொலியும் இவர்களிடத்து இல்லை. “வேட்டைகொண்டாட்டு— ணம்ஸரமாகிய காட்டிலுள்ள காமக்ரோதாதினான கொடிய கிலங்குகளைத் தொலைக்கத் தொடங்கிவிட்டோம் காங்கள் என்கிற கொண்டாட்டம் மாதிரியே இவர்களுக்கு உள்ளது. அம்பார் களிறு வினவுவது—கல்விபறிவாகிய அம்பால் தாம் எய்யா சிற்கையில் தமது இந்தரிய மாகிய பாணை சப்தாதிவிஷயங்களாகிய காட்டில் கிரைத்தோடிற்றென்ற அதனைப் பிண்டொ டர்ந்த தூத்துவதே இவர்கள் செயல். ஐயர்—இவர்களது அறிவின் பெருமிதத்தை இகழ்ந்த படி. [புள்ளுருங்கள்வரிதயாதி.] வேதமாகிய பிரபலப் பிரமாணத்தை எங்கும் பரவச் செய் பவனும் பாவருமறிபாமல் மறைத்து நின்று எல்லாப் பொருளையும் பாதுகாப்பவனுமான எய் பெருமானுடைய உலகத்தில் ஒரு காலத்திலும் இல்லாதவையும் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமைப்

1. இறையனா ருப்பொருளுரைபிற கண்டது.

2. தஞ்சைவாணன் கோவை—72.

படாதவையுமாகிய புதிய இவர்கள் வின்கேள்விகளுக்கு உத்தரஞ் சொல்லுதற்கோ எம்பெரு-
மான் அடிமைகளாகிய எங்களை இந்தலீலாவிழையில விபமித்தவைத்தது என்க. தத்துவஞான-
மும் பிரபத்திமார்க்கமுமில்லாமல் போலிமார்க்கத்தாற் செருக்குடைய கற்றோரைச் சீர்திருத்-
தும் பொருட்டு இன்னும் கூறியவாறு. ... (22.)

புனமோ? புனத்தயலே வழிபோகு மருவினையேன்
மனமோ? * மகளிர்! நுங்காவல் சொல்லீர் * புண்டரீகத்தங்கேழ்
வனமோ ரனையகண்ணுன் கண்ணன் வாறுடமருந்தேய்வத்
தினமோ ரனையிர்களாய்—இவையோ நும் மியல்வுகளே? (23.)

மகளிர்	பெண்களே!		
நும் காவல்	{ உங்கள் காவலுக்கு உரிய	கண்ணன்	கண்ணிரானது
புனமோ	{ பொருள்	வான் காடு	பாமபதத்திலே
	இந்தத் தினைப்புனமோ?	அமரும்	வாஸம் பண்ணுகிற
	(அல்லது)	தெய்வத்து இனம்	சித்யஸூரி வர்க்கத்தை
புனத்த அயலே	{ இப்புனத்தினருகிலே வழிச்	ஓர் அனையிர்களாய்	ஒருபுடை ஒத்தவர்களாய்
வழிபோகும் அரு	{ செல்லுகிற வாயியேனான	நும்	{ நீங்கள் கொண்டிருக்கின்ற
வினையேன்	{ என்னுடைய நெஞ்சமோ?	இயல்வுகள்	{ தன்மைகள்
மனமோ			
சொல்லீர்	சொல்லுங்கள்;		{ அயலார் மனத்தைத்
	செந்தாமரைமலரின் அழகிய	இவையோ	{ கொள்ளை கொள்ளுதல் முத
புண்டரீகத்து அம்	{ ஒளியையுடைய காட்டை		{ விய இச்செய்கைகளாகத்
கேழ் வனம் ஓர்	{ ஒரு புடை யொத்திருக்		{ தருமோ?
அனைய கண்ணுன்	{ கின்ற திருக் கண்களை		
	புடைமவளுகிய		

***—கொல்லையைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் காவலையையும் தோழியையுங்கண்டு
நாயகன் தான் குறை வேண்டுதலைக் கூறிய துறை இது. தன் மனம் இவர்களுக்கு வசப்-
பட்டதைக் கூறின குறிப்பால், தன் கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றவாறு. நீங்கள் புனத்தை
விட்டு நீங்காதது போல என் மனத்தையிட்டு நீங்குகிறீர்களே யென்றும், புனம்போலே என்
மனமும் உங்கள் பாதுகாப்புக்கு உட்பட்டுக் கிடக்கிறதென்றும் கருத்தத்தோன்ற 'பெண்-
கான்! உங்களைப்பெரியோர் இங்கேவைத்தது புனத்தைக்காக்கலோ? அன்றி என் மனத்தை
யுங் காக்கலோ?; புனக்காவலோடு சில்லாமல் என்மனக்காவலிலும் விபாபரிப்பது உங்கட்குத்
தகுதியன்ற என்கிறான். அவர்களழகைத் தான் காணும் பொருட்டும் தன் முகத்தை அவர்கள்
பார்க்கும் பொருட்டும் இவர்களுள்ள விடத்தின் ஸம்பத்தில் இவன்றான தடுமாறித் திரிந்தமை
தோன்றப் 'புனத்தயலே வழிபோகுமருவினையேன்' என்கிறான். அருவினையேன் = அகப்பட்டால்
தப்பமாட்டாது வருந்துதற்குக் காரணமான முற்பிறப்புத் தீவினையையுடையேன் என்றவாறு.
மகளிர்—பெண்களுக்கு உரிய எல்லா கல்லிலக்கணமும் அமைந்தவர்கள்; அண்மையினி. 'புன-
மோ' 'மனமோ' என்றவிடங்களில் ஓகாரங்கள்—வினா.

[புண்டரீகத்தித்யாதி.] திருக்கண்ணின் சிறப்பு முழுவதற்கும் தாமரை உலமையா
தற்குப் போதாத பெருமைவாய்க்த புண்டரீகாக்ஷுடையதான திருநாட்டிலுறையும் சித்ய-
ஸூரிவர்க்கமும் உங்கள் சிறப்புமுழுவதற்கும் எல்லாப்படியாலும் உலமையாதற்குப் போதாத
பெருமை வாய்ந்துள்ளவர்களான உங்கட்கு அயலார் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுதல்
முதலிய இச்செய்கைகள் தகுதியுடையனவல்ல என்கை.

பாகவதா அழுவார்பக்கலிலே தமது நெஞ்சு துவக்குண்டபடியைச் சொல்லுதல்
இதற்கு உள்ளுறைபொருள். உமது எல்லுக்கு உட்பட்ட இடமோ? அவ்விடத்தினருகிலே
வழிச்செல்லுகிற உம்மிடத்துப் பாசபந்தமுடைய எங்கள்மனமோ? பாதந்திரான உமது
பாதகாப்புக்கு உரியது, சொல்லும்; கண்ணமுருமிக்கவனும் ஸர்வஸூலபனுமான எம்பெரு-
மானது பாம்பதத்தில் வலிக்கிற சித்யஸூரிவர்க்கத்தோடு ஒருபுடை ஒப்புமை சொல்லும்படி
"விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்றவாறு அவர்களினுஞ் சிறந்துள்ளவாய் நீர் செய்யுஞ்
செயல்கள் உபாயார்த்தபாராய் வேறுவழிச் செல்வோரையும் உம்வழிப்படுத்திச் சீர்திருத்தி

யருளு மிலையோ? என வியந்தவாறு. ஆழ்வாரொருவர் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு * அபர்வதமமார்களெல்லாரும் திசை இருந்தாற்போலே யிருக்குமாதலால் 'தெய்வத்து இனம் ஓரணியீர்களாய்' என்றது. 'அணியீர்களாய்' என்பதன்பின் 'உள்ள' எனவொரு வினைபெயர் கூட்டிக் கொள்ளுதலும், (அல்லது) 'ஆய்' என்பதை 'ஆய' என்பதன் தொகுத்தலாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். புண்டரீகம்—வடசொல். (உரு)

இயல்வாயின வஞ்சநோய்கொண் டொலும் * ஓரோருடங்கைக்
கயல்பாய்வன பெருநீர்க்கண்கள் தம்மோடும் * குன்றமொன்றால்
புயல்வாயின நிரைகாத்த புள்ளுந்தி கள்ளுருத்துழாய்க்
கோயல்வாய்மலர்மேல் * மனத்தோடென்னுங்கோ ளெங்கோல்வளைக்கே? (உரு)

இயல்வு ஆயின	இயற்கையானதம்	இனம் நிரைகாத்த	{ மகக்கூட்டங்களைப் பாது
வஞ்சம்	பிறாற்பா தபடியுள்ளதமான		{ காத்தருளினவனும்
கோய்	காதல் நோயை	புன் னுந்தி	{ கருடவாழை மனனுமான
கொண்டு	உடையவைவாய்		{ கண்ணிரானது
உலையும்	{ (ஆற்றாமை மிதுதியால் எம்	கன் னரும் குழாய்	{ தேன் பெருதும் திருத்தழாநி
	{ ஞா) பாந்து பார்க்கிற		{ னுடைய
ஓரோ ருடங் கை	{ ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு	கோயல் வாய்	{ பறிக்கப்படுதல் பொருந்தின
கயல் பாய்வன	{ அகங்கையளவாகவுள	மலர் மேல்	{ திசின்மேல் (தூண்) பட்ட
பெருநீர் கண்கள்	{ அவையும் கயல்மீன்போலப்	மனத்தோடு	{ சென்ற
தம்மோடும்	{ பிறழ்வனவுமாகிய மிக்க		{ மனத்தோடு
	{ நீர்ப்பெருக்கை யுடைய	என கோல்வளைக்கு	{ அழகிய வளைவுகளை
புயல் வாய்	{ (முன்பு) பெருமழை பெய்த		{ எமது மகருக்கு
	{ காலத்தி	என் ஆய் கொல்	{ (இன்னும்) என்ன கலைமை
குன்றம் ஒன்றால்	கோவர்த்தன மலையினால்		{ நேருமோ?

* * *—பிரிவாற்றாத தலைமகளின் கடுபாட்டைக் கண்ட செவிலித்தாய் இரங்கல் உடைய தல் இது. எனது மகள் கண்கலங்க முற்றாள்; நெஞ்சம் அழிப்ப பெற்றாள்; துயிலையுந்து மேலும் இனி ஏதாய்முடியுமோ வென அஞ்சுகின்றாள். இம்மகளது கண்களால் வெண்ணில், ஸ்வாபாக்கமாயும் நிறர் தெரிந்தகொள்ளி வொன்றாகபடி யிருப்பகாயுமாய் காதல்நோயை யுடையவைவாய் ஆற்றாமை மிதுதியால் எம்மும் பாந்துபார்க்கின்றவையாய் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு அகங்கையளவாக உள்ளவையாய், கயல்மீன்போலப் பிறழ்வன வாய் மிக்க நீர்ப்பெருக்கை யுடையவையாயிருக்கின்றன; இவளது மனமோவென்னில், * குன்றமேந்திக் குளிர் மழைகாத்தவனும் கருடவாழைமனமான கண்ணிரானது தேன்பெரு துத் திருத்தழாய் மலரின் மேல் ஆசைப்பட்டிச் சென்றது; இனிமேலும் என்ன நிலைம நேருமோ? என்ற கவல்கின்றாளாயிற்று. 'இயல்வாயின வஞ்ச நோய் கொண்டுலாவு ரெங் கோல் வளைக்கு' என்று அந்விததலுமாம். உடம்புமெனிதலால் கைவளை கழலும்படியான நிலைமை நேருமோவென்று வளைக்குக் கவலைப்பட்டமை தோன்ற 'கோல்வளைக்கு' எனப்பட்ட தது. அழகிய வளையங்களையுடைய இவளுக்கு என்றபடி. 'கோலம்' என்ற சொல் 'கோல்' என விகாப்பட்டது; 'கேள்' என்பதுபோல.

"வாயிற் பந்து மெழுந்தில மயிரும் முடி கூடிற்றில்.....மரயன் மாமணி வண் ணன்மே லிவண் மா லுறுகின்றாளே" என்னும்படி இவள் மிக்க இளைமை தொடங்கிக் கண்ண பிராணிதம் காதல் கொண்டமை தோன்ற "இயல்வாயின நோய்" என்றாள். இப்பிரபந்தத் தின் அறுபதாம் பாசுரமுங்காண்க. 'வஞ்ச நோய்' என்பதற்கு—நாயகன் பிரிந்து சென்ற வாராது வஞ்சித்ததனாலாகிய வருத்தமென்று முரைக்கலாம். அன்றி, வஞ்ச நோய் கொள்ளு தல் --பிறரைப் பார்வையழகால் வசப்படுத்தி வருத்தம் தன்மையைக் கொள்ளுதலுமாம். கண்களின் பருத்து நீண்ட வடிவத்துக்குக் கயல் உவமை. 'கயல் பெரு நீர் பாய்வு அன கண் கள்' என்று அந்விதத, கயல் மீன் மிக்க நீர்ப்பெருக்கிலே பாய்தல் போலக் கண்ணிர் வெள் ளத்திற் புரளுகிற கண்கள் என்று உரைத்தலுமொன்று.

புயல்வாய்—வாய்—ஏழனுருபு: மழை பெய்த காலத்திலே என்க. புள்ளூர்திகோல்வளை—பண்புத்தொகை வன்மொழிகள். ஊர்ப்படுவது ஊர்தி.

கோயல்—தொழிற் பெயர்; கொய்தல் என்றபடி. கொய்தல் வாய்ந்தமலர் என்றது—கொய்யப்பட்ட மலர் என்றபடி.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருள்:—எம்பெருமானைச் சேர்ப் பெருது வருந்தகிற ஆழ்வாரு தன்மையை லோக்கின ஞானிகளின் வார்த்தை இது. இயல்வாயின—செயற்கை யாகவுன்றி “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்க ணன்பு செய்கித்து அறியா மாமாயத்தடி யேனை வைத்தாயால்” என்னும்படி இயற்கையாக வுள்ளதாய்; வஞ்சம்—தன்னுலன்றிப் பிறர லறியப்படாததுமான, லோய்—ஆற்றாமைத்தயகை விளைக்கிற பக்தியிருதியை, கோண்டு—உடையவையாய் உலாவும்—ஒரு கிலை கில்லாமல் தடுமாறுகிற, ஒரோ குடங்கைக் கயல் பாய்வன பெருநீர்க் கண்கள்தம்மோடும்—அகங்கைகளால் மொண்டு எடுத்து அநுபவிக்கும்படி அழகிய கிலைமையையுடையவையாய் ஆற்றாமையாலாகிய கண்ணீர் வெள்ளத்திலே அலைபடுகிற ஞான வகைகளோடும் கண்களோடும், குன்றமொன்றால் X மனத்தோடு-சாணாகத ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு அருந்தொழில் செய்பவனும் பசுபரையமான ப்ராணிகளைப் பாதுகாப்பவனும் மிக்க விசுவையையுடையவனுமான எம்பெருமானது மிக இனிப திருத்தழாய் மாண்பழகை அநுபவிப் பதில் ஆழ்ந்த மனத்தோடும் (கூடிய) எம்கோல்வளைக்கு—எமக்கு மிக இஷ்டமான இவர்க்கு, என் ஆம் கோல்—இன்னும் யாது கிலைமை நேர்ந்திடுமோ! (உச)

எம்கோல்வளை முதலாக் கண்ணன் மன்னும்விண்ணும் மளிக்கும்*

செங்கோல் வளைவு விளைவிக்குமால் * திறல்சேரமரர்

தங்கோனுடைய தங்கோன் உம்பரேல்லையவர்க்குந்தங்கோன்

நங்கோனுக்க்குந் துழாய் * என் செய்யாதனிகானிலத்தே?

(உரு)

திறல் சேர் அமரர் தம்	வலிமை பொருந்திய தேவர்களுள்ளார்த்தும்	எம் கோல்வளை முதல் ஆ	{ எமது (கையிலுள்ள) அழகிய வளை கிமித்தமாக
கோனுடைய தம் கோன்	{ தலைவனுன பிரம தேவனுக் கும் தலைவனு மிருப்பவனும்	கண்ணன் மன் னும் விண்ணும்	{ அப்பெருமானது உபய விபு தியையும் பாதுகாக்கிற
உம்பர் எல்லையவர்க் கும் தம் கோன்	{ பாம்பதத்திலுள்ள கி த ய ஸூரிகளுள்ளோர்க்கும் தலைவனுமிருப்பவனும்	அளிக்கும் செங் கோல் வளைவு விளைவிக்கும்	{ தட்டில்லாத கட்டினையின் நேர்மைக்கும் ஒருகோடுதலை உண்டாக்கா கின்றது;
கம் கோன்	{ (இவ்வுலகத்திலுள்ள) கமக் கும் தலைவனுமாகிய எம் பெருமான்	இனி கானிலத்து	{ இங்னமான பின்பு, இவ்வுலகத்தில்
உகக்கும் துழாய்	விருத்தித் தரித்துள்ள திருத்தழாயானது	என் செய்யாது	{ (அந்தத் திருத்தழாய்) வேறு எத்தகைத்தான் செய்ய மாட்டாது.

***—தலைமகனது தாரிவ்நடுபட்ட தலை ஆற்றாது கூறல் இது. முன்பு ஸம்சுலேஷித் திருந்த ஸமயத்தில் தலைமகனுடைய தேஹத்தின் ஸ்பர்சத்தினால் இன்பம் தந்த திருத்தழா யானது, விசுலேஷ நிலையில் அவ்வின்பத்தை ஞாபகப்படுத்தி ஆற்றாமையை அதிகரிக்கச் செய்கு அதனால் உடம்பு மெலித்து கைவளைகள் சுழன்று விழப்பண்ணிற்று; இதனால், பசுப ரகமில்லாமல் எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாத்தருள்கின்ற எம்பெருமானது செங்கோன்மைக் கும ஒரு குறையை உண்டாக்குகின்றது; (அதாவது-என்னைப் பாதுகாவாமையாகிய குறை.) இன்னும் என்ன பாடு படுத்தமோ? என்று தலை இங்கு கின்றுள். இப்பாசுரத்தைத் தாய் வார்த்தையாகக் கொண்டால் 'எம்கோல்வளை முதலா என்பதற்கு-அழகிய வளையையுடைய எமது மகள் கிமித்தமாக என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதுவும் ஒக்கும். இனி, தலை வனுன கண்ணபிரான்தானே (பிரித்து போய் மீண்டு வாராது உபேகிப்பதால்) எம் கோல்வளை காரணமாக உபய விபுதி ரக்ஷகமான தன் செங்கோலுக்கு ஒரு வளைவை உண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறான்; இதற்குமேல், அனைத்து பரிவாரமான திருத்தழாய்தான் என் செய்ய மாட் டாது? என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அவன் உபேகித்தமாத்நிரத்திலே இது அழிக்கு

மென்று கருத்து. என்னுடைய வளை நிமித்தமாக இவனே அழிக்கத் தொடங்கினால் வேறு உயிப்பார் சூர்! என்க.

"தோளினை மேலும் என் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும், தாளினை மேலும் புனைந்த தண்ணத்தழா யுடையம்மான்" என்றபடி திருத்தழாய் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பரிபுரமாக 'நங்கோணுக்குத் துழாய்' எனப்பட்டது.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசார்த்தம்:—எம்பெருமானுடைய போக்யதையிலே யிடுபட்ட ஆழ்வார் அந்த போக்யதாபாகர்ஷம் தமக்கு ஆற்றாமையை மிகுவித்து வருத்துவதாதலைக் கூறுவதாம்.

எல்லாயவர் என்பதில், 'எல்லாம்'—பருதி; மரம் கெட்டது; ய்—எழுத்துப் பேறு; அ—சாரியை; வ்—சக்தி; டர்—விருதி: எல்லாரும் என்றபடி. காளிலம்—பண்புத் தொலை யன்மொழி; முக்கை, குறிஞ்சி, மருதம், கெய்தல் என்கிற நால்வகை நிலங்களையுடைய தெனப் பூமிக்குக் காணப் பெயர்.

முதலடியில், 'விண்ணுமளிக்கும்' எனச் சந்தியாக வேண்டுமிடத்து 'விண்ணும்மளிக்கும்' என மகாவொற்ற மிக்கது விரித்தல் விகாரம்; தனை தட்டாமெக்காக. (உரு)

காளிலம் வாய்க்கொண்டு கன்னீரறமென்று கோதுகொண்ட *
வேலிவஞ் செல்வன் கவலத்துமிழ்பாலை * கடந்தபொன்னே!
காளிலத்தோய்த்து விண்ணோடுமேலும் கண்ணன்வெஃகாவதும்பும்
தேவிவஞ்சோலை யப்பாவது * எப்பாலைக்குஞ் சேமத்ததே. (உரு)

கால் கிலம்	{ முக்கை குறிஞ்சி மருதம் விண்ணோர் கெய்தல் என்னும்) கால் வகை நிலங்களையும்	கால்கிலம்	{ மேலுலகத்தோர் யாவரும் (கெய்தல் தலிலலாத தமது, கால்கை கிலத்தில படியும் மடி இவ்வகைந்து நிலத்த கின்று வணங்கும் படியால்
வாய் கொண்டு	{ (தன் கிரணமு கத தாலே) வாயிற் பெய்துகொண்டு	தோய்ந்து தொழும்	
கல்லை அறமென்று	{ ஸாரமான கீர்ப்பனை அறம் படி மென்று	கண்ணன் வெஃகா	{ கண்ணரோனது திவ்யதேச மான திருவெஃகாவானது அறித்தன்னது;
கோது	{ ஸாரமான பாகம் துத வென்று அறிந்த	உரு	
கொண்ட			
வேனில் அம்	{ வெடபத்தகை தனக்குச் செல்வமாகவுடைய ஸூர்	அருந் தேன	{ அழகிய பூவையும் தேனைய புடைய
செல்வன்	{ யன்	ஆன	{ இன்னொருத
கவலத்து உமிழ்	{ உருசி பார்த்து வெறுத்துக் கறித்த	சோலை	{ சோலையானது
பாலை	{ பாலை கிலத்தை	அப்பாலது	{ அன்னிடத்துள்ளது;
கடந்த	{ தாண்டுவந்த	எப்பாலைக்கும்	
பொன்னே	{ பொன் பொன்றவனே!	சேமத்தது	{ (அது நமது) எல்லாத் தன் பாகனாகும் (மாரும்) தன் பந்தருவகொரிடமாம்.

***—ககர் காட்டல் என்பது இப்பாட்டுக்குத் துறை. நாயகன் நாயகியை உட்கொண்டு இடைவழிப் பாலை கடந்து தன் ஊர்க்குப் போகும்போது அவளுக்கு வழி கடை யினைப்புத் தன்பம் தோன்றாதிருக்கும் பொருட்டு அவளைக் காக்கி 'அதோ தெரிகின்ற உட்பெரிய ககர் காண் நம்முடைய நகராவது' என்று தனது நகரைக் காட்டி ஸாமீபம் தோன்றக் கூறுதல் ககர் காட்டலாம். "புணர்ந்து உடன் போன தலைமகன், கடந்து இளைத்த தலை கியைக் குறித்து இடந்தலைப்பெய்தமை சொன்ன பாசாம்" என்பது அழகிய மணவாள சிப ருரைவாகியம். நாயகனும் நாயகியும் தாம் ஒருவர்க்கொருவர் தனிநிழலாயிருக்கையாலே இவர்களுக்கு இந்நிலத்தின் கொடுமையாலுண்டாகு மிளைப்பு இங்கேயேயாக் தும் பொழுது போக்குக்காக நாயகன் நாயகியை கோக்கி இங்ஙனங் கூறினதென்றதுமுண்டு. நாயகி! நம் முடைய வழி கடையில் தைவாதினமாய்ப் பாலை கிலம் தாண்டியாயிற்று; அது இனித்தாண்ட வேண்டியதாயிருந்தால் வெகு கஷ்டப்பட வேண்டியதாகும்; கல்ல காலமாய் அதைத் தாண்டி விட்டோம்; இனி நமது நகர் சமீபத்திலுள்ளதே காண் என்கிறான். ஸூரியனானவன் நால் வகை நிலங்களையும் தன் கிரண முகத்தாலே வாயிற் பெய்துகொண்டு ஸாரமான கீர்ப்பனை

அறம்படி நன்றாக மென்று அஸாததை உமிழ்த் பாகமே பாலை சிலமாகும்; அதனைத் தாண்டி யாயிற்று.

நானிலம் வாய்க்கொண்டு—நால்வகை சிலங்களாவன—மூலம் குறிஞ்சி மருதம் செய்தல் என்பன; காடும் காடு சார்த்த இடமும் மூலையாம், மலையும் மலைசார்த்த இடமும் குறிஞ்சி யாம்; காடும் காடுசார்த்த இடமும் மருதமாம்; கடலும் கடல் சார்த்த இடமும் செய்தலாம். இவை தவிர, பாலை சிலம் என்ற தனியே ஒரு சிலமுண்டென்பது சிலாது கொள்கை. அது நீரும் சிழலுமில்லாத கொடு சிலம். கீழ்ச் சொன்ன நால்வகை சிலங்களும் தம் தம் தன்மை கெட்ட கிடத்தே பாலையாமென்கிற கொள்கை இங்குக் கொள்ளப்பட்டதாம். "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீர மென்று கோது கொண்ட வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ்பாலை" என்றவிதனால், இயற்கையில் பாலைக்குத் தனியே சிலாபிலலாமையும் நால்வகை சிலங்களும் தந்தம் தன்மை திரிந்து பாலையாதலுமாகிய உண்மை விளங்குமன்றோ. சிலப்பதிகாரத்தில் (காடு காண் காதை 60—66.) "கோத் தொழிநாளொடு கொற்றவன் கோடி, வேத்தியமிழ்த் சிய னிலம் போல, வேனிற் சிழுவனெடு வெங்கதிர் வேந்தன், தானலத்திருகத் தன்மையிற் குன்றி, மூலையுன் குறிஞ்சியு முறைமையிற்றிரிந்து, கல்லியல் பிழந்து கடுங்கு தயருறத்துப், பாலை பென்பதோர் படிவக்கொள்ளும்" என்றது காண்க. இங்கே நம்பிள்ளை யீடுங்காண்க:— "சிலந்தான் நாலென்பாரும் அஞ்சென்பாரும் யிருக்கும்; ஐந்தென்கிறவர்கள் பாலைசிலத்தை யும் தன்னிலே ஒன்றாக்கிச் சொல்லுவார்கள். நாலென்றவர்கள் இப்பாலை சிலந்தான் மற்றை நாலிலும் உண்டென்கிறார்கள்; அதாகிறது—நீரும் சிழலுமில்லாத கிடம் பாலைய மத்தனை யிறே." என்ற.

பாலை சிலத்திற்கு அஸாதாண லக்ஷணம் நீரில்லாமையே என்பது நன்னீர மென்று என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. ஸூர்பன் தன் கிரணங்களால் பூமியிலுள்ள நீரைக் கவர் கின்றானென்பது "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீரமென்று" என்றதனால் காட்டப்பட்டது. நால்வகை சிலத்துள்ளும் பாலைசிலம் அஸா மென்பதும், இன்பத்திற் கன்றிப் பிரிதல் துன்பத் திற்கு உரியதாகிய இதன் கொடுமை 'கோதுகொண்ட' என்றதனாலும் 'மென்று சுவைத்துமிழ்' என்றதனாலும் குறிக்கப்பட்டதாம். இச் சிலத்துக்கு உரிய காலமாகிய கடுப்புகளும் இள வேனில் முதலேனிலங்களும் 'வேனில்' என்றதனால் குறிக்கப்பட்டன. இதற்குத் தெய்வம் ஸூர்ப னென்பது 'வேனிலஞ் செல்வன்' என்றதனால் தெரியக்கப்பட்டது. 'வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை' என்றதனால் உஷ்ண கிரணங்களை இயல்பிலுடைய ஸூரியனும் வெறுக்கும் படியுள்ளது பாலையின் கொடுமை என்பது தோன்றும். "நன்னீரமென்று கோதுகொண்ட வேனிலஞ் செல்வன்" என்றின் மீண்டும் 'சுவைத்து' என்றது—சிறிதும் நீரில்லாதபடி பசை யறப்பருகினமை தோன்றதற்கு. பாலை—நீரும் சிழலுமில்லாதவறசிலம். வடமொழியிற் மரு கார்தா மெனப்படும்.

பாலகடந்த போன்னே!—இப்படிப்பட்ட கொடிய அச்சிலத்தைக் காரால் கடத்து கடந்துவந்து மிக வருந்தவேண்டிய நிலையிலும் காயகளைப் பிரிபாது அவனுடன் வருதலையே ஒரீன்பமாகக் கருதி, எரிசிற நெருப்பில் ஓடவைத்த பொன்போல ஒளி விடுகிற தன்மையைக் கூறி விளித்தபடி. போன்—உவமைபாது பெயர்; திருமகள் போன்றவளே! என்றதாகவு மாம். [கால்நிலந்தோய்த்து வீண்ணோர் தோழங் கண்ணன் வெஃகா உது] தேவர்கட்கு இக்கில வுலகத்தில் கால்தோயாமமை இயல்பு; அதுமாதிக் கால் சிலந்தோய்வென்று கூறினது அவ் வுல கத்தினும் இத்திவ்ய தேசத்துக்குள்ள மஹிமையைக் காட்ட. சிலத்தில் கால் தோய்வாரான மண்ணுலகத்தோரும் கால் பொருந்துதற்கு அரிய பாலையின் வெப்பத்தைத் தணிக்கவல்லதான திருவெஃகா கால்கிலத் தோயாதவாரான விண்ணுலகத்தோரும் கால் பொருந்தும்படியானதென கயங் காண்க. அன்பு மிகுதியால் இடம்பாராது கால் தோய்வர்.

திருவெஃகாவில் எழுந்தருளியுள்ள அம்பெருமான் * பத்துடையடியவர்க் கெளிமை யால் டீ கணி கண்ணர் சொற்கேட்ட திருமழிசைப் பிரான் சொன்னபடி தான் செய்து 'சொன்ன வண்ணஞ் செய்த பெருமாள்' என்றும் 'யதோக்தகாரீ' என்றும் திருமாமம் பெற்றமை தோன்ற ஸௌலப்பத்தைக் குறிக்கற 'கண்ணன்' என்னும் திருமாமத்தாற் குறித்தது. வெஃகா—தூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் தொண்டை நாட்டில் காஞ்சிபுரமென்கிற பெருமாள்

* இவ்வாறறிநின் விவரணம் திருமழிசையாழ்வார் வைபவத்திற் காணத்தக்கது.

கோலிலுள்ளதொரு திவ்யதேசம். இத்தவத் தெம்பெருமான், பிரமன் செய்த வேள்வியை அழிக்கவந்த வேகவதி கதிரைத் தடுக்கும் பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கிற் பள்ளி கொண்டவனாதலால் அப்பிரானுக்கு வடமொழியில் 'வேகாஸேது' எனத் திருநாமம்; அது தமிழில் வேகவனை பென்று மொழி பெயர்த்தது; அது பின் (காகவனை பெண்பது காகனை யென விகாரப்படுத்தல்போல) 'வேகனை' என விகாரப்பட்டு அது பின்னர் வெஃகனை பெனத் திரிந்து, தானியாகு பெயராய்த் தலத்தாகக் குறித்து, அது பின்பு 'வெஃகா' என மருவி வழங் கிற் றென்ப. ஆழ்வார்களுட் சிறந்த இந்த கம்மாழ்வார் தமது முதல் திவ்யப்ரபந்தமாகிய இத்திருவிருத்தத்தில் திருவேங்கடம், திருவெஃகா, திருவாய்க்கம் என்ற மூன்று திருப்பதிகளை மாத்ரிமே மங்களாசாணஞ் செய்தமை பற்றி அம்மூன்றும் 'கோயில், திருமலை, பெரு மான் கோயில்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுமென்பர் பெரியோர்.

உது—மிகவும் தூரந்தமும் மிகவும் ஸமீபந்தமு மல்லாமல் கடுத்தமாகவுள்ளது. உகாச் சுட்டடியாய் சிறந்த பெயர். இளஞ் சோலை—எப்பொழுதும் இளவேனிவாகிய வஸந்த கால மாகவே செழித்ததத் தோற்றுகிற சோலை; இது கூறினது தாபந்தணிதற்குத் தக்க இட மென்ற கார்ட்டு. கல்ல குறிஞ்சி கிலத்திலே கூடி அரிய பாலைகிலத்தைக் கடந்து இனிய மருத கிலம் புகுகிறோமென்று கார்ட்டியபடி. 'எப் பாலைக்கும்' என்பதில் பாலை என்பது இலக்கணை யாய் துன்பத்தைக் குறித்தது; பான்மை என்னும் பண்புப் பெயர் மை விசுதி போய் ஐவிசுதி பெற்றுப் பாலைபென வின்றதெனக் கொண்டு 'எந்த கிலைமைக்கும்' என வுரைத்தலுமாம். 'எப் பாலைக்குஞ் சேமத்ததே' என்றவிடத்து கம்பின்னை யீடு;—“எல்லாப் பாலை கிலங்களால், வந்த வெம்மையையும் போக்கி நமக்கு ஈசுகமுமான தேசங்காண் அது (வெஃகா); இந்தப் பாலை கிலமேயன்றிக்கே இன்னமுஞ் சில பாலைவனமும் கடக்கலாங்காண் இங்கில முண்டாக்

அப்பாலது—அவ்விடத்திலுள்ளது என்றபடி. (பாங்-இடம்.) அன்றியே, திருவெஃகா வுக்கு அப்பாலுள்ள [அருகிலுள்ள] திருத்தண்கா என்னும் திருப்பதியைத் திருவுள்ளம் பற்றி 'அம்பூத்தேனினஞ் சோலை அப்பாலது' என்றருளிச் செய்ததாகவும் கொள்ளலாம். (திருத் தண்கா...விளக்கொளி பெம்பெருமான் ஸங்கிதி; வடமொழியில் ஹிமோபவக மெனப்படும்.) பாலைவனத்த கடத்துசெல்கிற ஸ்ரீராம வக்ஷமணர்க்கு விச்சாமிதா மஹாமுனிவன் உபதேசித்த பலை அடிபலை என்னும் மந்திர வித்தைகள்போல இத்தலைவன் வார்த்தை தலைவிக்குத் தாபந் தணிக்கு மென்க.

ஆழ்வார் கொடிய ஸம்ஸார மார்க்கத்தைக் கழித்த தன்மையையும் எம்பெருமானு கத்தருளின கிலத்தின் பரம் போக்பதையையும் அவர்க்குப் பாகவதர் எடுத்துக் கூறி அவராற் றுமையைத் தவிர்த்தல் இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசமாகும். முன் இரண்டடி—ஒளிவடிவான எம்பெருமான் பலவகை கிலைகளையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு ஞாயந்த அவற்றில் அஸார மென்று கழித்ததும் பசையற்றதும் வெப்பம் மிக்கதுமான ஸம்ஸாரத்தைக் கடத்து மிக்க ஒளி பெற்றவரே! என்று ஆழ்வாரைப் பாகவதர் விளித்தபடி. பின் இரண்டடி...மீளவுலகத்தவ ரான வித்திய ஸூரிகளும் மீண்டு வந்து வளிக்கும்படியான மஹிமையுள்ள அர்ச்சாவதா ஸ்தவம் அதிஸமீபமாய் மிக இனிமை தருவதாய் எவ்வகைத் துன்பமும் தவிர்ப்பதாய் சேஷமங் காமான புகலிடமாய் உள்ளது என்றபடி.

சேமம்...சேஷமென்ற வட சொல் விகாரம்

...

...

(உச)

சேமஞ்சேங் கோனருளே—சேறுவாரு கட்பாருவரென்று
ஏமம்பெற வையஞ்சோல்லும் மேய்யே—பண்டெல்லாமறைய
யாமங்கடோ ரேரிவிக கங்கண்ண னக்தண்ணத்துராய்த்
தாமம்புனைய—அவ்வாடை யிதோவத்து தண்ணென்றதே.

(உஎ)

சேம் கோன்	{ (எல்லாப் பொருள்களுக்கும்) கேரில் தலைவனான எம் பெருமானது திருவருளே	சேறுவாரும் கட்பு	{ பிரதிகூலரும் அதுகூலாவர் ஆருவர் என்று ஏமம் பெற உறுதி பொருத்த வையம் சொல்லும் உகைத்தோர் கூறுகிற மேய்யே உண்மை மொழியின் மடியே—
அருளே			
சேமம்	{ மம்மை பாதுகாப்பது (என்று கொள்ள),		

பண்டு எல்லாம் அவற கூய் யாமங்கள் தோறு எரி விசும்	முன்பெல்லாம் [பிரிந்திருந்த காலத்துப்] பகைத்து எதிர் வந்து சண்டைக்கு அழைத்து இரவுகள் தோறும் அக்கிஜ்வாலையை (எம்மேல்) விசந்தன்மை யுள்ள	அவாடை கம் கண்ணன் அம் தண்ணம் துழாய் தாமம் புனைவ ஈதோ வந்து தண்ணென்றது	அந்தக் கார்த்துனது, கமது தலைவனான எம்பெரு மானது அழகிய குளிர்ந்த திருத்தழாய் மாலைபை (யாம்பெற்று) தரித்ததனால் இதோவந்து (இப்பொழுது) குளிர்ச்சியா யிருக்கின்றது.
--	--	--	---

***...நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருத்தழாய் மாலைபைத் தரிக்கப் பெறலை
பாலே இதற்கு முன்பு துன்பஞ் செய்துகொண்டிருந்த வாடை இப்போது தணிந்த படியை
நாயகி உட்கொண்டிருந்த பாசாம் இது. பிரிவை ஆற்றமாட்டாமல் மிகவருந்துகின்ற நாய
கினை ஒருவாறு தேற்றுவிக்க விரும்பின நாயகன் இவ்விடத்து எம்ச்லேவித்ததாகத் தோற்று
வித்தது என்னவுமாம்.

எவ்வளவு துன்பங்கள் அடர்ந்தாலும் அவற்றுக்குச் சலிபாமல் 'எம்பெருமானது திரு
வருளே கம்மைப் பாதுகாப்பது' என்று உறுதிகொண்டிருந்தால் பகைவரும் கண்பார்வர்
என்று உலகத்திற் பெரியோர் கூறுவதண்டு; அது இப்போது மெய்யாயிற்று; என்னே
பென்னிங்; வாடைபானது முன்பெல்லாம் பகைத்து எதிர் வந்து போருக்கு அழைத்து இரவு
கள் தோறும் அக்கிஜ்வாலையை எம்மேல் விசந்தன்மையுடையதாயிருந்தது; இப்போது கமது
நாயகனுடைய அழகிய குளிர்ந்த திருத்தழாய் மாலைபை யாம் பெற்றதத் தரித்ததனால் அவ்
வாடை தானே இதோ வந்து குளிர்ச்சி செய்யாவின்றது காண்மின் என்ற—தலைவி தார்
பெற்று மகிழ்ந்தமை சொல்லுகிறது.

இயற்கையாக இனிமை தருமவைபான வாடை, சந்திரன் முதலிய பொருள்கள் கிரஹ
காலத்தில் உத்திபகங்களாய், எம்ச்லேஷ காலத்தில் ஸந்தோஷகங்களாய் யிருக்குந்தன்மை இத்
னால் உணர்த்தப்பட்ட தென்க.

ஸர்வேச்வரனுடைய குணவிசேஷங்களை அநுஸந்தித்த அதனால் ஒருவாறு ஆற்றாமை
தணிந்த ஆழ்வார், முன்பு அப்பெருமானை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு இடைவிடாது வருத்தி
வந்த இவ்வுலகத்துப் பொருள் இப்பொழுது இனிப்பதாகிற தன்மையைக் கூறதல் இதற்கு
உன்னுறை பொருள். எம்பெருமானுடைய கருணையே ஈகாகமானால் அவனுக்கு அடங்கிய
அலைவரும் அநுகூலிப்பவரென்று கம்புதலுண்டாம்படி. உயர்ந்தோர் சொல்லும் ஸத்யவாக்கின்
படியே முன்பு பிரிவாற்றாத நிலையில் வலியவந்து எதிர்ப்பட்டு எப்பொழுதும் தாபதோறுவாய்
கின்ற லௌகிகபதார்த்தம்—எம்பெருமானது ப்ராணாதத்தைப் பெற்றவளவிலே அநுகூலித்த
ஆற்றாமை தணிப்பதாயிற்று என்ற விதனால்—பகைத்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுப் பார்க்குமளவில்
லௌகிகபதார்த்தங்களும் உத்தேச்யமாகு மென்றதாம்.

ஆசார்பஹுருதயத்தில் இரண்டாம் ப்ரகாசத்தின் முடிவான சூர்ணிகையின்—
“பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியம்மீசில் சார்தம் பூணகில் சிற்றில்
துதை முதலாவன” என்று தொடங்கி “மதியமென்னில் கிட்டகலவும் ததியமென்னில்
இகழ் வறவும் முனிவது மிக்கால மீதோ லென்னப்படும் பொன்னகம் புணரில் போக்யாதி
ஸமுஹம்” என்றதும் அவ்விடத்து விபாக்கியான வாக்கியங்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்
தக்கன.

(உஎ)

தண்ணந்துழாய் வளைகோள்வது யாமிழப்போம்—கடுவே
வண்ணந்துழாவி யோர்வாடை புனாவும்—வள்வாயலகால்
புண்ணந்துழாமே பொருகீர்த் திருவரங்கா ! வருளாய்
எண்ணத் துழாவுமிடத்து—உளவோ பண்டுமின்னன்னவே?

(உ௮)

வன் வாய் அலகால் புன் கந்து உழாமே பொரு	{ உர்மைமூல வாயின் துனி மினாள் பறவைகள் (தன்னிடத்துள்ள) சம் கைக்கொத்தாதபடி அலைமோதுகிற	நீர் திரு அரங்கா தன் அம் துழாய்	காலிரிகீர் குழந்த, { ஸூரங்க மென்னும் திருப பதியை யுடையவனே ! { குளிர்ந்த அழகிய (உனது) திருத்தழாயானது
---	--	--	---

வகை கொள்வது	{ (எ ம து) கைவகைகளைக் கொள்ள கொள்ளா கின்றது	வண்ணம் தழுவல் உலாவும்	{ (எமது) மாமை சிறத்தை(க்) கவர்தம் பொருட்டுத் தடவித் தேடிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கு கின்றது.
யரம்	(உன்பக்கல் ஈடுபட்ட) காம்	அருளாய்	{ (அதற்கு யாம் மாமை சிறக் காதாய்) வந்து சேர்ந்தருள வேணும்;
இழப்போம்	{ வகையை இழக்கிறோம்; (இப் படியிருக்க)	எண்ணம் தழுவும் இடத்து	{ மனம் தடுமாறு மனமில்லும்
ஓர் வாடை	{ (எ ம க் கு ம் த ன க் கு ம் யாதொரு ஸம்பந்தமு மில் லாத) ஒரு காற்றானது	பண்டும் இன்னன்ன உளவோ	{ மூன்பும் இப்படிப்பட்ட [எம கிலைமைகள் போன்ற] கிலை மைகள் (வேறு எங்கேனும்) உள்ளனவோ?
கடுவே	இடையிலே மிடுவேசித்த		

***—தீழ்ப்பாசுரத்தில் தோற்றவித்த ஸம்சலேஷும் கனவின் காட்சிபோன்றதாத லாக் ஸ்ஷணிகமாயிற்று; பழைய விசலேஷவ்யஸைமே தோன்றிற்று. ஆகவே, காயகளைப் பிரித்த காயகி வாடைக்கு வருத்தியிங்கும் பாசுரத்தாலே ஆழ்வார் தமது க்லேசத்தை வெளியிடுகிறார். ஆற்றாமையிருதியால் தலைவனை எதிரில் சிற்குறப்போலப் பாகித்த முன் னிலைப்படுத்திக் கூறியது இது. அன்றி, உருவெளிப்பாட்டில் கண்ட தலைவனை கோக்கியுரைத் ததுமாம். உன்னோடு கோரில் ஸம்பந்தம் பெற்ற திருத்தழாயானது விசலேஷகாலத்தில் ஸம்ச லேஷத்தை நீனைப்பூட்டி மிகவும் வருத்தப்படுத்தி உடலிலேக்கச் செய்வதும் அதற்கு ஆற்றாது காம்மெலித்து வகையிழப்பதும் யுத்தமாயிருக்கலாம்; அதுவன்றி, "பிஷாஸ்தாத் வாத: பவதே" வாயுவானவன் எம்பெருமானிடத்து அஞ்சிக்கொண்டு (அவனது கட்டளைக்கு உட்படித்து) விசுகின்றான்" என்ற உபலிஷத்தின்படியே இப்படி உனக்கு அஞ்சிடக்குத் தன்மைபான காற்ற உனது ஸம்பந்தம்பெற்ற எம்மை மையம் பார்த்து வருத்திக் கொள்ள கொள்ளத் தொடங்குவது தகுதியோ? காற்ற என்னை கலிய என்ன பார்ப்பியுண்டு! அவ்வனம் ஆகாத படி எம்மைக் காத்திடவேண்டும்; உன்பக்கல் அன்புவைத்தவர்களில் எம்மைப்போல வருத்திய வரும் உன்னுள் உபேக்ஷிக்கப்பட்டவரும் இதுவரையிலும் எங்கும் எவருமிக்கையே யென்கிறான். திருத்தழாயானது என்னை எவ்வளவு வேணுமானாலும் "துன்பப்படுத்தட்டும், அதற்கு நான் உடன்பட்டிருக்கக் கடமைப்படாதிருக்கிறேன்" என்றது அதில் கோகுலையதல்ல; 'காற்ற என்னை ஹிம்லிப்பதானது ஒருபடியாலும் யுத்தமன்று, என்று வற்புறுத்திக் கூறுவதில் கோக் குடைத்து. ஒருபுறத்தில் திருத்தழாய் கலியவும் மற்றொருபுறத்தில் வாடை வந்துவிசி கலியவும் இப்படி இரண்டு ஹிம்ஸகவஸ்துக்களுக்கு ஈடுகொடுக்க என்னுலாகவிக்கையே! இந்த ஹிம்ஸை க்கு அவகாச மின்றியே ஸம்சலேஷத்தைத் தந்தருளாய் என்றவாறு.

கிரஹிக்கை வருத்தவதில் தலைவேண்டாமல் அஸதாரப ரூமான வாடை யென்பான் 'ஓர்வாடை' என்கிறான். 'உலாவும்' என்றதனால் கம்பிரமான செருக்குடை தோன்றும். "வள்வாயலகால் புன் கத்தழாமே பொருகீர்த் திருவாங்கா!" என்ற விளிபால்—உனது காட்டுக்கு உறப்பான தண்ணீரும் தன்னைபடைந்த பொருளை எதிரி கவராதபடி திரைக்கை பார்ப் பொருது காத்திடுகின்றதே; உனக்குமாதிரிம் அது இப்பாசுரதோ? அடுத்தாண் ரகிக்குத்தன்மை அசேதகத்தக்கே இருக்கும்போது பாமசேதகான உனக்கு அது மிகவும் இருக்கவேண்டாவோ? எனக் குறிப்பித்தபடி. காலிரி கீர் அலைமோதுவது இயற்கையாயினும் தன்னிடத்து உள்ள கத்தைகளைப் பறவைகள் கூர்மைபான வாயலகால் கொத்தாமைக்காக அலை மோதுவதாக வருணித்தது சமத்தாரம். உழாமே—மே விசுதிபெற்ற எதிர்மறை வினைபெச்சம். உழாதல்—கொத்திக் கின்றதன்.

அருளாய்—'செய்பாய்' என்னும் வாய்பாட்டுச்சொல் உடன்பாடு எதிர்மறை இரண் டுக்கும் பொதுவாதலால், 'ஃ அருளவேணும்' என்கிற பொருள்போல 'ஃ அருளுகிறாயினை' என்கிற பொருளும் கொள்ளவுரியதே.

எம்பெருமானைச் சோதகிலையில் அவனது இனியமையும் இவ்வுலகத்துப் பொருளும் அவனை நீனைப்பூட்டுவனவாய்த் தம்மை வருத்தும் கிலைமையை ஆழ்வார் அப்பெருமானை முன் னிலைப் படுத்திக் கூறுதல் இதற்கு உள்ளுறைபொருள். [தண்ணத்தழாய்வனை கொள்வது

யாமிழப்போம்] குளிர்ந்த தன்மையையும் அழகிய குணத்தையுமுடைய உனது போக்பதை எமது அன்பார்ஹசேஷத்வத்தைக் கவர்த்து கொள்ளட்டும்; அதனை இந்த போக்பதைக்கு காம் இழப்போமாக. அதவன்றி, [ஒர்வாடைநெவே வண்ணத்தழாகிலாவும்] உன்கட்டினையை அதுணித்து கடக்கக்கடவதான லௌகிக பதார்த்தம் எமது உருவத்தை மாற்றலுற்றது; [புன் கந்து வன்வாயககால் உழாமே பொருள் நீர் திருவாங்கா] வஞ்சனையுள்ள மர்வை சுத்தமான ஆத்மாவைக் கொடிய ணழ்கினைமுலமாக வருத்தாதபடி தடுத்துக்காக்கிற குணத்தையுடைய பூரங்காரதனை! [அருளாய்] அதபோல எம்மிடத்தும் கருணைசெய்வாயாக. [எண்ணம் தழாவுபிடத்த பண்டும் இன்னன்ன உளவோ?] தன்பத்தால் மனந்தடுமாறுகிற நிலையிலும் இப்படி இரங்காதிருக்கும் ஸ்வபாவம் முன்பும் உண்டோ? இல்லையென்றபடி. ஸ்ரீ ஜானகிப் பிராட்டி, த்ரௌபதி, கஜேந்திராழ்வான், ப்ரஹ்மாதன், கிபீஷணன், காகன் தொடக்கமான அளவற்ற அடியார்களிடத்தெல்லாம் இப்படிப்பட்ட உபேகை கண்டதில்லையே; எனக்கே இங்ஙனமாயிற்று என்றாலென்க.

இன்னன்ன—இன்ன அன்ன என்பதன் தொகுத்தல்; இவை போல்பவை என்றபடி. 'எண்ணத்தழாவுபிடத்து' என்பதற்கு—மனத்தினால் ஆராய்ந்த கோக்குமிடத்து என்று பொருள்கொள்ளவுங்கூடும். உனது குணங்களை ஆராய்ந்த பார்த்தால் இப்படிப்பட்ட உபேகை வேறெவ்விடத்திலும் கண்டதில்லை; பாகியேனுக்கே இங்ஙனமாயிற்று என்கை. ... (உஅ)

இன்னன்ன துதேம்மை யானற்றப்பட்டிரந்தா ளிவளென்று*

அன்னன்ன சோல்லாப் பேடையோடும் போய்வரும் * லேழுண்ட

மின்னன்னமேனிப் பெருமானுல கிற்பென்துது சேல்லா

அன்னன்ன நீர்மைகொலோ? குடிச்சீர்மையி என்னங்களே.

(உக)

குடி சீர்மை	{ உயர்குடிப் சிறப்பால் வரும்	பேடையோடும்	{ (தமக்கு இனிய) பெண் பற
இல்	{ சிறப்பு இல்லாத	போய் வரும்	{ வைகளுடனே (மந்தகதி
அன்னங்கள்	{ இவ்வன்னப் பறவைகள்		{ யாக மகிழ்ச்சியோடு) உலா
(என்ன செய்கின்றனவென்றால்)			{ வித் திரிகின்றன;
இவன்	{ 'இப்பராக்குச ராயகியான		{ (இதற்குக் காரணம்;-)
ஆள் அற்றம்	{ வன்	நீலம் உண்ட	{ கீலகிறத்தை யுட்கொண்ட
பட்டு	{ (வேறு தனக்கு) ஆளில்லா	மின் அன்ன	{ மின்னல் போன்ற
இன்னன்ன துது	{ மையால்	மேலி	{ திருமேனியை யுடைய
எம்மை	{ இப்படிப்பட்ட துதாக	பெருமான்	{ எம்பெருமானுடையதான
	{ மம்மை	உலகில்	{ உலகத்தில்
இரந்தான் என்று	{ குறைகூறி வணக்கத்தோடு	பெண் துது	{ பெண் குருக்காகத் துது
	{ வேண்டிக் கொண்டான்	செக்லா	{ செல்வநிலை
	{ என்றெண்ணி		
அன்னன்ன	{ அப்படிப்பட்ட துதுமொழி	அன்னன்ன நீர்மை	{ அப்படிப்பட்ட தன்மையை
சொல்லா	{ கனை(த் தலை வனிடஞ்	கொலோ	{ யுடைமையோ?
	{ சென்று) சொல்லாமல்		

***—காயகியானவன் அன்னப்பறவையை வெறுத்துரைக்கும் பாகாம் இது. தான் தனது காயகன் கிஷயத்திலே துது செல்லுமாறு அபேகிக்கச் செய்தேயும் அதசெய்யாதே தன் பேடையோடு உல்லாஸமாக உலாகித்திரிகிற அன்னங்களைக் குறித்து வெறுத்துரைக்கின் றான். இத்துறை திருக்கோவைபாரில் 'அன்ன மோடழிதல்' எனப்படும். "உலகமெல்லாம் தயிலாகின்ற இங்கிலைமைக்கண்ணும் யான் தயிலாமைக்குக் காரணமாகிய என் வருத்தத்தைச் சென்று அவர்க்குச் சொல்லாது நான் தன் சேவலைப் பொருத்திக் கவற்சியின்றித் தயிலா கின்றது என அன்னத்தோடு அழிந்து கூறு கிற்றல்" என்பது அவ்விடத்து உரை.

ஸாக்ஷாத் புருஷோத்தமனாகிய ஸர்வேச்வரன் கிஷயத்திலே துது செல்வதானது தாழ்ந்த இடத்துக்குத் துது செல்வது போல் இகழ்த்தக்கதன்றியே மிகக் கொண்டாடத் தக்கதென்பது தோன்ற 'இன்னன்ன துது' என்று சொல்லப்பட்டது. எம்பெருமானிடத் திலே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகச் செல்ல கிரும்ப வேண்டியது ப்ராப்தம்; அஃது இல்லையா

யினும் பிறர்க்குத் தூது செல்லும் விபாஜமாகவாவது போக கோர்தால் பாம்பாக்கியமென்ற
கொண்டு போகலாமே; வினாத்து தூது போவதற்கு உரிய சிறகமைதி முதலிய கருவிகளிற்
குறையில்லாமே கோக்கியன்றோ இந்த அன்னப் பறவைகளை நான் தூது செல்லப் பிரார்த்திப்
பது; எம்மாலாகாதென்று அசக்தி கூறி மறுக்கும்படியான ஐந்துகவையோ நான் பிரார்த்திப்
பது; நவவிபாகாண பண்டிதனான அனுமான் போல்வாரை விடுதற்கு ஏற்ற தூது கமக்குக்
கிடைத்ததே! என்றும் இவை கிளைக்கின்றன வில்லை; போகாமலும் வாராமலும் இங்கேயே
தங்குகின்றனவா யிருந்தாலும் குற்றமில்லை; தம் காரியத்திற்காக இனத்தோடு உல்லாசமாக
அங்குமிங்கும் போய் வருகின்றன; அங்ஙனஞ் செல்லும்பொழுது எம் காரியத்தையுஞ் செய்வ
லாமே; அதுவுமில்லையே; 'தன் பெண்மையும் பாராது, நாம் பறவை பெண்பதும் நோக்காது
எம்மைப் பிரார்த்திக்கின்றாளுே, இவளுஞ்சுச் சிறிது காரியஞ் செய்வேம்' என்று இவ்வுகன்
றனவில்கூ; வேற ஆகைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு விவகச் சந்தர்ப்பமில்லாதபடி ஆளற்றிருக்கும்
விலைமையையும் கோக்குகின்றன வில்லையே!—என வருந்துகின்றாள் பாங்குசநாயகி.

தன்னுடைய பிரார்த்தனையிலும் ஒரு குறையில்லை; அன்னப் பறவைகளின் சக்தி
யிலும் ஒரு குறையில்லை; அப்படி யிருந்தும் இவை தூது செல்ல முற்படாமலுக்கு என்ன
காரணமீ?—கக் கூடும்! என்ற ஆராய்ந்து பார்த்தாள்; பண்டை யிதிறாணங்களில் அனுமன்
தூது, கண்ணன் தூது, நளன் தூது முதலிய வாலாறுகளில் ஆண்கள் பொருட்டாகவே தூது
செல்லுதல் மாபாகக் காண்கையாலே பெண் பிறந்தார்க்குத் தூது செல்லதக்கா தென்று கரு
தினவோ? என்கிறாள் பின்னடிகளில். தன் கருத்தின்படி நடவாததால் 'குடிச்சீர்மையி
லன்னங்கள்' எனக் குலத்தையு முட்படப் பழிக்கின்றாள். 1. "கலத்தின் கண் காரின்மை
தோன்றின் அவகை, குலத்தின் கண் ஐயப்படும்" என்றபடி உயர்குடிப் பிறந்தார்க்கு இயல்
பாடிய இன்சொல், இகழாமை, உபகாரம் முதலிய கற்குணங்களிலாவது தவளையில் குலக்குறை
சொல்லப்படுமாதலால் இவற்றினிடத்து அவையில்காமை பற்றிக் குடிச்சீர்மையில்காத அன
னங்களென்றது. எம்பெருமானது திருமேனியிலுள்ள கருமை சிறத்தையும் தீவ்கிய வெள்ளியை
யும் பறந் 'நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப் பெருமான்' என்றது. 'மின் உண்ட நீலமன்ன
மேனி' என மாற்றி அவ்வயித்து, மின்னற் கொடியை கடுவிலே கொண்ட நீலமேகத்தை
பொத்த திருமேனியெனக் கூறினாள், மின்னல்—திருமார்பிலுள்ள நாச்சியாருக்கும், மேகம்—
திருமேனிக்கும் உவமையாம்.

1. திருக்குறள் குடிமை—8.

ஸ்வாபதேசத்தில் 'தூது' என்பது ஆசார்ய விஷயத்தை யென்பர். எம்பெருமானைச்
சோப்பெருந ஆழ்வார் தம்முடைய ஆற்றாமையை ஒருவர் முகமாக அவனுக்கு அறிவிக்க
கிளைத்தத் தாம் வேண்டிய கிடத்திலும் ஒருவரும் தஞ்சைவர் கோட்டாமல் அவாவர் தம் தம் காரி
யத்திலே ஊன்றியிருக்க, ஆழ்வார் வெறுத்துக் கூறும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள்.
ஹம்ஸமானது வெண்ணிறமுள்ளது; பசுவிகளுட் சிறத்தது; பாகையும் நீரையும் பருத்தது நீரை
பொழித்துப் பாகையுட்கொள்ளுந் தன்மைபது; இதைப்பல ஸத்வகுண பரிபூர்ணனாய் மற்றை
யோரினும் மேம்பட்டு விவசுண்ணாய் ஸாராஸாங்ககைப் பருத்துணர்ந்து அஸாதத்தைத்
தள்ளி ஸாதத்தை காணிக்ரும் இயல்புடையனான ஸ்வசிரியன் விவகிதன்.

இரண்டாமடியில், கோல்லா...சொல்லாமல் என்றபடி; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைகினை
பெச்சம். (உசு)

அன்னஞ்செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீருக் தொழுதிருந்தேன் •
முன்னஞ் செல்வீர்கள் மறவேன்மினே • கண்ணன் வைகுந்தனே
டென்னெஞ்சினுரைக் கண்டாணென்னைச் சொல்லியவரிடைநீர்
இன்னஞ்செல்வீரோ? • இதுவோ? தகவென்றிசைமின்களே.

அன்னம்	(வானத்திற் பறந்து) செல்லு	கண்ணன்	திருஞ்ஞானதாரஞ் செய்தரு
செல்வீரும்	கிற அன்னப்பறவைகளா	வைகுந்தனோடு	ளினவனும் பரமபதத்துக்
வண்டானம்	(அப்படியே) செல்பவர்களா		குத் தலைவனுமாகிய பெரு
செல்வீரும்	கிய வண்டானக் குருகு	என் கெஞ்சினார	மானுடன்
தொழுது இரந்தேன்	ளாகிய உக்களையும்	கண்டால்	(முன்பு போயிருக்கிற) எனது
(என்னவென்று எனில் ;)	யான் வணங்கிப் பிரார்த்திக	என்னை சொல்லி	மனத்தை (அங்கு நீங்கள்)
முன்னம் செல்	கின்றேன் ;	அவரிட நீர் இன்	பார்த்தால்
வீர்கள் மறவேன்	உங்களுள் முன்னே செல்ப	னம் சொல்லீரோ	(அதற்கு நீங்கள்) என்னைக்
மினோ	வர்கள் (என் வேண்டு	இதற்குவோ	குறிப்பிட்டுச் சொல்லி
	கோளை) மறவா தொழி	என்று இசைமின்கள் என்று சொல்லுங்கள்.	
	வாக ;		

***—நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி அன்னங்களையும் வண்டானங்களையும் தூது வேண்டு கின்றாள். எம்பெருமானிடம் தூது செல்லப் பிரார்த்திப்பதன்று ; தன்னை பகன்று நாயகன் பின்சென்ற கெஞ்சின் பக்கம் தூது கிடுவதாம். கெஞ்சானது தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றதாகவும் அதற்குத் தூது கிடுவதாகவுஞ் சொல்லுகிறவிது ஒருவகையான சமத்கார மாகும். தலைவனிடத்திலேயே கெஞ்சு என்றுகப் பதித்துவிட்டது என்பது இதனால் விளங்கும். "நீரிருக்க மடமங்கை மீர்! கிளிகள் தாமிருக்க மதுகா மெளம் சிறைந்திருக்க மடவன்ன முன்ன கிளையாயிருக்க வுடையாமல் யான், சூரிருக்கிது மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்ச மற்ற துணையிலை யென்றுதாத்தினோடு தூது விட்ட பிழை யாரிடத்தானா செய்தாறவேன் சீரிருக்கு மறை முடிவு தேடரிய திருவாங்கரை வணங்கியே திருத்தழாப்தரில் கிரும்பியே கொடு திரும்பியே வருதலின்றியே, வாரிருக்கு முலை மலர் மடக்கையுறை மாற்பிலே பெரிய தோளில மயங்கியின்புற முயங்கி பென்னையு மறந்த தன்னையு மறந்ததே" என்ற திருவாங்கக் கலம்பகச் செய்யுள் இங்கு ஸ்மிரிக்கத்தக்கது.

வண்டானம் என்பது காரையில் ஒரு சாதி ; அன்னப் பறவைகளும் வண்டானங்களும் இயற்கையாக வானத்திற் பறந்து திரிந்து கொண்டிருந்தன ; வானத்திற் பறப்பவை யெவ் வாம் எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு விண்ணுலகம் கோக்கிச் செல்லுகின்றன என்பது இவ் வாழ்வாறு கிளைவு போலும் ; அதனால், ஓ பறவைகள்! உங்களைத் தலைபால் வணங்கி வேண்டிக் கொள்கின்றேன் ; நீங்கள் மிக விளைந்து செல்லுகின்றீர்கள் ; உங்களில் முத்தற முன்னம் விண்ணுலகத்துச் சென்ற சேருமவர் எனது வேண்டுகோளை மறத்திடாமல் சிறை வேற்ற வேணும் ; அது யாதெனில் ; என்னுடைய கெஞ்சினார் பூவைகுண்டகாதனை இங்கே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதாகவோ அல்லது அதேனும் பாஸாதம் பெற்ற வருவ தாகவோ நித்யவிபூதிக்குச் சென்றார் ; இன்னமும் மீண்டுவரக் காணோம் ; நான் இவ்விடத் திலே இவ்வுலகத்தவரால் உபேகிக்கப்பட்டு அவஸ்தவாகப் புளியம் பொத்தின் கீழே கிடந் தேனாகிலும் அங்குச் சென்ற என்னெஞ்சினார் அங்குள்ளாரால் கௌரிக்கப் பெற்றுச் சீரிய சிங்காசனத்திலமர்ந்த 'பரோக் ; ஸ்வாமி பரோக்! அருளப்பாடு நம்மாழ்வார் கெஞ்சினார்' என்ற திருப்பரியட்டமும் சாத்தப்பெற்ற மேனாணிப்புத் தோற்ற கிற்றிருப்பர் ; எம்பெரு மானுடைய அந்தாங்க ஸங்கிதானத்திலே யிருப்பர் ; கண்டவாறே அவர் இன்னாரென்று நீங் கள் கண்டுணரப் பெறலாம் ; கண்டு 'ஓய்! நீர் குருகூர்ச் சடகோபனென்னும் பாவஞ்சு நாயகியின் கெஞ்சினாரன்றோ?' என்ற அவர்க்கு என்னை ஞாபகமுட்டி, 'உம்மை அவர் இங்கே யனுப்பி எத்தனை காளாயிற்று ; இன்னமும் இவ்விடத்திலேயே இருக்கிறீர் ; வந்த காரி யத்தை இரண்டத் தொன்ற பார்த்தாக் கொண்டு மீண்டு செல்லாதே இங்கனே தாமதித் திருப்பது தகுதியோ? அந்தாங்க மென்று அவர் உம்மைத் தூதுப்பினதற்கு இதவேர தக்கசெயல்?' என்ற உறைக்கச் சொல்லுங்கோள்" என்கிறாள்.

"மறவேன்மினோ" என்கையாலே, இதற்கு முன்பு இப்படியே சில பறவைகளிடத்தத் தாம் சொல்லியனுப்பினமையும் அவை மறந்தொழிந்தமையும் தொனிக்கும். "இவள் பிரிந் திபை யறியும் நாயகன் மறந்தான் ; அவன் கைப்பின்னே போன கெஞ்சம் மறந்தது ; இனி யார்தான் மறவாதார்!" என்பது நம்பின்னையீடு. மறப்பது உங்களுக்கு இயற்கை யல்லா விடினும் அவ்விடத்துச் சேர்க்கையால் மறக்க நேரும் ; அது வேண்டா என்றவாறு.

“கண்ணன்” என்றது ஸௌலப்ப வாசகம். வைகுந்தன் என்றது பரத்வ வாசகம். “கண்ணன் வைகுந்தனோடு என் னெஞ்சினுரைக் கண்டால்” என்றதனால் தனது ஸௌலப்பத்தை முன்னம் காட்டி என் மனதைக் கவர்த்துகொண்டு தனது பரத்வத்தால் என்னை இன்றளவும் வந்துகல வாது நிற்பவனிடத்து என் மனம் வீணே சென்ற சேர்த்த அகிகிறது என்பதாக விளங்கும். தலைமகளிடத்துத் தனக்கு உள்ள கொளவத்தினால் அவனைப் பற்றிச் சென்ற மனத்தை ‘கெஞ்சினார்’ என்று உபர்த்திக் கூறினான்.

பாமபத நிலயனான எம்பெருமானைக் காணிலும் காணலாம்; அவனைத் தான் சேர்ந்த பலத்தாற் செருக்கி நிற்பதும் அவனது அந்தாங்க பரிவாரங்களுள் தானு மொன்றாய்விட்டது மான கெஞ்சைக் காணாதவரிது என்பது தோன்ற ‘வைகுந்தனோடு கெஞ்சினுரைக் கண்டால்’ என்றான்.

என்னைச்சொல்லி—அந்த கெஞ்சுக்கு உடைபவள் காணென்பதையும், எனது உடைமை அது வென்பதையும், எனக்கு அது இன்றியமையாத தென்பதையும், யான் தனித்துள்ள தன்மைமையையும் தோன்றச் சொல்லி; எனவே, இவற்றையெல்லாம் கெஞ்சம் மறந்திருக்கின்றமை தோன்றும். புருஷோத்தமனாகிய சிறந்த நாயகனைத் தான் கூடியதனாகிய மேன்மைபற்றித் தன்னைப் பிறர் உபர்த்திச் சொல்லும் வகையால் ‘அவர்’ என்றது. [அவரிடை நீர் இன்னஞ் சொல்லீரோ?] ஓ கெஞ்சினாரே! நீர்வருகிற பொழுதே ஆற்றாமை மிக்க அவரிடத்து அவருக்கு அந்தக் காரணமான நீர் அவர் துயரையறிந்து தீர்த்திடாமல் நாயகன் பொருட்டே யன்றி உம்பொருட்டும் அவர் துதுகிடும்படி இன்னமும் போகா திருக்கலாமோ வென்று சொல்லுங்கோள்.

பறந்து செல்லும் பறவைகளுள் இன்னது முன்பு செல்லுமென்று அறிபாகையால் ‘செல்வீர்கள்’ என்றும் ‘மறவேன்மினோ’ என்றும் ‘இசைமினிகள்’ என்றும் பன்மையாற் கூறினான். சேவக சிந்தாமணியில் (காந்தருவதத்தைபாரிவம்பகம். 2.53.) “தனிக்கயத்துழக்கி வென்றிற் பையலைச் சார்மின்” என்ற விடத்து சச்சினார்க்கினிபர் “துணிய வாகாணியின் பன்மையாற் கூறினான்” என்றமையால் இன்னொன்றை விச்சயம் தோன்றாத விடத்துப் பன்மையாற் கூறதல் இலக்கணமா மென்றுணர்க. அன்றி, முன்னே முன்னே செல்பவ ரெல்லாம் கண்டு சொல்லுங்கள் என்பதாகவுங் கொள்ளலாம்; பலரும் பழித்துக்கூறினால் ஒருவர் திரும்பிவரக்கூடுமென்று கருத்த. இங்ஙனம் பலவற்றையும் ஏககாலத்தில் தூது விடுதலால், ஒன்றை முன்பு தூதுவிட்டு அதுபோய்க் காலியம் பார்த்து வருமளவும் பொழுது போக்கி ஆறியிருக்கமாட்டாமை தோன்றும். அபிவிேசத்தின் முதிர்ச்சி யிருக்கிறபடி.

ஆழ்வார், தம்மை எம்பெருமான் பக்கல சேர்த்தற்கு உரிய ஆசாரியாகச் சிலரை வரித்து அவர்களைநோக்கிச் சொல்லும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். அவர்களிற் சிறந்தாரை அன்னமென்றும் சிறிது தாழ்த்தாரை வண்டானமென்றும் குறித்தது. ‘செல்வீர்’ என்றதனால் அவர்கள் எம்பெருமானது திவ்ய தேசத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டமை தோன்றும்.

எம்பெருமானை இடைவிடாது நினைத்திருக்கையினும் அவனைச் சேர்த்து அநுபவித்து ஆகத்திக்கப் பெருமைபாலுண்டான ஆற்றாமைத துயரினும் அவனை மறந்திருப்பதே என்று என்று அன்பு மிகுதியால் ஒரு வெறுப்புக்கொண்டு கெஞ்சை மீட்கப் பார்க்கிறாரென்க...(ங)

இசைமினிகள்துதேன் றிசைத்தா லிசையிலம்—என்தலைமேல்
அசைமினிக ளென்ற ளசையுங்கோலாம்?—அம்போன் மாமணிகள்
திசையின் மீளிருக் திருவேங்கடத்துவன் தாட்சியம்
மிசை—மின்மிளிரிய போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே.

(ஙக)

அம் பொன்
மா மணிகள்
திசை

அழகிய பொன்னும்
சிறந்த ரத்தனங்களும்
திக்குகண்டோறும்

வல் தாள்
சிமயம் மிசை

{ வலிய அடிவாரத்தையுடைய
சிகரத்தின் மேலே
[சிகரத்தை நோக்கி].

மின் மிளிரும்

{ மின்னலைபோல ஒளி வீசப் மின் மிளிரிய
பேரவான்

{ மின்னலைகள் விளங்கச் செல்
லும் பொருட்டு
பிரயாணப்பட்ட

திருவேங்கடத்து

திருவேங்கட மலையினது

வழிக்கொண்ட

மேகங்கள்	மேகங்களானவை—	என் தலைமேல்	கீங்கள் என் தலைமேல்
தூது இசைமின்சன்	(கீங்கள் எமக்காகத்) தூதுக்கு இசைந்த சென்று சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லி வேண்டினால்	அசைமின்சன்	பொருந்துங்கள்' என்று வேண்டினால்
என்று இசைந்தால்		என்றால்	
இசையிலம்	(அதற்கு உடனே) உடன் பட்டுச் செல்லை காண்கி ரேயில்லை;	அசையும் கொல்	(அவை அங்குச்) செல்லை
		ஆம்	கூடுமோ?

* * *—தூதுபோகச் சொன்னகிடத்தம் போகாத* மேகங்களைக் குறித்துத் தலை இங்கிப் பேசும் பாசாம் இது. திருவேங்கடமலையின்மேற் சென்று சேரும்பொருட்டுப் பிரயாணப்பட்ட மேகங்களை கோக்கித் தலைமகள் 'என்னைப்பிரிந்து அங்குச் சென்ற வளிக் கின்ற எனது தலைமகனுக்கு என் கிணைமையைச் சொல்லுமாறு கீங்கள் எனக்குத் தூதராக வேணும்' என்ற வேண்டி, அதற்கு அவை உடன்படக் காணாமையால் மீண்டும் அவற்றை கோக்கி 'அவனுள்ளகிடத்தேறச் செல்லும் பாக்கியமுடைய கீங்கள் அவ்வளவு செல்லமாட்டாத எனது தலையின்மேல் உங்கள் பாதத்தை வைத்தாவது செல்லுங்கள்' என்றுபிரார்த்திக்க, திருமலைத்தலைமேற்சென்று தங்குவதற்குத் தயாரப்படுகின்ற அவை இவள் தலைமேல் தங்கிதிற்பதற்கும் இசைதல் அரிதாயிருந்த தன்மையைக் குறித்துத்தலை இங்குகின்றா ளென்னவுமாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் அன்னங்களையும் வண்டானங்களையும் தூது வேண்டியவள் அவை அவ்வனம் தூதுசெல்லக் காணாமையால் 'இப்பறவைகள்தாம் தம்மம் காரியத்திலேயே கருத்து டையன வாதலால் நம் காரியத்தைச் செய்தனயில்லை' என்ற கருதி மேகங்களை கோக்கி 'எப் பொழுதும் கைய்யாறு கருதாமல் பிறர்க்கு உதகிசெய்வதைபே இப்பலகவுடைய இவை நம் காரியம் செய்பதற்கு' என்ற துணிந்து அம்மேகங்களை வேண்டி, அவையும் இவள் காரியங் செய்பாமைபால் மிக இங்குகின்றா ளென்க. இவ்வனம் பலவாறு கூறி அன்றதற்குப் பயன் யாதெனில்; மூடியிருந்த வேவதோர் கொள்கைம் மூடி திறந்தகிடத்த ஆகியெழுந்த முன்னின்ற வெப்பம் கீங்கினாற்போல, ஆற்றாமையால் உள்ளே மிக்கு கின்ற தாபத்தை வாய் விட்டு வெளியிட அது சிறிதளவு குறைதலேயாம்.

இவ்விடத்திற் பெரியவாச்சான் பிள்ளை கியாக்கியான ஸ்ரீ னலித்திகள் பாம்போக்யமாக அநுஸந்திக்கவேண்டியவை:—"கீழ் கீழமுண்ட மின்னன்ன மேனிப் பெருமானானது, எனது பரம பதத்தே தூதுகிட்டீர்ன்; அது பாபத்தி பாஜ்ஞர பரமபக்தி யுக்தரானார்க் கல்லது புகவொண்ணாத தேச மாகையாலே அவதாரங்களிலே தூதுகிடப் பார்த்தான்; அதுவும் ஸமகாலத்தி துள்ளார்க்காய்ப் பிண்ணியின்பாகையாலே பிற்பட்டாருக்கும் அநுபகித்த லாம்படி ஸுலபமான திருமலையிலே திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளிலே மேகத்தைத் தூதராக விடுகிறான். திருமலைகோக்கிப் போகிற மேகங்களே! என்னுடைய தூதவாக்கியங் களைக் கொண்டுபோய்ச் சொல்லுங்கோ என்னுள் சொல்லுகிறியிலேகான்; திருமலைக்குப் போகிற பாக்கிலே பேசாதே போகிறவற்றைக்கண்டு, சொல்ல மாட்டி கோளாகில் உங்கள் திருவடிகளை என் தலைமேலே வையுங்கோஎன்றால் வைப்புநிகோளோ? திருமலைக்குப் போவா ருடைய திருவடிகள் உத்தேச்யமாயிறே பிறுப்பது. திருமலைக்குப் போகிறவர்களைத் தலையிலே வைக்கக் கிடைக்குமோ? திருவடியை [ஹனுமாண]ப் பிராட்டிஇங்கே ஓரிராத் தங்கிப்போக வேணு மென்று அருளிச்செய்ய, ஒண்ணது என்று அவனும் மறத்தப் போனாப்போலே போகா கின்றன." என்ற.

ரத்னங்கள் ஒளியிசுகின்ற திருவேங்கட மலைக்குப் போவதாகப் புறப்பட்ட இம்மே கங்கள் 'கீங்கள் எனக்காகத் திருமலையப்பன் பக்கல் தூது செல்லவேணும்' என்ற நான் வாய்வார்த்தை மாத்திரத்தால் வேண்டியதற்கு உடன்படுகின்றனயில்லை; அவற்றின் கால் எனது கிள்ளில் படும்படி சாணாகதி செய்தால் அதற்கு இசைந்த ஒருகால் உடன்பட்டுச் செல்லுமோ என்பது கருத்து. வானத்திற் பறந்து செல்லுகின்ற அன்னம் முதலிய பறவை களைப் பரமபத மாதனிடம் செல்வனவாக கினைத்தமபோலவே மேலே ஊர்கின்ற மேகங்களை யும் திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் செல்வனவாக கினைத்தமை யுணர்க. யாரேனும் எவ் கோளும் வழிகடத்து சென்றாலும் திவ்யிய தேசங்களுக்கு யாத்நிரை செல்வதாகவே கினைப்பது ஆழ்வாறு தொழிலாம். "வருவார் செல்வார் வண்பரிசாரத்திருந்த, என் திருவாழ் மார்பற்கு

என் திறம் சொல்லார் செய்வதென்? என்பர் திருவாய்மொழியிலும்; வழியிலே ஸ்வகார்ப்பார்களாய்ச் செல்பவர்க ளெல்லாரும் திருவண்பரிசா மென்னுந் திருப்பதிக்குச் செல்வதாகவண்ணே பாவனை கிழந்தது.

தூதயிடுதற்கு உரியதைத் தன் தலைமேல் அடிவைத்துச் செல்லுமாறு வேண்டுகை 1.—
“என்கரன் கைக் கழிவாய் இசைதேர்த்தின் கினிதமரும், செங்கால மடகாராய்! திருமுழிக்களத் துறையும், கொங்கார் பூத்தழாய்முடியென் குடக்கத்தற் கென்தூதாய், நுங்கால்க ளென்தலை மேற் கெழுமீரோ நுமரோடே” என்று மிடத்தங் காண்க.

இசையிலும் என்றது இசையப் பெற்றிலோம் என்றபடி. ஆம் அசை. மிளிரிய=செய்யிடுவென்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைபெச்சம்; இய-எதிர்காலங்காட்டும் கிஞ்சி. மிளிரிய என்பதைத் தெரிநிலை யிறத்தகாலப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, ‘மிளிர்க்த’ என்ற உரைத்த மேகங்களுக்கு விசேஷணமாக்கலும் ஒன்று. போவான்—வான் விருதி பெற்ற எதிர்காலவினைபெச்சம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது—கீழ் எம்பெருமான் பக்கல் ஆழ்ந்த செஞ்சை மீட்கும்படி வேண்டப் பட்டவர்கள் ‘இவர் செஞ்சை மீளச்செய்வது ஸர்வசக்தனுள் அவ்வெம்பெருமானுக்கும் அஸாத்பமான தொன்றுஞல் கம்மார் செய்யலாவதே?’, என்று கைவிட, பின்பு ஆழ்வார் திவ்யதேச யாத்ராபாராயத் திருமலையை கோக்கிச் செங்கிற சிலைக் கண்டு ‘இவர் எம் குறையை எம்பெருமான் பக்கல் கிண்ணப்பஞ்செய்து கம்மை அவனோடு சேர்ப்பதற்கு ஏற்ற புருஷகாரமாவர்’ என்ற கருதி அவர்களை ஆசாரியராக வரிக்க, அவர்கள் இவர்க்கு ஆசார்ப் பாவதற்கு உடன்படாமையால் 2. “எம்பெருமான் தான் தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலாரே” என்றும்படி இவர் கமது சிஸ்ஸின் மேல் திருவடிகளை வைப்பதும் புருஷார்த்தமாகும் என்று அறனை வேண்டுகிறபடி. (நக.)

மேகங்களோ வுரையிர் * திருமால் திருமேனியோக்கும்
யோகங்களுங்களுக் கெவ்வாறு பெற்றிர்? * உயிரளிப்பான்
மரகங்களேலார் திரித்து கன்னிர்கள் கமத்து நுத்தம்
ஆகங்களோவ வருத்துத் தவமா மருள்பெற்றதே. (நஉ)

மேகங்களோ	ஒ மேகங்களே 1,	கல் கீர்கள் கமத்த	கல்ல ஐந்ததைத் தரித்து
திரு மால் திருமேனி ஒக்கும் யோகங்கள்	எம்பெருமானது திருமேனியை பொத்திருக்கும் படியான உபாயங்களை	மா கங்கள் எல்லாம் திரிந்து தும் தம் ஆகங்கள் கோவ வருத்தும் தவ ஆம் அருள் பெற்றது	பெரிய வானக்களிலெல்லாம் ஸஞ்சரித்து உக்களுடைய உடம்புகள் நோரும்படி (அவ்வுடம்புகளை) வருத்திச் செய்த தபஸ்ஸோ (அவ் வெம்பெருமானது) அருளை நீங்கள் பெற்ற காரணம்?.
உக்களுக்கு எவ் ஆறு பெற்றிர்	உக்களுக்கு (பரித்திக்கும்படி) எவ்விதமாய் அடைந்தீர்கள்?		
உரையிர்	சொல்லுங்கள்;		
உயிர்	உயிர்களை		
அளிப்பான்	பாதுகாக்கும் பொருட்டு		

***—காயகளைப்பிரித்த கிலையில் கண்ணிற் காணும் பொருள்களை யெல்லாம் கோக்கிப் பலவாறு இங்குகின்ற காயகி, புருஷோத்தமனோடு ஒத்த தன்மையையுடைய மேகங்களைக் கண்டு அவற்றை கோக்கி ‘எம்பெருமானது திருமேனியையொத்த மேனியையுடையபாகிய ஸாருப்ப கிலையை நீங்கள் என்ன முயற்சிகள் செய்து பெற்றீர்கள்? கைம்மாறு கருதாமல் பரோபகாரத்துக்காகவே கல்ல கீரைச் சுமத்துகொண்டு உடம்பு வருத்தச்சென்று ஆங்காங்குப் பெய்து எல்லா வுயிர்களையும் பாதுகாத்தவாகிய பெருந்தவ முடைமையால் உக்களுக்கு எம் பெருமான் கருனை கோர்த்து அதனாலேதான் இந்த கிலை வந்தது போலும் என்று கூறுகின்றான். பொய்கையாழ்வார் கடலை கோக்கி “மாலுங் கருங்கடலே! என் நோற்றாய்? வைபவ முண்டரவினிலைத் தயின்றவாழிபான், கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள், என்றந் திருமேனி நீ திண்டப்பெற்ற” என்று எம்பெருமான் எக்காலமும் உணவிடத்தே பள்ளிகொண்டிருப்பதற்கு ஏற்ப என்ன தவம் புரிந்தாய்? என்று கேட்டார்; இவ்வாழ்வார் மேகத்தை கோக்கி ‘எம்பெருமானோடு உருவொத்திருக்கும்படியாக நீங்கள் என்ன தவம்

புரிந்தீர்கள்? என்று வினவுகின்றார். அவை அனுட்டித்த உபாயத்தையறிந்து தானும் அனுட்
பித்து அங்கிலைம பெறக் கருத்துப்போலும். மேகம் வடிவத்தால் திருமலை பொக்குமென்று
தலைவி கூறுதலை "கரும் பெரு மேகங்கள் காணில் கண்ணெனன்று ஏறப்பறக்கும்". "என்று
பெய்யும் மழைகாணில் காணன் வந்தானென்று ஆலும்" என்னுமிடங்களிலும் காண்க.
"ஒக்குமம்மானுருவ மென்று உள்ளம் குழைந்த காணும், தொக்க மேகப் பங்குழாய்கள்
காணுந் தோறத் தொலைவன் காண்" என்றதும் காண்க.

மேகங்களோ—ஆகாயம் மிக்கது, விளியுருபு. ஓ மேகங்கள் எனமாதிறுமாம். எவ்
வளவு தூரத்திலிருந்தாலும் தன் குரல் கேட்கும்படி 'மேகங்களோ' என்று கூப்பிடுகிறான்;
'காராயனு ஓ! மணிவண்ணு, காகணையாய்' என்று கஜேந்திராழ்வான் கூப்பிட்டாற் போல.
யோகம்—ஒத்திருப்பதற்குக் காரணமான உபாயம். மஹாகம் என்னும் வடசொல் மாகம் எனத்
திரிந்தது. ஆகாயம் பலவன்றியே ஒன்றுதானே, 'மாகங்கள்' என்ற பன்மை ஏதக் கென்னில்;
இந்தப் பன்மை பொருளின் பன்மையைக் குறிப்பதன்று, ஒருபொருளின் பலவிடங்களைக்
குறிக்கும். 'நீர்கள்' என்றவிடத்துப் பன்மை மிகுதிகாட்டுவதாம். மேகம் பலவாதலால்
நீரும் பலவாயிற்று என்னவுமாம்.

புருவையுண்டத்தி லுள்ளவர்களும் எம்பெருமானோடொத்த வடிவத்தை அவனருளாற்
பெற்றவர்களான முந்தர்களை ஆழ்வார் பாவகையாலே எதிரில் காணப்பெற்று அவர்களை
நோக்கி 'நீங்கள் இந்த ஸாரூபியிலையை எவ்வனம் அடைந்தீர்கள்? சொல்லுங்கள்; "ஆதிபத்
தமனந்த மற்புதமான வானவர்தம் பிரான், பாதமா மலர்க்குடும் பத்தியினாத பாலிகளாய்
பிடத், தீதில் கன்னெறிகாட்டி பெங்குந் திரித் தாங்கனம்மானுக்கே காதல்செய் தொண்டர்"
என்றபடி இவ்வுலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் பொருட்டு மெய்வருத்தம்
பாராமல் எங்குந் திரிந்த குணாஸ பூர்த்திகொண்டு கலலொழுக்கங்காட்டிக் கைம்மாற கரு
தித்து உலவுதலாகிய ஸாதனத்தால் பகவானருளைப் பெற்று அதனால் உமக்கு இங்கிலை நேர்த்தது
போலும் என்று கூறுதல் இதற்கு ஸ்வரபதேசப் பெருள். (கஉ)

அருளார் திருச்சக்கரத்தா கல்விசும்பும் னெனும்*

இருளார் வினாகேடச் செங்கோல்கடவுதீர்* நங்கோர் பென்பால்

பொருளோவேனு மிகழ்வோ? இவற்றின் புறத் தாளென்றென்றோ?

தெருளோம் அரவணையிர்!* இவள் மாமை சிதைக்கின்றதே.

(கஉ)

அரவு அணையிர்	{ ஆதிசேஷசயனத்தை யுடை யவரே !	மாமை சிதைக்கின்றது	மேனி நிறத்தை அழிப்பதானது
அருள் ஆர் திரு சக்கரத்தால்	{ கருணை நிறைந்த திருவாழி யைக்கொண்டு	எங்கு ஓர் பென்பால்	'இவ்வுலகத்தில் ஓர் பெண்ணைக்காப்பது
அகல் விசும்பும் நிலையும்	{ பார்த்த விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும்	பொருளோ எனும் இகழ்வோ	புருஷார்த்தமோ' என்கிற அரவணையோ?
இருள் ஆர்வினை கேட	{ இருளையொத்த கொடிய தொழில்கள் நிகழாதபடி	(அல்லை)	
(தஷ்ட நிகரஹஞ் செய்து)			
செங்கோல் நடாவுதீர்	{ உமது கட்டினையைத் தடை யின்றிச் செலுத்துகிறீர்;	இவற்றின் புறத் தாள் என்று எண்ணோ	{ ('உம்மால் ர அபி க க ப் படு கின்ற) விண்மண்ணுலகக் கருக்கு உள்ளாகாமல் வெளியாயிருப்பவனொருத் தியிவள்' என்ற எண் ணமோ?
(அப்படி லோகங்களை ரக்ஷிக்கிற நீர்)			
இவள்	{ இப்பராங்குச சாயகிமி றுடைய	தெருளோம்	அறிகின்றிலோம்.

*—காயகனுடைய விச்சேஷத்தால் காயகி துடித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும்
வந்து உதவாத காயகனைத் தோழி வெறுத்துரைக்கும் பாசாயிது. நீரோ ஸாமாந்யமானவ
ரல்லீர்; திருவாழியாழ்வானைப் பரிசுரமாகக் கொண்டு எல்லாவுலகங்களிலும் தஷ்டர்களை
நிரஸித்து சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பதையே பிரதமாகக் கொண்டிருக்கின்றீர்; இப்படி ஸர்வரக்ஷ
கரான நீர் இவளையும் ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தும் இவளொருத்தியை மாத்திரம் பாதுகா
காது கைகிட்டிருக்கின்றீர்; 'இவள் எம்மால் அவசியம் காக்கப் பட வேண்டியவளல்லள்';

அப்படிப்பட்ட தகுதி இவளிடத்து ஒன்றுமில்லை' என்ற இகழ்த்து கைவிட்டீரோ? அன்றி, கருதிக் கைவிட்டீரோ? என வருத்திக் கூறியவாறு.

திருவாழிபாழ்வானும் சேதகோடியில் ஒருவாரதலால் 'அருளார் திருச்சக்கரம்' என அருளுடைமை கூறப்பட்டது. ஆயுதகோடி ஆபரணகோடி என்னுமிரண்டிலும் அவ்வயித்திருக்கின்ற திருவாழிக்கு பாதிகூல விக்ரஹத்தில் கோபம்போலவே அநுபூல ரக்ஷணத்தில் அருளும் மிக உரியதாம்.

இவ்ரு. எம்பெருமானே ஆரவணையீர்! என விளித்தது கருத்துடன் கூடியது; இவள் தலையிலே வருத்திக் கிடக்க உமக்குப் படுக்கை எவ்வளவு பொருத்திற்று? படுக்கைக்கு மேல் விரி வேண்டாபோ? படுக்கையில் கிடப்பார் பரமசாரியாயோ கிடப்பது? தனித்திடை கூடுமோ? இவள் வேண்டாபோ? என்றவாறு.

"இவள் மாமை சிதைக்கின்றதே" என்றவிடத்துப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கி யானக் காணின் :—"(இவளுடைய மேனிபிறத்தை) அவன்தானே கைதொட்டு அழிக்கிடுவென்றபடி. பிரஜை வினாற்றிலே விழுந்தால் வாங்காத தாயைத் 'தள்ளினான்' என்னுமோ பாதி ரக்ஷணாவன் ரக்ஷியாதொழிந்தால் அவ்வளவுஞ் சொல்லலாயிற்று." என்று.

ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்ட அன்பர்கள் எம்பெருமானே கோக்கி விண்ணப் பஞ்செய்த வார்த்தை யென்பது இதற்கு ஸ்வரூபதேசம். முதல்வாக்கியத்தால், எம்பெருமான் தனது ஸங்கல்ப ரூபமான திருவாழிபாழ்வானைக் கொண்டு சித்யவிபூதியில் பகதரூபவ ப்ரதிபத்தமான இருள் கடைபாடாதபடியும், லீலாவிபூதியில் கஜஞ்ஞாகார்பமான பொல்லா வொழுக்காகிய இருள் கடைபாடாதபடியுஞ் செய்த இரண்டுவிபூதியையும் இருள் அகலப் பாதுகாப்பது தோன்றும். [இங்கே கம்பிள்ளை யீடு:—"கையுள் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி, பிரியாமையாலே ரக்ஷிக்குமங்குள்ளானா; அதைக்கொண்டு விரோதிகளை இரு துண்ட மாக இட்டு ரக்ஷிக்கும் இங்குள்ளானா."]] ஆழ்வார்க்கு உடனே பேர உதவாது அவர்க்கு ஆற்றாமையால் சிறவேறுபாட்டை உண்டாக்கினது இவ்விலகத்தில் ஒருபுறத்தில் தம்மைத் தாம் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் சக்தியில்லாமல் பாத்திர ராயிருப்பவர் இவர் என்ற உபேகாஷ யோ? இவ்விலகத்தார்போல ஸம்ஸாரத்தினே அமுத்திக்கிடப்பதும் அவ்விலகத்தார் போல எம்பெருமானே யடுத்த அடிமை செய்த ஆராதித்தலுமில்லாதவாரதலால் இவர் கமது பாது காப்புக்கு உட்பட்ட இரண்டு உலகிலுஞ் சோகா புறம்பான வென்று நினைத்தோ? இன்ன தென்று தெரியவில்லை யென்று அன்பர்கள் கூறியவாறு.

"அசக்தியும் பாத்திரியமும் அகாதாத்துக்கு உறப்பல்லாமையாலும் விபூதி த்வயவ்யவ்ருத்தி வைலக்ஷணத்தக்கு உருப்பாகையாலும் அங்கீகார ஹேது உண்டென்ற படி ஆரவணையீர்! எனலகையாலே அந்த விபூதியிலுள்ளாரோடு சித்யஸம்சலேஷம் கடக்கிறபடி சொல்லுகிறது" என்பது அழகிய மணவாளச் சீடருரை. (௩௩)

சிதைக்கின்ற தாழி யென்றுழியைச்சீறி* தன் கீறடியால்
உதைக்கின்ற நாயகத் தன்னொடுமாலே!* உனதுதண்டார்
ததைக்கின்ற தன்னத்துழா யனிவானதுவே மனாரய்ப்
பதைக்கின்ற மாதீன்திறத்து* அறியேன் செயற்பாலதுவே.

(௩௪)

மாலே	எம்பெருமானே !,
ஆழி	கூடல் வட்டமானது
சிதைக்கின்றது	காரியத்தைக் கெடுக்கின்றது
என்று	என்ற காரணத்தினால்
ஆழியை	அக்கூடல் வட்டத்தை
சீறி	கோபித்து
தன்சிறு அடியால்	தனது சிறிய கால்களால்
உதைக்கின்ற	உதைக்கும் படியான மேல்
நாயகம் தன்னொடு	பாடுடனே
உனது	உன்னுடையதான
தன் தார் ததைக்	வாடாத மலர்கள் திறைத்த
கின்ற	

தன் அம் துழாய்	{ குளிர்ந்த அழகிய திருத் துழாயை
அணிவான் அதுவே	{ குறும் பொருட்டு அதிலேயே
மனம் ஆய்	{ கருத்தாய் வருகதுகிற
பதைக்கின்ற	
மாதின் திறத்த	இம்மக்கை விஷயத்தில்
செயல் பாலது	செய்யத்தக்கதை
அறியேன்	யான் அறிகின்றிலேன்.

* * *—கூடலிழைத்து வருந்தாவின்ற தலைவியின் கிணையப் பாங்கி தலைவனுக்கு உணர்த்துவதாம் இது. நாயகனுள் எம்பெருமானைக் கூடுகைக்குக் கூடலிழைத்து அதை கலங்குகையாலே கோவுபடுகிற நாயகியின் வருத்தத்தைக் கண்டு தோழி கலங்கி புரைக்கின் றாள் என்க. கூடலிழைத்தலாவது—நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி கூடல் தெய்வத்தை வாழ்த்தி யணலில் வட்டமாக ஒரு கோடு கீறி அதனுட் சுழிசுழியாகச் சுற்றஞ் சுழித்து இரண்டின டாகக் கணக்கிட்டு அக்கணக்கு இரட்டைப் பட்டால் பிரிந்த தலைவர் வந்து கூடுவனென்றம் ஒற்றைப்பட்டால் வந்து கூடானென்றம் குறி பார்ப்பதொரு ஸம்பந்தமாம். நாயகியார் திரு மொழியில் “தென்னியார் பவர் கைதொழுந்தேவனார்” என்னுந் திருமொழியில் ஆண்டாள் திகழ்கின்ற காரணம். அவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கியான அரும் பதவுரையில் “கூடலாவது—வட்டமாகக் கோட்டைக் கீறி அதக்குள்ளே சுழி சுழியாகச் சுற்றஞ் சுழித்து இவ்விரண்டு சுழியாகக் கூட்டினால் இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை, ஒற்றைப் பட்டால் கூடாமை என்று ஸங்கேதம்” என்றதைக்கப்பட்டுள்ளது. திருக்கோவைவாரியர் (186.) “ஆழிதிருத்தம் புலியூருடையான் அருளினனித்து ஆழிதிருத்தம் மணற்குன்றினித் தகன்றார் வருகென்று, ஆழிதிருத்திச் சுழிக்கணக் கோதி கைபாமல் ஐய, வாழிதிருத்தித் தாககிறியோ உள்ளம் வள்ளையே” என்ற செய்யுளில் ‘ஆழிதிருத்திச் சுழிக்கணக்கோதி’ என்றதாம் இதவே.

ஆழி கிதைக்கின்ற தென்று—அது காரியத்தைக் கெடுத்தலாவது சுழிக்கணக்கின் ஒற்றையாய்க் கூடாமையைக்குறித்தல்; இதவே, கலங்குதலென்றம் பிழைத்தலென்றம் தவறதலென்றம் கூடாமை பென்றம் சிதறதலென்றம் கூறப்படும். இரட்டையாய்க் கூடுகைக் குறித்தல் காரியத்தை அதுகலிக்கச் செய்தலாம். அது, கூடுதலெனப்படும். இனி, கூடலிழைத்தலாவது—கண்களை மூடிக்கொண்டு தனயின் வட்டமாக ஒரு கோடு கீறி விட்டுப் பின்பு கண் திறந்த பார்த்து அது தொடங்கிய வட்டத்தில் தவறாது வந்து கூடியிருக்கு மாயின் பிரிந்த தலைவன் தன்னை வந்து கூடுவானென்றம் அங்ஙனம் வந்து கூடாமல் விலகி யிருக்குமாயின் தலைவன் வந்து கூடானென்றம் குறிப்பார்த்தல் என்றும் சிலர் கூறுவாரம். அங்ஙனம் இலக்கணம் கொள்வதற்கு மேற்கோள் கிடைப்பரிது. பிரிந்தார் இவ்ருவது கெய்தல் நிலத்திலே யாகையாலே, இது கடற்கரையிலே சிகழும்.

“கிதைக்கின்ற தாழிபென்று அதனைச் சேரி” என்னவேண்டியிருக்க ‘ஆழியைச் சேரி’ என்றது பெரியார் பிப்போக முறைமையிற் பொருத்தம்: ‘ஆழியை’ என்றது அதனை பெனச் சுட்டுப் பெயர் மாத்திரமாய் கின்றதெனக் கொள்க; அவ்வாழியை என்றபடி. “ஆழி கிதைக்கின்றது” என்ற கூடல் வட்டம் காரியத்தைக் கெடுப்பதாகச் சொன்னது தன் காரியம் கைகூடாமையைப் புலப்படுத்தியவாறு. கிருப்பத்தோடு கையால் அருமைப்பட்டு இழைத்த கூடல் வட்டத்தை வெறுப்புக் கொண்டு காலால் விரையில் அழிக்கின்றாளும்தனை காரியம் கைகூடுமாறு குறி வரவில்லை வென்பது பற்றி. அங்ஙனம் காலால் அழித்தலே ‘உதைக்கின்ற’ என்றதனால் தெரியக்கூப் பட்டதாம்.

“நுதலடி முகப்பென மூவழிச் சிறகி” [கவித்தொகை—முல்லைக் கவி-8] என்றபடி. மாதர்கட்குப் பாதம் சிறத்திருத்தல் கல்லிலக்கணமாதலால் சிறடி பெனப்பட்டது. சிறமை X அடி, சிறடி. சிறமை பென்னும் பண்புப் பெயர் ஈறப்போய் ஆதிகேண்டது. உதைக்கின்ற என்றதற்கு ஏற்ப ‘சிறடி’ என்பது சேற்றங்கொண்ட அடி எனவும் ஒரு பொருள் படுகிற நயம் காண்க. ‘சிறடி’ என்ற பாடத்துக்கு அழகிய பாதமெனப் பொருள் காண்க. ‘நாயகன் தன்னொடு’ என்பது பாடமன்று; நாயகம் தன்னொடு’ என்க. நாயகமாவது தலைமை. கூடல் வட்டத்தைச் சேரிக் காலாலுதைக்கும்படியான பெருமைபோடு திருத்துழாய் மலாணிவதி லுண்டான ஆசைப் பெருக்கோடுங் கூடிய இவள் திறத்த என்றவாறு.

தார்—ஆ என்றம் பொருள்படுவதுண்டு; “மாலையு மறைங் கொடிப்படைய் பெயரும், கிண்கிணி மாலையுந் தாரெனக் கிளத்துப்” என்பது பிங்கலத்தை. ‘தார்ததைக்கின்ற’ என்பதற்கு மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட’ என்று பொருள் கொள்ளவுந்தரும். அணிவான்—அணிவதற் காக என்று பொருள் படுதலால் எச்சம். பதைக்கின்ற—துடிக்கிற மாது என்றது மாதர்

“கொன்னுமாகில் நீ கூடி கூடலே” “கூட்டுமாகில் நீ கூடி கூடலே” “கோமகன் வரிக் கூடி கூடலே” என்ப் பல வாய்பாடுகளால் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்தவாறு காண்க.

என்பதன் விகாரமாய், கிரும்பப்படும் அழகுடைய மகளைக் குறிக்கும். இங்கு "மாதின் திறத்த" என்றது—இவ்வருத்தத்தை ஸஹிப்பதற்குத் தகாதவள் என்பதைக் காட்டும். 'செயற்பாலது யானறியேன்' என்றதனும் இவளைப் பதைப்பிக்குறியே அதற்குப் பரிஹாரமும் அறிவாய் என்றதாம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது—ஆற்றுகை கிஞ்சின ஆழ்வார் எம்பெருமான் சேர்த்தற்கு கம்மாற் செய்யவாவ தொரு முயற்சியுண்டோவேன்ற பார்த்து அது கூடாமையாலே பின்னும் வருந்துகிற தன்மையைக்கண்ட அன்பர்கள் அதனை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வதாம். ஆழி சிதைக்கின்ற தென்ற—சமது கையால் செய்யுந் தொழில் முயற்சி பேற்றுக்குக் காரணமாகாதென்றறிந்த, ஆழியைச் சீறி—அவ்வுபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாது வெறுத்து, தன் சிறுபாலுதைக்கின்ற—(அவ்வுபாயத்தைக்) காற்கடைக் கொண்டு தள்ளிவிடுகிற, காயகந்தன்னொடு—திறமையுடனே, உனது தன் தார் ததைக்கின்ற தண்ணீர் அழாயணிவானதுவே மனமாய்ப் பதைக்கின்ற—உன்னுடைய இனிமையை அநுபவித்தற்கு அநிலை முற்றும் வருந்தாதச் செலுத்திக் கால விளம்பத்தைப் பொருமல் விரைந்து ஆற்றுகையால் வருந்துகிற, மாதின் திறத்த—பாதந்திராரான இவ்வாழ்வார் பொருட்டாக, செயற்பாலது அறியேன்—செய்யத்தக்கது இன்னதென்ற யாம் அறியோம்; கீயே அறிவை பென்ற கருத்து. மாலே!—ஞானம், சக்தி முதலிய எல்லாப் பெருமைக் குணங்களும் கிறைந்தவனே! என்ற விளித்ததனும் இப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனான கீ இவனா இன்னும் உன்பக்கற் சேர்த்துக் கொள்ளாமலிருப்பது தகுதியின்ற என்றவாத.

'சிதைக்கின்றதாழி பென்றாழியைச் சீறித் தன் சிறுபாலுதைக்கின்ற, என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம், 'ஆழி' என்ற கடலுக்கும் பெயராகையாலே அப்பொருளை 'ஆழியை' என்றவிடத்தள்ள 'ஆழி' என்பதற்குக் கொள்ளலாம்; தான் இழைக்கிற கடல் வட்டத்தைக் (கடல்) கலைத்து விடுகிற தென்கிற காரணத்தினால் கடலைச் சினத்த காலால் உதைக்கின்ற என்றபடி. இங்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானங் காண்க;—"அவன் வருமனவும் ஆறியிருக்க வொண்ணாமையாலே கடலிழைக்கத் தொடங்கினான்; அது தப்பின படியைக் கண்டு காயகந்தன்னைக் கண்டால் கோபிக்குமா போலே கூடலோடே கோபிக்கிறான். முன்புள்ளார், கூடலிழைக்கப் புக்கவாறே அது சிதறி வருகிறபடியைக் கண்டு அதோடே சீறி அழியா கின்ற னென்பார்கள். பட்டர், இது கூடு கைக்கு ஏகாந்தமன்றியே பிரிகைக்கும் ஒருபுடையுண்டா, யிருக்கையாலே சீறி யுதைபா கின்ற னன்று; கூடலிழைக்கப் புக்கவாறே கடலானது தன் திரையாகிற கையாலே அழிக்கப் புக்க அதோடே சீறு கின்றனென்பர்." என்று. (நச)

பால்வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை யோக்கலக்கொண்டு பகலிழந்த •
மேல்பாற் றிசைப்பெண் புலம்புறு மாலை • உலகளந்த
• மால்பாற் றுழாய்க்கு மனமுடையார்க்கு லேகிற்றையெல்லாம்
சோலவான் புகுந்து • இதுவோர் பரிவாடை துழாகின்றதே. (நரு)

பால் வாய் பிறை பிள்ளை	அமிருத நிரணத்தை அவளி யுமிழ்கிற தன் மையை யுடைய இளம் பிறைச் சக திரைகிற பால்மாறு ந யாமையுடைய (தனது) இளம் குழந்தையை	உலகு அளந்த மால் பால் துழாய்க்கு மனம் உடை யார்க்கு	உலகக்கலை அளவிட்ட திரு மாலினிடத்து உள்ள திருத்துழாய்க்கு ஆசைப்பட்ட தெஞ்சையுடை யவர்களுக்கு
ஒக்கலை கொண்டு	தனது ஹிடைப்புறத்திலே [ஒருபக்கத்திலே] வைத்துக் கொண்டு	எல்கிறதை எல்லாம் சோலவான்	அருள் செய்த உதவியை முழுவதும் உவர்த்த கொள்ளும் பொருட்டு
பகல் இழந்த மேல் பால் றிசை பெண்	ஸூரியனைக் கணவனை யிழந்த மேற்குபக்கத்துத் திகழுகிய பெண்	புகுந்து இது ஓர் பனி வாடை	வந்த இந்தக் குளிர்ந்ததொரு காற்று
புலம்பு உறும் மாலை	வருகி அழப்பெற்ற மாலைப் பொழுதானது	துழாகின்றது	(என்மேல்) தடவுகின்றது; அத்தோ!

***—மாலைப் பொழுதக்கு ஆற்றமாட்டாத வருத்தியிருக்குமிருப்பிலே அதற்கும் மேலாக வாடை வந்து வருத்த, அதற்குத் தலைமகள் இரங்கிக்கூறும் பாசுமித. வாடையா லுண்டாகிற வருத்தத்தின் மிகுதியை கோக்குமிடத்த மாலைப்பொழுதாலுண்டாகிய வருத் தம் இனிதென்று தோன்றதவால், தலைவனைப் பிரிந்த அவனது பிராந்தமான திருத்தழா யையாகிலும் பெற்றதற் சரிக்க ஆசைப்பட்ட ஸ்திரீகளுக்கு மாலைப்பொழுது செய்த உதவி யையெல்லாம் கொள்ள வந்து இவ்வாடை விசுகின்றது என்கிறான். மாலைப்பொழுதானது மற்றவற்றை பெல்லாம் கொள்ளை கொண்டாலும் உயிரை மாத்திரமாவது கொள்ளாது விட்டது; இவ்வாடை அகனையும் மிச்சமிக்காதபடி கொண்டுபோக வந்ததென்கிறுளென்க.

இதுவோர் பணிவாடை—'இது' என்ற சுட்டினது—அந்த வாடையின் கொடுமையை வாய்கொண்டு கூறமுடியாமல் கையால் குறித்தது சுட்டினபடி. 'ஓர்வாடை' என்றது— இதற்கு முன்புவந்த வாடைகள் போலன்றியே இது பெண்பிறந்தாரை மிக வருத்திப் புதிய தாய் ஒப்பற்ற ஒருதனை வேண்டாது தனியே வருகிறதென்ற என்றபடி. 'பணிவாடை' என்றது—முன்பு குளிர்ச்சியாய்நின்ற விலகலையைப்பற்றி; இப்போது வெவ்வாடைபாயிருக் குமே. அன்றியே, பணி—(ஸ்திரீகளை) கடுக்குவிக்கிற, வாடை என்ற உரைத்தலுமாம். துழா கின்றது—உயிருள்ளவிடத்தை காடி மர்ம ஸ்தாத்திலே கைவைத்தத் தேடித் தடவுகின்ற தென்கை. ஓர் வாடை புதுத்து துழாகின்றது—விவாததோற்றம், மாலைப்பொழுது, கடனொளி என்னுமிவைபெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தும் செய்யமாட்டாத ஹிம்னையை இவ்வாடை யொன்றே வந்து செய்கின்ற தென்கை.

காயகளைப் பிரிந்த வருத்துகிற தனக்குக் கண்ணிற்படும் பொருளெல்லாம் தன்னைப் போலவே வருத்துகிறதாகத் தோன்றதனால் 'பகலிழந்த மேல்பால் திசைப்பெண் புலம்புறுமாலே' என்றான். இதனால் மாலைக்காலம் காயகளைப்பிரிந்த ஸ்திரீகளை வருத்தமென்ற தோற்றமிக்கப் பட்டதாயிற்று.

பால்வாய் என்ற விசேஷணத்தை உபமானமாகிய பிறைக்கும் உபமேயமாகிய பிள்ளைக்கும் ஆக இரண்டுக்குக் கூட்டுக.

ஒன்றையடிபால் மாலைப்பொழுதை வருணிக்கிறான்; மேற்குத்திக்காகிய ஒரு பெண் ணுவன் ஸுரீரயனுகிற தனது காயகளை யிழந்த இளம்பிவரச் சந்திரனுகிற பால்மாறாத வாயை யுடைய தனது இளம் குழந்தையைத் தன் இடுப்பிலே வைத்துக்கொண்டு 'அந்தோ! சிறு குழந்தையை விட்டிட்டுக் கணவன் முடிந்த போயினனே!' என்ற கதறியழுவாசைப் போலே அழுவின்ற காலம்போலிருக்கின்றதாம் மாலைப்பொழுது.

இப்படிப்பட்ட மாலைப் பொழுதானது, உலகளந்த மால்பால் துழாய்க்கு மனமுடை யார்க்கு நல்கின்ற யெல்லாம்—உலகளந்த பெருமானிடத்துள்ள திருத்தழாய்க்கு ஆசைப்பட் டிருக்கின்ற நெஞ்சையுடைய ஸ்திரீகளுக்கு ஏதோ உதவி செய்திருப்பதாகவும், அந்த உதவி முழுவதையும் வாடைக்காற்றானது கவர்த்தகொள்ளும் பொருட்டு வந்து கழாகின்றதாகவும் இங்குச் சொல்லப்படுகின்றதே, மாலைப்பொழுது என்ன உதவி செய்திருக்கின்றது! என்னில், உயிரைக் கவர்த்த கொண்டு போகாது விட்டதே அதுசெய்த பெருதவியாகு மென்க. அது கொண்டு போகாமல் வைத்திட்ட உயிரையும் கொண்டுபோக வந்தது இவ்வாடை என்ற இதன் கொடுமை சொல்லிற்றாயிற்று.

'மனமுடையேற்கு' என்று தன்னையாகச் சொல்லவேண்டுமிடத்து 'மனமுடையார்க்கு' என்றது, தம்மைப் படர்க்கையாகக் கூறின தென்க. அன்றி, தம்போல்வாசைக் குறிப்பது மாம். நல்கின்ற யெல்லாம்—ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். நல்கிற்று—ஒன்றன்பால் இறந்த கால வினைபாலினையும் பெயர். சோல்வான்—எச்சம். 'சோர்வான்' என்றும் பாடமுண்டு. துழாகின்றது—'துழாவுகின்றது' என்பதன் விகாரம்.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்த ஆகந்த மதுபகிக்கக் கருதி விரைந்து அச்சேர்த்தி அப் பொழுதே கிடைக்காது விளம்பித்தலால் வருத்துகிற ஆழ்வார்க்கு அவ்வதுபவத்தக்கு ஏற்ற காலம் ஆற்றாமையை மிகுதித்துக்கொண்டு வந்தவனவிலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகேஹத்துக்களான பொருள்களெல்லாம் பாதகங்களாய்த் தோன்றி மேன்மேலும் வருத்துகிற தன்மையைக் கண்டு அவ்வாழ்வார் இங்கிக் கூறும் வார்த்தை இதற்கு ஸ்வாபதேசம். அப்பெருமானைப் பிரிந்த விலகலையில் அவனைச் சேர்தற்கு உரியகாலம் நெருங்கினால் ஒரு சிறிது ஞானமே மிச்சமாய்ப்படி மிக்க விளக்கமுடைய விவேகம் குலைந்து பாதந்தராயிருப்பார்க்கு ஆற்றாமைய மிகுமென்பது

பால் வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை பொக்கைக்கொண்டு பகலிழந்த மேற்பால் திசைப்பெண் புலம் புறமாக! என்பதனால் தோன்றும். பால்வாய் பிறைப்பிள்ளை—ஞானத்தின் சிறப்பகுதி பகலிழத்தல்—விவேகன் குலைதல். மேல்பால்திசைப்பெண்—மற்றையோர்க்கு மேன்மையான வழியைக் காட்டுகிற பாதந்திரர். புலம்புறத்தல்—ஆற்றாமைமிகுதல். மாலை—உரியகாலம். பின்னிரண்டடி—வகலப் பிரபஞ்சங்களையும் தனக்கே உரியபொருளாகவுடைய தலைவனான வழிபெருமானுடைய போக்யதையிலே யீடுபட்டார்க்கு அப்பெருமானுடைய அறுபவம் கிடைக்காமையினால் வந்த ஆற்றாமைக்குமேலே ஸம்ஸார பதார்த்தங்களும் பாதகமாய் வருத்தஞ் செய்யுமென்றவாறு 'உலகளந்தமரல்' என்றதனால் அவரவர்கள் வேண்டாதிருக்கையிலும் என வாய் பிராணிகளின். தலையிலும் திருவடிகளைத் தானே கொண்டு வந்து வைத்து அவற்றைத் தன் உடைமையாக ஆட்கொண்டவன் வேண்டுகின்ற என்னை ஆட்கொள்ளா தொழிவதே! என்று நடுபட்டபடி.

'மனமுடையார்க்கு' என்று படர்க்கையாகக் கூறினதைக் கொண்டு இப்பாசுத்தைத் தோழி வார்த்தையாகவும் காய் வார்த்தையாகவும் கொள்வாருமுளர். அப்பொழுது ஆழ்வார் கிளையைக் கண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஞ்சுதல் ஸ்வாபதேசார்த்தமாகக் கொள்ளாததும். ... (16)

துழாநெடுஞ் துழிருளென்று * தந் தண்டா ரதுபெயரா
எழாநெடு ஶுழி யெழுந்தவிக் காலத்தும் * ஈங்கிவளோ
வழாநெடுஞ் துன்பத்த னென்றிரங்கா ரம்மனே! * இலங்கைக்
குழா நெடுமாடமிடத்த பிரானுர் கொடுமைகளே!

(17)

துழா நெடு குழ இருள என்று	{ (கண்ணுக்குப் பொருள்கள் புலப்படாமையால் கைக ளாக்) தடவித் தேடவேண் டும்படியான முடிவில்லாத கிறைந்த இருட் பொழு தென்று (ஒரு பேரிட்டுக் கொண்டு)	துழா நெடு துன்பத் தன்	{ தவறுதல்களாத மிக்க [முடி வில்லாத] துன்பமுடைய வன்
எழா நெடு ஶுழி எழுந்த	{ (முன்பு ஒருகாலம்) தோன்றி யறியாத கிடை கலைப ம தோன்றின இச்சமயத்திலும்	என்று	{ என்று இவன் கிலைமையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு
இந் காலத்தும்	இவ்விடத்தத் தனிமை	இரங்கார்	{ (தலைவர்) இரக்கக் கொண்டு வந்து அருளுகிறார்களே;
ஈங்கு	{ பொறுக்க மாட்டாதிருக்கிற இவளோ	அம்மனே	அந்தோ!
இவளோ	இவ்விடத்தத் தனிமை	இலங்கை	இலங்காபுரியிலுள்ள
தம் தன் தாள்	{ கமல குளிரீந்த திருத்தழாய் மாலை விஷயமாக [துழாய் மாலை யென்னும் பெய ரையே உருவிட்டுச் சொல் லிக் கொண்டு]	குழாம்	கூட்டமான
அது		நெடு மாடம்	பெரிய மாளிகைகளை
பெயர்		இடித்த	{ (தம் சேனையைக் கொண்டு இடித்துத் தள்ளின
		பிரானுர்	தலைவருடைய
		கொடுமைகளே	{ கொடுத்தன்மைகள் இருந்த ருளென்னே !.

***—தோழியானவன் காயகனுடைய கொடுமையைக் கூறும் பாசாயிது. கீழ்ப் பாட்டில் சந்திரா காலமும வரடையும் ஹிம்மலித்தவாறு சொல்லிற்று; அதற்குமேல் இருள் வந்த தோன்றிற்று. வரடையும் இரத்திரியும் 'கான் முன்னே அழிக்கிறேன், கான் முன்னே அழிக்கிறேன்' என்று சொல்வனபோல வந்து கவிதிறப்படி. ஒரு ராதிரிதானே பல யுகங் களாகத் தோன்றி வருகாதவத மிகுதிக்கிற இக்காலத்திலும் இவளது தன்மையை அறிந்த வைத்தும் இரக்கக்கொண்டு வந்து உதவாதவர் மிகக் கொடியவர் என்கிறான்.

அம்மனே—ஐயோ! என்பதபோல; கொடுமைக்கு அஞ்சிக் கூறிய வார்த்தை பிரிக்க தவிர்பே கிறகின்ற இதக்கிக்கு இருட் பொழுது செழுதாரு மென்றும், இவன் பிரிவு பொறுக்க மாட்டாக தன்மையையுடையவனென்றும், திருத்தழாய் மாலையையாகிலும் பெற் றால் ஒருவாறு தரிக்கலாமென்று அதனையே விடாது வாய் பிதற்றும்படி ஆற்றாமை கிஞ்சிய

துழா—‘துழாவு’ என்பதன் விகாரம் ‘துழாம்’ எனப்பிரித்த ‘துழாவும்’ என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சத்த ஈற்றுயிர் மெய்கெட்ட தென்றலுமொன்று. ‘தாரது’ என்பதில் அது— பருதிப் பொருள் விருதி. எழா—எழாத, வழா—வழாத, ஈதுகெட்ட எதிர் மறைப் பெயரெச் சங்கள். அம்மனோ—இடைச்சொல்; வடமொழியில் ‘அஹம்’ என்னுமாபோலே ... (12.10)

கோடுங்காற்சீனையர் கிரைகோளுழவர் * கோலையில்வெய்ய
கடுங்காலினோர் துடிபடுங்கவ்வைத்து * அருவினையேன்
கோடுங்காலமுங் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற
தோடுங்கா லோசியுமிடை * இவமான் சென்ற சூழ்கடமே.

(௩௭)

அரு வினையேன்	{ அதுபவிக்க முடியாதவினைப்	(எப்படிப்பட்ட தென்னில்)	
கோடுங்காலமும்	{ பயனை யுடைய நான்	கோடு கால்	{ வளைந்தவிடங்கழுந்தை யு டை
கண்ணன்	{ யெரு காலம்	கிண்பர்	{ யவர்களும
நீன் மலர் பாதம்	{ கண்ணிராணுடைய	கிரை கோள்	{ பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்த
பரவி	{ நீண்ட தாமரை மலர்	உழவர்	{ கொளவதையே தொழிலாக
பெற்ற	{ போன்ற திருவடினை	கோலையில் வெய்ய	{ வுடைமவர்களும
	{ வழிபட்டு		{ கோலைத் தொழிலில் கொடி
	{ (அந்த ஆராதனையின் பய	கவி கால்	{ மடைவினாந்த கால் களை
	{ னாக ஈன்ற	இனோர்	{ யுடையவர்களுமாய
தோடுங்கால்	{ தொட்டால் ஓடியும்படியான	அடி	{ பறைகள்
ஒசியும் இடை	{ [மிக மெல்லிய] துடையை	படம்	{ ஒலித்தலாகிற
இளமான்	{ யுடையவளும் இளமைதல்	கவ்வைத்து	{ ஆரவாரமுடைமது.
	{ கிய மான்போன்ற பார்வை		
	{ யுள்ளவளுமான மகள்		
சென்ற	{ கடந்தபோன		
சூழ் கடம்	{ பாத்த பாலைகிலம்		

***—தன் மகள் சென்ற கரத்தருமையை கற்றாய் கூறிப்பிரங்கல் இது. களவு நெறியில் நாயகியைப் புணர்ந்த நாயகன் பழி பரவுதல் கண்ட தோழியினால் விவக்கப்பட்டு அதன பின் உடனே அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்து கொள்ளுதல் உண்டு; அங்குணஞ் செய்பானாயின் அப்பழி அடங்குமாறு சில நாள் நாயகியை ஒருவாறு பிரிந்திருப்பதோ, நாயகியை உடன் கொண்டு தன்னூர்க்குச் செல்லுதலோ, ஏதேனுமொன்று முறைமையாய் விகழும். அவற்றுள், நாயகன் நாயகியை அரிப பெரிய காட்டுவழியாக உடன்கொண்டு போனமையைத் தோழியாலறிந்த செவிலித் தாய் அதனை கற்றாய்க்குத் தெரிவிக்க. அவள் மகன்சென்ற அப்பாலை சிலத்தின் பலவகைக் கொடுமைகளையும் மகளது மிக்க ஸௌகுமார்யத்தை யும் கருதிக் கவலைப்பட்டு இது கூறுகிறாள் என்க.

புணர்ந்து பிரிந்த நாயகியானவள் நாயகன் மீண்டும் வருமளவும் பொறுத்திருக்க மாட்டாமல் ஆற்றாமை மிகுக்கையாலே பெற்றதாய்க்குத் தெரியாதபடி இரவில் தனிவழியே புறப்பட்டு நாயகனிருப் பிடத்தை கோக்கிச் செல்ல, இவளைப் படுக்கையிற் காணாத தாயார் வழியில் கோக்கடிய அபாயங்களை விளைத்துச் சோகிக்கிறாள் என்பது முண்டு.

‘அருவினையேன் கெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற தோடுங் காலோசியுமிடையினமான் சென்ற சூழ்கடம்—கோடுங்காற் கிண்பர் கிரைகோளுழவர் கோலை யில் வெய்ய கடுங்காலினோர் துடிபடுங் கவ்வைத்து’ என்று அவ்விப்பது.

பலரால் தேவதாமஸ்காரமும் தேவாலய பாதகிணமுமாகிற தெய்வ வழிபாடுகளைச் செய்த அருமைபாகப் பெற்ற மகள் சொல்வாமல் பிரிந்து கொடிய பாலைவழியில் நடந்து சென்று நீக்குதற்கு ஏற்ற பாபத்தையுடையேன் நான் என்பாள் ‘அருவினையேன்’ என்றாள். பாலியான நான் பல பலவாண்டுகள் எம்பெருமானை ஆரதித்த அதன் பயனாகப் பெற்ற மகளின் ஸௌகுமார்யம் எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? [தோடுங்கால் ஒசியுமிடை] மருங்களை றிற நாயகன் தான் தொடுமளவிலும் முறித்துபோம் என்னும்படி நுட்பமாகவுள்ள இடையை யுடையவன்; உல்லாஸமாகத் தானே தன் இடையிலே கையை வைத்தாலும் மலையை வைத தாற்போலப் பொருத இடையையுடையவன்; ‘இடை உண்டோ இங்குபோ’ என்கிற ஸந

கொடிதான் வழியிலே நடந்து சென்றனோ! என்ற வயதெறாந்து சொல்லுகிறதே.
மகள் சென்ற பாலைநில வழியிலுள்ளாருடைய கொடுமைபை காண்கு விசேஷணன்
களாற் கூறுகின்றான்; [கொடுங்காற் சிலையர்] வளைந்த விற்கழுந்தையுடையவர் என்றதனால், ஒரு
வஸ்துவைக் கண்டபின் அதனை எய்தற்காக வில்வளைத்து காணேற்றி அம்பு தொடுத்துக்
கையின் ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு எய்ய இலக்குத் தேடிக்கொண்டிருப்பவர் என்பதாம்.
'கொடுங்கால்' என்றவிடத்து கொடுமை—வளைவு என்னும் பொருளதாதலை 'கொடுமை' என்
னும் வில்லின் பெயரினுக்காண்க. கொடுமை—பலங்கூர்த்தன்மையுமாம். காற்சிலை—சிலைக்
கால்; தறுர்த்தண்டம்.

விருத்தியாகவுடையவரென்கை.
[கோலையில் வெய்ய] கொலைத் தொழிலிற் கொடியவர்கள். பொருளுக்காகவும் பணை
மைக்காகவும் வேறொரு பயனுக்காகவுமேயல்லாமல் அடிப்புக்கானும் பொருட்டாகவுங்
கொல்லுதல் இவர்க்குக் கோலையில் வெம்மையாம். அன்றி, சாவக்கொல்லாதே குற்றயிர்
குறையுயிராகக் கிடந்து நெடுநாள் அடிக்கும்படி கொல்லுகையுமாம்.

துடிபடுங்கவ்வைத்து = துடியாவது — பாடிலில்ப்பறை. இங்கு ஊவர் வாய்ப்பறை
வாகவும் நாக்கடிப்பாகவும் முழுங்கி அவர் தூற்றும் ஆவாத்தீற் காட்டிலும் அங்கு அபினர்
பறையொலியைத் தலைமகள் போக்யமாகக் கொண்டபடி என்னே! என்கிறாள் போலும்.

‘இளமான்’ என்றான்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப்பொருள் :—செல்லுதற்கரிய ஸம்ஸார மார்க்கத்தின் ஆழ்வார் அளவு கடந்த பக்தியோடு கடத்தலை யறிந்த ஞானிகள் அறிதென்று பாராட்டிக் கூறும் வார்த்தையாம். ‘இளமான்’ என்ற பருவத்தையும் பெண்மையையும் குறித்ததால் புதுமைபான அடிமையைப் பூண்ட விசேஷபக்தியோடு கூடிய அந்நவயுடைய ஆழ்வார் என்றபடி. ‘தொடுங்காலொடியுமிடை’ என்றது பக்திசார்யமான வைராக்யத்தின் முதிர்ச்சி யைத் தோற்றமிக்கிறது. “இடையழ கென்பது ஒன்றும் பொருத வைராக்யத்தை” என்பர் அழகிய மணவாளசேயர். ‘அருளினையேன் கெடுங்காலமுன் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பரதம் பாலிப்பெற்ற’ என்றதனான், பல பிறப்புத்தளிற் செய்த தவம் ஞானம் யோகம் என்பவற்றில் தீவினை யொழிந்தாலன்றி இவர் பக்கல் கம்முடையவரென்ற அபிமானம் தோன்றாதென்ற, தமக்கு உதவித் தந்த அருமைகாட்டப்பட்டதற்கும், சென்ற குழுகடம்—இவர் இப்படி பக்தியோடுகூடி பொழுதுகூற ஸம்ஸாரமாகிய பெருங்காடானது, [கொடுங்காற் சிலையர் புகழ்பாதி.] வலிய பஞ்சேந்திரியங்கள் பறையறைந்தாற்போலப் ப்ரஸித்திபெற்ற ஆடம்பர

முடையது என்றவாறு. மிகக்கொடியவை பென்ற பாலித்தி பெற்ற பஞ்சேந்திரியங்கள்
வருபவர்களை விளைக்குமிடமான இவ்விருள் தருமாளுவத்திலே கிடந்த அடிக்கிறேனே!
என்ற ஆழ்வார் தம் தபரை அப்பாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று. ... (௩௭)

கடமாயினகள் கழித்துத் தம்கால்வன்மையால் * பலநாள்
தடமாயின்புக்கு நீர்கிலே நின்ற தவமிதுகொல் ? *
குடமாடி யிம்மன்னும் விண்ணும் குலங்கவுலகனது
கடமாடிய பெருமான் * உருவொத்தன லேங்கனே.

(௩௮)

கடம் ஆயினகள்	{ காடுகளாகவுள்ள வற்றைக்	இமன்னும்	இந்த மன்னுலகமும்
கழித்து	{ கடத்து ஒழித்து	விண்ணும்	விண்ணுலகமும்
தடம் ஆயின புக்கு	{ தடாகங்களாகவுள்ளவற்றில்	குலங்க	குலமும்படி
தம் கால்	{ அரவேசித்த (அக்கு)	உலகு	உலகங்களே
வன்மையால்	{ தமது கால்களின் வலிமை	அனந்த	அனலிட்டு
பல நாள்	{ மால்	கடம் ஆடிய	{ (அங்கனம்) திருவிளையாடல்
நீர் கிலே நின்ற	{ அனேக காலம்	பெருமான்	{ செயற்குள்ளவனுமான
தவம் இது கொல்	{ நீரிலே நீங்காது நின்ற		எம்பெருமானுடைய
லேங்கன்	{ செய்த	உரு ஒத்தன	{ திருமேனி நிறம் போன்ற
குடம் ஆடி	{ இத்தவத்தினாலேயோ		{ நிறம் பெற்றன.
	{ நீலோற்பல மலர்கள்,		
	{ (திருஷ்ணுவதாரத்தில்) குடக்		
	{ கூத்தாடினவனும்		
	(நரிசிகரமாவதாரத்தில்)		

***—நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி போலிகண்டு மகிழ்ந்த உலாக்கும் பாசரம். ஷர்
வேச்வரானுப தலைமகன் பிரியப் பெற்று அப்பிரிவை ஆற்றுக இவ்வுகிற பாங்குசநாயகி
தான் இவ்வு மிடமாயே செய்தல் சிலத்திலேயுள்ள கருநெய்தல் மலர்களை நோக்கி அவை
தலைமகனான திருமாலினது திருமேனிகிறத்தை ஒத்திருக்கக்கண்டு, இவற்றைக் கண்டு
கொண்டாகிலும் ஒருவாறு தரித்திருக்கலாமென்று கருதி, அவை அவன் திருமேனி சிறத்தை
பொத்திருப்பதாகிய னாரூப்பகிலையைப் பெற்றமை பற்றி விபத்து 'இவை நெடுநாள் நீர்
கிலையிலே நின்ற இடைவிடாது செய்த தவத்தின் பலனாகவன்றோ இது பெற்றது' என்று
கூறுகின்றாள். போலிகண்டு மகிழ்தல் தவி 'போலிகண்டு அழிதல்' என்றும் ஒரு துறை
யுண்டு; அதனையே இப்பாட்டுக்குக் கூறலுமாம். போலியைக் கண்டு மகிழ்வதுமுண்டு,
யுண்டு; அதனையே இப்பாட்டுக்குக் கூறலுமாம். போலியைக் கண்டு மகிழ்வதுமுண்டு,
வருந்தவது முண்டு;—“பூவையுங் காவலும் நீலமும் பூக்கின்ற, காலிமல சென்றங் காண்
டோறும்—பாகியேன், மெல்லாகி மெய்மிகவே பூரிக்கும் அவ்வவை, பெல்லாம் பிரானுலே
பென்ற” என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசரத்தில் மகிழ்தலும், “ஒக்குமம்மானுருவமென்ற
உள்ளங்குழைந்த காணும், தொக்க மேகப் பக்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன்
நான்” [௮-5-8] என்ற நிருவாய்மொழிப் பாசரத்தில் வருந்தலுங்காண்க. “பைம்பொழிவ
வாழ் குயில்கள் மயில்கள் ஒண்கருவின்காள், வம்பக்களக்கனிகாள் வண்ணப்பூவை
கறமலர்காள், ஐம்பெரும்பாதகர்காள் அணிமாலிருஞ்சோக் கின்ற, எம்பெருமானுடைய நிறம்
உங்களுக் கென்செய்வதே?” (9-4) என்ற காச்சிபார் திருமொழியுங் காண்க.

கடமாயினகள் கழித்து ** நீர்கிலே நின்ற தவமிது கொல்?—அக் கருங்குலகைகள் காடு
களைத் தமக்கு இடமாகக் கொள்ளாமற் கழித்து நீர்கிலையை இடமாகக் கொண்ட தன்மையை,
அருநெறியான வனங்களை பாத்திரை செய்த கடத்து தவத்துக்கு ஏற்ற இடத்தை நாடி
அடைந்ததாகக் குறித்தார். நீலோற்பல மலர்கள் குடக்கூத்தாடினவனும் உலகளந்தவனுமான
எம்பெருமானுடைய திருமேனி நிறம்போன்ற நிறத்தைப் பெற்றிருப்பதானது, காடுகளாக
வுள்ளவற்றைக் கடந்தொழித்துத் தடாகங்களாகவுள்ளவற்றிற் புருத்த அக்குத, தமது
கால்களின் வலிமையால் நெடுநாள் நீரிலே நீங்காது நின்ற செய்த தவத்தின் பயனோ?
என்கிறார். மகழ் பனி வெயில என்ற வேறுபாடின்றி எக்காலத்திலும் நீர் கிலையில் பாகியேற
நிறநல் தவத்துக்கு ஒரிலக்கணமென்பது உலகந்த விஷயம்; இம் மலர்கள் அங்கனம் நிற
படையே தவஞ்செய்தலாகக் குறித்தது. இவை தனித்தனி மேல்முகமாக ஒரு நாளால் நின்ற

மலர்ந்துதேன்சொரிதல் ஸூர்யனுக்கு அபிமுகமாக ஒற்றைக் காலால் நின்று மனன் குழைத்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து யோகஞ்செய்தல் போது மென்க. தவஞ்செய்த முக்தி பெற்றவர்கள் எம்பெருமானோடு பரமசாயம்பம் பெறவர்களாதலால் 'தவமித கொல்—பெருமானுரு வொத்தன கீலங்கள்' என்றது. 1. "முருகசிழ் செய்ய கமலமுண்ணெகிழ்த்து முகமலர்ந்துமுகனீர் சிந்தி, ஒரு பசுந்தாளின் வனத்தினின் றரிதினுஞ்நிறிய தவத்தினுலன்றோ, விரிமல ரசோகின் தளிர் லைக்கவற்றி மென்சிறை யனமென மிழற்றும், பரிபுரமணிந்து பஞ்சியூட்டிய பொற்பதத்தினைச் சிறிதபோன்றனவே" என்ற செய்யுளிலும் இக்கருத்து விளங்குமாறு காண்க. இது ஹேனாத் ப்ரேக்ஷாலங்கார மீமணப்படும். கீழ் 'மேகங்களோ வுரையீர்' என்ற பாகரம் போன்றது இது.

கடமாயினகள் கழித்து என்பதற்கு—தாம் அனுபவிக்கக் கடமைப்பட்டனவான தீசின்களையெல்லாம் கழிக்கத்தொடங்கி என்றும் பொருள் கூறலாம். கீண்ட காளங்களின் கிளைநிற்குந் தன்மையே இவற்றிற்குக் கால்வன்மைபாகக் கருதப்பட்ட தென்க.

குடமாடி—அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ் செய்வதுபோல இடைபர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அதனுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்குவிடாகக் குடக்கத் தாடுவார்கள். கண்ணபிரானும் சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காகக் "குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல வெங்கோலே", என்கிறபடியே அடிக்கடி குடக்கத்தாடுவது வழக்கம். தனியிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இரு தோள்களிலும் இரு குடங்களிருக்க, இரு கையிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்த இது என்பர். இதனைப் பதினோரடவி லொன்றென்றும் அறவகைக் கூத்தி லொன்றென்றும் கூறி "குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோட லதனுக்கடைக்குபவைத்துமப்பாய்த்து" என்ற மேற்கோளுக் காட்டினர் சிலப்பதிகார வுரையில் அடியார்க்கு கல்வார். "இம்மண்ணும் விண்ணும் குலுங்க" என்றதை மத்திமதிபமாகக் கொண்டு முன்னும் பின்னும் அகவயிக்கலாம்; 'தும் மண்ணும் விண்ணும் குலுங்கக் குடமாடி, இம்மண்ணும் விண்ணும் குலுங்க உலகளந்து கடமாடிய பெருமான' என்க. குடக்கத்தாடுதலை ரோக்கி மண்ணுலகத்தவர் போல விண்ணுலகத்தவரும் ளெளல்பய குணத்தைப் பாராட்டி வியந்தனரென்க. குடமாடுதலும் உலகளத்தலுஞ் செய்யுமிடத்தாக் சிறிதும் இளைப்புத் தோன்றாது விளையாட்டாகவே செய்தமை தோன்ற 'கடமாடிய' எனப் பட்டது. "வாமனனுய்ச் செய்த கூத்தங்கள் கண்டுமே" என்ற திருவாய்மொழியிலும் திரிவிக்கிரமனுக்குக் கூத்தக் கூறியவாறு காண்க.

"இம்மண்ணும் விண்ணும் குலுங்க" என்பதற்கு—இம் மண்ணுலகத்தாரும் விண் ணுலகத்தாரும் மனம் இளகுமபடியாக' என்றனைப்பதே ஸம்பாநாயமாரும்: 'உலகங்கள் கடுங்க' என்று உரைத்தன ஸம்பாநாயமன்ற. பெரியவாச்சாண பிள்ளை அருளிச் செய்கிறார் காண்மின்:—"ஸம்ஹார காரணனுடைய க்ருத்தமாகிவிநே லோகம் கடுங்கற் றென்னலாவது, அங்ஙனன்றிக்கே லோகமனுடைய அச்செயலுக்கு கெஞ்ச உளுக்கினபடி." என்று. எம்பெருமானுடைய திருவடியானது புஷ்பத்திற் காட்டிலும் பெருளியதாதலால் அது மேலே பட்டபோது இன்பமுண்டாமேயன்றித் துன்பமுண்டாகமாட்டா தென்றுணர்க.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது:—எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருந் வருத்தகிற ஆழ்வார், பாம்பதத்து முக்தர்கள் எம்பெருமானது வடிவேடொத்த வடிவைப் பெற்றுநிற்குந் தன்மையைத் தமது ஞானத்தாற் கண்ணுற்ற, 'இவர்கள் இங்ஙனமானது உபாயந்தான்களைத் தவிர்த்து கெடுங்காலம் இவ்வுலகில் விளது செய்த யோகத்தினாலோ?' என்று ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்து அக்காரணம் இன்னதென்று சங்கையறத் தெளிவாகத் தெரிந்தால் யானும் அது செய்து இங்கிலை பெறவேனென்று கருதுதலாம். ப்ரபத்தி மார்க்கத் திங் சிற்பார் மற்ற ஸாதகாநுஷ்டாகங்களை யொழித்தல் இங்குக் கடமாயினகள் கழித்தலாகச் சொல்லப்பட்டது. அன்றி, எம்பெருமான் திறத்திங் செய்யத்தக்க கடமைகளைத் தவறாது செய்த கிறைவேற்றதலுமாம்; திவ்யதேச பாத்தினை செய்த முடித்தலுமாம். அகர்கள்து இடைவிடாத முயற்சியின் ஆற்றலைத் 'தம் கால் வன்மை' என்றது. ('தான்' என்று முயற்சிக்கு ஒரு பேருண்டிறே.) பலகான் தடமாயின புருதல்—தடாகம்போலக் குளிர்ந்த எம்பெருமானது ஸ்வரூபத்திலே யீடுபடுதல். கீர்ச்சி விற்பல்—அவ்வெம்பெருமானுடைய ஆச்சரித ளெளல்பய

மாகிற கீர்மையிலே ஆழ்தல். தவமென்றது, இங்கே, சிறந்த னாதகமென்னும் பொருளது. பெருமானாகு வொத்தல்—ஊரூப்பயமடைதல். முத்தரை கீலமலமென்றது யாவரும் மகிழ்த்து தலைமேற் கொள்ளும்படியான சிறப்புக்கும் மேன்மைக்கும் முகமலர்ச்சிக்குமாம். ... (ந.அ)

கீர்த்தடவரைமேற் புண்டரீக கெடுத்தடங்கள்

போல * போலிந்தேமக் கேல்நா விடத்தவும் * பொங்குமுக்கீர்

ஞாலப்பிரான் விசம்புக்கும்பிரான் மற்றும் கல்லோர்பிரான்

கோலங் கரியபிரான் * எம்பிரான்கண்ணின் கோலங்களே.

(ந.க)

கீர்தம்	கீர்தமணிமயமான	விசம்புக்கும்	விண்ணுலகத்துக்குத் தலைவ
தடை வரை மேல்	{ பெரிய கொரு மலையின் மேலுள்ள	பிரான்	{ னும்
புண்டரீகம் கெடு	{ பெரிய செந்தாமரைப்பூம்	மற்றும் கல்லோர்	{ மற்றும் ன்கல்லவர் யாவர்க
தடங்கள் போல	{ பொய்கைகள் போல	பிரான்	{ கும் தலைவனும்
பொலிந்து	{ விளங்குகின்றவைகளும்	கோலம் கரிய	{ திருமேனி கீதம் கறுத்திருக்
எமக்கு எல்லா	{ எமக்குக் காணுமிடத்தோறும்	பிரான்	{ கப்பெற்ற பிரபுவுமான
இடத்தவும்	{ தோன்றுகின்றவையுமா	எம்பிரான்	{ எம்பெருமானுடைய
	{ யுள்ளவை	கண்ணின்	{ திருக்கண்களினுடைய
	(எவையென்னின்)	கோலங்களே	{ அழகுகளேயாம்.
பொங்கு முக்கீர்	{ கிளர்நிற கடல்குழந்த மண்		
ஞாலம் பிரான்	{ னுலகத்துக்குத் தலைவனும்		

* * *—நாயகனுடைய உருவெளிப்பாடு கண்ட நாயகி தோழிக்குக் கூறதல் இது. ஒரு பொருளினிடத்த இடைவிடாது கருத்தைச் செலுத்த அந்தப் பாவனையின் ஊற்றத்தால் அப்பொருள் கண்ணுக் கெதிரில் தோன்றிவது போலக் காணப்படுதல் இயல்பு. அதில் கண்ணழகில் ஆழ்த்து கூறியது இது.

கடல் குழந்த மண்ணுலகத்துக்குத் தலைவனும் விண்ணுலகத்துக்குத் தலைவனும் மற்ற முள்ள கல்லவர் யாவுக்குத் தலைவனும் கரிய திருமேனியனுமான எம்பெருமானது திருக்கண் களின் அழகுளே எமக்குக் காணுமிடத்தோறும் தோன்றுகின்றவையாயுள்ளன; அவை எங்கனோ விளங்குகின்றன வென்னில், கீரத்தன மயமானதொரு பெரிய மலையின் மேலுள்ள பெரிய செந்தாமரை மலர்த் தடாகங்கள் போல விளங்கா நின்றன.

எம்பெருமானுடைய கரிய பெரிய திருமேனிக்கு கீர்த்தடவரையும், அவனது திருக் கண்மலர்களுக்குப் புண்டரீக கெடுத்தடங்களும் உவமைபாயின. 'கோலங்களே' என்ற சுற்ற வகாரம்—பிரிவினை; ஸர்வாங்கஸுந்தானுடைய கண்ணழகி வீடுபட்டார்க்கு மற்றொன் றம் பொருளாகத் தோன்றுமை காட்டும். 1. "தோள்கண்டார் தோள்கண்டார் தொடு கழற் கமலமன்ன தான் கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கை கண்டாருமஃதே, வான் கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக் கண்டார், ஊழ்கொண்ட சமயத்தன்னுருவு கண்டாளை பொத்தார்" என்றாற்போல. இனி, வகாரத்தை இரக்கமாகக் கொள்ளின், கண்ணுக்குப் புலப்படும் வடிவு கைகளால் தழுவுதற்கு எட்டாது வருத்துகிறபடியை விளக்கும்.

இதில், ஞாலம் என்றதனால் லீலாவிபூகியையும், விசம்பு என்றதனால் வெளிகாடான கீதப் விபூகியையும் குறித்தார். 'மற்றும் கல்லோர்' என்றது இவ்வுலகத்தில் ஆழங்காற் படா மலும் முத்தியிற் சென்ற சேப்பெருமனும் எம்பெருமான் குணங்களி வீடுபட்டு இடை விற்கிற முழுக்கூக்கலை. அன்றி, விசம்பு—தேவலோகமும், கல்லோர்—விதப் முத்தரும் அன்னவாமாம்.

பகவத் கடாசுத்திலே வீடுபட்ட ஆழ்வார் அவ்வீடுபாட்டின் முதிர்ச்சியாலே எம் பெருமானது திருக்கண்ணழகு உருவெளிப்பாடாய் எங்குத் தோன்றி விளங்கக் கண்டு அதனை அன்பர்க்குக் கூறதல் இதற்கு ஸ்வரூபதேசம். திருவாய் மொழியிலும் "எழையாவி புண்ணு மிணைக்கூற்றற்கொளோ வற்பேன், ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோ

வறியேன், குழுவர் தாமரை காண்மலர்போல் வந்த தோன்றல் காண்டீர், தோழியர்க ளன்னமீர்! என் செய்கேன் துபாட்டியேனே" என்றருளிச்செய்வது காண்க. நி நிச்சி, குளிர்ச்சி, மலர்ச்சி, பெருமை, செம்மை முதலியவற்றையுட்கொண்டு "கண்ணின் கோலங்கள்" என்னப்பட்டது. "கரியவாகிப்புடைபாந்த மிளிர்ந்த செவ்வரிபோடி, நீண்டவப் பெரிய வாய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே" என்ற அமலனாகிபிரன்பாசாக் காண்க. 'எமக்கெல்லாவிடத்தயும்' என்றது "கின்ற தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா என்னைஞள்ளும் நீங்காவே" என்றாற்போல. தம் திருவுள்ளம் எம்பெருமானது ஸௌந்தர்யத்தி லகப்பட்டு மற்றொன்றுக்கு உரித்தல்லாமல் அழித்தபடி சொல்லிற்றாயிற்று. ... (கக)

கோலப்பகற் களிஞென்று கற்புய்ய * குழாம்விரிந்த
நிலக்கங்குற் களிநெலையும் கிரைந்தன * கேரிழையீர்!
ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன் துழாய்கங்கன துழ்குழற்கே
ஏலப்புனைத்தென்னைமார் * எம்மை கோக்குவதென்றுகொளோ?

(சு0)

கோலம்	அலங்காரத்தையுடைய	கேர் இழையீர்	{ தருதியான ஆபரணங்களை
பகல்	ஸூர்யனாகிய	ஞாலம்	{ யுடையவர்களே!
களிறு ஒன்று	ஒப்பில்லாததொரு யானை	பொன்மாதின்	{ பூதேவிக்கும்
கல் புய்ய	{ அந்தமன பர்வதத்தில்	மணுளன்	{ பூதேவிக்கும்
	{ மறைப,	துழாய்	{ காயகனான எம்பெருமான்
குழாம் விரிந்த	திரளாகப்பாந்த	கைகள் குழ்	{ (தனது) திருத்தாழாய்
நிலம்	நிலநிறத்தையுடைய	ஏலப்புனைந்த	{ மாநிலைய
கங்குல்	இரவாகிய	என்னைமார்	{ எமது அடர்ந்த
களிறு எல்லாம்	யானைகளெல்லாம்	எம்மைகோக்குவது	{ தலைமையிரிலே
கிரைந்தன	{ அடைவே எதிரில் வந்து	என்று கொளோ	{ தருதியாகச் சூட்ட
	{ சேர்ந்தன,		{ எமது தாய்மார்
			{ என்னைப்பார்ப்பது
			{ என்னைக்கோ?

***—இருள் கண்டிங்கிய தலைமகள் தோழியர்க்கு வரைவு கிருப்புக்காதல் இது. பகற்பொழுது கழிந்த எங்கும் இருள் பரவியது கண்டு வருத்தின தலைமகள் 'உறவினர் என்னைக் கலியாணஞ்செய்து கொடுப்பது என்னைக்கோ?' என்று தோழியரை கோக்கிக் கூறுகின்றாள்.

தருதியான ஆபரணங்களுடைய தோழியர்களே!, ஸூர்யனாகிய ஒரு யானையானது அந்தமான பர்வதத்திலே கிழ்த்த மறைப, திரளாகப் பார்த்த நிலநிறத்தையுடைய இரவாகிய யானைகளெல்லாம் வரிசையாக எதிரில் வந்து சேர்ந்தன; [ஸூர்யன் அந்தமிக்வே இருட் பொழுது வந்த விட்டது.] இப்போது கிரை வ்யஸம் அளற்புறம் யிருக்கையாலே, பூதேவிக்கும் பூதேவிக்கும் கணவனான எம்பெருமான் தனது திருத்தாழாய்மாலையானது தலைமையிரிலே தருதியாகச் சூட்ட எனது தாய்மார் என்னைக் கடைக்கிப்பது எக் காளோ? என்றது—"அன்றிப்பின் மற்றொருவற்கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ் சோலை பெம்மாயற்கல்லாள், கொற்றவனுக் கிவளமென்றெண்ணிக் கொடுமின்கள் கொட ராகில் கோழும்பமே" என்றாற்போல அப்பெருமானுக்கு என்னைத் தராவார்த்துத் தத்தம் பண்ணுவதற்குத் தாய்மாரும் தோழியாரும் கிரைந்த காரியம் நடத்தவேணு மென்றவாறு.

ஸூர்யன் இயற்கையிற் செகிறத்தையும் மலைப்பொழுதின செவ்வானக் கோலத்தையு முடையனாய்க் கம்பிரனாயிருப்பன்; உத்தம ஜாதியிற்றிந்த யானையானது இயற்கையான உத்தம லக்ஷணமாகிய செம்புள்ளிகளையும், செயற்கையின் செகிற முகபடமாகிய அலங்காரத்தையு முடைத்தாய்க் கம்பிரமாயிருக்கும்; ஆக இப்படிப்பட்ட ஒற்றமைபைக் கருதிக் 'கோலப்பகற்களிஞென்று' என்று ஸூர்யன் ஒரு யானையாக உருவகப்படுத்தப் பட்டானென்க. பகற்பொழுதானது இராப்பொழுதுபோலல்லாமல் சிறிது ஆயிரப்பதற்கு உரியதாயிருந்த தன்மைபற்றிக் 'கோலப் பகல்' என்று கிசேஷித்துக் கூறினாளுமாம். இங்கு, 'பகல்' என்றது ஸூர்யனுக்கு வாசகமானது லக்ஷணையாக. பகற்பொழுதுக்கு இறைவனாகையாலே ஸூர்யன் பகலெனப்பட்டான். 'கல்' என்பது மலைக்கு வாசகமாகப் பிரயோகிக்கப் படுதலைக் 'கல் லெடுத்துக் கன்மாரி'காத்தாய்" இப்பாடிகளிற் காண்க.

ஒரு பாளை நீங்கப் பல பாளைகள் வந்து புருத்தனவென ஒரு சமத்தார்த் தோன்றப்
"பகற்களிறென்று கற்புய்யக் கங்குற்களிறெல்லாம் கிராந்தன" எனப்பட்டது. ஓர் இரவை
கோக்கிக் 'களிறு எல்லாம்' என்றது இருட்சியாலும் திரட்சியாலும். 'குழாம் விரிந்த' என்ப
தற்கு—ஊர்ப்பொருளியால் 'முன்பு தின் திராசுச் சிதறிப்போன என்றனாப்பது பொருந்
தம். நிரைந்தன—அணிவகுத்தேறமாபோலே மீண்டும்வந்த போரதே கின்றன. 'கிராந்தன'
என்றம் பாடமுண்டு; கிராத்தல்—கூடுதல். இரவைப்பன்மையாகக் கூற்றது செடுமைபற்றி,
ஒன்றே பலவாகத் தோற்றதலால், பகல் அங்ஙனம் தோன்றாமையால் அதனை ஒருமையாகவே
கூறலாயிற்று.

கேரிழையீர்!—உடம்பின் அழகுக்கு ஏற்ற ஆபாணங்களின் அழகமைதியையுடையவர்
களே! என்கை. மெல்லிய ஆபாணங்களுடையவர்களே! என்றமாம். [ஞாலப்பொன்மாதின்
மணுளன்.] ஞாலமாத பொன்மாத எனத் தனித்தனி கூட்டுக. 'இன்மணுளன்' என்றெடுத்து
மனத்துக்களிய மணுளன் என்னவுமாம். என்னைமார் என்றது மூத்தவர் என்ற மாத்நீர்
மாய்த் தக்கதையையும் உணர்த்தலாம். 'ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன்' என்றதனால்—
கிலம்கள் திருமகள் என்னுந் தேவிமாருடைய அநுபவம்போன்ற அநுபவம் எமக்கு இல்லையே
பென்ற உள்வெதும்புகின்றமை தோன்றும்.

எம்பெருமான் தன்னுடைய திருத்தழாய் மாலைபை எமது தலையிலிலே தருதியாகச்
சூட்ட எமது தாய் தந்தையர் எப்போது பார்க்கப் போகிறார்களோ என்றும், எம்பெருமானது
திருத்தழாய் மாலைபை எமது தாய் தந்தையர் எம் தலையிலே சூட்டி எம்மை என்றைக்கு
உவந்து பார்க்கப்போகிறார்களோ என்றும் பின்னடிகட்குப் பொருள் கூறலாம்.

முதல் வாக்கியம் ரூபகாலங்காரம். புய்ய—'புய்' என்னும் வினைப்பகுதியடியாப்
பிறந்த செயலெனெச்சம். மாத—மாதர் என்பதன் விகாரம். மணவாளன் என்பது மணுள
னென மருவியுற்று. குழற்கு—குழலிலே எனப்பொருள்பட நின்றலால் உருபுரயககம்.
புனைந்து—புனைப என்னும் எச்சத்தின் திரிபு.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது - எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அநுபவிக்கப்
பெறுதலிலேயில் ஆழ்வார் தமது கிலேக ப்ரகாசமும் கிலேகுலியும்படி மோஹாந்தகாரம் மேலிடு
மளவானபடியால் 'இக்கிலேயில் எமது பெரியோர் எம்மை எம்பெருமானது ப்ரஸாதத்துக்குப்
பாத்நீரமாய்ப்படி ஸமர்ப்பியாமல் தாமதிப்பதே!' என்று அன்பரை கோக்கி யருளிச்
செய்வதாம். [கோலப் பகற்களிறென்று கற்புய்ய] பக்திமேலிட்டுச் செவ்வியதான விவக
ப்ரகாசம் மறைபும்படியாக. [குழாம்விரிந்த லேக்கங்குல்குன்று எவ்வாம் கிராந்தன]
மோஹாந்தகாரம் பிக் மேலிட்டது. இவற்றைக் களிறென்றது அடக்குதற்கு அருமையால்,
'ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன்' என்றதனால், நாய்ச்சிமார்கள் போலத் தாமும் எம்
பெருமானோடு சேர்தலில் ஈடுப்பங்கொண்டமை தோன்றும். [மணுளன் துழாய் கங்கள்
சூழ் குழற்கே லைப்புனைந்து] எம்பெருமானுடைய ப்ரஸாதத்தை எமது முடிமேற்கொள்ளும்
படி கிடைக்கச்செய்து. 'என்னைமார்' என்றது—பகவத் பக்தர்களில் தம்மிடும் மூத்தவரை.
'என்று கொலோ' என்றதனால், அது கிலையமான அபேகையே இவர்க்குத் தலையெடுத்தமை
தோன்றும். 'கேரிழையீர்!' என்றது அன்பர்க்கு கற்குணங்களைய அணிகலன்கள் அமைந்
திருத்தலைக் குறிக்கும்; "ஜ்ஞாநவையாக்ய பூஷணம்" என்றும்போல.

கட்டளைக் கவித்துறையிலமைந்த செய்யுட்களெல்லாம் ஏகா வீற்றதாய் முடிதல்
வேண்டுமென இலக்கணமிருப்பது கொண்டு இப்பாகாததின் முடிவை 'என்று கொலோ'
என்று சிலர் திருத்தப்பார்ப்பர்; அது வேண்டா. பயர்வற மதிலை மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்
இங்ஙன மருளிச் செய்திருத்தலால் கட்டளைக் கவித்துறைக்கு ஓகாவீற்றதாதலும் சிறு
பான்மை. இலக்கணமா மென்பது அறியத்தக்கது. "இலக்கியங்கண்டதற் கிலக்கண
மியம்பலின்"; என்றன்றோ கன்னூலிற் சொல்லப்பட்டது. அன்றியும் வடமொழியில் வால்மீகி
வ்யாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளுடைய கவிதைகளில் ஏதேனும் இலக்கணமாதபாடு காணு
மிடத்து "நிஷிவாக்யமாதலால் குற்றமில்லை" என்று அதனை வழுவமைதியாக ஏற்றுக்கொள்
எல் ஆன்றோர் மாபாதலால், அவர்களினும் ஞானங்களித்து கலங்கொண்ட ஆழ்வார்களின்
அருளிச் செயலை அங்ஙனம் அமைத்துக்கொள்ளத் தட்டில்லை யென்க. மேலும், வடமொழி
வேதத்தின் பிரபோகம் மற்றை வழக்குக்குச் சிற்சில விடத்தில் வேறுபடுதல்போலத் தமிழ்
வேதமாகிய இதில்ப ப்ரபத்தத்துக்குக் கொள்க. சிறுபான்மையாகிய இதற்கு இலக்கணமும்

இலக்கியமும் வந்தவிடத்துக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனன்றிக்கே 'என்ற கொலை' என வகா
வினாகத் திருத்ததல் அனம்பாதாய் மென்பதும் சொங்கிலைக்குச் சிறவா தென்பதும் உணரத்
தக்கது. (ஈ0)

என்றும் புன்வாடை யிதுகண்டறிதும் * இவ்வாறு வெம்மை
ஒன்றுமுருவுஞ் சுவடுங் தெரியீமை * ஒங்ககார்
பொன்றும்வகை புள்ளியூர்வா னருளருளாத விட்காள்.
மன்றில் நிறைபழி தூற்றி * நின்றென்னை வன்காற்றடுமே.

(சுக)

என்றும்	எப்பொழுதும்	புனை	கருடப்பறவைவய
புன்	கொடுமை செய்கிற	ஊர்வான்	{ எறி கடத்துகிற எம்பெரு
வாடை இது	இந்த வாடையை		{ மான்
கண்டு அறிதும்	கண்டறிவோம்;	அருள் அருளாத	{ தனது கருணையால் என்னை
			{ வந்த காத்தருளாத
இ ஆறு வெம்மை	இப்படிப்பட்ட (வாடையினை	இ நான்	{ இக்காலத்திலே
உருவம்	டைய) வெப்பத்தின் தன்	வன் காற்று	{ வலியவாடையானது
	மையையும்	என்னை	{ என்னை
சுவடும்	குறிப்பையும்	மன்றில் நிறை பழி	{ வெளியிலே ராவிநிறை
ஒன்றும்	ஒருவிதத்தாலும்		{ பழிப்பை
தெரியீமை	அறிகின்றிலோம்;	தூற்றி	{ அயலாமை மீட்டுத் தூற்று
			{ விதம்
ஒங்கு அகார்	{ வலிமையால் இளர்கின்ற	நின்று அடம்	{ அப்பாற் போகாமல் நிலை
	அகார்கள்		{ நின்று அழிக்கின்றது.
பொன்றும் வகை	அழியும்படி		

***—வாடைக்கு வருத்தின நாயகியின் வார்த்தை இது. பிரிந்த நிலையில் பல பொழு
தும் வாடை வருத்ததலால் அதனைப்பற்றி அடிக்கடி கூறி அவற்றும்படியாயிற்று; ஆகவே
கூறியது கூறல் [புருக்கி] என்னுங் குற்றத்திற்கு இடமில்லாமை உணர்க. இங்ஙனம் வரு
வன வேறு சிலவற்றிற்கும் இவ்வாறே கண்டு கொள்க.

எப்பொழுதும் கொடுமை செய்வதையே இயல்வாகக்கொண்ட இந்த வாடையை
இன்று நேற்றல்ல, நெடுநாளாகவே கண்டறிவோம். 'வாடை வருத்துகிறது' என்று
பொதுப்படக் கூறமுடிவதேயன்றி இன்ன வடிவமாய் இன்ன குணத்தால் இன்னதசெய்து
வருத்துகிறதென்று ஒருவகையாலும் விவரித்துக் கூறக்கூடாதபடியுள்ளது இதன் கொடுமை;
ஆஸூய்ப்பாக்குதிகளான தஷ்டர்களை பொழிதது சிஷ்டர்களான அடியானைக் காத்தருளியில்
வுடைய பெருமான் எனக்குக் கொடியதான வாடை வருத்ததலைத் தவிர்த்த அடனமராகிய
என்னை ரஷித்தருளா தொழிவதே!; நான் வாடைக்கு வருத்தவதைக் கண்டு ஊர் அவர்
தூற்றும்படியாயிற்றே! இப்படியன்றோ என்னை இவ்வாடை கொலைசெய்கின்றது! என்கிறாள்.

'புன்வாடை' என்பதற்கு மந்தமாருத மென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வாடையிது
கண்டறிதும்—இவ்வாடையின் துஷ்டத்தனத்தை அறுபலித்திருக்கிறோ மென்றவாறு. முன்
னடிகளின் கருத்தை வேறுவகையாகவு முரைக்கலாம்;—வெகு காலமாகவே இந்த மாரு
தத்தை அறுபலித்தறிவோம்; ஆனால், இப்படி வெப்பம் பொருந்திய வடிவத்தையும் தன்மை
யையும் (இதற்கு உள்ளனவாக) முன்பு கண்டறிவோம்; இதன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் இன்றே
மாறுபட்டன) என்று. இவ்வுரைக்கு 'ஒன்றும்' என்பது பெயரெச்சம்; ஒன்றுதன்—
பொருத்ததல்.

ஒங்கு அகார்—தேவதார்தாங்களை ஆரதித்தப் பெற்ற வர பலத்தாலும் புஜபலத்தாலும்
கொழுத்திருக்கின்ற அகார். அன்றி, வணக்கமுடி மன்னராய் கிமிர்த்த தையாயுள்ள
அகார் என்னவுமாம். 'மன்றில் நிறைபழி தூற்றி' என்று பழிதூற்றதலுக்கு வாடையே
கர்த்தாவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதன் கருத்து என்னென்னில்; தான் வாடைக்கு வருத்ததலைக்
கண்டு ஊர் அவர் தூற்றுகிறபடியால் வாடை பாயோஜக கர்த்தா என்றபடி; 'ஒரு சிறுக்கி
நாயகனைப் பிரிந்தாளாம்; காற்று மேலேபட்ட மாதிரித்தின் தடிக்கிறாளாம்; என்மட
மச்சம் நன்றாயிருக்கிறது!' என்று பிரர் எதும்படியாயிற்றென்கை. "இருங் குங்குமத்
தோளங்கேசர் முன்னாளிலங்கா புன்காவலன் காலினால் விழ் கருங்குன்றமேயோல் மண்

முடிந்ததிலிழைக்கண்டாடுனக்கின்ற தண்டாளித்தால், மருங்கெங்கும் வம்போதுவார் வாயடங்கும் வாடைக்கும் சிலமங்கை யாடைக்கும் கோகேன், செருங்குந்தனம் சந்தனம் பூசலாகும் கீளாதிரா மையல் மீளாதிராதே" என்ற திருவாங்கக்கலம்பகச் செய்யுளின் கருத்து இங்கு உணர்த்தக்கூது. 'கீறைபழி' என்றது காயகிழைப் பற்றின பழி என்பதுமாதிரி மல்லாமல் காயகிழைப்பற்றின பழியுமாம் என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம். ஒருத்தியைத் தன் பக்கவிலே ஆசைப்படவைத்து வாடைக்கு ஈடுபட்டுத் தடிக்கும்படியாக உபேகிப்பதே! என்ற எம்பெருமானையும் அவர் தூற்றுவர்களாம். அடும்—கொல்லும்; மாண்பர்ப்பந்தமான வேதனையைச் செய்யும் என்றவாறு. வன்காற்று என்னை அடும்—கண்ணோட்டியில்லாத காற்றானது, பரிஹாசஞ் செய்யவும் பொறுத்திருக்கவும் மாட்டாத மெல்லியவான என்னைப் பெண்கொலை செய்பதும் பாராது காசப்படுத்தா நிற்கும்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது:—ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானைச் சேர்வதற்குத் தவணைப்படுகிற வளையில் உடனே பேறு கிடைப்பாமல் தாமதித்தால் அப்பொழுது இவ்வுலகத்துப் பொருள் தம்மை வருத்தும் கிதத்தைக் கூறுவதாம். முன்பு ஸம்ஸாரத்தில் அதுபித்த தக்க பாம்புகள் இவரியன என்னும்படி இப்பொழுது எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருத தயாம் அதிகப்பட்டமை இகில் தோன்றும். [என்றும் புன்வாடையிது கண்டறிதும்] எப்பொழுதும் வருத்துத் தன்மையதான இவ்வுலகப் பொருளை யாம் கண்டறிவேம். [இவ்வாறு வெம்மை உருவும் சுவடும் ஒன்றும் தெரியிலம்] இப்படிப்பட்ட பொருளின் தன்மையுள் குறியும் ஒருபடியாலும் எம்மாற் கூறமுடியாதபடி மிக்குள்ளை. [ஒங்கனார் பொன்றமாவனக புன்னையூர்வானருளருளாத கிண்கான்] தஷ்ட நிசாஹ கிஷ்டபரிபாலக சேவரும் அதற்கு வற்றபடி கிராவுளள வரஹனத்தை புடையவருமான எம்பெருமான் தனது இயல்பாகிய கருணையால் கடியேனை ஆட்கொள்ளாத இக்காலத்தில். [மன்றில் கிறைபழி தூற்றி வன்காற்று என்னை வின்ற அரிம] எம்பெருமானைச் சரணமடைத்தும் இவ்வனம் பரிபவப்படுகிறேனென்ற பழிகையப் பலரும் எங்குத் தூற்றச்செய்து இவ்வுலகத்துப் பொருள் என்னை விலையாக வருத்தவன்றது என்றதாயிற்று. ஸ்வரபதேசத்தில் பழியாவது—எம்பெருமான் தானேவந்த ஆட்கொள்ளுமளவும் ஆறியிராமல் பதறுகின்றதனாலுண்டாகும் ஸ்வரூபஹாசி. "பேற்றுக்குத் தான் பாவர்த்திக்கையும் பழியிறே" என்பர் கம்பிள்ளை. ... (சக)

வன்காற்றறைய வோருங்கே மறித்து கிடத்தலர்த்த *

மென்காற் கமலத்தடம்போற் போலித்தன * மண்ணும் விண்ணும்

என்காற் களவின்மைகாண்மினென்பாடுத்து வானகிர்த்த

தன்காற்பலரித்த வென்பால் * எம்மிரான தடங்கன்களே.

(சு2)

எம் மிரான	எம்பெருமானுடைய	வான் கிரிர்ந்த	மேலுலகை கோக்கி வளர்த்த
தட கன்கள்	பெரியதிருக்கன்களானவை	தன்	தன்னுடைய
(எவ்வனம் விளக்குகின்றனவென்றால்)—		கால்	திருவடிகளை
மண்ணும்	மண்ணுலகமும்விண்ணுலகமும்	பணிந்த	வணங்கின
விண்ணும்	மாயிய விசாலமான இட மிரண்டும்	என்பரில்	என்னிடத்து.
என் காற்கு	எனது தூண்டு பாதங்களின் அளவுக்கு	வன் காற்று அறைய பெருங்காற்று விசுதலால்	
அளவு நின்மை	திடம்போதாத அற்புதத்தை	ஒருக்கே மறிந்து	ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து
காண்மின்	பாருங்கள்	கிடந்த அலர்த்த	கிடந்து மலர்ந்த
என்றான்	என்று (அந்தந்த உலகங்களி லுள்ளார்க்குக் கூறி) ஒரு	மென் கால்	மெல்லிய காளத்தைபுடைய
ஒத்த	வித்தை காட்டுபவன் போன்று	கமலம் தடம்போல்	தாமரைத்தடாகம் போல
		பொலித்தன	அழகுமிக்கு விளங்கின.

* * * —காயகனது கோக்கில் ஈடுபட்ட காயகி லியந்துணைத்த பாசமும் இது. ஸர்வேச் வானாகிய காயகன் தன் கடைக்கண்பார்வையால் பரங்குசகாயகியாகிய தன்னை ஒருக்கணித் துக் குறிப்பாக கோக்கிப்போன தன்மையில் ஈடுபட்டுக் கூறியதென்க.

எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களானவை தனது உலகமளந்த திருவடிகளில் வணங் கின் என்னிடத்தில் எப்படி யிருந்தனவென்றால், வலிய காற்று விசுதலால் ஒருபக்கமாகச்

சாய்ந்த கிடந்த மலர்ந்த தாமரைத் தடாகம்போல அழகு மிக்கு விளங்கின—என்கிறான். ஒருக்கணித்துக் கடைக்கண்ணைக் கோக்கிய கண்கள்—வலிய காற்றினால் நேர்நிற்கமாட்டாத ஒருபுறஞ் சாய்ந்த அக்ஷிமைமயின் மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்றனவாம்.

இப்பாசுத்தைச்—சிறுபான்மை அடிபொற்றி ஸ்ரீரங்காஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் “ஸ்ரீரங்கேசப! சர்ணம் மமாளி வாத்யாவ்யாலோலத்தமல தடாக தர்ண்டவே” என்ற பட்டர் அருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

எம்பெருமான் உலகமளந்த வாலாற்றை ஒரு உத்ப்ரோகஸ்யபிலே பிட்டுப் பேசுகிறது மூன்றாமடி; ‘மண்ணுவதும் விண்ணுவதும்பாதிப பார்த இடமிரண்டும் எனது இரண்டு பாதங்களின் அளவுக்கு இடம்போதாத ஆச்சரியத்தைப் பாருங்கோள்’ என்ற அவ்வவ்வுலகங்களிலுள்ளார்க்குக் கூறி ஒரு கித்தை காட்டுபவன் போன்று உலகமளந்தனனும் எம்பெருமான். மண்ணும் விண்ணும் எம்பெருமானுடைய பாதங்களின் அளப்புக்கு இடம்போதாத தன்மை கம்பாபாபணத்திலும் 1. “கின்றகால் மண்ணெலாம் கிரப்பியப்புறம், சென்ற பாவிறற்கை சிறிது பாரொடு, ஒன்ற வானகமெல்லாமொடுக்கி யும்பரை, வென்ற கால் மீண்டது வெளி பெருமையே” 2. “உலகெலாமுள்ளடி படக்கி” என்பவற்றால் காட்டப்பட்டது. ‘தன்கால் பணிந்த’ என்றவிடத்த ‘கால்’ என்பதை ஏழனுருபாகக் கொண்டு ‘தன்னிடத்தில் ஈடுபட்ட’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

எல்லாவுலகத்து உயிர்களையும் தன் காற்றீழடிமைகொள்ளத் திருவுள்ளமுடந்த எம்பெருமான் அவ்வுலகை கோக்கி ‘உங்கள் தலையில் என் காலை வைக்கிறேன்’ என்று சொன்னால் அவ்வுயிர்களில் அஹங்கார மமகாரமுடையவை ‘எங்கள் உன்காலை எம் தலையில் வைக்கவொட்டோம்’ என்று ஆணையிட்டுத் தடுக்கக்கூடுமென்று கருதி அங்ஙனஞ் சொல்லாமல் ‘என்காலுக்கு இவை இடம்போதாத வேடிக்கையைப் பாருங்கோள்’, என்று ஒரு கியாஸ்யிட்டுச் சொல்லி அவற்றின் முடியேல் அடிவைத்த அவற்றை ஆட்கொண்டருளினனென்பது “மண்ணும் விண்ணுமென் காற்களகின்மை காண்மினென்பானோத்து வான்விமிர்ந்த தன்கால்” என்ற திற்போதரும். உயிர்களுக்கு முயற்சியில்லாமலே எம்பெருமான் அருள் செய்தமை இதனால் அறியக்கிடக்கிறது.

இரண்டாமடியில் “மண்ணும் விண்ணும்” என்றிருப்பது ‘விண்ணும் மண்ணும்’ என்றிருந்தால் மோனைக்கு இனிது பொருந்தும்; அப்பாடமேயிருந்து மாறியிருக்கலாம். ‘எம்பி’ரான்’ என்றதில், அ—ஆறனுருபு; “கலியன தமிழிலை” என்றவிடத்திற்போல.

ஆழ்வார் தம் பக்கல் எம்பெருமான் பரிபூர்ண கடாசூழ் பண்ணினபடியைப் பாவனை யாலே அநுபவித்து அருளிச்செய்த பாசாயிது. ‘வன் காற்றறைய’ என்றது தடையில்லாத நடைபையுடைய கருணையால் தூண்டப்பட்டது கடாசூழ்ச்சிஷணம் என்றபடி. “காருண்ய மாருதாரீதை” என்றாரிறே திருக்கச்சிகம்பிகள். ‘ஒருங்கே மலர்ந்த கிடந்தலர்ந்த’ என்றது—இவ்வாழ்வா ரொருவர் பக்களிலே அபிமுகமாய் இவையே கோக்கி மலர்ந்தமை சொன்னபடி. மென்காலாவது—இந்த அருள்கோக்குக்கு மூலமான திருவுள்ள கெகிழ்ச்சி. கமலத்தட மென்றது நிறத்தாலும் ருளிர்ச்சியாலும் பாப்பாலும் உண்டான போக்பதையைப்பற்றி. (சஉ).

கண்ணுஞ் செந்தாமரை கையுமவை யடியோவவையே *
வண்ணங் கரியதோர் மால்வரை போன்று * மதிவிகற்பால்
விண்ணுங்கடக் தும்பரப்பால்நிக்கு மற்றெப்பால்யவர்க்கும்
எண்ணு மிடத்ததுவோ? * எம்பிரான தேழில்கிறமே.

(சஉ)

கண்ணும்	திருக்கண்களும்	அவையே	அத்தாமரைப் பூக்களையே
செம் தாமரை	செந்தாமரைப் பூவையொப்ப	எம்பிரானது	யொப்ப.
கையும்.	திருக்கைகளும்	எழில் நிறம்	எம்பெருமானுடைய
அவை	அத்தாமரைப் பூவையொப்ப.	வண்ணம் கரியது	அழகிய திருமேனி விளக்கம்
அடியோ	திருவடிகளும்	ஒர் மால் வரை	நிறத்தில் கறுத்ததான வொரு
		போன்று	பெரிய மலையையொத்த,

மதி விகற்பால்	ஞானத்தின் மிகுதியால்	மற்ற எப்பால்	அதன் மேல் பரமபதத்தில்
விண்ணும் கடந்து	யவர்க்கு உலோகத்தாரை	யவர்க்கும்	எவ்விடத்துமுள்ள வித்ய
உமார் அப்பால்	மேலிட்டு		ஸூரிகளெல்லோர்க்கும்
மிகு	அதன் மேலிடத்துள்ள ஸத்ய	எண்ணும்	(இப்படிப்பட்டதென்று) அள
	லோகத்தார்க்கும் அப்பாற்	இடத்ததுவோ	விடும்படியான தன்மை
	சென்று		யுடையதோ? (அன்று.)

...—ராயகனுடைய ரூப வைலக்ஷண்பமுரைத்த காயகியின் பாகரம் இது. “கைவண் ணத் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையு மாவிர்தம் அடியும்மீதே” என்றரூப்போலே யிருக்கிறது முதலடி. வேற உபமாரம் கிடைப்பது அரிது என்பது தோன்றப் பல அவயவங் களுக்கு ஒரு பொருளையே உவமை கூறியது. எம்பெருமானுடைய திருக்கண் திருக்கை திருவடி என்னமுறப்புகள் ஸாக்ஷாத் தாமரை மலர்களே; திருமேனி நிறமோலெனில், ஒரு அஞ்சன மாமலை போன்றது; இதன் வைலக்ஷண்பத்தைச் சொல்லப்புகில், ஸீலா விபூதியில், பலவுலகங்களிலுமுள்ள செல்லாநிற் காட்டிலும் ஞானத்தில் மேம்பட்ட பரம பதத்து தீத்பஸூரிகளுக்கும் இத்தன்மையதென்று கெஞ்சால் கிளைக்கவுமாகாதென்றால் வாய் கொண்டு சொல்லவல்லாராருண்டோ என்றனாயிற்று. மதுஷ்யர்கனிற் காட்டில் தேவர்களுக் கும், இந்திராதி தேவர்களிற் காட்டில் ஸ்ரஷ்டிகர்த்தாவான பிரமனுக்கும், அவனிற்காட்டி லும் முக்தர்க்கும், அவர்களிற் காட்டிலும் தீத்பர்க்கும் ஞானம் படிப்படியே சிறக்குமென்பது கொள்கை. மிக மேம்பட்ட ஞானிகளாலும் எம்பெருமானது திருமேனியழகு வரையறுக்க வொண்ணாது எனவே, இங்குள்ளாரால் வரையறுக்கலாகாமை தானே விளங்கும்.

‘மதி விகற்பால் எண்ணுமிடத்ததுவோ’ என்ற அந்வயிக்கும். ‘விகல்பம்’ என்னும் வடசொல் ‘விகற்பு’ எனத்திரிந்தது; விகல்பமாவது வேறுபாடு; மற்றையோரறிவினுஞ் சிறந்து வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்ற மதியினால் என்றவாறு. அப்படிப்பட்ட மதியினாலும் எண்ணுத் திறத்ததன்று எம்பெருமானது வழில் சிறம் என்க.

ஆழ்வார் தமது அகக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட எம்பெருமானுடைய வடிவழகில் ஈடு பட்டு இவ் வமக்கேயன்றி தீத்பஸூரிகளுக்கும் அளவிட வொண்ணாது என்று இதனால் அரு ளிச் செய்தாராயிற்று.

மூன்றாமடியில் ‘யாவர்க்கும்’ என்பது ‘யவர்க்கும்’ எனக் குறுகியுள்ளது. ‘உயர்வற வுயர்வற முண்டயவன் பவனவன்’ என்ற பாகரத்திலும், “கெஞ்சினுங்கிளைப்பான் பவன்” என்ற பாகரத்திலும் ‘பவன்’ என்பதும், ‘பயிலுத் திருவுடையார் பவரோலுமவர் கண்டிச்’ என்பதில் ‘யவர்’ என்பதும் காண்க. இங்கே யா கினு அஞ்சாமல் பொருளது. “ஆவோடல்லது யகாமுதலாது” [தொல்காப்பியம்—எழுத்ததிகாரம்—மொழிமாபு—32.] என்ற விதிகைக் காட்டி ‘யவர்க்கும்’ என்றும் ‘பவன்’ என்றும் ‘யவர்’ என்றமுள்ள பாடங்களை மறத்தது எகா மூதலதாகப் பாடங்கொள்ள வேணுமென்று சிலர் வற்புறுத்துவர்; அது அஸம்பரதாயம்; ஏட்டுப் பிரிதிகளிலெல்லாம் யகாமுதலான பாடமே காண்கிறது; “ஆவோடல்லது யகாமுத லாது” என்ற விதிக்குக் கதியில்லையோ வெனின், அச் சூத்திரவிதி இயற்கை மொழிக்கேயன் றிச் செய்யுளில் வேண்டுழிக் குறுக்கல் பெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது என்று கொள்க.

நெருயர் கோளும் பேருருவு மிகவயிவையென்று *
அறமுயல் ஞானச் சமயிகள் பேசிலும் * அங்கங்கெல்லாம்
உறவுயர் ஞானச்சுடர்விளக்காய் நின்றதன்றி யோன்றும்
பெறுமுயன் றுரினையால் * எம் பிரான பேருமையையே.

(சுசு)

சிறம்	திருமேனிசிறமும்	அறம் முயல்	தருமமார்க்கத்தால் முயன்று
உயர் கோளும்	சிறந்த அலக்காரமும்	ஞானம் சமயிகள்	பெற்ற ஞானத்தைபுடைய
பேரும்	திருநாமமும்	பேசிலும்	வைதிக ஸம்பரதாயஸ்தா
உருவும்	வடிவமும்		கள் (ஒருவாறு சிறர்க்குச்)
இவை இவை என்று இன்னின்னவையென்று			சொன்னாலும்
			(அவர்கள்)

அங்கு அங்கு எல்லாம்	{ கீழ்ச்சொன்ன கிறம் அகல் காரம் திருமாமம் உகவம் இவையெவ்வாவற்றிலும்	எம்பிரான் பெருமையை	{ எம்பெருமானுடைய (ஒப்பு யர்வற்ற) மஹிமையை
உற உயர் ஞானம் சுடர் விளக்கு ஆய் கின்றது அன்றி	{ மிகவுயர்ந்த (கமது) ஞான மாடுற திரத்தாக் கிறி து விளக்கத்தைப் பெற்று கின்ற தொழிய	ஒன்றும் பெற முயன்றார் இல்லை	{ ஒருவகையாலும் முற்றும் அளவிடக்கூறப் பெறும் படி முயற்சி செய்தார்க ளில்லை.

***—எய்கி எய்கனுடைய பெருமையையுரைக்கும் பாசர்மிது. “வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக்கண்டார், ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னுருவுகண்டாரை பொத்தார்” (கம்பர்) என்றாற்போல எம்பெருமானுடைய காமம் ரூபம் குணம் முதலியவற்றில் அந்தந்த மதஸ்தர்கள் தாம் தாம் ஒவ்வொரு பகுதியை அறிந்தாரோயன்றி முற்றும் எவரும் அறந் திலர் என்கிறான். கீழ்ப்பாட்டின் ‘எம்பிரானதெழில் கிறம் யவர்க்கு மெண்ணுமிடத் ததுவோ’ என்றதன்மேல், ‘எம்பெருமானுடைய கிறத்தையும் கோலத்தையும் பெயரையும் உருவையும் இவையிவைபென்ற ஞானச் சமயிகள் பேசுகின்றனான்றோ? அப்படியிருக்க ‘எண்ணுமிடத் ததுவோ?’ என்று என்னுனே சொல்லுவாம்? என்று எழுந்த ஆசைப்பத்திற்கு விடை கூறுவது போலும் இப்பாட்டு; அவர்களும் அவன் பெருமையைச் சிறிது சிறிது கண்டதேயன்றி முடியக் காணப்பெற்றாரில்லை எனப்பட்டது.

‘அறமுயல் ஞானச் சமயிகள்’ என்றவிடத்திற் ‘அறம் முயல்’ எனப் பிரிக்க. ‘அற’ என்றே எடுத்து ‘மிகவும முயன்று பெற்ற’ என்றும் பொருளுரைக்கலாம். (அற—மிகவும்.)

ஆழ்வார் தமக்கு வேவைதந்த ஸர்வேச்வானுடைய மஹிமை எவ்வளவு ஞானம் கைவந்தவர்க்கும் முற்றிலும் உணரப்பெறாததென்று உண்மையுரைத்தாராயிற்று. எவ்வத் தத்தாலே அறிவேமென்பார்க்கு அறிபமுடியாததாய் அளவிட வொண்ணாததான தன் பெருமையைப் பரமகிருபையாலே தமக்கு விளங்கச்செய்த உபகாரத்தைக் கருதி எம்பிரான் என்றார்.

நிறமுயர்கோலமும் பேரு முருவும்—கிறமாவது—“முன்ன வண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும் நிறைகின்ற, பின்னவண்ணங் கொண்டவண்ணம்” இப்பாடிகளிற் சொல்லப்பட்ட வெண்மை கருமை முதலியன. கோலமாவது—ஸ்ரீகௌஸ்தபமணி முதலியன. பேர்— ஸ்ரீரங்கராமங்கள். உரு—மதன்ப கூர்மாதிரி ரூப பேதங்கள். (சச).

பெருங்கேழலார் தம்பெருங் கண்மளர்ப் புண்டரீகம் * கம்மேல்
ஒருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாஸம் * ஒருவர்கீழ்போல்
வருங்கேழ்பவருளரே? தோல்லை வாழியம் துழ்பிறப்பு
மருங்கே வரப்பெறுமே? * சொல்லு வாழி மடநெஞ்சமே!

(சுரு)

மட நெஞ்சமே	பேதை நெஞ்சே!	எம் போல் வரும் கேழ்பவர்	{ (அவரோடு) எம்மைப்போல் பொருந்திய எம் பக்தம் பெற்றவர்
பெருகேழலார்	{ (ஞானம் வெள்ளத்திழை தின் பூமியை யெடுப்ப தற்கு) மஹாவராஹரு யானவர்	ஒருவர் உளரே	{ வேறொருத்தர் உண்டோ? (இல்லை.)
தி அகாஸம்	{ (ரகிப்பதற்கு) எளிய தல் லாத இக்காலத்தில்	தோல்லை வாழியம்	{ (அவரோடு பழமையான வாழ்க்கையையும் யாழடை யோம்;—
தம்	தம்முடைய	(அப்படிப்பட்ட கமக்கு)	
பெரு கண் மலர் புண்டரீகம்	{ பெரிய செந்தாமரைப்பூப் போன்ற திருக்கண்களை	குழ்பிறப்பு	{ விடாத குழுகிற பிறப்புத் தன்பங்கள்
கம்மேல்	கம் பக்கலில்	மருங்கே வர பெறுமே	{ அருகிலும் வாக்கூறமோ?
ஒருங்கே பிறழ வைத்தார்	{ ஒரு படிப்பட்ட மிளிரும்படி வைத்தார் [கடாவித்தக காத்தருளினார்];—	சொல்லு வாழி	{ சொல்லாய்; (கலக்கந் தெளிந்து) வாழ்வாயாக.

•••—நாயகி நாயகனுடைய நீரிடை யுதவியை கினைந்துரைத்த பாசரம் இது. நாயகனைப் பிரிந்த நாயகியானவள் அவனையே இடைவிடாது சிந்தனை செய்துகொண்டு நீண்டகாலம் வருத்தப்படா சிற்றுகையில், அவளதுமனம் (அவழி. 28.) "என்பது கோடி கினைந்தெண்ணுவன்" என்றபடி அவன் முன்பு செய்த உதவியையும் அவனோடு தனக்குள்ள ஸம்பந்தத்தையும் மறந்து 'அவன் இரக்கமற்றவன், நானெஞ்சு இளநெஞ்சு அற்றவன்' என்று சொல்லி அவனது கொடுமையையே பாராட்டி வெறுக்கப்புக, அந்த நெஞ்சத்தை முன்னிலைப்படுத்தித் தகைவி 'நாம் முன்பு நீர்விலையில் விளையாடச் சென்றபோது பெரு வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு ஆழ்ந்த முடிந்து பேரகவிருக்குத் தருணத்தில் அவுர் தமது அபாயத்தைக் கருதாது துணிந்து வந்து இறங்கி நம்மை யெடுத்துக் கணாமேய்விட்டு உயிர்காத்தவ ரல்லரோ?' என்றும், 'இப்படிப்பட்ட பார்ப்பி அவரோடு வேற யாவர்க்கு நேர்ந்தது?' என்றும், 'இவ்வுதவி செய்தற்கு முன்னமே அவரோடு நாம் இயற்கைப் புணர்ச்சி பெற்றோமன்றோ' என்றும் பழைய ஸம்பந்தங்களை யெடுத்துச் சொல்லி மனத்தைத் திருப்பதல் ஒரு கிளவியித் துறையாகவுள்ளது, அத்துறையில் அமைந்த பாசரம் இது என்னலாம்.

இப்பாட்டில் நீரிடையுதவியை கினைந்துரைத்தல் காணவில்கையே என்னவேண்டா; 'பெருங் கேழலார்' என்றது அதவே. எம்பெருமான் மஹாவாஹ மூர்த்தியாய்த் திருவவதீத் தது பிரளயப் பெருங்கடலினுட்பட்டு ஆழ்ந்த பூமிப்பிராட்டியை அதில் கின்று எடுத்துப் பாது காப்பதற்காதலால் அதுதான் நீரிடையுதவியாதலால் அது இங்கு கினைந்துரைக்கப்பட்டதென்க. அவ்வுதவி பூமிப்பிராட்டிக்குச் செய்ததாயினும் ஆச்ரித வர்க்கங்களில் எவர்க்கு எவ்வுதவி செய்யினும் அதனை மற்றுள்ள அடியாரினவரும் தத்தமக்குச் செய்ததாகப் பாலிக்கும் முறைமை யுண்டாதலால் தனக்கேயாகக் கொள்ளக் குறையில்லை. அன்றியும், "பின்னைகொல்-நிலமாமகள் கொல் திருமகள் கொல் பிறந்திட்டான்" என்ற ஐக்கியமுமுண்டு பரங்குச நாயகிக்கு.

"தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார்" என்றது—தன்னை எம்பெருமான் குளிர் கோக்கினமை கூறியவாறு. நம்மேல் வைத்த கடாசுத்ததை மாற்றிப் பிராட்டி தன் பக்கவிலே வைக்கவேனு மென்றாலும் மாற்ற வொண்ணாதபடி வைத் திட்டானென்பது தோன்ற 'ஒருங்கே' என்றது; "எங்கும் பக்க நோக்கறியான் என் பைந் தாமரைக் கண்ணனே" என்பர் திருவாய்மொழியிலும். பிறழ—மிக.

'இக்காலம்' என்னுது 'இவ்வகாலம்' என்கையால்—தன்னுயிர் போனாலும் போகட்டு மென்று தன்னை மதியாமல் வந்து கூறிக்கப் பார்த்தாலன்றி மற்றைப்படி எளிதாக கூறிப்பதற்கு உரியதல்லாத காலம் என்பது தோன்றும். இனி நாம் பிழைக்கும் வகையில்கையென்று பிரசை பண்ணிவிட்டிருந்த மையத்திலே வந்து கூறித்தாரென்றவாறு. காலமல்லாத காலம் அகால மெனப்படும். மஹாவாஹரூபியாய்க் கடாசுத்திக் காத்தருளினது நெடுகாளைக்கு முன்பே நடத்ததாயினும் அன்பின் மிகுதியாலே இப்பொழுது நடக்கிறதுபோலத் தோன்றுதலால் 'இவ்வகாலம்' என அண்மைச் சுட்டாற் குறித்தாள்.

பகவத் கடாசுத் பெறப்பெற்ற பெருமையினால் உண்டான மனக்களிப்பு பின்னடி களில் பன்னியுரைக்கப்படுகின்றது. அவரோடு நம்மைப்போலப் பொருத்திய ஸம்பந்தம் பெற்றவர் வேற யாரோ முண்டோ? எவருமிங்கு; இவ்வுறவு நமக்கே அனாதாணம்; நாம் இன்று நேற்ற வாழ்வுடையோமோ? நெடுகாளை ய வாழ்வுடையோமன்றோ? இப்படிப் பட்ட நமக்கு ஸம்ஸாரத்துன்பங்கள் அருகிலும் வரக்கூடுமோ? சொல்லாய் நெஞ்சமே! யென்குரள். இந்த ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு வரக்கூடிய விடாதுதன்பங் களானவை இவ்வனம் கருணையையும் ஸம்பந்தத்தையு முடைய நாயகனைக்கொண்ட நமக்கு வாரா என்றவாறு.

வாய்திறந்து ஒன்று சொல்லுவதற்கு யோக்யதையற்றதான நெஞ்சைப் பார்த்து 'சொல்லு' என்றது—தேற்றப் பொருள் விளக்கும்; 'கான்' என்பதுபோல. 'உளரே' 'பெறுமே' என்ற ஏகரங்கள் எதிர்மறைப் பொருளன; இலர் என்றும்; பெருது என்றும் பொருள்படுதலால். தோல்லை—தொன்மை; ஐ யிருதிபெற்ற பண்புப்பெயர்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள் சொல்ல வேண்டுவது அவசியமன்றாயினும் ஒரு படி சிந்தாவித்துச் சொல்லுவோம். எம் ஸம்ஸார ஸமுத்தத்தின் அகப்பட்டு வருந்துகின்ற இக்காலமானது எளிதில் கழிப்பதற்கு உரியதல்லாதது; இப்படிப்பட்ட அகாஸத்திலே, பிரளய வெள்ளத்தப் பூயிபைக் காத்த பெருமான் கம்மேல் பூண கடாசும் வைத்தருளினான்; ஆதலால் கம்மைப்போல அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றார் வேறு எவருமில்லை. அன்றியும், பரமாத்மாவாகிய அவனோடு ஜ்வாத்மாவாகிய எம் இயற்கையில் அடிமைப்பட்டு வாழ்தலுமுடையோம்; கமக்கு இனிப் பிறவித்தன்பங்கள் அருகிலும் வரக்கடவனவல்ல. (பகவத் கடாசு முண்டாகி அநுபவம் பெற்றார்க்கு ஜம்மஸம்பந்தமுண்டென்று எங்கேனுங் கேட்டறிவ துண்டோ?) நெஞ்சே! இனிக் கலக்கத்தெளிந்த வாழ்வாயாக என்று ஆழ்வார் பிறவித்துயருக்கு அஞ்சி பொருங்கிய தமது நெஞ்சத்தை கோக்கிக் கூறித்தெளியிக்கும் பாசாயிது ... (சுரு)

மடநெஞ்ச மென்றுத் தமதென்றும் • ஓர்கருமங் கருதி
விடநெஞ்சை யுற்றார் விடவோ வமையும் • அப்பொன்பெயரோன்
தடநெஞ்சங்கீண்ட பிரானார் தமதடிக்கீழ்விடப்போய்த்
திடநெஞ்சமாய் • எம்மைநீத் தீன்றுதாறும் திரிகின்றதே. (சுரு)

மடம் நெஞ்சம்	{ பேதைமையை யுடைய மன	கீண்ட	எளிதில் விளந்தருளிய
என்றும்	{ மென்று எண்ணியும்	பிரானார் தமது	{ பராக்ரம சாலிவாரண எம்
தமது என்றும்	{ கமக்கு அத்தரக்கமான	அடிக்கீழ்	{ பெருமானுடைய
	{ தென்று எண்ணியும்	விட	{ திருவடிகளிலே
ஓர் கருமங் கருதி	ஒரு காரியத்தை யுத்தேசித்த		{ (யாம் எமது நெஞ்சைத்)
நெஞ்சை விட	{ மனத்தைத் துறபோக விடத்		{ துறவிட
உற்றார்	{ துணிந்தவர்	போய்	(அத)
விடவோ அமையும்	{ அத்தனிலை விட்டொழிதல்	திடம் நெஞ்சம் ஆய்	விடைவாகச் சென்று
	{ தருதி;	எம்மை நீத்த	உறுதியான கருத்துள்ளதாய்
	(ஏனெனினும்)	நின்று தாறும்	{ (துறவிட்டவரும் தனக்கு
அ பொன்	{ அந்த (கொடிய) இரணிய	திரிகின்றத	{ உடையவருமான) எம்மை
பெயரோன்	{ ஹடைய		{ கிரியாமற் கைவிட்டு
தட நெஞ்சம்	பெரிய மாலை		இன்றுவரையில்
			{ (அப் பெருமானையே
			{ தொடர்ந்த உல்லாசமாகத்)
			{ திரிந்துகொண்டிருக்கின்றது.

***—நெஞ்சைத் துறவிட்ட நாயகி அது மீண்டு வருதலின்மை கண்டு இரங்கிக் கூறுதல் இது. இப்பாட்டை ஒரு புடை அடிபொற்றியே திருவாங்கக் கலம்பகத்தின் "சீரிருக்க மடமங்கைமீர்! கினிகள்தாமிருக்க மதுகாமெலாம் கிறைத்திருக்க மடவன்னமுன்ன கிரையா யிருக்க வுரையாமல் பான், ஆரிருக்கிலு மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்சமற்ற துணைநிலை பென்றாதாத்தினோடு துறவிட்டபிழை யாரிடத்தரை செய்நாறுவேன், சீரிருக்கு மறை முடிவு தேடரிய திருவாங்கரை வணங்கியே திருத்தழாய்தரில் விரும்பியே கொடுதிரும்பியே வருத லின்றியே, வாரிருக்கு முகை மலர்மடந்தை யுறையார்பிலே பெரிய தோளிலே மயங்கியின்புற முயங்கிபென்னையு மறந்து தன்னையுமறந்ததே" என்ற செய்யுள் அவதரித்த தென்க.

மேகம், கிளி, வண்டு, அன்னம், தோழி முதலியோரைத் துறவிடலாமாயிருக்கச் செய்தேயும், கபடமும் வஞ்சகையுமில்லாததென்றும், கம்முடைய அந்த:காணமென்றும், 'நெஞ்சை பொளித்தொரு வஞ்சகமில்லை' என்றும் இவை முதலிய காரணங்களை ஆலோசித்து மற்றையோரைத் துற விடுவதற் காட்டிலும் நெஞ்சைத் துற விடுவது உசிதம் என்ற கருதி அதனை ஒரு காரியத்தின் பொருட்டு ஓரிடத்துத் துறவிடத் துணிந்தவரெல்லோரும் அத் துணிலை விட்டொழிவதே தருதி; ஏனென்றால், எமது நாயகரிடத்து யாம் முன்பு துறவிட்ட நெஞ்சம் இதுவரையிலும் திரும்பிவாராவனவேயன்றி எனக்குந்தனக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தையும் எமது கிலைமையையும் சித்திப்பதஞ் செய்பாமல் வன்மைப்பட்டு அவர் பின்னேயே ஸஞ்சரித் துக்கொண்டிருக்கிறது என்ற, 'நெஞ்சைத் துறவிட்ட நாயகி தனது அநுபவத்தால் உலகத் தார்க்கு ஒருமதிமொழி கூறினாளுன்க.

மடம்—பேந்தமைக்குணம்; கபடம் வஞ்சகம் முதலிய தீய குணங்களில்லாமையுக்குப் பரியாய மென்க. கண்டவர்களையும் கொண்டு செய்கித்துக்கொள்ளக் கூடிய காரியங்கள் சிலவுண்டு; அந்தாங்காரணாக் கொண்டு செய்கித்துக் கொள்ளத்தக்க காரியங்களுஞ் சிலவுண்டு; புறம்புள்ளாரைக் கொண்டு செய்துகொள்ளத்தக்க காரியமாகில் அக்காரியத்தில் கொஞ்சம் ஏவுவது தகுதியே யன்று என்கிறது முன்னடிகளில்.

‘விடகெஞ்சையுற்றார்’ என்ற விடத்து, ‘விடம் கெஞ்சை’ என்ற பிரித்து, விஷம்போல் கொடிதான் மனத்தை உற்றார்—அதற்கு உரியவர், விட அமையுமோ—தூதுவிடத்தகுமோ? தகாத, என்று முறைக்கலாம். ‘ஓர் கருமங்கருதியிட கெஞ்சையுற்றார் விடலோ வமையும்’ என்பதற்கு—ஒரு காரியத்தைக் குறித்து மனத்தைத் தூதுவிடத் துணிந்தவர்கள் அப்படி அதனைத் தூதுவிடுதலிற் காட்டிலும் அக்காரியத்தைக் கைவிடுவதே தகுதி என்று முறைப்பர். கெஞ்சைத் தூதுவிடுதல் தகுதியன்று என்று கீர் சொல்வதற்கு யாதாகாரணம்? என்று கேட்க, அதனைத் தூதுவிட்டு நான் பட்ட பரிபவத்தைக் கேண்மினென்கிறார் பின்னடிகளில். ‘இரணியன் மார்பைப் பிளந்து பூஹ்வாதாழ்வானுக்குப் பேரூன் செய்த பெருமான் நம திறத்திலும் அருள் செய்யா தொழியார்; அவ்வருளைப் பெற்றவர்’ என்று அப்பெருமான் திருவடிக் கீழ்த் தூதுவிடப்பட்ட கெஞ்சானது அங்குச் சென்று எம்மை மறந்து கைவிட்டு இன்றளவும் அத்திருவடிவாத்திலேயே பேர்க்கவும் போதபடி கிடந்து திரிகின்ற தென்றாள்யிற்று.

‘அப்பொன் பெயரோன்’ என்ற அகாச்சட்டு—கொடுமையில் அவனுக்குள்ள ப்ரஸித் தியைத் காட்டும். பொன்னுக்கு வடமொழியில் ‘ஹிரண்யம்’ என்பது ஒரு பர்பாய நாம மாதலால் ஹிரண்யாஸுனைப் பொன்பெயரோனென்றது. பொன்னிறமான உடம்புடைமை பற்றி அவனுக்கு இப்பெயர் வந்ததென்க. கெஞ்சங்கீண்ட-கெஞ்சமென்னும் மனத்தின் பெயர். அதற்கு இடமான மார்புக்குத் தானியாகுபெயர். தம்மைச் சரணடைந்தார்க்கு வலிய புகையுண்டாகிலும் அதனை எளியில் ஒழித்து அவர்களைப் பாதுகாத்தருளும் பேருதவிக் குண முடையவனென்பது ‘அப்பொன் பெயரோன் தடகெஞ்சங் கீண்ட பிரானார்’ என்றதனால் விளங்கும். ‘அடிக்கீழ்’ என்றது உபசாரம். ‘போய்த் திடகெஞ்சமாய்’ என்றத னால், போரும்பொழுது எமது பிரிவாற்றாமையை நோக்கி கெழிச்சிகொண்டிருந்தது; அங்கே போனபின்பு அவன்போலவே வன்மைகொண்டுவிட்டதென்பது தோன்றும். திரிகின்றது= நம்மையல்லது தஞ்சயில்லாதவரைத் தனியேவிட்டு வந்தோமென்னும் அநுதாபததாலே ஓரிடத்தில் விழுந்து கிடந்ததென்று சொல்லப்பெறுதே, உல்லாஸத் தோற்றத் தான் வினைத்தபடி திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற தென்றவாறு.

இன்றுதாறும்—இன்றவகைக்கும். காற என்பதுபோலத் தாற என்பதும் எங்குப் பொருளது. “தனையும் காறம் தாறும் தனையும், வகையும் பிரமாணமும் மாத்திரையும்மட்டும், அனலின் பெயரென்றதைத்தனர் புலவர்” என்பது பிங்கலத்தை நிகண்டு.

கீழ்ப்பாட்டில் வாராவதாத்தில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார் இப்பாட்டில் அதற்கடுத்த ஊவிம்ஹாவதாத்திலீடுபட்டு, தமது திருவுள்ளம் மீட்க முடியாதபடி அம்பெருமான் பக்கல் சென்று ஆழ்ந்தமையை அருளிச்செய்தாராயிற்று. ... (சக)

திரிகின்றது வட மாருதம் * திங்கள் வெந்தீழுகத்து

சொரிகின்றது வதுவுமது * கண்ணன் விண்ணார்தொழுவே

சரிகின்றது சங்கம் தன்னத்துழாய்க்கு வுண்ணம்பயலை

விரிகின்றது முழுமேய்யும் * என்னுங்கோனென் மெல்லியற்கே ?

(சுஎ)

வட மாருதம் திரிகின்றது	வாடைக்காற்று உலாவுகிறது;	கண்ணன்	கண்ணபிரானுடைய
திக்கன்	{ குளிர்த்த இயல்பையுடைய }	விண் ஊர்	{ பரமபதமாயிய வாணந்தா
வெம் தி	{ சந்திர மண்டலம் }		{ கத்தை
முகந்த	கொடிய கெருப்பை		{ இடைவிடாத தொழுது
சொரிகின்றது	{ வாரியிதைக்கின்றது;	தொழுவே	{ அறுபவிக்கவேணு மென்று
அதவும் அது	{ முற்சொன்ன வாடைக்காற்		{ ஆசைப்பட்டு அது கிடை
	{ தும் அப்படியே கெருப்பை	சங்கம்	{ யாமையால் வந்த
	விக்கின்றது;		{ மெல்லியலே
			{ (கையிலணிந்துள்ள) சங்கு
			{ வளை ? }

சரிகின்றது	கழன்று விழுகின்றது;	வண்ணம் பயலை	(இயற்கையான பானை கிழம்
தன் அம்	(அவனது) குளிர்ந்த அழகிய	விரிகின்றது	சீக்கிப்) பசப்பு கிழம் பரவு
தழாய்க்கு	திருத்தழாயினிடத்தில்		கின்றது;
	வைத்த ஆசையினால்		(இனி)
[ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையினால்]		என் மெல்லியற்கு	மென்மையான தன்மையை
முழு மெய்யும்	உடம்பு முழுவதிலும்	என் ஆம் கொல்	யுடைய என் மகளுக்கு
			பாதாய் முடியுமோ?

* * *—விராஹவேதனை பொருமல் வருந்துகின்ற தலைப்பின் கிணைமையைக்கண்டு செவி லித்தாய் இரங்கிக்கூறும் பாசும் இது. -வாடையும் சந்திரனும் இன்பந்தருவனவேயாயினும் விராஹிகளுக்குத் துன்பந்தருவனவாதலால் அவற்றுக்கு ஆற்றாது வலையிழந்த பசப்பு வார்த்தை வருந்தினன் தலைமகள்; அன்னவளைக் கண்டு தாய் இரங்கிக் கூறுகின்றாள்.

திரிகின்றது வடமாருதம்—ஒரு மதவாணையானது ஆளாக் கணிசித்த உலாவுமாபோலே வாடையானது இவளுக்கு வருத்தஞ் செய்தலில் கருத்து வைத்த உலாவுகின்றது என்பதைத் திரிதல் என்ற விகாரப்படுத்தலுக்கும் போரதலால், திரிகின்றது—விகாரப்படுகின்றது அதாவது—தன் தன்மை மாறுபடுகின்றது; தனக்கு இயற்கையான குளிர்ச்சி மாறி வெப்பத் தைக் கொண்டு வருகின்றது) என்ற முறைப்பர். வடமாருத மென்றதனால் சாதகாலமென்பது தோன்றும். வடக்கிற் செல்லும் மாருதம் வடமாருதம் என்ற கொண்டால் தென்றல் காற்றுக்கும் போரகலாம்.

திங்கள் வெந்தீழுகந்து சோரிகின்றது—சந்திரன் வெவ்விவ நெருப்பைக் குடத்தைவிட்டு மொண்டெடுத்தச் சொரிதல்போலச் சொரிகின்றான். உலகத்து நெருப்பிற்காட்டிலும் மிகக் கொடியதொரு புதுநெருப்பு என்பது தோன்ற 'வெந்தீ' என்று விசேஷித்தாக் கூறப்பட்டது. அதுவுமது—வடமாருதமும் வெந்தீழுகந்து சொரிகின்றதென்கை. 'வெந்தீழுகந்து சொரி கின்றது' என்பதை மறுபடியும் நம் வாயாற் கூறுதற்குக் கூறி 'அதுவுமது' என்று கண்களை முடிக்கொண்டு சொல்லுகின்றாள்போலும். இதனால், வடமாருதத்தின் கொடுமை 1. "படியின் மேல் வெம்மைபைப் பகரினும் பகருநா, முடியவேம்" ி என்னலாம்படியுள்ளது என்பது விளங்கும்.

கண்ணன் விண்ணார் தொழுவே சரிகின்றது சங்கம்—எம்பெருமானது பாம்பதத்தை அநுபவிக்கவேணாமென் றுகைப்பட்டு அது கிடையாமையால் வந்த மெலிவாலே கையிலணிந் துள்ள சங்குவளை கழன்று விழுகின்றது. இயற்கையழகு, செயற்கையழகு என்ற இரு வகைப்பட்ட அழகுகளுள் செயற்கையழகு குலைந்து போனமை இதனால் சொல்லப்பட்டது. இயற்கையழகு குலைந்து போனமை 'தண்ணந்தழாய்க்கு வண்ணம் பயலைவிரிகின்றது முழு மெய்யும்' என்றதனால் சொல்லப்படும். தழாய்க்கு—திருத்தழாய்ப் பிரசாதத்தை பாசைப் பட்டு அது கிடையாத காரணத்தினாலென்றபடி. வாடையாலும் திங்களாறுமுண்டான வெப்பம் தணிதற்காக அவனது திருத்தழாயை விரும்பினமை தோன்ற இங்கே 'தண்ணந் தழாய்' என்றது. இத்தனை தயாங்களைப் பொறுக்கமாட்டாத மென்மைத் தன்மையுடையவள் இவள் என்பது தோன்ற 'மெல்லியல்' என்ற சொல்லாற் சொல்லிற்று.

மாருதம், சங்கம்—வடசொற்கள். வர்ணமென்ற வடசொல் வண்ணமெனத் திரிந்தது. மெல்லியல்—பண்புத் தொகையன்மொழி.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது—எம்பெருமானைச் சோப்பெறுது வருந் தம் கிணையில் ஆழ்வாரை இவ்வுலகத்துப் பொருள்கள் பலவும் துன்பமுறுத்தத் தன்மையைக் கண்டு ஞானிகள் வருந்திக்கூறும் வார்த்தை பெண்பதாம் [திரிகின்றது வடமாருதம் திங்கள் வெந்தீழுகந்து சொரிகின்றது அதுவும் அது] இவ்வுலகத்து இனிய பொருள்கள் யாவும் எம்பெருமானது இனிமையை ஞாபகப்படுத்தலால் அவனைப் பிரித்த கிணையில் வருத்தத்தை விளைக்கின்றன என்றபடி. [கண்ணன் விண்ணார் தொழுவே சரிகின்றது சங்கம்] ஸர்வ ஸூலபானு எம்பெருமானது பாம்பதத்தினிடத்திற் பழுண்டானதால் இவரது பாரதந்திரிய

1. கம்பராமாயணம்—நாடக வதைப்பாடலம்—6.

ஓ அப்பாலை கிணத்தின் வெப்பத்தைக் குறித்த வாயாற் சொன்னாலும் சொல்லுகின்ற கா முழுதும் வெந்துபோம் என்றபடி.

மூம் குகிறது என்றபடி. [தண்ணீர்தழாய்க்கு வண்ணம் பயிற்சிறந்தது முழுமெய்யும்] அப்பெருமானது போக்பதையில் உண்டான ஈடுபாட்டால் இவரது ஸ்வரூபமும் மாறுபடும்படி ஆற்றாமை அதிகப்பட்டதென்றபடி. [என் மெல்லியற்கு என் ஆங்கொல்] எங்களுக்கு உரியவரான இவ்வாழ்வார்க்கு இவ்வாற்றாமை யாதாய் முடியுமோ? ... (சா)

மெல்லிய லாக்கைக்கிருமி * குருவில் மிளிர்த்தாங்கே *

செல்லிய செல்கைத் துலகையென் காணும் * என்னுலுந்தன்னைச்

சொல்லிய துழற் றிருமா லவன்கவி யாதுகற்றேன் *

பல்லியின் சொல்லுஞ்சொல்லாக் கொள்வதோவுண்டு பண்டு பண்டே.

(சாஅ)

மெல் துயல்	{ மென்மையான தன்மையை யுடைய	தன்னை சொல்லிய குழல்	தன்னைப்பாடுகிறத குழ்ச்சியையுடைய
ஆக்கை	உடம்பை யுடைத்தான்	திருமாவைன்	{ சரியிப்பதிமான அப்பெருமா ளுடைய
கிருமி	புழுவானது	கவி	புகழுரையை
குருவில்	புண்ணிலே	யாது கற்றேன்	{ (யான்) யாதென்று அறி யேன்?
மிளிர்த்தா	வெளிப்படும்	பல்லியின்	{ பல்லியின் வார்த்தையையும் (மிகச்சிறந்ததைய முன்னுறிக் குஞ்) சொல்லாகக் கொள் ளுதலோ
ஆங்கே	அவ்விடத்திலேயே	சொல்லும்	{ நிக வெகு காலமாக வுள்ளது.
செல்லிய	உடமாடுமாபடியான	சொல் ஆ	
செல்கைத்து	ஸ்வபாவத்தையுடையது; (அது)	கொளவதோ	
உலகை என்	{ உலகடைத்தையை எவ்வளம் அறியும்?	பண்டு பண்டே	
காணும்	(அறியமாட்டான்; அதுபோல)	உண்டு	
என்னுலும்	என்னைக்கொண்டும்		

***—தலைவி கல்விமித்தங்கண்டு தான் ஆற்றாமை தணிந்திருக்குமாற்றைத் தோழிக்குக் கூறல் இது. காயகன் பிரிந்து சென்ற காலத்து அவன் பிரிவை ஆற்றாது வருந்துகிற காயகி, தன் அருகிலே பல்வி கல்ல இடத்தில் அவன் வரவுக்குப் பொருந்தக் குரல் செய்ததைக் கண்டு அந்த கன்னியித்தத்தால் காயகன் விசுவில் வந்து விடுவானென்று தணிந்து சிறிது ஆறியிருக்க, முன்பு அவளுடைய துயரத்தைக் கண்டு தானும் துயருற்றிருந்த தோழி இப்போது இவள் ஆறியிருத்தலைக் கண்டு 'திடீரென்று நீ இப்படி ஆறியிருப்பதற்கு ஏதேனும் காரணமுண்டோ?' காதலன் கூடியிருக்குங் காலத்தில் உன்னை யிழுத்தனைத்துக்கொண்டு உன்னைப் பிரியேன், பிரிய வேந்தாலும் தரித்திருக்கமாட்டேன், விசுவில் வந்துவிடுவேன் என்று சொல்லுஞ் சொற்களைப் பாராட்டி ஆறியிருக்கிறாயோ? அன்றி வேறு காரணமுண்டோ?' என்று கேட்க, அதற்குத் தலைவி தான் ஆறியிருத்தற்காரணம் கூறப்படுபோலும் இது.

"கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி! குடமாடியுலகளந்த மட்டார் பூங்குழல் மாதவனைவாக் கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி!" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தில் தலைவி தலைமகன் வரவு கூறும்படி பல்லியை வேண்டியதாகப் பாடியுள்ளதனாலும், கவிதொலகையில், 1. "இளைநல முடைய காணஞ் சென்றோர், புனைகலம் வாட்டுசொல்லர் மனைவயிற், பல்லியும் பாய்கொத்திசைத் தன் மல்லெழிலுண்கணு மாடுமாளிடனே" 5 என்று கிமித்தங்கூறித் தலைவி தோழியை ஆற்று வித்தலாலும் பல்லிசொல்லை கிமித்தமாகக் கொள்ளுதல் தொன்ற தொட்டுவரும் மிகப் பழமை யான ஸம்பந்தாயமாதலால், 'மமது மனையிடத்துப் பல்லி கல்ல இடத்தில் அவன் வரவுக்கு ஏற்ப ஒளித்தலைக்கண்டு அந்த கற்குரியாலேயே ஆறியிருக்கிறே'னென்று கூறுகின்றாள்.

காயகன் கூடியிருக்குங் காலத்தில் 'பிரியேன், பிரியில் தரியேன்' என்று சொல்லுஞ் சொற்களை கினைந்து ஆறியிருக்கிறாயோ? என்று தோழி கேட்டதற்கு மறுமொழியாயிருக் கின்றன முன்னடிகள். புண்ணிலே தோன்றின புழுவானது தான் தோன்றிய இடமான அப்புண்ணைத் தவிர வேறென்றை யறியாதவாறுபோல, அகமாகிய அவன் காதலிலே அகப்

1. பாலைக்கவி-10.

5 காட்டுக்குச்சென்ற தலைவர் மமது கைத்தூதக் கெறிக்குமவரல்லர்கான்; அதற்குக் காரணமென் னெனின்: கம்மனையிடத்துப் பல்லியும் கல்ல இடத்தே அவர் வரவுக்குப் பொருந்தக் கூறின; கல்ல அழகையுடையமையுண்கண்ணும் இடகதடியா கிற்கும் என்னை.

பட்ட பான் அதனைக் கருதி யிருப்பேனத்தனைவர்களை புறமாகிய சொற்செயல்களைக் கருதவே
னல்வேன்; ஆகையாலே அவற்றை நினைத்த ஆறியிருக்கிறேனல்வேன் என்றவாறு. ஆனாலும்
பல்லியின் சொல்லைக்கொண்டு ஆறியிருக்கிறேனென்கிறது பின்னடிகளில்.

புழு, தொட்டாலும் வருத்தம்படியான உடம்பையுடையதாதலால் 'மெல்லியலாகக்கைக்
கிருமி' எனப்பட்டது. 'குரு' என்பதற்குப் புண் என்ற பொருளுள்ளமையை 'வேர்க்குரு,
என்னும் வழக்கிலுங்காண்க. புருஷோத்தமனாகிய காயகனிடத்தாடுபட்ட தன்க்கு, புண்ணில்
வெளிப்பட்ட புழுவை உம்மானமாகக்கூறியது, அதனைப்பற்றி வேறொன்றை யறிபாமைபாகிய
ஸாதர்மியம் பற்றியே பெண்க. "வேம்பின் புழு வேம்புன்றியுண்ணாத அடியேன் கான்
பின்னு முன் சேவடிபன்றி கயவேன்" என்ற திருமங்கையாழ்வார பாசமுங் காண்க.
இதனால், இது இழிவுவமை [கிறீரோபமை] க் குற்றத்தின்பாற் படாது என்றணர்க.

'என்னாலும்' என்றவிடத்த உம்மை உயர்வுசிறப்பும்மை; "காமுற்ற பெண்ணுக்கு
அணிகலம் காணுடைமை" (திரிகடுகம். 52.) என்றபடி காணத்தை முக்கிய குணமாகக்
கொள்ளுமியல்புடைய என்னாலும் என்ற பொருள்படுதலால். காணத்தையே செல்வமாகக்
கொண்டிருந்த கான் காணமழிந்து தன்வசமின்றிப் பாவசப்பட்டு அவன் கிஷயமாகவே
கண்டபடி வாய்விதற்றமாத எனக்கு மோஹத்தை உண்டாக்கினவனென்று கருத்துப்பட
என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழல் திருமாலவன்' எனப்பட்டது. இங்குத் திருமால்
என்றது—வேறொருத்தியிடத்தே வேட்கையுடையவன் என்பது தோன்ற. கீழே 'காண
கின்றனகளும்' என்ற எட்டாம் பாட்டில் 'பாண்' என்றதுபோல இங்கே 'கவி' என்றது—
உண்மைபாக வல்லாமல் புத்திசாதாரியத்தாற் கறித்தக் கூறஞ் சொற்களைக் குறிக்கும்.
என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழல் திருமாலவன் கவியாதுகற்றேன்—மெல்லியலாளான
என்னை இங்ஙனம் மொழி பல விதற்றம்படி காமவேதனைப் படுத்தினவனும் வேறொருத்தி
பங்கல் வேட்கையிருந்தவனுமான தலைவன் முன்பு எனக்குக் கூறின காதல்மொழிகளை மெய்
பென்ற கருதி ஆதரிப்பதற்கும் பெர்ப்பென்ற கருதி வெறுப்பதற்கும் யான் தாமுடையே
னல்வேன் என்றவாறு. 'பல்லியின் சொல்லும்' என்றவிடத்த உம்மை இழிவு சிறப்பும்மை;
கிவேக வுணர்ச்சியில்லாத ஜந்துவாகிய பல்லியினது சொல்லையும் என்ற பொருள்படுதலால்.

எம்பெருமானைச் சேர விளம்பித்தலால் ஆற்றாமையின்கிண ஆழ்வாரை நோக்கி அன்
பர்கள் 'நீர் இங்ஙனம் பாம்பதாதுபவத்துக்கு கிவாயலாமோ? உம்மைக்கொண்டு நோகத்
தைத் திருத்தம்பொருட்டுக் கவிபாடுகித்தக் கொள்வதற்காகவன்றோ எம்பெருமான் உம்மை
இங்கு வைத்திருக்கிறது?' என்ற கூறித் தேற்றிக்கத் தொடங்க, அவர்களை நோக்கி ஆழ்
வார் தமது தாழ்வு முதலியவற்றைக் கூறுகிறார் இப்பாட்டால். [மெல்லியலாகக்கைக் கிருமி
குருவில் மிளிர்ந்தது ஆங்கே செல்லிய செல்கைத்த உவகை என் காணும்?] அற்பமான
ஞானசக்திகளையுடைய பான் உகைத்தை யறிந்து திருத்தகைபாவது என்? இதற்கு நான்
அசக்தன் என்றபடி, தம்முடைய கைசபத்தைப் புலப்படுத்துவதற்குப் புழுவை உவகையால்
கக் கொண்டார். ஆழ்வார்! நீரோ இப்படி சொல்லுகிறீர்; எம்பெருமான் உம்மைக்கொண்டு
கவிபாடுகித்தக் கொண்டருளா கின்றானே என்ன; "என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழல்
திருமாலவன் கவி பாது கற்றேன்" என்கிறார். மிக கிறீர் ஜாதியிற் பிறந்தவனாய் அறிவு ஒழுக்
கங்களில் குறைப நிற்பவனான என்னைக்கொண்டு தன்னைக் கவிபாடுகித்துக்கொண்ட சூழ்ச்சி
யையுடைய திருமாலின் கவிகளே பொழிய யான் பாது அறிவேன்? இதில் எனக்கொன்றும்
அவ்யயமில்லை என்றவாறு. யான் பாது கற்றேனோ அது திருமாலவன் கவி என்னவுமாம்.
இதனால் இவர்திருவாயைக் கொண்டு எம்பெருமான் தானே கவிபாடுகித்துக்கொண்டனென்
பது விளங்கும். உயர்ந்தாரெல்லாரினும் மிகவுயர்ந்தவனான தன்னை நீசர்களில் மிக நீசனான
என்னைக்கொண்டு கவிபாடுகித்துக்கொண்ட தந்திரம் என்னே! என்று எம்பெருமானது அற்
புத சக்தியை வியக்கின்றமை 'என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழல்' என்பதில் உறையும்.
தனது உயர்ந்த கிணையைத் தானே கவிபாடிக்கொண்டால் அதிற் பெருமையில்கூறென்று கருதி
அக்கிணையை உண்மைபாக அறிந்து கவிபாடவல்லா ரெவரும் உலகிஸல்லாமையால் அடியேனை
ஒரு கிபாஜமாக வைத்த என்னைக்கொண்டு தன்னைத்தானே கவிபாடிக்கொண்ட உயர்யம்
என்பது 'சூழல்' என்றதின் உட் கருத்து.

வாதகேஸரி அழகிய மணவாளஜீயர் இத்திவ்ய ப்ரபந்தத்துக்கு இட்ட வுரையின்
அவதாரிகையில்—"சர்வான்தானே லோகத்தைத் திருத்தகைக்கு இவர் சூவரென்று அக்கி

கரித்த என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய குழல் திருமால்வன் கவியாது கற்றேன்' என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலும் காக்கிலும் வின்று இவர் தம்மைக்கொண்டு தானே பாவர்த்திப்பிக்கை யாலும் அத்ந்த வயாவருத்தாயிருப்பாரொருவர்" என்றது இங்கே ஸ்மரிக்கத்தகும்.

திருமால்வன் கவி—பிராட்டியும் பெருமானான சேர்த்தி எப்படி வாய்ப்பாக அமைந்ததோ அப்படியே கவியும் வாய்ப்பாக அமைந்தது என்க. அவன் முன்னுருச் சொல்லிக்கொண்டு போக நான் பின்னுருச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த அவ்வளவே' கான் என்னுணர்வால் அறித்த கவிபாடினெனவ்வேன் என்பது தோன்ற 'யாதுகற்றேன்' என்றார்; நான் என் வசமிழந்து பக்தி பாவசப்பட்டு வாய்க்கு வந்தபடி பாடினவவ்வளவே யன்றி வேறில்லைபென்பதக் தோன்றும்.

ஆனால், கீர் பாடின கவிபென்று எம்பெருமானும் உலகத்தாருங் கொள்ளுகின்றனரே யென்ன; [பல்லியின் சொல்லும் சொல்வாக் கொள்வதோவுண்டு பண்டு பண்டே.] அற்ப ஐத்தவாகிய பல்லி தன்னடைவிலே செய்யும் சப்தத்தையும் தம் தமது பெரிய காரியங்களைக் குறிக்கின்றனவாக நிமித்தவேதிகள் கொள்ளும் இயல்பு அநாதிகாலமாக உண்டன்றோ? அப்படியே யான் பாதந்திரமாய்க் கூறஞ் சொல்லியும் எனது இழிவுபாரத பாவரும் அங்கீ கரித்துப் பொருள் பாராட்டுகின்றனரென்ற தமது கிபைத்தோற்ற அருளிச்செய்திற்படி.

'யாக்கை' என்பது ஆக்கை என மருகிற்ற; தனிச் சொல் என்பாருமுளர். உண்டாக் கப்பட்ட தென்று பொருள். கிருமி—வடசொல்லின் விகாரம். 'கிரிமி' என்று 'முண்டு' 'புண்டு பண்டே' என்ற அடுக்கு மிகுதியைக் காட்டும்; மிக வெகுளாளாகவே பென்றபடி, சஅ

பண்டும் பலபல வீங்கிருள் கானடும் * இப் பாயிருள்போற்
கண்டு மறிவதுங் கேட்பதும் யாமினம் * காளவண்ண
வண்டுண் துழாய்ப்பெருமான் மதுகுதனன் தாமோதரன்
உண்டு முமிழ்த்துங் கடாய * மண்ணோரன்னவொன்னுதனே

(சுரு)

காள வண்ணம்	கறுத்த திருமிறத்தையும்	மண்	பூமிநிலுடைய
வண்டு உன்	வண்டு உன் தேனுண்ணப்	எர்	அழகை
துழாய்	பெற்ற திருத்தழாய் மாலை	அன்ன	ஒத்த
பெருமான்	மையுமுடைய	ஒன் துதலே	{ ஒளிபொருந்திய தெற்றியை
	ஸர்வேச்வரனும்		{ யுடையவனே!
மது குதனன்	மது ஸரி தகனென்றும்	பண்டும்	முன்பும்
தாமோதரன்	தாமோதரனென்றும் திரு	பல பல	மிகப்பலவான
	காமக்களை யுடையவன	சிக்கு இருள்	பெரிய இருட்டுபொழுதகளை
	மான திருமால்	காண்டும்	பார்த்திருக்கிறோம்;
உண்டும்	{ (பிரளயகாலத்திலே) வகிற்றி	இ பாய்	{ இதைப் பார்த்த இருட்டுபொழுது
	{ னுட்கொண்டும்	இருள்போல்	{ போல
உமிழ்த்தும்	{ (பிரளயம் கீர்களை வளவிலே)	கண்டும் அறிவதம்	{ யாம் (வேருரு பொருளைக்)
கடாய	{ வெளிப்படுத்தியும்	கேட்பதம்யாம்	{ கண்டறிவதம் கேட்டறிவ
	பாதுகாக்கப்பெற்ற	இலம்	{ தம் இல்லோம்.

***—இருளுக்கு ஆற்றாத காயகி, அவ்விருளின் கொடுமையைத் தோழிக்குக் கூறதன் இத. எம்முடைய ஆயுள்ளித் துக்கமும் யாம் தினத்தோறும் இருட்டுபொழுதைப் பார்த்திருக் கிறோம்; அவற்றுக்கெல்லாம் ஒர் எங்கு உண்டு; வருத்தத்தை வளர்ச் செய்யுத் தன்மை இங்கு. இவ்வயம் ஒத்தவெழிவில்காமல் கீண்டு செல்வதம் வருத்தத்தை வளர்ச் செய்வதமான ஒர் காளாரத்தியை எங்கும் எப்பொழுதும் கண்டதம் கேட்டதமிங்கு பென்ற வருத்திக் கூறு கின்றாள்.

இருளின் கொடுமையைக் கூறமிப்பாசாத்தில் எம்பெருமானுக்குக் 'காளவண்ணம்' என்ற விசேஷணமிட்டது—இவ்விருட் பொழுதானது எம்பெருமானுடைய இருளன்ன மாமேலியைக் காட்டி வருத்தகின்றது என்ற கருத்தைத் தோற்றமிக்கு மென்னலாம். அன்றி, 'காளவண்ணம்' என்பதை எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமாக்காமல் வண்டுக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம்.

பின்னடிகள் தோழியின் ஸம்போதம் (விளி); திருத்தழாய் மாலைபை யணித்த பாவர்க்கும் தகவலாக விளங்குபவனும் தன் அடியார்களுக்குப் பணையர்வர்களை யழிப்ப

வனம் உகப்பார்க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி எனியவனுமான் எம்பெருமான் பிரளயத்தில் உண்டும் பிறகு வெளிப்படுத்தியும் பாதுகாத்தருளின மிகப்பெரிய சிலவுக முழுவதும் கிடைத்திருக்கும்படியான நெற்றியழகுடைபவளே! என விரித்தபடி. இப்பொருளில் 'மண்ணேரன்ன' என்பது முதலுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. 'ஒண்ணுதல்' என்பது பண்புத்தொகை. பன்மொழியாய் ஒண்ணுதலாகக் குறிப்பதாலால் 'மண்ணேரன்ன' என்பதை ஒண்ணுதலாளுக்கு விசேஷணமாக்குதலுமாம்; அப்போது, பூமிப்பிராட்டிபோன்ற சிறப்புடைபவளே! என உயர்த்தி விரித்தபடி.

பாங்குச நாயகியானவள் தன் தோழியை விளித்த இப் பாகுந் கூறுவதாகக் கொள்வதில் ஒரு குறையுண்டு; ஆசார்பற்றருதபத்தில் இரண்டாம் பாகாணத்தில் "இத்திரு மண்ணேரன்னவொண்ணுதல் பின்னகொலென்கிற வொப்பு" இப்பாதி சூர்ணிகையில் 'மண்ணேரன்ன வொண்ணுதலே!' என்ற இவ்விளியை ஆழ்வார் விஷயமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினமை விளங்குதலால் அதற்குப் பொருந்தாதொழியும். பொருந்த வுரையிட வேண்டுகை யாலே, இப்பாகுந்—தோழி தலைகைய கோக்கிக் கூறுவது என்று கொள்ளத்தகும். "கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாத தலைமகள் ராத்ரி வ்யஸைத்தாலே தான் நோவுபடுகிறபடிபைத் தானே சொல்லுகிறாளாதல்; தோழி வார்த்தையாதல்" என்ற கம்பிள்ளையீடு (அவதாரிகை) இங்கு அறிபத்தக்கது. மண்ணேரன்ன வொண்ணுதலே—பூமிப்பிராட்டிபோலே எம்பெருமானுக்குப் பெரிய மஹிவிபாபிருக்கின்ற பாங்குச நாயகியே! என்றவாறு.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது—எம்பெருமான் பல வகையாலும் பாதுகாத்த லீலாகிபூதியை ஒருபுடைபொப்புமை சொல்லத்தக்க ஞானவொளி திருமுகத்தில் விளங்கப்பெற்ற ஆழ்வாரே!, (அவ்வது) ஊர்தவ புண்ட்ரூபமான திருமண்காப்பைத் தகுதியாகத் தரித்த திருநெற்றியையுடைய ஆழ்வாரே! இதற்கு முன்பும் பலபல வ்யாமோஹ பரம்பரைகளை உம்மிடத்துப் பார்த்திருக்கிறோம்; இப்பொழுது மிக்கிருக்கின்ற வ்யாமோஹம்போல்வதென்றை ஒருகாலும் கண்டறியோம் என்ற பாகவதர்கள் ஆழ்வாருடைய வ்யாமோஹாதிசயத்தை விபத்த கூறுவதாம்.

இரண்டாமடியின் முதலில் 'கண்மே' என்றதில் உம்மை—அகச்சினை; கண்டறிவதும் கேட்டறிவதும் எனப்பிரித்தக்கூட்டுக. கண்டுமில்லோம், அறிவதமில்லோம், கேட்பதமில்லோம் என்றும் உரைப்பர். (சூசு)

ஒண்ணுதல் மாமையோனீ பயவாமை * விரைந்து கந்தேர்
கண்ணுதல் வேண்டும் வடிவ! கடாகின்று * தேன்வின்ற
விண்முதல் நாயகன் கண்முடி வேண்முத்த வாசிகைத்தாய்
மண்முதல் சேர்வுற்று * அருவிசெய்யாநிற்கும் மாமகைக்கே.

(150)

வலை	பாகனே!	விண் முதல்	பாமபதகாதனா பெருமா
ஒன் முதல்	{ அழகிய நெற்றியையுடையவ	நாமகன் கண்முடி	{ எனது கீண்டி திருமுகத்தில்
மாமைய ஒளி	{ ஞான நாயகியின்	வென் முதல்	{ தரித்த
பயவாமை	மேனி கல்கிறத்தின் விளக்கம்	வாசிகைத்த ஆய்	{ வெண்ணிறமானமுத்தமாதல்
	பசப்பு அடையாதபடி	மண் முதல் சேர்	{ மின் தன்மைமதாய்
	[அதற்கு முன்னமே]	வற்ற	{ (முடிதொடங்கி) அடிவாரத்த
கந்தேர்	கமது தேர்	அருவி	{ கிடைத்திலே சேரும்படியான
விரைந்து கண்	{ தரிதமாகச் சென்று சேர்	செய்யா கிற்கும்	{ கீர்ப்பெருக்கை
னுதல் வேண்டும்	{ வேண்டும்;	மாமகைக்கு	{ செய்த கிங்கிற
	(எவ்விடத்திற்கு? என்றால்)	இன்று கடாக	{ பெரிய திருமலைக்கு;
தேன் கவின்ற	வண்டுகள் பாடப்பெற்ற		{ இப்பொழுது (தேரை) நடத்
			{ துவாயாக..

***—நாயகன் நாயகியினிருப்பிடம் கோக்கி மீண்டு வருகையில் தேர்ப்பாகனோடு கூறுதல் இது. பொருளிட்டிவாய் பிரிந்துசென்ற நாயகன் காரியத் தலைக்கட்டித் தேரின் திரும்பிவருகின்றான்; வரும்போது தான் காலங்கடந்து வருகின்றமை கருதி நாயகி மிகவும் துயரப்படுவனென்றெண்ணித் தேர்ப்பாகனை கோக்கி விரைந்து தேரை நடத்தாமாறு கட்டிக் விடுதல் இது.

தன்னைப் பிரிந்து மத்திகாரமத்தில் தடித்தகொண்டிருக்கின்ற பாதாழ்வானுடைய ஆற்றலையகக் கருதி ஸ்ரீராமபிரான் பதினான்கு வருஷகாலம் சென்ற வழியைச் சிறிதுகாலத்தில் கடந்து மீண்டு வந்தாற்போல, நெடுங்காலம் பிரிந்த நாயகன் தான் மீண்டும் வாக்கடவதாக முன்பு சொல்லிப்போன காலம் வந்திட்டவளவிலே இவளாற்றாமையைக் கருதி நெடுநாட் போன வழியைச் சிறிதபொழுதில் கடந்து மீண்டுவா நினைத்துப் பாக்கி நோக்கி 'வினாயத் தேவை நடத்து' என்கிறான்.

'வலவு!' ஒண்ணுதல் மாமையொளி பயவாமை மாமலைக்கு நம் தேர் விரைந்து நண்ணுதல் வேண்டும்; (ஆகையாலே) விரைந்து கடாக' என்ற அந்வயிப்பது. நாயகியின் மேனிகல் கிறத்தின் விளக்கம் விகாரப்படுவதற்கு முன்னம் திருமலைக்குச் சென்ற சேரவேண்டுமாதலால் தேரை விரைந்து நடத்து என்றதனால், நாயகியின் மேனியழகு மாறிப்போனால் தான் ஆறியிருக்க வொண்ணு தென்பதும் பசலை கிறம் படர்ந்துவிட்டால் அது தன்னாலும் மீட்க வொண்ணு தென்பதும் தோன்றும். விரைந்து நந்தேர் ஒண்ணுதல் வேண்டும்—வினாயச் சென்று சேரவிடின் ஆற்றாமை அதிகப்பட்டு அவன் இறந்து படுவளாதலால் கமக்குப் பழி கேர்த்திடும்; அதற்கு முன்பே செல்லவேண்டு மென்றவாறு.

வலவு கடாக இன்று—வலவன்—வல்லவன், ஸாரதி. தேர் நடத்த வல்லவனே! முன்போலன்றி இப்பொழுது உன் வல்லமை முழுவதையுங்கொண்டு விரைந்து செலுத்தவேனு மென்கை.

'வலவு!' என்றது அண்மையினி. கடாக=கடாவுக. 'கடாக இன்று'—கடாக வின்ன என்று ஆக வேண்டுவது அந்நவனம் ஆகாமை தொகுத்தல். இனி, 'கடாகின்ற' என்பதைக் 'கடாவுக' என்னும் பொருளதான் ஓர் வினைத்திரிசொல்லாகக் கொள்வாருமுண்டு. 'கடாகின்ற ஒண்ணுதல் வேண்டும்' என அந்நவயித்த, தேரைக் கடாவிக்கொண்டு கிட்டவேண்டும் என்று உரைப்பாருமுளர். அப்போது 'கடாகின்ற' என்பது-சிகழ்கால வினையெச்சம்.

தேரை நடத்தவேண்டுவது வடதிருவேங்கட மாமலையை நோக்கி என்கிற பின்னடிகளில். இதனால், பரங்குச நாயகி திருமலையில் அவகாறுத்து கோவுபடுகின்றமை தோன்றும். கீழ் "காண்கின்றனகளும்" என்ற எட்டாம்பாட்டில் "இதெல்லாமறிந்தோம் மாண்குன்ற மேத்தி தன்மாமலை வேங்கடத்தும்பர் கம்புஞ் சேன்குன்றஞ் சென்று பொருள் படைப்பான் கற்றதின்னனவே" என்ற நாயகன் பொருளீட்டுதற்காகப் பிரிந்த திருவேங்கடமலைக்குச் செல்ல வினைத்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது; இதில் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் வினைமுற்றித் திருவேங்கடமலைக்குத் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுமனவயல்ல. இனி, அழகிய மணவாள சீயருரையில்—"இவ்விடத்தில் மாமலைக்கே பென்கிறகிடம் ஆழ்வார்க்கு அணித்தான் தெற்குத் திருமலையையாகவுமாம்" என்றதன் காரணம்; திருமாலிருஞ்சேரலமலையைச் சொன்னவாரும்.

தேன் நலின்ற விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி—'தேன்நலின்ற முடி' என்று அந்நவயிப்பது. எம்பெருமானது திருக்குழல் இயற்கையில் தீவ்ய பரிமா முடையதாகையாலும்,* செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழகிரிநுவர்ட்சி முதலிய நன்மலர்களை எப்பொழுதும் தரித்துள்ளதனாலும் தேன் நலின்ற நீண்முடி பெணப்பட்டது. இனி, 'தேன்நலின்ற' என்பதை முடிக்கு விசேஷணமாக்காமல் நாயகனுக்கே விசேஷணமாக்கி மிக்க போக்யதையினால் தேனாகச் சொல்லப்படுகிற எம்பெருமான் என்னவுமாம். "திருவாங்கததே வளருந்தேன்" என்றார் கலம்பகத்தின் ஸ்ரீயங்கார். அன்றியே 'தேன் நலின்ற மாமலைக்கே' என்று அந்நவயித்து மலைக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம். "தென்குதென வென்ற வண்டுமுால் திருவேங்கடம்" என்றவை காரணம். தேன்—மதுவும், வண்டும். விண்முதல் நாயகன்—விண்ணுலகத்துக்கு முதன்மை யான நாயகன் என்றும், விண் முதலிய உலகங்கட்கெல்லாம் தலைவன் என்றும் உரைக்கலாம். வாசிகை—மாரி. 'வாசிகைத்து' என்றது—ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலானையும் பெயர். கரிய திருகிறமுடைய எம்பெருமானது திருமுடியிலின்று திருவடியளவுத் தொங்குகின்ற முத்துமலை—கரியமலையின் உச்சிமுதல் அடியளவும் இடையறாது பெருகுகின்ற வெள்ளரு விக்கு வாய்த்த உவமை. சேர்வுற்ற அருவி—சேர்வுற்றருவி; பெயசெச்சவீறு தொகுத்தல். 'மாமலைக்கு ஒண்ணுதல்வேண்டும்' என்றதனால் குற்றஞ்சி நிலத்துத் தலைமகனென்பதுபோதரும். 'கடுமிடம் குறிஞ்சி' என்றதும் நினைக்கத்தக்கது.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—பேர பெருமையால் வருத்தகின்ற ஆழ் வருடைய ஆற்றுமையை உணர்ந்து அன்புடைய பர்கவதர் தேசந்தாத்தினின்ற விரைந்து வருதலாம். எம்பெருமானையும் எம்பெருமானடியாரையும் பிரிதலாகிய தபரை ஆற்றி ஆழ் வானாத் தேற்றுவதாக மகோதம் மேற்கொண்ட பாகவதர் அம்மனோரத்ததைச் சென்றததில் வல்ல கொஞ்ச விரைபத் துண்டிய தன்மைபார்கும் இது. [ஒண்ணுதல் மாமைபொளி பபவாமை] திவ்யமான ஊர்தவபுண்டர்த்தால் விளங்குகின்ற திருநெற்றியையுடைய ஆழ் வாரது இயற்கை வண்ணங் கெடாதபடி பெண்க, மலை என்றது—ஆழ்வார் எழுந்தருளியுள்ள மேலான இடத்தை. அதன் உணர்வு தோன்ற 'மாமலை' என விசேஷித்தது (ரும)

மலைகொண்டு மத்தர வரவாற் சுழற்றிய மாயப்பிரான் *
அலைகண்டு கொண்ட வருதங்கொள்ளாது கடல் * பாதர்
விடைகொண்டுதத்த சங்கயிவை வேரித்துழாய் துணையாத்
துடைகொண்டு தாயங்கிளர்ந்து * கொள்வானெனத் தழைக்கின்றதே (ருக)

கடல்	கடலானது,	வேரி துழாய்	பரிமளத்தையுடைய (எம்
மலை	மந்தரபர்வதத்தை	துணை ஆ	பெருமானது) திருத்தழா
மத்தர ஆ கொண்டு	மத்தராகக் கொண்டு		யைத் தனக்குத் துணையா
அரவால்	{ வானுநிகாகமாகிய கடை	துடைகொண்டு	கக் கொண்டு
	கபிற்றால்	தாயம்	ஒத்து எதிர்த்து
சுழற்றிய	{ (தன்னைக் கடைவதற்குச்	கிளர்ந்து	{ பங்காளியுரிமை கொண்டா
	சுழலச் செய்த		தெல் போலேமேலெழுந்து,
மாமம்	அற்புதசக்தி வாய்ந்த	பாதர் விலை	தெய்தல் கிமைக்களான
பிரான்	எம்பெருமான்	கொண்டு தந்த	வலியர் (என்னிடத்தி
அலை கண்டு	(தன்னை) அலைத்து	சங்கம் இவை	வின்று) விடை வரங்கிக்
	{ (தன்னிடத்தினின்ற) எடுத்த	கொள்வான் ஒத்த	கொண்டு எனக்குக் கொடு
கொண்ட	துடைகொண்ட		த்த இச்சங்கு வளைகளை மீட்
			டும் வரங்கிக் கொள்வது
அழுதம்	அமிர்த்ததை		போன்று
கொள்ளாது	{ (மீண்டும்) வாங்கிக்கொள்ள	அழைக்கின்றது.	{ (சண்டைக்குக்) கூப்பிடு
	மாட்டாமல்,		கின்றது.

***—கடலோசைக்கு ஆற்றாத காயகி இரங்கியுரைத்த பாகரம் இது. பிரித்தாரக் குக் கடலோசையானது மிகவும் காமோத் தீபகமாயிருக்கும். அக்கடலோசையாய் தன் உடம்பு இளைக்கையிற் கைவளைகள் கழன்று விழுவதைக்கண்ட பரங்குச காயகி 'பரிபூர்ண சக்தி வாய்ந்த எம்பெருமான் மந்தரகிரியை மத்தராக காட்டி வரங்கியைக் கடை கபிருகப் பூட் டித் தேவாசார்களாலும் தனது திருக்கைகளாலும் இடமும் வலமுமாக இழுத்தாக் கடைந்து இக்கடலின் கின்றம் அமிர்த்ததை வலிய எடுத்தாக் கொண்டு போய்விட்டான்; அவ்வழுதத்தை மீண்டும் தன் வலியால் வரங்கிக் கொள்ளமாட்டாத இக்கடல் ('வலியாரிடத்து வலிமைகாட்ட மாட்டாதவன் எளிதாமை வலித்து கலிவன் என்னுமாபோலே) மெல்லியவான என்னிடத்தே தன் வலிமைகாட்ட வேண்டி, பான் கிபர்பாரிகளிடத்த விடைகொடுத்த வரங்கிக்கொண்ட சங்கு வளைகளைத் தான் வலியக் கவர்ந்தகொண்டு போகக் கருதி, அதற்குத் தன் வலிமை போதாதென்ற திருத்தழாயையுத் துணைக்கொண்டு, நூநூதிகள் தாயப்பொருளை வலியப் பெறும்பொருட்டு மேலெழுந்து வந்த போர்க்கு அழைப்பதுபோல, தானும் தனது மிக்க வொலியால் என்னை அறைகூவுகின்றது' என்ற தன் ஆற்றுமையை வெளியிடுகிறான்.

'வேரித்தழாய் துணைபா' என்றதன் கருத்த பாதென்னின்: எம்பெருமானது திருத் தழாய் மாலையினிடத்த யான் ஆசைப்பட்டு அது கிடைக்கப் பெருமன் தளருஞ்சமயம் கோக்கித் தானும் என்னை வருத்தத் தொடங்கிற்ற என்றவாறு. அவனது திருத்தழாய்ப் பிரசாதம் என்னைக்கு எட்டாமல் என்னை எப்படி வருத்தகின்றதோ அப்படியே இக்கடல் தானும் வருத்தா நின்ற தென்கிறுனென்க. [துடைகொண்டு] திருத்தழாயைத் துணை கொள்ளாத பொழுது எனக்கு எதிராகமாட்டாதது, அதனைத் துடைக்கொண்ட பின் எதிராய் வந்ததென்ற படி. இயற்கையிற் வலியினும் வலிமை குறைந்த ஸூக்ரீவன் இராமபிரானைத் துடைக்கொண்ட

பின் அதனை வலிமையால் வலிக்கு எதிராய் மேற்சென்று ஞால் காட்டித் தாயாதித் தன்மை நோன்ற வலியப் போருக்கு அழைத்தாற்போல. அன்றி, 'துலகோண்டு' என்பதற்கு— [என்னைத்] துலகத்தைக் கொண்டு—[என்னை] அழித்திடவேனுமென்று உட்கொண்டு என்று உரைக்கவுமாம். துலகத்தல் எனினும் தோலத்தல் எனினும் ஒக்கும். தோலத்தல், தொடர்தல், தொடங்கல், தொலை, தொடை இச்சொற்கள் ஏட்டுப் பிரதிகளில் பெரும்பாலும் அகா முதல னவாக எழுதப்பட்டுள்ளன வென்பது உரைத்தக்கது.

[துழாய் துணையாத் துலகோண்டு] (கடலானது) தன்னை வருத்திய அவனைத் தான் ஒன் றும் எதிர்க்கமாட்டாது அவனது ஸம்பந்தமுள்ள திருத்தழாயினிடத்து நான் அன்புடையேன் என்று இவ்வளவே கொண்டு பகைமை பாராட்டி என்னை வருத்தத் தொடங்கிற்று என்றுங் கொள்வர். [தூயங்கிளர்ந்து கோள்வானொத்து] கிரயத்தால் காலத்த கை சென்றிட்ட பொருளை யும் தாயாதிகள் எங்களதென்று சொல்லி, விடாமல் வழக்குத்தொடர்ந்த மீட்கப் பார்ப்பது போன்றள்ளது இதன் செய்கை. [அழைக்கின்றதே] இவ்வனம் என்னை வருத்துகின்றது பிரிந்து சென்ற அவனையும் வருத்த வேண்டாவோ? கடல் அவனது திருமேனி கிறத்தக்கும், அதனொலி அவனது கம்பீரமான ஞாலொலிக்கும் போலியாய் வருத்தும்.

அலைகண்டு—அலைபக்கண்டு; அலைத்து. 'கொள்ளாது' என்றதை வினைமுற்றாகவுங் கொள்ளலாம், வினைபெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம். வினைமுற்றாகக் கொள்ளில், 'கடல்' என்னும் எழுவாய் மத்தியதீபமாய் 'கொள்ளாது' என்றதனோடும் 'அழைக்கின்றது' என்றதனோடும் ஆகவியிக்கும்.

எம்பெருமானைச் சேர்ப் பெறுது வருத்துகிற ஆழ்வார் இவ்வகத்த ஸம்ஸார கோலா லுலுத்தலக் கண்டு தளர்தல் இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசம். கடல் என்றது ஸம்ஸாரமாகிற கட லைச்சொன்னபடி, ஸம்ஸார ஸாகாத்திலே சலமில்லாத மனவுறுதியாகிய மந்தாமலையை நாட்டி அன்பாகிய கயிற்றைக்கொண்டு கடைத்து எம்பெருமான் தானே ஒரு கலக்கத்தை உண்டு பண்ணி இனிபதான ஓராமாவை ஈடேற்றி பெடுத்தக்கொண்டு போய் மறுபலிக்கத் தொடங்கினான் அதனை மீட்டுக் கொள்ளவல்ல சக்தி இந்த ஸம்ஸாரத்துக்கு இல்லை; இத்தன்மைய தான இந்த ஸம்ஸாரத்தின் ஆடம்பரமானது, எம்பெருமானது இனிமையின் எனக்கு உண் டான மிக்க கிருப்பத்தால் யான் 1. "கண்டாற்றேனுல கெயற்க கடல்வண்ண அடிபேனைப், பண்டேபோற் கருதாது உன்னடிக்கே கூய்ப் பணிகொள்ளே" என்று ஆற்றாது விரையும்படி பகைமை காட்டி என்னை மிக வருத்துகின்றது என்றதாயிற்று. [பரதர்கலை கொண்டு தந்த சங்கமின்வ கொள்வானொத்து] ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க நீத்தகிற ஆசார்பால் எனது அச்சுணவு களுக்குத் தகுதியாகத் தாப்பட்டதும் என் கைவசமாகவுள்ளதுயான சுத்தஸ்வபாவத்தை மீட் டுகொள்ள முயல்கின்றது இந்த ஸம்ஸாரஸாகாம் என்றவாறு.

பரதர்=செய்தல் கிடைத்தல் புருஷர்களுக்குப் பரதர், வகையர், நுலையர் என்றும், அக் கிலத்த ஸ்திரீகளுக்குப் பரத்தியர், வகைச்சியர், நுலைச்சியர் என்றும் பெயர். (ருக)

அழைக்குங் கருங்கடல் வெண்டிரைக் கைக்கொண்டுபோய் * அலர்வாய்

மழைக்கண்மடத்தை யரவணையேற * மண் மாதர்விண்வாய்

அழைத்துப் புலம்பி முகைமலை மேனின்று மாறுகளாய்

மழைக்கண்ண நீ * திருமால் கோடியானென்று வார்கின்றதே

(ருஉ)

அழைக்கும்	(அன்போடு) அழைக்கிற	அலர் வாய் மழை	தாமரைமலரில் வாழ்வனும்
	(தன்னிடத்திற் பள்ளிகொண்	கண் மடத்தை	மழைபோலக்குளிர்க்க கண்
	அருக்கிற எம்பெருமானது		கணையுடையவனுமான திரு
கருகடல்	திருமேனியின் கிழலீட்		மகள்
	டாலே) கறுத்தன்ன திருப்	அரவு அலை	(அப் பரத் கடலினிடையிற்
	பாற் கடலானது	ஏற	பள்ளிகொண்டுள்ள எம்
			பெருமானது) ஆதிசேஷனா
வென் திரை கை	(தன்னுடைய) வெணுத்த அலை		கிய சயனத்தின் மீது ஏற,
கொண்டு போய்	களாகிய கைகளாலே	மண் மாதர்	(அதனோடு)
	எடுத்துக்கொண்டுபோக,		பூமிப்பிராட்டி.

விண்வாய்	ஆகாயத்திலே	ஆறகன் ஆய்	ஆறுகளாக (ப் பெருக விட்ட)
புலம்பி அழைத்த	{ (மேககர்ஜனை முகமாக) மழை கண்ணீர்	மழையாகிய கண்ணீரானது	
முலை மலை மேல்	{ அழுது கூப்பிட்டு	திருமால் கொடி	{ திருமால் கொடியவனென்று
கின்றும்	{ (தனது) ஸ்தனங்களாகிய	வான் என்று	{ வெளிபிட்டு
	{ மலைகளின்மேல் கின்றும்	வார்கின்றது	{ பெருகுகிறது.

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை காலமயக்கு. கீழே "ஞாலம் பளிப்ப" என்ற ஏழாம்பாட்டுக்கும் "கடல்கொண்டெழுந்தது வானம்" என்ற பதினெட்டாம் பாட்டுக்கும் போலே. மேல் "மலர்க்கீதெ பெய்ந்தில" என்ற அறபத்தெட்டாம் பாட்டுக்கும் துறை இதுவே. இப்பிரபந்தத்தில் காலமயக்கு அடுத்தடுத்து வருதற்குக்காரணம்—நாயகியின் கிரஹகாலம் கீட்டித்தலென்றும், "இவ்வின்ற கீர்மையினியாமுறுமை" என்று தம் வேண்டுகோளை கிண்ணப்பஞ் செய்த பொழுதே எம்பெருமானைச் சோவேண்டியிருக்க அப்பேறு கிடைப்பாமைவாறுண்டாய அழுவாது ஆற்றாமையின் மிகுதியென்றும் கூறுவர். கார்காலத்திலே மீண்டுவருகிறேனென்று சொல்லிப்போன நாயகன் வாராமல் விளம்பிக்க, அக்காலம் வந்தவாறே நாயகி கலக்கமடைப 'இது அவன் சொன்ன காலமன்று' என்று தோழி காலத்தை மயக்கியுரைத்து அவளது கலக்கத்தைத் தீர்க்கிறாள். "காரொனக் கலங்கு மேழிற்கண் ணீக்கு, இன்றுகண்தோழி அன்றென்று மறுத்தது" என்ற திருக்கோவைபாறையுள் காண்க. இது 'பருவமன்றென்று கூறல்' என்றும் வழங்கும்.

ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவி என்னும் தேவிமாரிருவருள் ஸ்ரீதேவியின் தன்மபூமியான திருப்பாற்கடலினிடையில் திருமால்பள்ளிகொண்டருளுதலால் அக்கடல் தன் மகளான ஸ்ரீதேவியைத் தன் ஓசையாகிய இனிய குரலால் அன்போடு அழைத்த அலைகளாகிய கைகளை முல் கீட்டி. அஃது றால் அவளை பெடுத்துக்கொண்டுபோய் எம்பெருமானிடம் சேர்க்க, அத்திருமகள் அந்த அலைகளாகிய படிவளின் மூலமாக எம்பெருமானது உயர்ந்த திருவனந்தாழ்வானாகிய படுக்கையின் மீது ஏறி அப்பெருமானோடு கூடித் குலாவி ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் பெருந ஸ்ரீதேவியானவள் வானமாகிய பார்த தனிபிடத்திலே மேக கர்ஜனை யென் னும் கியாஜத்தால் வாய்கிட்டுக் கூவியழுது மிக்க கண்ணீரை இடைகிடாது பெருக்க, அக்கீர் அவளது கொங்கைகளாகிய மலைகளின் மேல் ஆற்ற வெள்ளமாகப் பெருகுகின்றமை பாராய் என்ற வருணித்து, "தோழி! இது கீ வினைக்கிற கார்காலமன்று" என்று தலைகிழைத் தேற்றினாள். முறைப்படி (பச்சுபாதமின்றி) ஒரு ஸமமாகக் கொண்டாடத்தக்க பத்னிகள் இருவருள் ஒருத் திபைப் பெருமான் காதலித்துக் கைக்கொண்டு மற்றொருத்தியை உபேகித்த கொடுந்தன்மை அவளது இக்கண்ணீரால் உலகில் வெளியாகுமென்பது தோன்ற 'திருமால் கொடியானென்று வார்கின்றது' எனப்பட்டது. மால்—என்ற சொல் வேட்கைமயக்கமென்று பொருள்படுதலால் இங்கே 'திருமால்' என்றது—திருமகளிடம் காதலித்துக் கொண்டவனென்றவாறு; 1. "பித்தர் பனிமலர்மேற் பாகவக்கு" என்றதன் காரண. நாயகன் தன்னை உபேகித்தா னென்று வருத்தகிற நாயகிக்குத் தோழி இது கூறியதனால் 'பல பெண்களுக்குக் கண் டவாயிருப்பார்க்கு இது இயல்புகாண்; ஸ்ரீதேவியைப் பாராட்டிய நிலையில் ஸ்ரீதேவி 'படும்பாட் டைப் பாராய்' என்று ஓரியற்கையைத் தெரிவித்து ஆற்றுகின்றவாறுமாம். இங்ஙனம் தோழி கூறுவதனை நாயகி கம்பக்கடவளோ வென்னில்; கம்பாவிடினும் 'இங்ஙனமும் துன்று உலகத் திலுண்டோ?' என்று ஆராய்ச்சி பிறந்து அதிற்கருத்தைச் செலுத்தி ஆலோசித்த முடிவு செய்யுமளவில் நாயகன் வந்திடுவானென்று கருதித் தோழி இது கூறினள் போலும்.

திருப்பாற்கடலைக் கருங்கடல் என்றது என்னோ? எனின்; உயர்ந்தசாதி கீல் ரத்தனத் தைப் பாவினுள்ளே விட்டால் அதனொளியால் அப்பால் முழுவதும் தன் இயற்கையான வெண் ணிறம் மாறி அம் மணியின் சிறமாகத் தோன்றதல் போல, இயற்கையில் வெளுத்த சிறத்த தான திருப்பாற்கடல் தன்னிடையிற் சயனித்தள்ள திருமாவின் திருமேனி யொளியாற் கரி யதாதல் பற்றிக் கருங்கடலெனப்பட்டது. இனி, கருங்கடலென்பதற்கு—பெரிய கடல் என் றும் பொருள்கொள்ளலாம். கருமை—பெருமை.

முதலடியினிதையில், போய்—போக என்றபடி: எச்சத்திரிபு. 'கடலின் அலைகளாகிய கைகளைப்பற்றிக் கொண்டு சென்று' என்று பொருள் கூறும் பச்சுத்தில் எச்சத்திரிபு அன்று. மழைக் கண் மடத்தை—தன் கண்ணழகாலே திரும்புகளானவள் திருமால் வீடு படுத்தி

எனம தோன்றும் 'அவர்வாய்' 'விண்வாய்' என்ற விடத்து, வாய் ஏழனுருபு. அன்றியே, 'அவர்வாய்' என்பதற்கு—(செவ்வாய்ப்பல் மலர் போன்ற வாயையுடைய [ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி]) என்றும், 'விண்வாய்' என்பதற்கு—வானமாகிய வாயினால் என்றும் உரைக்கலாம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது—ஜீவகோடிகளில் ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவி தொடக்கமான அருகிலுள்ளார் எம்பெருமானை சித்பாநுபவம் பண்ணப்பெற்ற வாழ, யான் இங்ஙனம் அவனைச் சோதன வகுத்துவதே! என்று ஆற்றுகையினால் ஆழ்வார்க்கு அன்பர் ஒரு தருஷ்டாந்த மூலமாக எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தைத் தெரிவித்து ஆற்றுகலாம். எம்பெருமானை ஒரு கொடிப்பொழுதம் கிட்டுப்பிரியாத தேவிமாமொன்று ஸமமாகச் சொல்லப் படுகிற ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவிகளுள் ஒருத்தியைப் பிரித்து ஒருத்தியைத் தழுவும்படியுமுள்ளது ஒரு காலத்தி லெம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியம்; இப்படியிருக்க, கீர் அவனது கால விளம்பத் தக்கு ஆறியிருத்தலே தகுதியென்று தேற்றினவென்க. இப்பாட்டில் பூமிப்பிராட்டி விஷயமாகக் குறித்த வர்ணனை—எம்பெருமானது ஸ்வாதந்திரியத்தை எடுத்துக் காட்டுதற்காயது. (ருஉ)

வாராயின முகையாளிவன் வானோர் தலைமகளும் *

சீராயினதெய்வ கன்னேயீது * தெய்வத் தண்ணித்துழாய்த்

தாராயினுத் தழையாரினுத் தன்கொம்பதாயினுங் கீழ்

வோராயினும் * நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டு விசுமினே.

(ருங)

வாராயின முகையாளிவன்	தேவாதி தேவனுள் திருமாலி	தம்	அழகிய
இவன்	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	(அப்பெருமானது) திருத்
இது	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	தழாய் மாணியை யாயினும்
வானோர் தலைமகள்	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	(அத்திருத்தழாயின்) ஓரலை
ஆம் சீர் ஆயின	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	யையாயினும்
தெய்வம் கல்	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	குளிர்த்தியான (அதன்) கிளை
கோய்	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	யையாயினும்
	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	கீழிலுள்ள (அதன்) வேரை
	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	யாயினும்
	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	(அதற்கு இருப்பிடமாய்)
	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	நின்ற மண்ணையாயினும்
	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	(கீக்கன) கைக்கொண்டு
	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	(அதன் காற்று இவன் மேற்
	தெவாதி தேவனுள் திருமாலி	தழாய் தார் ஆயி	படுப்படி) விசுக்கன்.

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை—வெறியிலக்கு; கீழ் "சின்மொழி கோயோ" என்ற இருபதாம் பாட்டிற் போல பரங்குச ளாயகியின் மோஹத்துக்கு சிதான மறியாதே அடிக்கா தேவதையின் ஆவேசத்தாலே வந்ததாகக் கருதி உற்றுநுறவினர் கலங்கி வழியல்லாவழியே யிழித்த பரிஹாசங்கள் செய்யப்பார்க்க, இவளது பிரிநுதியை அறிந்திருப்பானொரு மூதறி வாட்டி 'கீக்கன்' செய்கிற விது தருதியன்று; இவளுடைய இக்கோய் தேவதாந்தத்தின் ஆவேசத்தால் வந்ததன்று; தேவாதி தேவனுள் எம்பெருமானிடத்தி னடுபட்டதனுலுண்டான சிறந்த கல்வகோய் இது; இவள் பிழைக்கவேணுமாய்க் கான் சொல்லுகிறபடியே பரிஹாசஞ் செய்ப்பாராக்கோள்;—திவ்யமான திருத்தழாய் மாணியையாயினும் அத்தழாயின் ஓரலையை யாயினும் அதன் கிளையையாயினும் அதன் வேரையாயினும் அதற்கு இருப்பிடமாய் நின்ற மண்ணையாயினும் கொண்டு விசுக்கோள்; அதன் காற்று இவன்மேல் பட்ட மாத் திரத்திலே இவள் பிழைத்திடுவன்' என்கருள் என்க.

இனி, இதனைக் கட்டுவிச்சுகறல் என்பதமுண்டு; "தலைவியாற்றுகையால் வந்த கோவுக்குப் பரிஹாசம் ஏதோவென்று கினகின செகிவி முதலானார்க்குக் கட்டுவிச்சி கோய் காடிப் பரிஹாசஞ் சொன்ன பாகரம்" என்பர் அழகிய மணவாள சீபர். களவொழுக்கத் தால் காயகனோடே கலந்து பிரித்த ஆற்றாது மெலிந்து வருந்திய ளாயகியைக் கண்ட செய்ந்த தாய் இவள் கோய்க்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாமல, கிமித்தங்கண்டு கூறவல்ல கட் டுவிச்சியை யழைத்து கினவுவதாக இருக்கையில்,

கீ கட்டுவிச்சி—குறி சொல்லுக் குறத்தி.

“கொங்கும் குடந்தையும் கேர்ட்டியூரும் பேரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்தது உ!!!
கண்டியூ ராங்கம் மெய்பம் கச்சி பேர்மன்னை பென்று
மண்டியே திரிவேனை யாரிங்கழைத்தது உ!!!
விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரைகீர் வேங்கடமும்
மண்ணகரம் மாமாடவேளுக்கை தென்குடத்தை
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்தது உ!!!
காகத்தனைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வூர்
காகத்தனை யாங்கம் பேரன்பில் காவாயும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்தது உ!!!
வேங்கடமும் விண்ணகரம் வெஃகாவு மஃகாத
பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகரம் பூதுளும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்தது உ!!!

என்று தெருவேறக் கூசிக்கொண்டு கட்டுவிச்சி வந்து சேர்ந்த குறிப்பிலக்கணப்படி சிறு
முறத்திலே சில நெற்குறிகண்டு அதனும் உண்மையை யுணர்ந்த கூறுகிறுளென்க. இப்பாட்
டின் முன்னடிகளால் கோய்க் காரணமும் கோயும், பின் னடிகளால் அதுதணிக்கும் உபாய
மும் கூறியவாறு. எம்பெருமானோடு ஸாக்ஷாத் தாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸம்பந்தம் பெற்ற
பொருள் யாதாயினும் இக்கோய்க்குப் பரிஹாரமாகு மென்றணர்த்தப்பட்டது.

கூறுதரமான தேவதார்தங்களின் ஆவேசத்தாற் சிர்குலைந்த அல்லல்படும் தீயகோய்
அன்று என்பதைத் தெரிவிக்க ‘வானோர் தலைமகனுஞ் சோயின தெய்வ நன்னோயிது’ என்றது.
‘தெய்வநன்னோய்’ என்றதில் விசேஷண ஸ்வாஸ்பத்தாக்-இப்படிப்பட்ட கோய் இவ்வுலகிற்
பெறுதற்கு அரியது என்றும், கோன்பு கோற்றப் பெறவேண்டிய கோய் இது என்றும், இக்
கோய் பேரின்ப முடிவுடைபது என்றும் தெரிவித்தவாறு.

தாம் நினைத்தபடி எம்பெருமானோடு கலந்தபரிமாறப் பெறுத லருந்தகிற ஆழ்வாறு
தயரைக்கண்ட ஞானிகள் இதற்குப் பரிஹாரம் ஏதோ வேண்டு கலங்கினவளவிலே, காரண
காரிய வுண்மை யுணர்ந்த திருபகர் ‘பகவதவிஷயத்தி லீடுபாடு காரணமாகவுண்டான இவ்
வாற்றாமைக்கு அதன் ஸம்பந்தமான பரிஹாரஞ் செய்தலே தகுதி’ என்ற கூறுதல் இப்பாட்
டுக்கு உன்னுறை பொருள். எம்பெருமானுக்கே உரியதும் அவனை யறுபித்ததற்குக் கருவியாவ
துமான பக்தியே முலையாகக் கொள்ளப்படுதலால் ‘வாராயின முலையாள்—பக்குவமாய் முதிர்
ந்த பக்தியை யுடைய ஆழ்வாரென்றபடி. (ருக)

விசஞ்சிறகாற் பறத்திர் = விண்ணுடு நுங்கட்கெளிது
பேசும்படியன்ன பேசியும் போவது = நெய்தொடுவுண்
டேசும்படியன்ன செய்யுமெம்மீசா விண்ணோர் பிராஜர்
மாசின் மலரடிக்கீழ் = எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே! (ருச)

செய்	{ (திருவாய்ப்பாடி லே செய்வை	எம்மை சேர்விக்கும் வண்டுகளே	எம்மை அடைவிக்கவல்ல ஒ வண்டுகளே !,
தொடு உண்டு	{ கைதொட்டுக்கவர்ந்து அமுது செய்து	விசம் சிறகால் பறத்திர்	(கீக்கன்) வேகமாக விசகிற சிறகுத னாலே பறந்து செல்லவன் லீர்;
ஏகம்மடி	(மற்றும்) பரிஹாரிக்கும்மடி	விண் காரும் துக்கட்டு எளிது	(அவர் விற்றிருக்கு மிடமான) பரமபதமும் உக்களுக்கு (ச செயல்) எளிது;
அன்ன செய்யும்	{ (மற்றும்) அப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்தருளிய	(எனக்காக கீக்கன் அவர் பக்கல் துது செல்லுதற்குப் புறப்படும் பொழுது)	(கீக்கன் எனக்காக அவரிடம்) சொல்லும்படியான அவ் வார்த்தைகளை (எனக்கு)ச் சொல்லியும்போகவேணும்.
எம் மசர்	எமது தலைவரும்	பேசும்மடி அன்ன பேசியும் போவது	
விண்ணோர் பிராஜர்	{ மேலுலகிலுன்னார்க்குத் தலை வருமாயின எம்பெருமா னுடைய		
காக இல் மலர் அடி கீழ்	{ குற்றமில்லாத செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடி களின் கீழ்		

—இப்பாகம் வண்டு விடு தூது. பிரிந்துபோன ராயகன் வந்திடுவனென்று ஆறியிருக்க வொண்ணாதே அவன் வாவுக்கு வினாத்து ஆள்விடும்படியாயிற்ற ஆற்றாமையிருதி; ஆகவே வண்டுகளைத் தூதாக நாயகனுள் ஸர்வேச்வான் பக்கலிலே போகவிடுகிற ராயகியின் பாகமாரீட்ச் செல்லுகிறது. எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளின் கீழ் எம்மை அடைவிக் கவல்ல வண்டுகளே! நீங்களே வினாத்து செல்லத்தக்க கருவியையுடையவர்களாயிருக்கின் றீர்; நானே அப்படிப்பட்ட வலிகமயில்லாத மெல்லியலாய் இட்டகாலிட்ட கையளாயிருக் குச் தன்மையையுடையேன்; எம் காதலர் விற்திருக்கிற பாம்பதமும் உங்களுக்கு எட்டிப் பிடிக்கலாம்படி யிராவின்றது; எனக்கோ அது சென்ற சேர்தற்கு அரிதாயிருக்கின்றது. ஆகவே நீங்கள் எனக்காகப் பாம்பதஞ் சென்று பேசுதல் வேண்டும்; அப்படி அவர் பக்கல் நீங்கள் தூது செல்லுதற்குப் புறப்படும்பொழுது, எனக்காக நீங்கள் அவரிடம் சொல்ல நினைத் திருக்கும் வார்த்தைகளை என் பக்கலிற் சொல்லிக் காட்டியும் போகவேணும் என்றான். அங் குச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளை இங்குத் தன்பக்கல் சொல்லிக் காட்டுமாறு வேண்டிய தனால்தான், நீங்கள் அங்குப் பேசும் பேச்சுக்களை இங்கு என்முன் சொன்னால் அப்பேச்சுக்களில் ஏதேனும் குறைவு உண்டாகில் அதனை யான் திருத்தித் தருதலுமின்றி உங்கள் பேச்சின் சாது ர்பத்தினால் அவர் வினாவில் வந்திடுவொன்று துணியை யடைத்து அதுவரை ஆறியிருப்பே னென்பதை வெளியிட்டாளாயிற்று.

‘பறத்தீர்’ என்னும் வினைமுற்ற எதிர்கால முணர்த்தவல்லதாயினும் இங்கு எதிர்கால முணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று, போவது—ஒருவகை வியங்கோள்.

‘தேவாதி தேவனை எம்பெருமான் பக்கலிலே வெகு அற்பங்களான கால்கள் சென்ற கிட்டுதல் அருமையன்றோ’ என்ற வண்டுகள் பின்வாங்காமெக்காக ‘நேய்தோடுவுண்டேகம் படி யன்ன செய்யும்’ என்று அவனது னெளலப்பத்தை முற்பட எடுத்துக் காட்டுகின்றான். வெப்பைச்சொன்னது—மற்றமுள்ள பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றிற் தும் உபலக்ஷண மென்க, ஏகம்படி அன்னசெய்யு மென்றது—வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டதனோசை கேட்கும் ‘இவ்வம்புகுத்தென் மகளைக் கூவிக் கடையில் வளைபக் கழற்றிக் கொண்டு, கொல்லியில் நின்றும் கொணர்த்த விறற் அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து, நல்லன சாவற்பழங்கன்கொண்டு காணல்வேனென்று சிரிக்கின்றானே’ இதயாதிகளிற் சொல் லப்பட்ட ஏச்சுக்குரிய காரியங்களை உட்கொண்டு.

‘எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே’ என்றது—எம்மைச் சேர்விக்கவல்ல, சக்தியுள் ளது உங்களுக்கே யென்று புகழ்த்துரைத்தவாறு.

ஆழ்வார் தம்முடைய ஆற்றாமையை ஆசார்பர் மூலமாக எம்பெருமானுக்குத் தெரி வித்துத் தமது துயரம் தணியக் கருதி அவர்களைப் புருஷகாரமாக வேண்டுதல் இப்பாட்டின் ஸ்வரபதேசார்த்தமாகும். [வினாஞ் சிறகால் பறத்தீர்] “உபாப்பா மேவ பக்ஷாப்பாம் யதா கே பக்ஷினும் கதி:—ததைவஜ்ஞாந கர்மப்பாம்” என்று ஞானனுட்டான மிரண்டும் சிறகாகச் சேர்வலப்படுகின்றன; பறவைகளின் உயர்கதிக்குச் சிறகுகள் இன்றியமைவாதவை போல ஆசார்யனுடைய உயர்கதிக்கும் ஞானனுட்டானங்களே முக்கிய காரணமாதல் அறிக. பல வகை மலர்களிலுஞ் சென்ற அவற்றின் ஸாரமான தேனை அம்மலர்கள் கெடாதபடி கவர்த்து உண்ணுந் தன்மையனவான வண்டுகள், பலவகை தூங்குநிலும் அவகாலித்து அவற்றின் ஸாரமான தத்துவப்பொருளை அத்தூங்கன் கவிவுபடாதபடி காணித்து அநுபவிக்குத் தன்மை யான ஆசார்யாகச் சொல்லத் தட்டிவண்.

புருஷகார புகாராயிருந்து எம்பெருமான் பக்கலிலே என்னைச் சேர்ப்பிக்கும் சக்தி வாய்ந்த ஆசார்பர்களே! நீங்கள் ஞானனுட்டானங்களால் குறைபற்றிருக்கின்றீர்கள். [விண் னுடும் துங்கட்டு எளிற] 1. “ஞானமனுட்டான மிவை கன்றாகவேயுடையான குருவை யடைந்தக்கால்—மாலிலத்தீர், தேனார்கமலத் திருமாமகன் கொழுசன், தானே வைகுத்தந்தரும்” என்ற அப்படிப்பட்ட ஆசார்யனை யடிபணித்த சிஷ்யனுக்கும் பாம்பதம் எளிதாகும்போது ஆசார்யனுக்குச் சொல்லவேண்டுமோ! அப்பாம்பதமும் உங்களுக்குக் கைவசமாகவுள்ள தென்கை. [பேசும்படி அன்ன பேசியும் போவது] அப்படிப்பட்ட நீங்கள் எனக்காக அப் பெருமானிடஞ் சென்ற விண்ணப்பஞ் செய்யும் வார்த்தைகளை இப்பொழுது எனக்குச்

சொல்லிப் போகவேணும்; என்றது, அவற்றைக்கேட்டாகிலும் அடியேன் ஆறி யிருப்
பேன் என்றவாறு. இவ்வாழ்வார் "மத்ததகடை வெண்ணெய்களவினி லுரலிடை
பாப்புண்டு, எத்திறமுாலினோடினைந்திருந்த ஏங்கிய எளிலே!" என்ற கண்ணனது களவிக்
படுபட்டு ஆறுமாதகாலம் மோலித்தாக் கிடக்குந்தன்மையாதலால் இங்கும் 'செய் தொடு
வுண்டேசம்படி அன்ன செய்யுமெம்மீசர்' என்ற அந்த ஸௌலப்ப குணத்தையே பாராட்
டிக் கூறினார். அடியாருடைய குற்றங்களைக் கணிசியாமையே எம்பெருமானது மலாடிக்கு
மர்சில்லாமையாம். (ரு)

வண்டுகளோ! வம்மின் கீர்ப்பு நிலப்பு மரத்தினோன்பு *
உண்டு களித்துமுல்வீர்க் கொன்றுரைக்கியம் * ஏனமோன்றாய்
மண்டுகளாடி வைகுந்தமன்னுள் குழல்வாய்விரைபோல்
விண்டு கள்வாரும் * மனருளவோ நும்வியலிடத்தே? (ருரு)

வண்டுகளோ	வண்டுகளே!	வைகுந்தம்	பாமரத்ததை
வம்மின்	வாருக்கள்;	அன்னுள்	{ ஒத்திருக்கின்ற இப்பரங்குசு
கீர்ப்பு	கீரிலுண்டாகிற பூவும்		{ காயகிசினுடைய
நிலம் பூ	கிலத்திலுண்டாகிற பூவும்		{ கூந்தலிலே இயற்கையாய்
	மரத்திலுண்டாகிற சிறந்த	குழல் வாய்	{ அமைந்துள்ள
மரத்தில் ஒன்பூ	{ பூவும் என்கிற இவை யெல்	வினாரோல்	பரிமளம்போல
	லாவற்றிலும்	விண்டு	மலர்ந்து மணம்விசி
உண்டு	(தேனாக) குடித்த	கன் வாரும்	தேன் பெருகப் பெற்ற
களித்து	களிப்படைந்த	மலர்	பூக்கள்
உழல்வீர்க்கு	(எங்குந்) திரிகிற உங்களுக்கு		{ உக்களாட்சிக்கு உட்பட்ட
ஒன்று உரைக்கியம்	{ (யாம் இப்பொழுது) ஒரு புது		{ [நீங்கள் தலையின்றி எஞ்
	மையைச் சொல்லுவோம்;	தும் வியல் இடத்த	{ சரித்திர] விசாலமான
ஏனம் ஒன்று ஆய்	{ ஒப்பற்ற வொரு வரலாறு		{ இடத்திலே
	மூர்த்தியாய்		
மண் துகள் ஆக	{ பூமியின் தாளியை அனைந்த	உளவோ	இருக்கின்றனவோ?
	எம்பெருமானுடைய		

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை கலம்பாராட்டு என்பதாம். காயகனுனவன் காயகி
யினிடத்தில் தான் வைத்துள்ள காதலை ஒருவாறு வெளியிட வேண்டி அவளது சிறப்பை அந்
பாபதேசமாகப் புகழ்ந்துரைத்தல் இது. ஒரு பூத்தோட்டத்தில் ஒரு புறமாய் காயகி கிற்கை
யில் அவளை அணுகிச் செல்லுதற்குக் கூசா கின்ற காயகன் 'இவள் திறத்தில் கமக்குள்ள காதலை
ஒருவாறு இவளுக்கு காம் உணர்த்துவோம்; பிறகு என்னுகிறதோ பார்ப்போம்!' என்
றெண்ணி அங்குப் பலவகைப் பூக்களிலும் வாய் வைத்துக் களித்துத் திரிகின்ற வண்டுகளை
விளித்து 'நீங்கள் எவ்விடத்துஞ்சென்று கீர்ப்பு நிலப்பு கோட்டுப்பு என்றிப்படி, வெவ்வேறு
வகைப்பட்ட பூக்களைக் கண்டறியீர்களன்றோ? அவற்றில் எவையேனும் இவளது கூந்தலின்
இயற்கை நறுமணத்தை பொத்த மணமுடையவை உண்டோ? சொல்லுங்கள்' என்ற தனது
அன்பை வெளிப்படுத்தித் தலைமகளைப் புகழ்ந்த தனது மிக்க காதலை அறிவித்தானென்க.
"மருங்குமுழுவும் களி வண்டினங்கா னுகாயீர் மடக்கை, கருங்குழல் காமமென்போது
டைத்தோ நுக் கடிபொழிலே" என்றும், "மருங்குமுழுவாய் கீயறி திவண்டே சொல்லெனக்கு
மங்கை, கருங்குழல் போலுளவோ வினாகாறு கடிமலரே" என்றமுள்ள பிறருடைய செய்யுட்
களும் இப்பாசுரத்தை அடிபொற்றி யுள்ளன.

பூயின் வாகியும் மணத்தின் வாகியும் தேனின் வாகியும் அறியும் நீங்கள், புறம்புண்
டான உங்களுடைய ஸத்திப் பாக்வுக கிட்டு, நான் சொல்லுகிற வார்த்தை கேட்கும்படி
வாருங்கள் என்று அழைக்கிறது வண்டுகளோ வம்மின் என்று. கோட்டுப்பு கொடிப்பு கீர்ப்பு
நிலப்பு என்ற காவல்வகையில் கொடிப்பு நிலப்புவில் அடக்கப்பட்டது. புதற்பூ என்பதும்
இதில் அடக்கும், மஹாவாஹ மூர்த்தியாகிப் பூமியைக் கோட்டாற்குத்தி பெடுத்த வந்தது என
மோன்றாய் மண் துகளாடி' என்றதனால் சொல்லப்பட்டது. இதில், அந்தப் பெரிய பன்றி
வடிவத்துக்குப் பெரிய பூமி முழுவதும் ஒரு துகளாயினமை தோன்றும்; "பன்றியாய்ப் படி
பெடுத்த பாழியா பென்பாது, வென்றியா-ருனதெயிற்றின் மென்துகள் போன்றிருந்ததால்"

என்ற ஸ்ரீபங்கர் பாசாங்காண்க. வைகுந்த மன்னாள் என்றது, இங்கே, அழியாத கலமுடையவ
சென்றபடி. குழல்வாய்வினர்=புஷ்பம் முதலியவற்றாலே வந்தேறியான பரிமளமன்றியே
ஸ்வாபாயிகரான குழலின் பரிமளம். உத்தமசாதி மகளிரின் கூந்தலுக்கு இயற்கை நறுமண
முண்டென்ப.

வண்டுகளோ=தகரம் மிக்கது விளியுருபு; ஓ வண்டுகள் எனமாரிணமாம். வம்மின்
வா என்பதன் ஏவற்பணமை. தகராடி=வினைபெச்சமன்ற; பெயர்ச் சொல். 'குழல்வாய்
வினர்' என்பதற்கு குழலிடத்துள்ள பரிமளம் என்ற பொருள் கொண்டால், வாய்—ஏழ
னுருபு; அன்றி, 'குழலின் வாய்க்கத் தினை' என்றகாத்தால், வாய்—வினைத்தொகை. விண்டு=
தன்னினை பிறவினை யிரண்டுக்கும் பொது; 'பிளத்த' என்பதுபோல. வியல்—பாப்பு உணர்த
தும் உரிச்சொல். 'வியவென் கிளவி அகலப்பொருட்டே' என்பது தொல்காப்பியம்.

எம்பெருமான் திறத்தில் ஆழ்வார்க்கு அளவு கடத்த உண்டான பக்தியின் தன்மை
வைக் கண்ட பாகவதர் கொண்டாடித் கூறும் வார்த்தை இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொரு
ளாம். பாம்பொருளை காடித்திரிபவரான ஸாக்ரதிகளை 'வண்டுகளோ வம்மின்' என
விளித்து முன்னிலைப் படுத்தினது. (கீர்ப்பூ விலப்பூ மாத்திலொண்பூவுண்டு களித்தழல்
வீர்க்கு ஒன்றுகாக்கியம்) 'கீர்ப்பூ' என்றதனால் திருப்பாற்கடலில் பன்னிகொண்டுள்ள
வ்யூஹ ஸூர்த்தியை விளைத்தபடி. 'விலப்பூ' என்றதனால் பூமியில் திருவவதரித்த ராமகிருஷ்ணாதி
விபவாவதா ஸூர்த்திகளை விளைத்தபடி; 'மாத்திலொண்பூ' என்றதனால் வேதசாகைகளின் முடி
யிலே காண்கிற தேஜோரூபியான பாம்பத காத்தினை விளைத்தபடி. ஆக இப்படிப்பட்ட பாகவத்
ஸூர்த்திகளின் விளக்கத்தை இடையறாது அநுபவித்த ஆகத்தித்து எவ்வகிலும் தடையின்றிக்
திரிசிற உண்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகிறோம். பிரளயகாலத்தில் பூமியின் ஆபத்தைத் தீர்த்த
எம்பெருமானது அழிவற்ற வைகுந்த காடுபோலப் போகத்தம் தருபவரான இவ்வாழ்வாரது
கிரோபூஷணமாகவுள்ள பக்திமிகுதியின் புகழ்போல நீங்கள் எங்கேனும் கண்டதண்டோ
வென்று கொண்டாடி யுரைத்தன சொன்க. ... (௫௫)

வியலிடமுண்ட பிராநர் விடுத்த திருவருளால் *

உயலிடம் பெற்றுய்ந்த மஞ்சலக் தோழி! * ஓர் தன்தேன்றல்வந்

தயலிடையாகு மறிந்தி ரம்பூத்துழாயினின் தேன்

*புயலுடை கீர்மையினால் * தடவிறறென் புனன்களனே.

(௫௬)

வியல்	விசாமமான	ஓர் தன் தென்றல்	{ ஒரு குளிரந்த தென்றற்
இடம்	உலகக்களை	வந்து	{ காற்று வந்து
உண்ட	{ திருவயிற்றில் கொண்ட	அயலிடையாகும்	{ அருகில் எவரும் அறியாதபடி.
பிராநர்	குளிய	அறிந்தினர்	{ அருகிய பூக்களையுடைய
விடுத்த	பிரபுவாகிய எர்பெருமான்	அம் பூ துழாயின்	{ திருத்தழாயின் இனியதேன்
திரு அருளால்	(எம்மிடத்தச்) செலுத்திய	இன் தேன்	{ தளிக்களை
உயல் இடம்பெற்று	சிறந்த கருணையினால்	புயலுடை கீர்மை	{ மழைதளித்தல் போலத்
உய்ந்தம்	{ உஜ்ஜீவிப்பதற்கு இடம்	யினால்	{ தளிக்குத்தன்மை யுடைய
அருசலம்	பெற்று	என்	{ தாய்
தோழி	வாழ்க்கிட்டோம்;	புனன்	{ என்னுடைய
	{ (இனி வாடை முதலியவற்	களை	{ அவயவங்களிலும்
	றுக்கு) அஞ்சுவோமல்	தடவிறறு	{ ஆரணங்களிலும்
	லோம்;		{ ஸ்பரிசித்தது.
	வாராய் தோழி!,		

* * *—நாயகன் இவிலே வந்து கலந்தமையை நாயகி தன் தோழிக்குக் கூறதல்
இது. 'தன் ஆற்றாமைக்குக் கலங்கியுரைத்த தோழியைக் குறித்துத் தனியே இவ்விடத்துத் தன்
மகன் கலந்தமையைத் தென்றல் மேல் வைத்த உரைத்த பாசரம்' என்ற அழகிய மணவாள
சியருரை வாக்கியங்காண்க. தென்றல் மேல் வைத்துக்கூறதலாவது—நாயகன் அன்போடு
வந்து கலந்ததை வெளிப்படையாகக் கூறதற்கு வெட்கப்பட்டுத் தென்றல் மேல்வைத்துக்
குறிப்பாகக் கூறதலாம்

எனது கிரஹவ்யஸ்தை அதுஸந்தித்து வருந்தா நின்ற தோழி! எய்கனது அருளால் பான் உஜ்ஜீவிக்க ஓர் அவகாசம் பெற்று உஜ்ஜீவித்தேன்; இனி வாண்ட முதலியவற்றிற்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை; ஏனென்னின்;—ஒரு குளிர்ந்த தென்றற்காற்று அயன்றியாமல் ஏகாதமாக எய்கனது திருத்தழாயின் தேனைத் துளித்துக்கொண்டு எனது அவயவங்களிலும் ஆபாணங்களிலும் பட்டு ஆற்றுகை தீர்த்ததாகான் என்றான். பிரிந்த காஸத்தில் வெவ்விதாய் வருத்திய தென்றல் குளிர்ந்ததாய்ப்படி தலைமகன் வந்து தன் திருத்தழாய் மாலையின் தேன் என் அவயவங்களிலும் ஆபாணங்களிலும் படுப்படி தழுவிபனைத்தான் என்றவாறு.

“கிபலிடமுண்ட பிராஞர் கிடுத்த திருவருளால்” என்றதன் உட்கருத்தாவது—துக்கஸா காதில் முழுகித் தவிக்கின்ற என்னை இங்ஙனம் அவர் காத்தது பிரளயக்கடலில் முழுகுகிற உலகங்களைத் தம் வயிற்றில் வைத்துக் குறிக்கொண்டு காத்தருளியதுபோல மென்பதாய் உய்ந்தம்—உய்ந்தனம் என்றபடி; அன் சாரியை பெறுதலு வந்த தன்மைப்பன்மை யிறந்தகாஸ வினைமுற்று. அஞ்சலம்—தன்மைப்பன்மை பெதிர்மறை முற்று. அஞ்சல் அம் தோழி எனப் பிரித்து, அழகிய தோழியே! எனது ஆற்றுகைக்காகக் கலங்காதே! என்பதாகவு முரைக்கலாம்: அப்பொழுது, அஞ்சல்—எதிர் மறை பொருமைபேவல். உலகத்தில் ஸாதாரணமாகக் காணப்படுகிற தென்றலைப் போலல்லாமல் ஒப்பற்றதாய்த் தன் வருகை மாத்திரத்தால் எமது ஆற்றுகை பெல்லால் தீரும்படி மிக்க குளிர்ச்சியை புடைபதாய்ப் புதுமைபாக வொன்ற வந்த தென்பாள் ‘ஓர் தண்டென்றல் வந்த’ என்றான். இதுவரையில் தென்றலுக்கு வருத்திக்கிடந்த காயகி இப்போது தென்றல் வரவை உகத்து உரைத்தமைபால், காயகனுடைய வரவைச் சொன்னுள்ளென்று தோழி அறிந்து, ‘இக் களவொழுக்கத்தை அயலாரறிந்தால் பெரும்பழிப் பாகுமே’ என்று அஞ்சக்கூடுமே; அங்ஙனம் அஞ்சாமக்காக ‘அயலிடையாருமறிந்திலர்’ என்கிறான். காயகனுடைய கருணைத் திறத்தைப் பாராட்டியமை தோன்றப் ‘புயலுடை’ கீர்மையினால் என்கிறான். மழையின் தன்மையினால் என்றது—மழை பெய்யுமாபோலே என்றபடி. கலன்—அணிகலம். ‘பொலன் கலன்’ என்று பாடமாகில், பொன்னுலகிய அணிகலமென்று பொருளாம்; பொலன்—பொன் என்பதன் திரிபான பொலம் என்பதன் இறதிப்போலி. ‘தடகிற்றென்புலன் கலனே’ என்பதற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னை கிபாக்கியானம் காண்மின்:—“இத்திரிபங்கள் கிடாய் தீரவும் ஆபாணக் கழலாதபடியும் தடகிற்றப் போலேகாணும்.

விடுத்த—வாசிட்ட. தோழி—அண்மைவிளி. அறிந்திலர்—எதிர்மறை முற்றெச்சம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அதுபவிக்கப் பெறாமல் வருத்தமளவில், அவ்வருத் தந்திரப் பெருமான் ஒருகால் அருகில்வந்த ஸைவை தந்து இவரைத் தான் சேர்த்துக்கொள்ளுந் தன்மையை வெளியிட, அதனால் ஆழ்வார் தன்பத்தணிந்து, முன்புள்ள ஆற்றுகையைக் கண்டு கலங்கின அன்பரை நோக்கிக் கூறும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஆபத்துக்கு உதவியியல்வினாளை எம்பெருமானது ஒப்புபர்வற்ற வரம்பினாத திருவருளால் ஓர் அவகாசம் கிடைத்த வாழ்வுபெற்றோம்; இனி லௌகிக பதார்த்தங்களுக்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை; உயிர்க்குயிராகிய அப்பெருமான் பிறொருவர்க்கும் புலனாகாமல் வந்து தனது போக்பதைபு வெளிக்காட்டி எமது தயாமெல்லால் தீரும்படி எமது உறப்புக்களையும் ஞானம் முதலிய குணங்களாகிய அலங்காரங்களையும் கிரும்பியாட்கொண்டான் என்று அருளிச்செய்த அன்பரை ஆற்றியவாறு. ... (ருசு)

புலக்குண்டலப் புண்டரீகத்த போர்க்கென்னை * வல்லியோன்றல்
விளக்குண்டுலகின்று வேல்விழிக்கின்றன * கண்ணன்கையால்
மலக்குண்டமுதஞ்சுரத்த மறிகடல் போன்றவற்றை
கலக்குண்டநான்று கண்டார் * எம்மை யாருங்கழறாரே

(ருள)

புலம் குண்டலம்	{ அழகிய குண்டலக்கையுடைய	வல்லி ஒன்றல்	{ (முக்கூறிய) ஒரு கெட்டியால் (குறுக்கிட்டு இடையில்) விளக்கப்பட்டு
புண்டரீகத்த	{ தாமரைமலர் போன்றதான தலைவியின் முகத்திலுள்ள (தம்மில் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்தப்) போர் செய்கிற இரண்டு கெண்டையின்கள் போன்ற கண்கள்	உலகின்று	{ (தனித்தனி சிற்றத்தோடு) உலகிக்கொண்டு
போர்க்கென்னை		வேல் விழிகின்றன	{ வேலாயுதத்தைக் கொண்டு குத்தினுற்றோல வருத்துவனவாய் நோக்குகின்றன;

கண்ணன் கையார் மலக்குண்டு	எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களால் கடைத்து கலக்கப்பட்டு	கண்டார்	(அக்கண்களின் நிலைமையை பிரத்யக்ஷமாகப்) பார்த்த வர்கள்
அமுதம் சுரந்த	{ (தன்னிடத்திலுள்ள) அமிர் தத்தை வெளிப்படுத்தின	யாரும் எம்மை	எவரும் எம்மை
முறி கடல்போன்று	{ அலைகளாப்பெற்ற கடல் போல		(ஒருத்தியின் கண்பார்வை யில் அகப்பட்டு இப்படி கலக்கினாளுென்று) குற்றஞ் சொல்லமாட்டார்கள்.
அவற்றால் கலக் குண்டாகன்று	{ அக்கண்களால் (யாம்), கலக் கப்பட்டு வெழுது	கழறவர்	

***—இப்பாட்டுக்குத் துறைபாவது-தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர் மறுத்த
லாம். அதாவது-தெய்வப்புணர்ச்சி புணர்ந்து பின்பு விரஹவ்யஸைத்தினுள் மிக மெலித்து கிடக்
கின்ற நாயகனைக் கண்ட தோழன் 'காளையின் கீ இங்ஙனம் இதைத் தவருவதற்கு யாத
காரணம்?' என்று கேட்க, தோழனுக்கு உண்மை பொளிக்க வொண்ணாதாகையாலே 'கான்
ஒருத்தி வகையிலே அகப்பட்டேன் கான்' என்ற தலைமகன் உற்றது கூற, அது கேட்ட தோழன்
'கடல் போல் கம்பிரானுள் கீ ஒரு ன்தீ? கிமித்தமாக இவ்வாறு யினைனென்பது உனது பெருந்
தன்மைக்குத் தகாத' என்ற இடித்துக் கூற' அதற்குத் தலைமகன் 'என்னுள் காரணப்பட்ட
வடிவை கீ கண்டாயிங்கு, கண்டவனெவரும் இவ்வாறு வன்சொற் கூறார்; அப்படிப்பட்ட
பாமலிவக்ஷணமான வ்யக்தியன்றோ அது' என்ற அவனோடு மறுத்தனாத்தல். "காணிற்
கழறவுகண்டுகை மென்தோட் கரும் பின்பே" என்ற திருக்கோவையார் காண்க.

தோழனே!, அந்த நாயகியின் முகம் எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? அழகிய குண்ட
லங்கையுடையதாய்த் தாமரை மலர் போன்றது. அந்த முகத்திலே கண்கள் எப்படிப்பட்ட
வை தெரியுமோ? தம்மில் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப்போர் செய்கிற இரண்டு கெண்டை
மீன்கள் போலும்; அப்படிப்பட்ட கண்களானவை ஒன்றின்மேல் ஒன்று பாய்த்து செருக்க
வேனு மென்னும் மாநஸர்யங் கொண்டிருந்தும் மூக்காகிய ஒரு கொடியால் குறுக்கிட்டு
இடையில்லிக்கப்பட்டுச் சிற்றத்தோடு தனித்தனி உலாவிக்கொண்டு வேற்படையைக்
கொண்டு குத்தினுற்போல வருத்துவனவாய் கோக்குகின்றன: அப்படிப்பட்ட கண்களால்
தலைவி என்னை கோக்கும்போது அவற்றால் கான் கலக்கப்பட்ட விதம்—திருமால் கடலைக்
கடைத்தருளின காலத்து அலைகளாப் பெற்ற அக்கடல் கலக்கின விதத்தோ டொக்கும்; அப்
படி கான் கலக்கப்பட்டபொழுது அக்கண்களின் நிலைமையைப் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்த்தவர்
எவனோ முனரோல் அவர் ஒருகாலும் என்னை இங்ஙனம் இடித்துரைக்கமாட்டார்; "இக்கண்
ணழகில் ஈடுபட்ட கீ உயிர் தொலையப்பெறுது உயிர்த்திருப்பது எவ்வளவோ விசேஷம்"
என்றே சொல்லும்படியாயிருக்கும். வேனுமாகில் அக்கண்களின் அழகை கீ ஒருகால்
கண்டுபார் என்றான் போலும்.

புலக்குண்டலம் = புலப்படுதல்—காணப்படுதல்; ஆகவே, விரும்பிக்காணப்படும்படி
அழகிதான் குண்டலம் என்றதாயிற்று. புலப்படுதல்—விளக்குதலுமாம். பொலக்குண்டலம்
என்ற பாடத்துக்கு—பொன்னுமாகிய குண்டலம் என்க. குண்டலம் என்பதைக் கேண்
டைக்கு அடைமொழியாக்வி, காதலி வரையில் அளாவிச் செல்லுகிற கீண்ட கண்கள் என்ற
ஸாக்ஷமாம். குண்டலப்புண்டரீகம்—வட்ட வடிவான முகமண்டல மெனினுமாம். புண்
டரீகம் போன்ற முகம் என்றும், கெண்டை போன்ற கண்கள் என்றும், கொடிபோன்ற
மூக்கு என்றும் சொல்லவேண்டுமிடங்களில் மூன்று உபமேயங்களையுஞ் சொல்லாது உபமாந
பதங்களை யிட்டே சொல்லியிருக்கின்றமை காண்க; உவமையாகுபெயர்கள். செவ்வியும் அழ
கும் மண்முழுடைமையால் முகத்திற்குத் தாமரையுவமை.

'வல்லியோன்றால் விலக்குண்டலோகின்று' என்ற கிடத்திற்கு "இரண்டு மத்தகஜம்
தன்னிலே பொர உத்போகித்து, கடுகிலே கணையமிட்டவாறே தாம் கினைத்தபடி பொரப் பெறு
தொழித்து பெருஞ் சிற்றத்தோடே ஸஞ்சரிக்குமாபோலே கின்று" என்பது பூருவர்களின்
விபாக்கிபானம். நாயகியின் கண்கள் தன்னை வருத்தும்படி கூர்மையான பார்வையை யுடை
யுவாயிருந்தன என்பதை 'வேல் விழிக்கின்றன' என்றதனால் சொல்லிற்று. அக்கொடுமை
இன்னமும் மாறுதன் என்பது தோன்ற 'விழிக்கின்றன' என நிகழ்காலத்தாற் கூறிற்று. வேல்
விழிக்கின்றன—உவமத்தொகை. எம்பெருமான் ஆழ்கடலைக்கலக்கி ஸாரமான அமிர்த்தத்தை

பெடுத்ததுக் கொண்டாற்போல, காயகியின் கண்களும் ஆழ்ந்த என்னெஞ்சைக் கலக்கி னார
மான அறிவைக் கவர்ந்த கொண்டன என்னுங் கருத்த பின்னடிகளில் உய்த்தணர்த்தக்கூட.
கான் பன்னியுரைத்துப் பயனென்ன? அக்கண்களின் கைலாசனயம் அநுபவித்தார்க்கன்றி
மற்றையோர்க்கு அறிபவொண்ணாது என்னுங் கருத்த ஈற்றடியில் தோன்றும். யாரும்—மிக்க
வையாக்கியத்தோடு விலேகிகளாயுள்ளவர்களும் என்றபடி. 'மறிகடல்போன்றவற்றால்' என்ற
விடத்து, 'போன்ற அவற்றால்' எனப் பிரிப்பதல்லாமல் 'போன்ற வற்றால்' என்ற ஒரு சொல்
லாகவே பெடுத்த, திருமாவால் கடைபப்பட்டு அமிர்த்ததைச் சாந்த அலைபெறிகடல் போன்ற
கண்களால் என்றரைக்கவுமாம். தன் அழகைக்கண்டு கலக்கி மருண்டு கோக்கிப் கண்ணுக்கு
கண்ணன் கையால் கைக்குண்ட கடல் உவமை பென்றது கூறவர். 'கண்டார் கழறலர்'
என்றதனால் அவரும் தன்னைப்போல் பித்தேறிப் போவார்கள் என்பது காட்டப்பட்டதாகும்.

இனி இப்பாட்டிற்கு ஸ்வரபதேசார்த்தமாவது;—ஆழ்வாருடைய ஞானக்கண் விளக்
கத்தை யறிந்த ஈடுபட்ட பாகவதர், தங்கள் ஈடுபாட்டைக் கண்டு அதனைக் குறைத்திட வேண்
டுமென்று சிபமித்துக் கூறுகிற தம் சுற்றத்தாரை கோக்கி மறுத்துச் சொல்லும் வார்த்தையாம்.
முத்திக்குக் காரணமான முதற்பொருளை யறிவதற்கு உபாயம் மூன்று; அவை,—கேள்வி,
சிந்தனை, காட்சி என்பன. அவற்றள், கேள்வியாவது உபதேச மொழிகளை அநுபவமுடைய
ஆசார்பர் பக்கல் கேட்டல். சிந்தனையாவது அவ்வுபதேசமொழிப் பொருளைப் பிரமாணமாக
லும் யுக்தியாலும் உள்ளத்தில் தெளிவ ஆராய்தல். காட்சியாவது இவ்வாற்றால் முதற்பொருளை
ஐயத்திரிபறத் தெளிதல். ஸ்வரபதேசத்தில் ஆழ்வாரது கண்ணாகிய ஞானமானது முறைபே
இம்மூன்று உபாயங்களோடும் அமைந்திருத்தல் இப்பாட்டின் முதல் வாக்கியத்தால் விளங்கும்.
மூன்னம் 'புலக் குண்டலம்' என்ற செவியனியைக் கூறிவதனால் அவ்வுபாயங்களுள் முத்திய
தான செவிக்கணியாகிய கேள்வியைக் குறித்தபடி. அதன்பின் 'புண்டரீகம்' என்றது ஹரு
தய கமலத்தைக் குறித்ததாய், கேள்வியின் பின் உள்ளம் சிகழ்த்ததலாகிய சிந்தனையை ஸூசிப்
பித்தபடி. 'போர்க்கெண்டை' என்றது—அங்ஙனம் சிந்தனை செய்யும்பொழுது பூர்வபக்ஷ
ஸித்தாந்த யுக்திகளால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதத்தை புண்டாக்கிப் பண்ணும் ஆராய்ச்சியைக்
காட்டும். 'வல்லியொன்றால் விலக்குண்டுலாகின்ற' என்றது—மத்யஸ்தமான ஸித்தாந்த
யுக்தியால் அவ்விரோதம் தணிந்தமையைக் காட்டும். 'வேள்விழிக்கின்றன' என்றதனால்
இங்ஙனம் கேள்வி சிந்தனைகளால் சலகமொழிந்து ஒரு விலை சின்றுற ஞானம் நுண்மையும் செடு
மைபுமுடையதாய் எம்பெருமானைத் தரிசித்தமை தோன்றும். கண்ணன் கையாற் கலைக்கப்பட்டு
அமுதசாந்த அலைகடல் போலச் சபல சித்தான யாம் இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரது ஞான விசே
ஷத்தால் பாவசப்பட்டு இனிப பக்தியைச் சாந்த விலைமாரிய பொழுது அவ்வாழ்வாரது ஞான
விலையையறிந்தவரெவரும் எம்மை இங்ஙனங் கூறார் என்பது பித்தின வாக்யத்தின் உட்கருத்து.
'போன்றவற்றால்' என்று ஒரு சொல்லாக எடுக்கும் போது, கண்ணன் கையால் கலைக்கப்பட்டு
அமுதசாந்த அலைகடல்போல எம்பெருமான் வசப்பட்டுத் தன் வசமிழந்து பக்தியைச்
சொரிகிற அதி விசாலமான அவரது ஞான விசேஷத்தால் என்று உள்ளுறை காண்க. 'கண்
டார் எம்மை யாரும் கழறலர்' என்கையாலே, புறம்புள்ளாரும் புருத்தால் தாங்களும் ஈடுபட்ட
தொழியப் பிறரை சிபமிக்கமாட்டாடென்பதுஞ் சொல்லிற்றுயிற்று. "மேலினேனவன் பொன்
னடி மெய்ம்மையே, தேவுமற்றறியேன் குறுகூர்நம்பி, பாலினின்னிகை படித்திரிவனே"
என்று மதாகவியாழ்வார் போல எம் ஆழ்வார் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர் எம்பெருமானையும்
விரும்புதல் அரிது என்க (ருஎ)

கழறல் மோன்றே கிழமுறு தாரிற்று * ஒருகழல்போய்
கிழல்தர வெல்லா விசும்பும் கிறைந்தது * கீண்டவண்டத்
துழறலர் ஞானச்சுடர்விளக்கா யுயர்த்தோரையிலா
அழறலர் தாமரைக் கண்ணன் * என்னேவிங்களக்கின்றதே? (ருஅ)

கழல் தலை ஒன்றே	ஒரு திருவடியிடமே	கிழல் தா	கிழலிச் செய்யும்படி
கிடை முழுது	{ பூமி முழுவதும் தா	எல்லா விசும்பும்	ஆசாசுவகாசம் முழுவதிலும்
ஆகிற்று	{ பாந்தம்;	கிறைந்தது	வியாபித்தது;
ஒரு கழல்	மற்றொரு திருவடி		அளவிட வொண்ணாத மாம
போய்	{ (பூமியில் இடமில்லாமையா	கீண்ட அண்டத்த	{ ரதத்தில் எழுந்தருளியிருப்
	{ (கேமேகே) போய்		பவனும்

உழை
அவர்

எங்குஞ்செல்லவல்ல
பாந்த

அழை அவர்
தாமரை
கண்ணன்

சேற்றில் மலர்ந்த செவ்விர
குத செந்தாமரை மலர்
போன்ற திருக்கண்களையு
டைவவனுமான திருமால்

ஞானம் சுடர்
விளக்கு ஆய்

ஞானமாயிவ ஒளிக்கு இட
மான விளக்குப் போன்றவ
னாய்

உயர்ந்தாரை
இவ்வா

(தன்னிலும்) மேம்பட்டவரை
யுடையவன்கூறாவனும்

இங்கு அளக்கின்
தத என்னோ

இந்த லீலாவியூதியில் அளக்க
வேண்டுமெனவோ?

* * *—இப்பாட்டில் தீரிக்ரமாவதா வாலாற்றைப்பற்றின விஷயம் ப்ரஸ்தாபிக்கப்
பட்டுள்ளதானது எம்பெருமானிடைய னர்வ சக்திவத்தைக் கூறியவாறு. 'நாயகன் என்
னோடு மைச்சலேவிக் வரக்காணவியிலேயே; என்ன பிரதிபந்தக முள்ளதோ அற்பேயன்;
பிரதிபந்தகங்களைப் பரிஹரித்துக் கொண்டு வந்து சேர்த்தற்குரிய ஆற்றல் அவர்க்கு இல்லையோ
யும்' என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தலைவியை நோக்கித் தோழியானவள் 'கங்காய்!
இப்படியோ நீ நினைக்கிறாய்! உன்னுடைய நாயகனான ஈசுவானுக்குச்செய்யவரிய தொழிலு
மொன்றெனவோ? எல்லாம் வல்லவனன்றோ அவன்' என்று அவனுடைய வல்லமைகளுள்
நிறந்ததான ஒன்றை பெடுத்துரைக்கும் முகத்தால் 'இப்படி ஸர்வசக்தியுத்தனான நாயகன் நம்
மோடு கலப்பதற்கு இடையூறுக வுள்ளவற்றைப் பரிஹரித்து விடவில் வந்திருவெனென்று நீ ஆய்
யிருக்கவேண்டுமே யொழிய வல்லவனல்லவெனென்று கருதிக் கவங்குவது தகுதியின்றென்று ஆய்
யுகிறாயிற்று: ஆகவே, தோழி தலைவன் பெருமையை யுரைத்துத் தலைவியை ஆற்றல் இது.

'தாமரைக் கண்ணன் என்னோவிங் களக்கின்றதே!' என்றதற்கு இரண்டு வகையான
கருத்து உண்டு;—ஒரடிபைப் பூமி முழுவதும் பரப்பி வைத்து மற்றோரடிபை மேலுலக முழு
வதும் பரப்பிவைத்து இங்ஙனம் உலகங்களெல்லாவற்றையும் அளக்கிட்டானே! இஃது என்ன
ஆச்சரியம்! என்று வியத்த கூறுவதாக ஒரு கருத்து. எம்பெருமான் உலகளந்தானென்று
சொல்லுகிறார்களே, இது எப்படி பொருந்தும்! ஒருவன் தான் வின்ற இடந்தவிர மற்றோரிடத்
தில் மாறிக் காவிட்டாலன்றோ அளந்ததாகச் சொல்லலாம்; நிலமும் விசும்பும் இரண்டு திரு
வடிகளுக்கும் இடமாகப் போந்த விட்டதென்று சொல்லவின்றமையால் இவற்றை அளக்
கிட்டானென்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்பதாக மற்றொரு கருத்து. இங்குப் பெரிய
வாச்சான் பின்னை விபாக்கிபானங்காண்மின்:—'அளக்கைக்கு ஒரு அவகாசம் காண்கிறிலோம்;
வின்ற நிலையிலே வின்றனா அளந்தாரென்ன வெண்ணுதிதே; அடிமார்பிடிவிறே அளந்ததா
வது; இயன் இங்கு அளந்தானாக ஒன்றுக்காண்கிறிலோம்!' என்று.

நீண்டவண்டத்து என்று தொடங்கிமுன்று வாக்கியங்கள் எம்பெருமானைக் குறிப்பன;
நீண்டவண்டத்திலுள்ளவன், உழறலர் ஞானச்சுடர்விளக்காயுயர்ந் தோரையிலவாதவன்
அழறலர் தாமரைக்கண்ணனாயிருப்பவன் என்க.

அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்—தாமரைக்குப் பங்கலும் என்று வாடநூலார் பெயர் கூறு
வர்; சேற்றில் முளைப்பது என்று பொருள்; இங்கும் அங்ஙனமே 'அழறலா தாமரை' எனப்
பட்டது. அழற—சேற. அனறு என்பதுபோல அழற என்பதும் ஒருதனிமொழியே
பென்பதும், ளகாத்துக்கு முகம் போலியாக வந்ததன்று- என்றும் அறிக. தாமரைப்பூ நீர்
விலையை விட்டு நீக்கினால் வாடிப்போய்விடுமாதலால் நீர்விலையிலேயே அவர்த்து செவ்வி
குன்றுதிருக்கிற தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றவாறு.

கழல்+தலம், கழறலம். உழறதல் எனினும் உழலுதல் எனினும்ஒக்கும்.

எம்பெருமான் தம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளாமையால் தளர்ந்த ஆழ்வாரை அன்பர்கள்
அவனுடைய அபார சக்தியை பெடுத்துக் காட்டி ஆற்றலத் து இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை
பொருள். தீரிக்ரமாவதா விபாஜத்தால் எல்லா வுலகங்களையும் தனக்கேபாக்கிக்கொண்ட
ஸர்வேசுவரன் அதுபோலவே உம்மையும் தன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொண்டருளத் தட்
டிவிலைபெற்று அவனுடைய மைப்பந்தத்தையும் சக்தி விசேஷத்தையும் விளக்கி ஆற்றலுமையைத்
தனித்தன ரென்க ...

(ருஅ)

அளப்பருக் தன்மைய ஊழியங் கங்குல் * அந்தண்ணந்துழாய்க்
குளப்பெருங் காதலின் னீரிய வாயுள் * ஒங்குமுக்கீர்
வளப்பெரு நாடன் மதுததனன்னென்றும் வல்லினையேன்
தளப்பெரு னேமுறுவல் * செய்ய வாய தடமுடையே.

(ருக)

வல்லியேயேன்	கொடிய திணையையுடைய எனது	கங்குல்	இராப்பொழுதுகள்
தன் பெரு நீள் முறுவல் செய்ய வாய் தடமுலை	முல்லையரும்பி னளவான பெருமையும் நீட்சியுமுள்ள பல்வரிசையை யுடைய சிவந்த வாயுடையளாய்ப் பெரிய தனக்கிணையுடைய வளாகிய இப்பெண்பிள்ளை (என்ன சொல்லுகிறுனென்றால்)	அம் தன்னம் தழாய்க்கு உளம் பெரு காதலின் நீளிய ஆய் உள ஒங்கு முந்தீர் வனம் பெரு காடன் மதுகுதனன் என்னும்	அழகுபெருநீர்த்த திருத்த ழாய் விஷயமாக (என்) உள்ளத்திலே வளர்சிற் மிக்க வேட்கை போலகண் டனயாயுள்ளன்; உயர்ந்த கடல் குழந்த வளப் பமுள்ள பெரிய காட்டை யாளுபவன் மதுவென்னும் அகரணையுதித் தவன்" என்று வாய்விட்டுச் சொல்லி யறற்றுக்கொள்.
அளப்பு அரு தன்மைய	"அளவிடுதற்கு அரியதான தன்மையையுடைய		
ஊழி அம்	கற்பக்களினும் அழகிய [நீண்ட]		

* * *—இராப்பொழுது நெடுகிச் செல்லுமாறு கண்டு ஆற்றாமை மீதுர்த்த திணையப் பற்றித் தாய் இங்கிக் கூறும் பாசாம் இது. என் மகளானவள் ஓரிரவு எழுழியாய் நெடு கும்படியையும் தனது காயகளுள் திருமாவின் அகக்கவத்தையும் விசேஷி நினை னாமாததி யத்தையும் வாய்மாறாது கூறி அறற்றுகிறுனென்கிறாள் தாய். என்னுடைய காதலுக்கு எப்படி முடிவு இல்லையோ அப்படியே இவ்விரவுக்கும் முடிவில்லை பென்கிறாள் மகள்—என் பது முன்னடிகளால் தெரிவிக்கப்பட்டது. "நீளியவாயுள் என்னும்" என்று அவ்வயித்துக் கொள்க. 'என்னும்' என்பது இப்பாட்டிற்கு கிணைமுற்று. என்ற சொல்லுகிறாள் என்கை.

'அளப்பருத் தன்மைய லுழியங்கங்குல்' என்பதற்கு—"அளக்க வரியதையும் அளக் தவன் திருவடிகளாலும் அளக்கப்போகிறதின்கு; அளக்கலாகில் வந்து தோற்றானோ?" என்று விசேஷார்த்தமருளிச் செய்வார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. 'ஒங்கு முந்தீர் வளப்பெரு காடன்' என்றது—உலகத்தைக் கடல் விழுங்காமல் கோக்குமவன் என்ற ஒருத்தைத் தந்து அவனது அகக்கவத்தைப் புலப்படுத்தும். 'மதுகுதனன்' என்றது—உலகத்துக்குக் கொடிய வரால் நேரும் கலிவைத் தீர்த்துக் கொடுப்பவனென்ற தஷ்டரிகாஹ னாமர்த்தியத்தைப் புலப் படுத்தும். ஊழியங்கங்குல்—"கங்குலுக்கு அழகாவது—கற்பத்தினும் நெடிதாயிருக்கை" என்பது அழகிய மணவாள ஜீபருரை. 'கள்ளியங்காடு' 'புளியஞ்சாலை' என்பவற்றிற்போல 'அம்'சாரியையுமாம். நெடுகிச் செல்லுகின்ற கங்குலைக் குறக்குதலோ, அல்லது எம்பெரு மாணைக் கூட்டுதலோ இரண்டத்தொன்று செய்பமாட்டாமையால் தாய் 'வல்லியேயேன்' என்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக் கூறுகின்றாள் என்க.

இரண்டாமடியில் 'காதலின்' என்ற ஐந்தனுரபு—ஒப்புப் பொருளது. என் காதல் போல நீண்டிருக்கின்ற தென்கை. முள்ளை யரும்பு என்னும் பொருள்கொண்ட 'தளவு' என் னுஞ் சொல் 'தள' என விகாரப்பட்டது. தடமுலைபையுடையவள் எனப்பொருள் படுதலால் அனமொழித்தொகை. 'வாய்' என்னும் குறிப்புப் பெயரெச்சம் தடமுலைவளுக்கு அடை மொழி. நீளிய—இறந்தகாலப் பலவின்பால் கிணைபாலணையும் பெயர். நீள் என்பது பண் படியல்லாமல் கிணைப்பகுதியாதலால் குறிப்பு கிணைபாலணையும் பெயரன்ற.

எம்பெருமானைச் சேர்த்தற்குக் கால தாமதத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத ஆழ்வாருடைய கிணையக்கண்டு ஞானிகள் கொத்தரைத்த வார்த்தை இதற்கு உள்நுறைபொருள். உலக முழுவதையும் தன்னுடைமையாக வுடைய எம்பெருமான் இவாது உட்பகைகளை யொழித்த இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ள வல்லவனு யிருக்கச் செய்தேயும் அங்ஙனஞ் செய்பாது விளர் பித்தலால் இவர்க்கு இந்த இருள் தருமா ஞாலத்திலிருப்பு நெடுகித் தோற்றுகையாலே, ஆற் றுமை பிறத்த, அது விஞ்சாதலால் இவர் அத்தன்மையை வாய்விட்டுக் கூறியமை இப்பாட்டில் கிளங்கும். இவருடைய திருமுகமண்டல விளக்கமும் சொல்திறமும் பக்திவளர்ச்சியும் சுற்றடி யிற் சொல்லிற்றும்.

முனையோ முழுமுற்றும் போக்தில் *மொய்பூங்குழல்குறிய
கனையோ வன்றயில்கு நாவோ குழறும் * கடல்மன்னெல்லாம்
விலையோ வெனமிளிருங்க விவன்பரமே ? பெருமான்
மனையோ * திருவேங்கடமேன்று கற்கின்ற வாசகமே.

முடியோ	கண்டனக்களோ வென்னில்	கண்	கண்டனக்களோ வென்னில்
முழுமுற்றம்	மிக முழுவதும் தோன்றின	கடல் மண் எல்லாம்	கடல் குழந்த உலகமுழுவதும்
போந்தில	விடில்;	விடையோ என	(இவற்றக்கு) விடையோரு
மொய் பூ குழல்	அடர்த்த மென்மையான		ளோவென்றுசொல்லும்படி
	தலைமயிர்கள்		
குறிய	(முடிக்கடாமல்) குட்டை	மிளிரும்	(ஒரு கிணியில் கிண்கரிமம்)
கலையோ	யாயுள்ளன;		பிறழ்ந்த கோக்குகின்றன;
அரை இடில்	ஆடையோ வென்னில்	பெருமான்மலையோ	'திருவேங்கடமலை எனது தலை
காவோ	இடையிற்பொருத்த உடுக்கப்	திருவேங்கடம்	வனது இருப்பிடமோ?
குழறும்	படுவதில்லை;	என்று கற்கின்ற	என்று பலகாலுஞ் சொல்
	காக்கோவென்னில்	வாசகம்	லிப்பயில்கிற வார்த்தை
	(திருத்தமாக வார்த்தை	இவன் பாமே	(இப்படி இளமைப் பருவ
	சொல்ல மாட்டாமல்) குத		முடைய) இவனிடம் உன்
	லைச்சொல் பேசுகின்றது;		டாகக் கடவதோ?

***—தலைமகளின் இளமையை கோக்கிச் செவிலித்தாய் இரங்கிக் கூறும் பாசும் இது. காயகனோடு களவொழுக்கத்திற் புணர்ந்த காயகி அவன் பிரிந்த கிணியின் ஆற்றாது வருத்தி வாய் பிதற்றிக் கண்ணீர் சொரித்து உடலினித்து வடிவம் வேறுபட, அவ்வேறுபாடு மாத்திரத்தைக் கண்ட தாய் இதற்கு காரண மென்னோ வென்ற கவலைப்பட்டு அவளது உயிர்த்தோழியைக் கேட்க, அவள் ஒளிக்காமல் உண்மையான காரணத்தைக் கூறியிட, அது கேட்ட தாய் இவளது இளமையைக் கருதி இரங்கிக் கூறிய துறை இது. உண்மையில் காயகி பெளவன பருவத்தை அடைந்திருக்கும் இவள்தாய்மார்க்கு அன்பு மிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க. "செய்யநூலின் சிற்றாடை செப்பனுடுக்கவும் வல்ல எல்லன்" "வாயிற்பவ்வு மெழுந்தில மயிரும் முடி கூடிற்றில...மாயன் மாமணி வண்ணன் மேலிவன் மாறுறுகின்றானே" "கொங்கையின்னம் குலித்தெழுந்தில" என்ற பெரியாழ்வார் பாசாங்களும் "முள்ளெயிறேய்த்தில கூழை முடி கொடா, தென்னியளென்பதோர் தேசிலன்" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசாமும் காண்க.

முடியோ முழுமுற்றும் போந்தில—முடிகளானவை ஆண் முலைக்கும் பெண் முலைக்கும் வாசினோற்ற முகத்திரண்டு கிளர்ந்தனவில்குபென்க. பெளவன ஸூசகமாதலால் முலை முந்துறக் கூறப்பட்டது. குழல் குறிய—மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம்படி கூடின விடில். கலையோ அரை இடில்—சிற்றாடையை உடுக்கும் அடைவு அற்த்து கன்றாக உடுக்கவும் மாட்டான் என்றபடி. காவோ குழறும்—தட்டுத் தடக்கலின்றிப் பேசப் பழகின பருவமல்லாமையானே பேச்சுக் குன்றம். 'கடல் மண்ணெல்லாம் விடையோ' என்பதற்கு ரத்நாகாமான கடல்களும் பூலோ கழும் மற்ற விலகங்களும் விடையோதா என்றும் உரைப்பவர். மிளரும் கண்—ஒரு பொருளை விசேஷித்துக் குறிப்பாக கோக்குதலின்றிப் பொது கோக்கு கோக்குதலே பொழியக் காதற் குறிப்பை வெளிப்படுத்துகிற சிறப்பு கோக்கு இடில் என்றபடி. காயகனை வசப்படுத்துவது முகியழகாலேபாதல் சொற் சாதிரியத்தாலேயாதல் கருத்தோடு கடைக் கணித்தப்பார்க்கும் குறிப்புக்கோக்கினாலாதல் கூடுவதாயிருக்க முகியும் அரும்பாதே குழலும் முடிக்கடாதே ஆடையும் செவ்வனுடுக்க அரிபாதே சொல்லும் குதலைபாய்க் கண்ணும் ஒதுக்கிப் பாராமற் செவ்வே கோக்கும்படியான இந்தப் பேதைக்கு இப்படி தலைவனிடம் வினாவுதலுண்டானவாது என்கொல்? என்ற அதிசயப்பட்டாளாயிற்று.

காயகனை வசப்படுத்துகிற ஸாதனங்களின் கிறைவிலாமையைச் சொல்லுகிற அடைவில் 'கடல் மண்ணெல்லாம் விடையோ வெனமிளிருங்கண்' என்று சிறப்புறச் சொல்லுவா னென்னென்னில்: பொதுவாகவுள்ளது இச்சிறப்பு என்க. காயகனை வசப்படுத்துதற்குரிய சிறப்பன்ற. பருவத்தின் மிக்க இளமையைக் காட்டும் இது.

குழவாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்டனஞானிகள் 'எம்பெருமானைச் சேர்ப் பெறுதற்கு உபாயமான பக்தி முதலியன கிறைபாமலிருக்க, இவருக்கு உண்டாகிய விரைவு என்னோ?' என்று சொல்லும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். ஸ்வாபதேசத்தில் முகிபென்ற பக்தியைச் சொல்லுகிறது. [முடியோ முழுமுற்றும் போந்தில] எம்பெருமானைச் சேர்த்த அது பயித்தற்கு உபகாரமான பக்தி முதிர்ந்த பேற்றுக்குச் சாதனமான பாமபக்தியாகப் பரிணமித்ததில்லை. [மொய் பூக்குழல் குறிய] முடியழகில்லை; அதாவது—தலைபாலே வசப்படுத்துகிற

பிரணமம் பூர்ணமாகத் தோன்றவில்லை. [கலியோ அனாயிச்சி] 1. "மடித்தற்றத் தான் முந்
தறம்" என்றபடி அரையில் ஆடையை இறகெடுத்தக்கொண்டு முந்தற்றக் கிளம்பும் முயற்
சியில்லை; முயற்சியை அதன் காரணத்தாற் கூறினபடி. [கலியோ குமுதம்] இடைவிடாத
பகவத் நாம ஸங்கீர்த்தனமில்லை. [கண்மிளிரும்] பொதுப்படப் பொருள்களின் உண்மையறி
யும் தத்வஞானமொழிய அவ்வறிவை ஒரிடத்திலே ஒடுக்கி கிறத்தம் தப்பாருபமான ஞான
மில்லை. "கடல் மண்ணெல்லாம் கிண்போவென" என்றதனால் சூழ்வாத ஞானத்தின்
சிற்ப்புத் தோன்றம். [இவள்பாமே] கேவலம் பாதத்திரமா யிருக்க வேண்டுவார்க்கு, ஸாத
மொன்றமின்றியே யிருக்க விராவை ஏறிட்டுக்கொள்ளுதல் தருமோ? [பெருமான் மகிபோ
திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாச்சம்]. "வெருவாதான் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்
கடமே" பென்கின்றாளால்" என்னுமாபோலே அவனெழுந்தருளி நிற்கிற திருமகப்பாகிய
போக ஸ்தானத்தையே வாய்புலத்தல்.

இப்பாட்டில், சூழ்வார் திருவவதரித்த பொழுதே தொடங்கி எம்பெருமானாவல்லது
தரியாமை வெளியாம். ... (கூ)

வாசகஞ் செய்வது கம்பரமே * தோல்லை வானவர்தம்
நாயகன் நாயகரெல்லாக் தோழுமவன் * ஞானமுற்றும்
வேயக மாயினுஞ் சோராவகை யிரண்டேயடியால்
தாயவன் * ஆய்க்குலமாய் வந்துதோன்றிற்று கம்மிறையே.

(கூக)

தோல்லை வானவர் தம் நாயகன்	{ பழமையான கித்ய ஸூரிக ஞாக்குத் தலைவனும் சுவரத்தம் பா ராட்டுகிற (சாமன் முதலியோர்) எல் லோரும் (தம் தந்தைமை பெறும்பொருட்டு) வணக் கும்புகமானவனும் உலகம் முழுவதையும்	இரண்டே அடியால் தாயவன் கம் இறை ஆய் குலம் ஆய் வந்துதோன்றிற்று	{ (தனது இரண்டு அடிகளாலே அளந்துகொண்டவனுமாயிய கமது தலைவன் இடையர்குலத்தையுடைய ஆய்க்கொண்டு அக்குலத்தில் வந்துவளர்ந்த எளிமையை எடுத்தபுகழ்ந்த கூறுவது கம்மாராகக் கடவதே?
நாயகர் எல்லாம் தோழுமவன்	{ ஒரு கோற்குத்து கிளமாயி றும் தவறுதற்கு [தனிமிட மும் மிச்சமாகாதபடி]	வாசகம் செய்வது கம் பாமே	(சூகாத)
ஞானம் முற்றும்			
வேய் அகம் ஆயி றும் சோராவகை			

* * *—தலைவனுடைய நீர்மையைத் தலைவிக்குத் தோழி கூறல் இத. நாயகனைக் கள
வொழுக்கத்தாற் புணர்ந்த பிரிந்த வருத்தகிற நாயகி 'பாற்பானா யிருக்கின்ற அத்தலைவன்
என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி விராவில் வந்து விவாஹஞ் செய்துகொள்ளுதல் கூடுமோ?'
என்று கவலைப்பட, அதனைத் தோழி, 'அவ்வளம் பாவரினும் உயர்ந்த அவனுக்கு அன்புடை
யார் பக்கல் எளியனாகத் தன்மையும் இப்பலில் உண்டு' என்று அவனது ஸௌலப்யத்தை
பெடுத்துக்காட்டி நாயகிக்கு ஆறுதல் கூறுகின்றாள். இதனால், நமக்கு எளியனாய் வந்து
விவாஹஞ் செய்துகொள்வான் என்றதாயிற்று.

எம்பெருமானைப் புகழ்வதற்கென்று ஏற்பட்ட வேதங்களும் அவன் தன்மைப்ப முடி
யச் சொல்லமாட்டாமல் மீண்டனவென்றால் அதனைக் கூறதல் கம்மாராகுமோ? என்பது
'வாசகஞ் செய்வது கம்பரமே' என்றதன் கருத்து. வேய் அகமாயினும்=வேய் என்ற மூங்கி
லுக்குப் பெயர்; ஒரு மூங்கில் காட்டப்படும் இடமாயினும் என்றபடி. சிறிதேமேனும்
தவறாமல் எல்லாவிடத்தையும் என்கை. இரண்டேயடியால் தாயவன்="ஒரு குறளாயிரு
கிலம் முவடி மண்வேண்டி உலகனைத்த மீடியா லொடுக்கி ஒன்றர், தருகவென மாவளிப்பர்
சிறையில் வைத்த நாடாளன்" என்கிறபடியே தான் கேட்ட முவடிகிலத்தக்கும் இடம் பற்றா
தபடி இரண்டடிகளாலேயே அளவிட்டு முடித்தவன். ஆய்க்குலமாய்வந்து தோன்றிற்று=
அரசர் குலத்திலே ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து இடையர் குலத்திலே ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து
வளர்ந்த எளிமை, வாசகஞ் செய்வது கம்பரமே? என்று அவ்விப்பது. முதல் மூன்றடிகள்
பாதவத்தையும் சுற்றடி ஸௌலப்யத்தையும் விளக்கும்.

மேன்மைபோடு கீர்மையும் உடையவனாதலால் எம்பெருமான் உம்மைச் சேர்த்துக் கொள்வன்; விரைந்த வருந்த வேண்டா என்ற அன்பர்கள் ஆழ்வாரைத் தேற்றியபடி. விவரிப்பதினிடையிப்பென்னும் இரண்டுக்குத் தலைவனான மேன்மையையுடையவர்வேச்வான் ஆச்சரிதலுடையது கண்ணனாக வந்து அவரித்த கீர்மையிற்குத்து ஊன்றும்பொழுது, 'கரும வசமில்லாதவன் பிறப்பு எடுத்ததும் அதிலும் அறிவிலாமையுக்கு எங்கிலைமான் எனிய குலத் தினனாதலும்' என்ன ஆச்சரியம்! என்ற கொண்டு "பிறந்தவாதம்" என்றும் "எத்திறம்" என்றும் "மோலித்தக் கிடக்குமதொழிய அதற்குமேற் சொல்லிப் புகழ்தற்கு வாதயப் படுமோ?" என்றதாயிற்று.

'பாமே' என்ற ஏகாம் எதிர்மறை; எம்பாமன்ற என்கை. தாயவன்—தாவிபவன். தேன்றிற்ற—இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை... (சுஉ)

இறையோ விரக்கினு மீங்கோர்பென்பாலெனவும்மீரங்காது •
அறையோ! வெனின் றதிருங் கருங்கடல் • ஈங்கிவள்தன்
நிறையோ வினியுன் திருவருளானற்க் காப்பரிதால்
முறையோ? அரவணமேற் பள்ளிகோண்ட முகிலவண்ணனே. (சுஉ)

இரக்கினும்	{ எவ்வளவு வேண்டுகொண் டாலும்	அரவு அணைமேல் மன்னிகொண்ட	சேஷசயனத்தின் மீது சயனித்தருளா நின்ற
ஓர் பெண்பால் என யும் ஈங்கு திறை திரை	{ இவள் ஒரு பெண் மக னென்று கருத்யும் இவளி டத்திற சிறிதும் இரக்கம் கொள்ளாமல்	முகில் வண்ணனே ஈங்கு இவள்தன் நிறையோ இனி	{ காளமேகம் போன்ற வடி வுடையவனே! மூவ்விடத்தில் இவளுடைய கிறைகருணமோ வென்னில, இனிமேல்
கரு கடல்	கரிமகடலானது	இனி	உனது கிருபையினால்லை (வேருென்றாலும்) ராதுகாத்தவைக்கமுடியாது; (இவளை நீ தூக்கம உடு சித்தல்) முறைமையோ?
அறையோ என கின்று அதிரும்	{ (இவனெனினில்) அறை கூவு கிறதோ வென்று சொல் லும் கிலையின்ற [ஒரே வித மாக] கோஷஞ் செய்கின் றது;	உன் திரு அருளால் அன்றி காப்பு அரிது முறையோ.	
	இக்க ஒரு கொடுமையே!		

—தாயகனை கோக்கி நாயகியினுற்றுகமையைத் தோழி கூறதல் இது. தலைமக னாற்றுகமை கண்டு வருந்தாநின்ற தோழி தன் ஆற்றுகமைபாலே தலைமகனை உட்கொண்டு விளித்து முன்னினைப்படுத்தி, தலைமகன் கடலோசைக்கு ஆற்றாது வருத்தம் நிகழையையும், இது வரையிலும் தான் அவனை ஒருவாறு ஆற்றிவைத்திருந்தமையையும், இனித் தன்னாலும் ஆற்ற வொண்ணாதபடி வருத்தம் விஞ்சுகின்றபடியையும் கூறுகின்றாள்.

கோவுபடுவாரைக்கண்டு தானே இரங்கவேண்டுவது பார்ப்பதம்; அப்படி செய்யாத தோடு, இவளது பெண்மையையும் னொருமார்பத்தையும் இளமையையும் காட்டி இங்கு மாறு பாம் வேண்டிக்கொண்டாலும் இப்பாழுங்கடல் இங்குகின்றதின்கை; 'பெண் என்றால் பேயும் இங்கும்' என்றபடி எவ்வளவு கொடுமையுடையாரும் இங்குமபடியான பெண்தன்மைக்கும் இது இங்குகிறதின்கை என்றாள். மேல்காணுங் கருமைபிறத்தோடு உள்ளுள்ள கருமையையும் [கொடுமையையும்] காட்டுதற்குக் 'கருங்கடல்' என்றது. கறப்பு வெகுளிப் பொருளாதலால் 'கோபமுடைய கடல்' என்றமாம்.

'இறையோ உரைக்கிலும்' என்றும் பாடமுண்டாம்.

இவள்தன்—தன்னித் தான் காத்ததுக்கொள்ள வல்லமையில்லாதவளான இவளுடைய என்றபடி. நிறை—அடக்கம். இனி—கடலாகிய பெரும்பகைய முண்டாய்த் தனக்கு நிறை காக்கும் சக்தியுமில்லையான பின்பு என்றபடி. இனி இவள் தன் நிறை உன் திருவருளா லன்றிக் காப்பரிது—நீ வந்து வம்சலேஷித்தாலன்றி இவள் அடங்கியிருக்கமாட்டாள் என்ற வாதம். நீ படுக்கைவாய்ப்பு அறித்துக்கிடக்க, படுக்கைகொள்ளாத இவளுக்கு இடங்கொடாத

§ வேது—கோபம்,

வித முறைமையன்று என்கிறான். 'முறைபோ அவனைமேற் பள்ளிகொண்ட முகிவண் ணனே!' என்பதனால், அவனைமேற் பள்ளி கொண்ட இவன் கருத்தையிலே கிடக்க, கீர் மெல்லிய படுக்கை தேடிக்கிடக்கிறேன்! இது எல்ல முறைமைதான்! முகில் வண்ணனே!— மேகம்போல உதாரணமுடைய கீ இவளது தயார்த் உதவாதிருப்பதும் ஒரு முறைமை தான்!

எற்கனவே எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருது வருத்திற ஆழ்வார் ஸம்ஸார ஸாகாத தின் கோலாஹுதைதையுங்கண்டு அதிகமாகத் தளர்கிறபடியைக் கண்ட அன்பர், தன்களால் இத்தளர்ச்சி பரிஹரிக்க வொண்ணாதென்று கருதித் தன்களற்றமுமை தோன்ற எம்பெருமானைக் குறித்து கிண்ணப்பஞ்செய்த பாசாமாயிது. காய்கள் எவ்வளவு முயன்றாலும் இவாது அடிமைத் தன்மையைக் கருதியும் சிறிதும் பின்வாங்காமல் கொடிய ஸம்ஸாரஸாகாதம் பயங்கர காத்க வொண்ணாது; ஆதிசேஷனுடைய ஒரு சேதனை அப்பொழுதும் கிட்டு கீங்காத அவ னிடத்தில் கைலாசமான் கைங்கரியங்கடையும் கொண்டு அருள்காட்டுவதபோல இவ்வாழ் வாரிடத்தும் அருள்காட்டவேணும்; உனது இனிமையான வடிவை இவர் அதுபவிக்கப் பெறும்படி செய்வதே உனக்குத் தகுதி என்றதாயிற்று. ... (சுஉ)

வண்ணஞ் சிவந்துள வானுடமருங் குளிர்வியு *
தன்மென் கமலத்தடம்போற் பொலிந்தன * தாயிவையோ
கண்ணன் திருமால் திருமுகந்தக்ஞேடுங் காதல்செய்தேற்
கெண்ணம் புகுத்து * அடியேனோடிக்கால மிருக்கின்றவே

வண்ணம் சிவந்தன	திருகிறம் சிவத்தனவையும்	திருமால்	திருமகன் கணவனுமான
வான் நாடு அமரும்	பாமபதம் ஆனந்த மடை	திருமுகம் தன்னெறும்.	பெருமானுடைய
குளிர் வியு	யும் படியான குளிர்ந்த	காதல் செய்தேற்கு	திருமுகமண்டலத்திலே
தன் மென் கமலம்	பார்வையையுடையவையும்	எண்ணம்	வேட்கை கொண்டிருக்கிற
தடம் போல்	குளிர்ந்த மென்மையான	புருந்த	என்னுடைய
பொலிந்தன	தாமரைத் தடாகம்போல	இ காமம்	மனத்திலே
இவையோ தாம்	விளங்குகின்றவையுமாகிய	அடியேனோடு இருக்க	பிரவேசித்த
கண்ணன்	இத்திருக்கண்களோ,	கின்ற	இப்பொழுதும்
	திருஷ்ணுவதாரஞ் செய்தவ		(கிட்டு கீங்காமல்) என்னோடு
	னும்		இருக்கின்றன.

***—ராயகளை இயற்பழித்த தோழிக்கு ராயகி இயற்பட மொழிதல் இது. அதா வது—ராயகளைப் பிரித்த ராயகி வந்ததும் கிளைபின் அவளைத் தோழி பலகிதங்களாலும் ஆற்றவ துண்டு; ராயகனுடைய கொடுமையைச் சொல்லிப் பழித்த அம்முகத்தாலே ஆற்றதலும் ஒரு விதமாதலால், அவ்விதமாகச் சிறிது ஆற்றதற்பொருட்டுத் தோழி அவன் கொடுமையைச் சொல்லிப்பழிக்க, அது பொறுக்கமாட்டாது ராயகி 'இப்பொழுதும் அவனது கண்கள் என் னெஞ்சிலுங் கண்ணிலும் தோன்றி கீங்காதிருக்கின்றன; இங்ஙனம் அன்போடு அணியனா யுள்ளவனை, அகாதாஞ் செய்து பிரித்து சென்றுனென்று நீ கொடுமை கூறுகின்றது என்னோ?' என்று கூறுகின்றனென்க.

சிவந்த கிறமுளவையாய்க் குளிர்ந்த பார்வையையுமுடையவையாய்த் தாமரைத் தடாகம்போல விளங்குகின்றவையான இத்திருக்கண்கள் அப்பெருமானது திருமுகமண்ட லத்திலே வேட்கை வைத்த எனது மனத்திலே புருத்த இப்பொழுதும் கிட்டு கீங்காமல் என் னோடிருக்கின்றனவே, ஏன் பாயித்தப் பழிக்கின்றாய்! என்றவாறு.

வண்ணஞ் சிவந்துள—என்பக்கல் இவர்க்குண்டான அநுராகத்தால் கண்கள் சிவத் தள்ளன என்பது உட்கருத்து. சிற்றத்தாலும் கண்கள் சிவக்கக் கூடுமாதலால் அங்ஙனமா காத அநுராகத்தாலே சிவத்தனவென்று கொள்வதற்குக் காரணமுண்டோ வென்ன, 'வானு டமருங் குளிர்வியு' என்கிறான்; சிற்றத்திற்கு கிரோதியான குளிர்ச்சியுள்ளதனால் வேட்கை யால் சிவத்தள்ளனவென்பது திண்ணமென்க. தாம் இவையோ—இடைகிடாத கிளைப்பினால் இவள் மனத்தில் மாதிரம் தோன்றதலன்றி அக்கிளையின் முதிர்ச்சியால் இவளெதிரிலும் எப்பொழுதும் உருவெளிப்பாடாகத் தோன்றமாறு இதனால் அறியத்தக்கது; 'இவை' என்பது

பாத்மசூத்ரித்தேசமாதலால். பிரியாண்மையும் அதற்குக் காரணமான அன்புமுடையனாய் இடையிடின்றிக் கண்ணுள்ளும் கெஞ்சுள்ளும் கீங்காது சின்ற தோன்றுகிறவனை அன்பின்றிப் பிரிந்தானாக வினைப்பதும் சொல்லுவதும் தகுதியில்ல என்பது தோன்ற 'அடியேனொடு இக் காலமிருக்கின்றவே' என்றது; ஆகவே ஈற்ற வகாரம்—தேற்றத்தோடு இரக்கம். தன்னை கெடுதலால் பிரிந்து வருத்தங்காலத்திலும் காயகனைப் பிரிப்பழிக்கக் கேட்டுத் தரியாது மறுத்தல் கற்பின் குணம்.

ஆழ்வார்க்கு மிக்க ஆற்றாமையை விளைத்துக் கடுமுகல் காட்டாமலிருக்கிற எம்பெரு மாரிடத்துக் கொடுமையுனதென்று சங்கித்த அன்பர்களை நோக்கி ஆழ்வார், அவனது பூர்ண கட்டாசும் தமது கெஞ்சிலே விடப்பெறும்படி அவன் தமக்குப் பேரருள் செய்த விதத்தை அறி வித்த அவர்களை ஸமாதானப்படுத்தின பாகாரம் இது. (கூங்)

இருக்கார் மொழியால் நேறியிருக்காரை • உலகனந்த
திருத்தானினை நிலத் தேவர் வணங்குவர் • யாமுமவர்
ஒருக்கா வினையொடு மேம்மோடும் கொந்து கனியின்மையிற்
கருக்காய் கடிப்பவர் போல் • திருநாமச்சொல் கற்றனமே.

(கூங்)

கிலம் தேவர்	{ பூமிதேவர்களாகிய பிராம ணர்கள்	வினையொடும் எம் மோடும் கொந்து	{ (கப்படி அதுபவிப்பதற்கு வினையொடும் எம்மது) பாவத் தையும் (அப்பாவத்திற்கு இடமான) எம்மையும செழுத்துக்கொண்டு
இருக்கு ஆர் மொழியால்	{ வேதங்களிற் பொருந்தின மந்திரங்களைக் கொண்டு	கனி தின்மையின் கருக்காய் கடிப் பவரோல்	{ பழம் கிடைக்காமையாற பிஞ்சைத்தின்மவர் போல
நெறி இழுக்காரை	முறைமை தவறாமல்	திரு நாமம் சொல் கற்றனம்	{ (பூர்ணதுபவம் கிடைக்காமையால் அதுவரையில் தரித்தி ருப்பதற்காக அவனது) திருநாமக்களாகிய சொற்க ளைச் சொல்லுதல் செய் கிறோம்.
உலகு அளந்த திருநாம பூனை வணங்குவர்	{ உலகக்களை அளவிட்ட (எம்) பெருமானது, திருவடிகளை வணங்கி அதுபவிப்பார்கள்.		
யாமும்	களும்		
அவர் ஒருக்கா	{ (எமது) ஆசையை அடக்க மாட்டாமல்		

* * *—காயகியானவன் காயகனுடைய பேர்கூறிய தரித்திருப்பதைத் தோழிக்குக் கூறுதல் இது. ஸம்ச்சேஷித்துப் பிரிந்த காயகியானவன் மீண்டும் ஸம்ச்சேஷும் கிடைக்கப் பெறுமையினாலே தான் ஒருவாறு தரித்திருப்பதற்காக காயகனுடைய காமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போது போக்குத லென்பதொன்றுண்டு; அது சிகழ்கின்ற தென்க.

புண்யசாலிகளான ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் வேதமந்திரங்களால் எப்பொழுதும் எம்பெ ருமானைத் தவறாமல் அடைந்த அதுபவிப்பர்; யானே அப்படிப்பட்ட கல்வினையிலவரையால் எனது ஆசையை அடக்கமாட்டாமல் எனது தெளர்ப்பாக்கத்தை மீறாதுகொண்டு இனிய பழங்களை உண்டு வாழப்பெறுத மனையர் காய்களைக் கடித்த உயிர் வாழ்மாபோலே அவனது பூர்ணதுபவம் பெருமையால் காமோச்சாரணஞ் செய்த உயிர் தரிக்கிறேனென்கிறான். 'கருக் காய் கடிப்பவர்போல்' என்ற உபமானத்தினால் இத்திருநாமச்சொல் கற்பதிலுள்ள அத்ருப்தி விளங்கும். கண்ணுலே கண்டு கையாலே அணைக்க ஆசைப்பட்டவர்க்குத் திருநாமச்சொல் கற்ற மாத்நிரத்தால் என்னாகும்?

'இருக்கார்மொழி' என்றது புருஷனாகத்தம் முதலியவற்றை. அன்றியே, இருக்கு—வேதங்களைவ்வாம், —ஆர் தனக்குள்ளே பொருந்தும்படியான, மொழி—மூலமந்திரமாகிய அஷ்டாசுடாமஹா மந்திரம் என்றவ் கூறுவர். நெறி இழுக்காரை—எம்பெருமானை வழிபடும் முறைமையில் ஒன்றும் தவறாமல். 'உலகனந்த திருத்தானினை' என்றது—ஸ்ரீவ ஸுலபமான திருவடி என்றபடி. நிலத்தேவர்—பூணார் என்பர் வடநாவார்; இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஸ்வர்க்க லோகத்தில் விளங்குவதுபோல இந்நிலவுலகத்தில் விளங்குபவர் ப்ராஹ்மணர்கள். வினையொடும் எம்மோடும் கொந்து—எம்பெருமானோடு கூடிக்குலாவி அதுபவிக்கப்பெறுத பிரதி பத்தகம் தமக்கு உண்டாயிற்றே! என்ற வெறுப்புற்று என்றவாறு. [கனியின்மையில் கருக்

காய் கடிப்பவர்போல்] கருக்காய்—பசுக்காய், இளங்காய். நன்றாக முதிர்ந்து, நுகர்வார்க்கு மிகவும் இனிப்பதாயிருக்கின்ற கனி— பசுவதனுபவத்தாலாகும் இனிப ஆகத்தத்துக்கு உவமை. சுட்டிளமைத்தாய் நுகருஞ் செவ்வியதல்லாத காய்—அவ்வளவு இனிபதல்லாத காமோச்சாரண மாதிரித்துக்கு உவமை. காயின் முதிர்ச்சி கனிபாதல்போல காமோச்சாரணத்தின் பயன் அது பவாந்தமாரும் என்பது இவ்வுவமைபால் உபத்தணைத்தக்கது.

உபர்வறவுபர்வ மூடபவஞான அபர்வறமமார்க் எனபதியால் மபர்வறமதிலை மரு ளப்பெற்ற ஆழ்வார் பாரற்றமணோத்தமர்களினுஞ் சிறந்த ஸகல வேத வேதாந்த ஹஸ்ய ஸாரப் பொருள்களையும் கையிலங்கு செவ்விக் கனிபாகக்கண்டு பேசி யனுபவிக்கச் செய்தேயும் ஸகல்பாநுஸந்தாக ரூபமாக இப்பாசாய் அருளிச் செய்தாரென்க.

இருத்த—ரீக் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; வேதத்துக்குப் பொதுப் பெயரும் ஒரு வேதத்துக்குச் சிறப்புப் பெயருமாக வழங்கும் அது. ஒருக்கா—ஓர கெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம் [ஒருக்காமல்]; இதில், ஒருங்கு என்பதன் பிறவினையான 'ஒருக்கு'—பருதி. வினை யோடும், எம்மோடும்—உருபுமயக்கம்; வினையையும் எம்மையும் எனப்பொருள்படுதலாக்.

'யாமுமவா' என்பதற்கு வேறொரு வகைபாகவும் பொருள் கூறவதண்டு; 'அவ்வா' என்பது 'அவா' எனத் தொக்கியிருப்பதாகக் கொண்டு, யாமும் அவ்வா?—தாமும் அப் படியோ? நினைத்தேவர்போல இருக்கார் மொழியால் திருத்தாளினை வணங்கும் பாக்கியமுடை யோமோ? அல்லோம் என்றபடி. ஒருக்காவினையோடும்—அடக்க முடியாத [பரிஹரிக்கப் போகாத] வினைபென்றபடி, 'ஒருக்காவினையோடும் எம்மோடும் கொத்து'—அபரிஹார்பமா யிருப்பதொருபாபம் உண்டாவதே! இதை அதுஷ்டிக்கைக்கு காணுண்டாவதே! என்ற கொத்து. (கச)

கற்றுப்பினைமலர் கண்ணின் குலம்வென்று * ஒரோகரும
முற்றுப்பயின்று செவியொடு சாவி * உலகமெல்லாம்
முற்றும் விழுங்கி யுமிழ்ந்த பிரானுர் திருவடிக்கீழ்
உற்று முருதும் * யிளர்க்ககன்னு யெம்மை யுண்கின்றவே.

(சுரு)

கன்று பினை	இளமையான பெண்மான்	கண் ஆய்	கண்களாய்
மலர் கண்ணின்	கருடைய		(இவை)
குலம்	பரந்த கண்களின்	உலகம் எல்லாம்	எல்லாவுலகங்களையும் மிச்ச
வென்று	சாதியை	முற்றும் அழுங்கி	மின்னாதபடி (பிரளயகாலத்
ஒரோ கருமம் உற்று	ஐயித்து,—	உமிழ்ந்த பிரானுர்	தில்) வசிற்றினுட்கொண்டு
பயின்று	ஒரு காரியத்திலே பொருந்தி	திரு அடி கீழ்	(அன்பு) வெளியிட்ட எம்
	அககாரியத்திலே பழகி		பெருமானை திருவடிகளின்
செவியொடு உசாவி	(அக்காரியத்தைக்) காதுக		கீழே [இவ்வுலகத்திலே]
	னோடு வினா வி ஆலோ		
உற்றும் உருதும்	சித்தம்,—		
யிளிர்ந்த	(எனக்கு) அதுகூலமாயும்	எம்மை உண்கின்ற	எம்மை(த் தமக்கு உள்ளாம்
	பிரதிகூலமாயும் தரிமாறுகிற		படி) கவர்த்த கொள்கின்
			தன்.

***—தலைகிசேர்க்கின் வாசிகண்டு தலைவன் குறிப்பறிந்த உரைத்தல் இது. இப் பாட்டு செஞ்சை கோக்கித் தன்னுள்ளே சொல்லிபது. 'தலைமகள் கோக்கினே யீடுபட்ட தலை மகள் அக்கண்கள் தனக்குப் பாதகமாகிறபடியைப் பாங்கனுக்குச் சொல்லுகிறான்' என்றங் கொள்வர்.

இளைப மான்பேடை மருண்டு கோக்கும் கோக்கத்தினும் இவளுடைப கோக்கம் அழ கியதென்பதைக் காட்டக் 'கற்றுப் பினைமலர் கண்ணின்குலம் வென்று' எனப்பட்டது. கன்று + பினை, கற்றுப்பினை, மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. கன்று இளமைப்பெயர். பினை— பெண்ணைப் பெயர். * "யானையுங் குகியையுங் கழுதையும் கடமையும், மாணோடைத்தங் கன் றெனற் குரிய," "புல்வாய் நவ்வி யுழையே கவரி, சொல்வாய் காடி.றபினை பெனப்படுமே" என்பவற்றால் இச்சொற்கள் மாணுக்கு உரியனவாதல் அறிக.

ஒரோ கருமமுற்றுப் பயின்று சேவியோடு உசாவி—தான் எய்கையை கோக்காத பொழுது அவன் தன்னை மனத்திற் பொருத்திய காமக் குறிப்பு வெளியாய்ப்படி அன்போடு கோக்குதலும், தான் அவனை கோக்கும் பொழுது அவன் காணத்தால் தன்னை யெதிர் கோக்காத பார்வைபப் பொது கோக்காத வேறொரு வஸ்துவைப் பார்ப்பவன்போல வேற்றிடத்திற் செலுத்தலும், இவ்வனம் அடிக்கடி பலகால் விலாவில் கிசுழும் பொழுது அவன் கண்பார்வை காத னவுஞ் செல்லுதல் தான்கருத்துன்றியதொரு காரியத்தைப்பற்றிக் காணதயடுதது வினாவி அதனோடு ஆராய்தல்போலுதலும் என்னுமிவை வெளியிடப்பட்டனவாயின. ஒரு பொருளிலும் பற்றில்லாமு விருந்தவனொருவன் அத்தன்மை யொழிந்து ஒரு பொருளில் பற்றுவைக்க கோர்தல் அதில் கருத்துன்றி அவ்விஷயத்தைக் குறித்து அறிவுடையோடு ஆலோசித்து முடிவு செய்பத் தொடங்குவது வழக்கமாதலால், அப்படியே இவ்வகையிலும் பொது கோக்கமுடைய கண்கள் தன்னிடத்தில் அன்பு கோக்கம் வைத்து நடுபட்டு அத்தன்மையைக் குறித்துக் காதுகளோடு வினாவலுற்றன என்று கண்களின் மேலேற்றிக் கூறினனென்க, காயகியின கண்கள் காதளவும் தீண்டு விவசுஷணமாயிருக்குத் தன்மை இதனால் வெளியிடப்பட்டதாம்.

குறிப்பு கோக்கத்தைத் தனக்கு அதுகூலமாகவும் பொது கோக்கத்தைத் தனக்குப் பிரதிகூலமாகவும் கொண்டு 'உற்றும் உருதும் மிளிர்ந்த' என்றான். உலகமெல்லாம் முற்றும் விழுங்கியுமிழ்ந்த பிராணர் திருவடிக்கீழ் எம்மை யுண்கின்றவே' என்று அகவியிப்பது. தரிசுகர மாவதா காலத்தில் பூமி முழுதும் அப்பெருமான் திருவடிக்கீழிடமானதால், தனக்கு இவ்வுலகில் கிசுழ்ந்த கிசுழ்ச்சிபைப் பிராணர் திருவடிக்கீழ் கிசுழ்ச்சென்றான். ஸர்வாசுஷகனான ஸர்வேச்வரனுடைய விபூதியின்கண் எனக்கு இந்த கவிவு உண்டாயிற்றெனறவாறு.

உண்கின்ற—கிளைமுற்ற; உண்கின்றன என்றபடி. என்னை வசப்படுத்திக்கொள் ஒருவன் றன; என்னை கவிசின்றன என்றமாம்.

ஆழ்வாருடைய ஞானத்திலே பாகவதர் நடுபட்டு உரைக்கும் வார்த்தை இது. கு உன்னுறைபொருள். [கற்றுப் பிணைமலர் கண்ணின் குலம் வென்ற] ஸம்ஸாரமாகிற காட் டிலே திரிகிற பேதைமையுள்ள மிருகம் போல்வாருடைய ஐம்புல வழியிற் பாவுகிற ஞான சாதியை அதிகயித்து உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கும் இவ்வாழ்வாருடைய ஞானம் என்கை. [ஒர் கருமமுற்றுப் பயின்று] அந்த ஞானம் அறியத்தக்க பகவத் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றிற் பொருத்தி ஊன்றி ஆராய்ச்சிசெய்து விற்குத் தன்மை சொன்னபடி. [செவியொடு உசாவி] செவியென்றம் ச்ருதியென்றம் பர்பாயம்; அந்த ஞானம் கிறந்த பிரமாணமான ச்ருதியோடு ஒத்திருத்தல் தோன்றம். [பிராணர் திருவடிக்கீழ் உறது முறதம்] கீழ் 1. "எண்ணம் புகுத்த" என்றபடி. ம. கலாநுபவம் உடத்தலால் வந்த உறவும் 2. "கருக்காய் கடிப்பவர் போல்" என்ற படி பூர்ணநுபவம் பெருமையா ஊண்டான உருமையும் என்னுமின்னிம் குறிப்பிக்கப்பட்டன. [மிளிர்ந்த கண்ணாய்] எல்லா கிலையிலும் ஆழ்வாரு ஞானம் குவியாது விசாரித்துள்ளபையைக் காட்டும். [எமமை உண்கின்றவே] இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய ஞானம் தம்மை வசப்படுத்தினமையைச் சொன்னபடி.

...

...

...

...

(489)

உன்னுதுறங்காது உணர்வுறு மெத்தனை யோகியர்க்கும் *
எண்ணய்மிளிர் மியல்விவாவாம் * எரி கீர்வளிவான்
மன்னாகிய வேம்பெருமான்றனது வைகுந்த மன்னுள்
கண்ணுயருவினையேன் * உயிராயின காவிகளே

(சுரு)

எரி	அகலியும்
கீர்	ஐலமும்
வளி	வாயுயும்
வான்	ஆகாசமும்
மன்	பூமியும்
ஆகிய	{ என்னும் மஞ்சபூதங்களின்
	{ வடிவமான
எம்பெருமான் தனது எம்பெருமானுடைய	

வைகுந்தம்

அன்னுள்

கண் ஆய்

அரு வினையேன்

உயிர் ஆகின

{ ஸ்ரீமதுண்டத்தை பொருது
எப்பொழுதும் அதுபயை
கத தக்கவளான தலைமகளி
னுடைய
கண்களென்று போராய்
தீரமுடியாத தீவினை களை
யுடைய எனக்கு உயிரிவை
யான }

காரிகள்	செங்கழுநீர்ப்பூக்களானவை—	எத்தனை யோகி	{ மிக்க யோகநிலையையுடைய
உன்னாறு	உன்னாமலும்	யர்க்கும்	{ முனிவர்க ளெல்லோர்க்கும்
உறக்காறு	தூக்காமலும்	என் ஆய்	{ (அந்தயோகத்தை விட்டு எப்
			{ பொழுதும்) நினைக்கத் தக்
			{ கவையாய்
உணர்வு உறும்	{ (எப்பொழுதும் தயாகரூப	மிளிரும்	{ மறழ்ந்து தோன்றுகிற
	{ மான) ஞானத்திற் பொருந்	இயவகின் ஆம்	{ தன்மைபுடையவையாய்
	{ தின		

* * *—கீழ் “புவக்குண்டலப் புண்டரீகத்த” என்ற பாட்டுப் போலவே இப்பாட்டும் —தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர்ப்புறத்தல். இத்தகையதின் விரிவு அப்பாட்டினுடைய காணத்தக்கது. தன்னால் காணப்பட்ட காயகியினுடைய கண்களினுழகு இவ்வுலகப் பற்றை நீத்த ஊனுழறக்கழ மற்று போக விரியிற் பயின்று அதில் தேர்ச்சிபெற்ற மஹா யோகிகளே யம் வசப்படுத்திக்கொள்ள வல்லது என்றதனும், தான் அக்கண்ணுழகில் ஈடுபட்டதைக் குறித்து கீ என்னைப் பழிக்க இடமில்லைபென்ற பாங்களை கோக்கி காயகன் கூறினாற்பிற்து. வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சேபர் வேறு வகையாகக் கொள்வர்;—‘தலைமகனே இயற்கை யிற் கலந்து பிரிந்த தலைவன் தன் உறுவுதல் கண்டு கிணவின பாங்களைக் குறித்து உற்ற ஊரைத்த பாசாய்’ என்றார். கழற்றெதிர்ப்புறத்தலாகவே நம்பினை திருவுள்ளம்.

“எரி நீர் வளி வான் மண்” என்றவிதில் பஞ்ச பூதங்களின் அடைவு [வரிசைக் கிரமம்] இவ்வாறமை செய்யுளானமைபற்றி. எம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னாள் கண்ணாய்—பரம பதம்போல் பேரின்பமே வடிவெடுத்தவள் போன்றுள்ள அத தலையின் களர் என்று, பேர் மாத்திரமாய் என்னுடைய உயிர் நிலையான செங்கழு நீர் மலர்களாகிய அவை—யோகம் கைவந்திருக்கப் பெற்ற பரமயோகிகட்கும் இடையிடையே சிந்தனைக் குரியன; அதாவது— அவர்கள் இக்கண்ணுழகைக் காணப்பெறில், தங்கள் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கும் பரம் பொருளை அப்பாவ்தள்ளி அந்த ஸ்தானத்தின் இக்கண்களையே வைத்துச் சிந்தனை செய்வர்க ளென்றவாறு.

அருவியேயேன்—அவனை எப்பொழுதும் கூடியிருக்கப் பெருமல் பிரியும்படி கோர்த் த மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன் யானென்று வெறுத்துக்கொள்ளுகிறபடி. ‘உயிராயின’ என் றதனும், அக்கண்கள் மிக்க அன்புக்கிடமானவை என்பதும் விட்டுப்பிரிந்த தரிக்க வொண்ணு தவை என்பதும் தோன்றும்.

ஆழ்வாருடைய ஞானத்தின் சிறப்பைப் பாகவதர் அன்பர்க்குக் கூறுதல் இதற்கு உன்னுறைபொருள். பஞ்சபஹா பூதங்களுக்கும் அந்தார்தமாவான எம்பெருமானுடைய பரமபதம்போல அதிவற்றவரும் எப்பொழுதும் அதுபவிக்கக்கூடியருமான ஆழ்வாருடைய ஞானமென்று போய்ப் பெறுதற்கரிய நல்கினையுடைய எமக்கு உயிர்போல அன்புக்கிடமான மெல்லிய மலர்கள் எமக்கே பன்றி உன்னுறதல் உறகருதல் இவ்வாறம் எப்பொழுதும் சிந்தா துபவஞ் செய்கிற நித்யயோகத்தையுடைய சிதம்பலாடிகளுக்கும் எப்பொழுதும் அதுபவிக்கத் தக்கவையாய் விளங்கித் தோன்றும் இயல்புடையவையாய் எனப் பொருள்காண்க. யாவரும புலிழந்து சிமேற்கொண்டு கொண்டாடத் தகுந்த தனமைபற்றி ஞானவகைகளைக் காலிமலர் களாகச் சொல்லிற்று— (சுள)

காலியும் லேரும் வேலுங்கயலும் பலபலவென்று *
ஆவியின் தன்மை யளவென பாரிப்பு * அகரைச்சேற்ற
மாவியம் புள்வென மாதவன் கோலிக்தன் வேங்கடஞ்சேர்
துவியம்பேடையன்னுள் * கண்களாய் துணைமலரே. (சுள)

அகரை	அகரர்களை	கோலிக்தன்	{ பசுக்களைக் காப்பவனு
செற்ற	அழித்த	வேங்கடம	{ மான பெருமானுடைய
		சேர்	{ திருவேங்கடமாமலையிலே
மாவிய புள் வல்லை	{ பெரிய ஆச்சர்யகரமான	துவி அம்பேடை	{ பொருந்தி வாழ்கிற
	{ கருடப்பறவைவழை ஏறி	அன்னுள்	{ சிறகழகையுடைய அன்னப்
	{ கடத்தகிற		{ பேடையோன்றவளது
மாதவன்	திருமகள் கணவனும்	கண்கள் ஆய	{ கண்களாகிய

துணை மலர்	{ ஒன்றே டொன்று ஒத்த இரண்டு தாமரை மலர்கள்	வென்று	{ தமக்கு ஒப்பாகாதபடி ஜயித்த
காசியும்	செங்கழுநீர்ப் பூவையும்		
நீலமும்	கருசெய்தப் பூவையும்	பாசிப்பு	{ என்னை வருத்தவதற்கு அடி தோலிய பாப்பு
வேலும்	வேற்படைமையையும்		
கயலும்	கயல் மீனையும்		
மலபல	{ மறமும் கண்ணுக்கு ஒப்பா கின்ற மான்விழி முதலிய மிகப்பல பொருள்களையும்	ஆனியின் தன்மை	{ (எனது) உயிரின் தன்மைக்கு அளவு அல்ல ஏற்ற அளவல்ல.

***—தீழ்ப்பாட்டில் தலைமகன் கழற்றெறிர் மறத்தனாத் வநுந்துவதைக் கண்ட தோழன் 'ஒருகாலும் கவங்கக் கடவதல்லாத உன்னு உள்ளம் இங்ஙனே கலங்குவதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்ற தலைவனுக்குக் கூற, அசற்குத் தலைவன் தன் ஆற்றாமையுணர்ச்சி தியது இது. யான் திருவேங்கடமலையிற் கண்ட மங்கையின்கண்கள் வருத்தத் தொடங்கிய அளவுக்கு என் உயிர் ஒர் ஈடாகாதென்று தலைமகன் தன் வலியுத்தமையைப் பாங்குநுக்குக் கூறி வருத்தகிருளாயிற்று.

அசர்க்கையழித்த பெரிய ஆச்சரியகரமான கருடப்பறவையை ஏறி கடத்துகிற திருமாலின் திருப்பதியாகிய திருவேங்கட மலையிலே பொருத்தியுழங்கி அன்னப்பேடைபோல் கடைபழகுடைபளான காயகியின் இரண்டு தாமரை மலர்போன்ற கண்களானவை உத்தம லக்ஷணமாகிய கோககளின் செம்மைபால் செங்கழுநீரையும் கருகிறத்தால் நீலோற்பல மண னையும், கூர்மைபாலும் ஒளிபாலும் வருத்தவதாலும் வேலாறுதத்தையும், குளிர்ச்சியாலும் வடிவத்தாலும் கயல்மீனையும், மறமும் மருட்சி முதலியவற்றால் மறமும் கண்ணுக்கு ஒப்பா கின்ற மான்விழி முதலிய மிகப் பல பொருள்களையும் தமக்கு ஒப்பாகாதபடி ஜயித்த என்னை வருத்ததற்கு அடிகோலிய பாப்பு எனது உயிரின் தன்மைக்கு ஏற்ற அளவல்ல; உயிரின் அளவை மீறிக்கிடக்கின்றது: இந்த மெல்லிய உயிரை மாப்ப்பதற்கு இத்தனை பெரிய முயற்சி கொள்ளத் தேவையில்லை என்றவாறு.

ஸ்வராதேசத்தில், ஆழ்வாருடைய ஞான விளக்கத்தைப் பாகவதர் அன்பர்க்கு எடுத்த துரைத்தலாயிது. 'அகாசச் செற்ற மாலியம் புள்வல்ல மாதவன் கோயித்தன் வேங்கடஞ் சேர்' என்றதனால்—முடித லிகாஹசிலனும் கருடவாஹாருடனும் உத்தமப்ரமாணப்பதி பாத்யனும் புருஷகாஞ் செய்பவளான திருமகளுக்கு வசப்பட்டவனும் ஆத்மாக்களைப் பரி பாஸிப்பவனுமான திருமாலினது போகந்தாமரமான பெரிய திருமலையில் ஈடுபாடுடையவர் ஆழ்வார் என்பது விளங்கும். 'வேங்கடஞ்சேர்' என்றது வேங்கடத்தை இடைவிடாது நினைப்பவரென்றவாறு. 'நாலியம் பேடையன்னான்' என்றதனால்—ஆழ்வாரு ஈதத் ஸ்வபாவ மும் இஞ்ஞாநுஷ்டாஸூபமான மேற்கதி செவலும் கருவியாணடையுமுடையையும் பாதந் தீர்ப்பமும் குறிப்பிக்கப்பட்டன. 'வேங்கடஞ் சேர்நாலியம்பேடை' என்று அவர்பேல்மங்கைத் தாயகாசச் சொல்லி, அவளோடே இவருடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஒப்புச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [கண்களாய துணைமலர்] தமக்கும் தம்மடிபார்க்கும் துணைபாகிற பாந்த ஞானவகைகளென்க. அந்த ஞானம் காலியை வென்றதாகச் சொன்னது செகிறத்ததாகிய ரஜோருணத்தைக் கடந்தமை சொன்னபடி. வேத்தை வென்றதாகச் சொன்னது—கருகிறத்ததான தமோ ருணத்தைக் கடந்தமை சொன்னபடி. வேலைவென்றதாகச் சொன்னது—வெண்ணிறத்ததான னதவருணத்ததாய் கடந்தமை சொன்னபடி. கயலை வென்றதாகச் சொன்னது—இப்படி முக்குணங்களுய் கடந்தவால் ஜடபதார்த்தங்களிற் சோரணம் சொன்னபடி; சஞ்சலத்தன் மையிலவாணம் சொன்னபடியுமாம். இப்படிப்பட்ட ஞானத்தின் மஹிமைக்கு எம்மை வசப் படுத்திக் கொள்ளுதல் ஒரு பெரிதன்று என்றதாயிற்று.

'அகாசா' என்பது 'அகாச' எனத் தொகுத்தல் விகாரப் பட்டது. 'விபப்புள்' என்பது 'விபம்புள்' என பெரித்தலாயிற்று. (சு 2)

மலர்க்கே யோழித்தில மாகையும் மாகிப்போன் வாசிகையும் *

புல்க்தோய் தழைப்பக்தர் தண்டுற காற்றி* பொருகடல்துழ்

நெக்தாநியவேம்பெருமான் தனது வைகுத்தமன்னுய்!

கல்க்தார் வாவெதிர் தோண்டு * வன் கோன்றைகள் கார்த்தனவே.

(சு 2)

பொரு கடல் குழி		(அழுவேதலி)	
நிலம்	அலைமோதலிற் கடலால்	மாணியும்	மாணிகளையும்
தாசிய	குழப்பட்ட	மாண பொன்	பொன்னுலாசிய சுருள்மாண
எம்பெருமான் தனது	பூலாகத்தை	வாசிகையும்	வட்டத்தையும்
வைகுந்தம்	அளந்தருளின	புலம் தோய் தழை	மனோஹமான தழைகள்
அன்னாய்	எம்பெருமானுடைய	தந்தர்	கிற பந்தலிலே
கலந்தார் வரவு	பூவைகுண்டத்தை	தண்டு	கொம்புகளிலே,
எதிர்கொண்டு	ஒத்துவிளக்குகிறவனே!	உற	கெருக்க
வல் கொன்றைகள்	(உன்னோடு) கலந்து பிரிந்து	நாற்றி	தொக்கவிட்டுக்கொண்டு
கார்த்தன	சென்றவருடைய வரு	மலரிந்தே ஒழிந்தில	முற்றும் மலர்ந்து விட்டன
	கையை முந்தி எதிர்பார்த்து		கிண்கி.
	வயிற் கொன்றை மாக்கள்		
	கருவடைந்து அரும்பின;		

***—இப்பாட்டுக்குத் துறைநாலமயக்கு: காலம் இளையது என்றல். காலகன் கால நிலை விட்டு நீங்கும்போது கார்காலத்திலே மீண்டு வருவேனென்று காலம் குறித்துச் சென்றானாய் அக்காலம் வந்தவளிலும் தான் வாராதிருக்க, கொன்றை மாக்கள் பூக்கத் தொட்டியதை நோக்கிக் 'கார்காலம் வந்துவிட்டதே, இன்னமும் காலகன் வரவில்லையே' என்று காலகிணங்காசிற்க, அதுகண்ட தோழி 'நங்காய்! கார்காலம் வந்ததன்றாகாண்; பிரிந்துசென்ற கால கருடைய வருகையை முற்பட எதிர்போக்கிக் கொண்டு தமது மகிழ்ச்சியால் கொன்றைகள் தாமத அரும்பினின்றன; அழுவேயன்றிக் காலம் வந்து நன்கு மலர்ந்தனவிலே' என்று காலத்தை மயக்கிக்கூறி அவளை ஆற்றுவிக்கொள்: "காலெனக் கலங்கும் ஏழெழிற் கண்ணிக்கு, இன்றுகளைத் தோழி அன்றென்று மறுத்தது" எனத் துறையிலக்கணம் காண்க:

இங்கே கம்பிள்ளை யீடு:—"கலந்துபிரிந்த தலைமகன் கொன்றை பூக்குங் காலத்திலே வருகிறேனென்று காலம் குறித்துப் போனானாய், அக்காலம் வந்த அவையும் பூக்கச் செய்தே அவன் வாராமையாலே தலைமகன் தளர், அதனைக்கண்ட தோழியானவள் அக்காலமல்ல வென்ன வெண்ணுதபடி அது முடுகிக்கொடு கிறகையாலே 'இவை பூக்க வத்போகிக்கிற வித்தனை; பூத்துச் சமைந்தனவிலே காண்; ஆனபின்பு அவனும் வந்தானத்தனை, நீ அஞ்சாதே கொள்' என்று அவளை ஆசுவளிப்பிக்கொள். அக்காலமல்லகாணென்னுமே தோழி; 'கெடு வாய், இவை இங்ஙனே மலர் கிறக அல்லகாணென்னும்படி எங்ஙனே பென்ன, மலர் உபகரமித்த வித்தனைகாண், மலர்ந்து சமைந்தனவிலே காண் என்கொள்' என்ற. இதனால், காலம் இளையதென்றவாரும்.

மாணிகளாகவும் பொன்மாணியாற் சமைத்த வட்டம்போலே சுருளவும் கொன்றை பூத்தலால் 'மாணியும் மாணிப்பொன்வாசிகையும்' எனப்பட்டது தழைத்த மாணிகளிலே கிண்கிளில் அம்மலர் அடர்த்தொங்குதல் பந்தலிற் கொம்புகளினிடையிலே தொக்கவிட்டனவ போலுதலால் 'தழைப்பந்தர் தண்டுற நாற்றி' எனப்பட்டது. இத்தழைகையக்கண்ட கண் வேறென்றிற் செல்லமாட்டாமை பற்றிப் புலந்தோய்தழை எனப்பட்டது. 'புலம்' என்ற சொல் பொதுப் படையாக இந்திரியத்தைக் குறிப்பதாயினும், இந்திரியங்களுட் சிறந்தவுறப் பான கண்ணை இங்குக் குறித்தது; 'மலர்' என்னும் பொதுச்சொல் சில கிடங்களில் தாமரை கையக் குறிப்பதுபோல, இனி, 'புலம்' என்பதற்கு கிலம் என்ற பொருள் கொண்டு, தலை யிலே வந்துதோயும்படி கவித்து செழித்துள்ள தழை என்ற முறைப்ப.

வைகுந்தமன்னாய்—வைகுந்தம் எம்பெருமானுக்கே உரிய பொருளாதல்போல காலக னுக்கே உரிய தன்மையுடையவனே! என்றபடி. இதனால், உன்னைப் பிரிந்து அவன் ஆற்றான் என்பது தோன்றும். பிரிந்திருக்கிற கிலையில் 'பிரிந்தார்' என்று குறிக்க வேண்டியிருக்க, அங் கனங்குறிப்பாது 'கலந்தார்' என்ற பெயரால் குறித்தது என்னோலெனின்; உன்னோடே கலந்து உன் தன்மையை யறந்தவர் உன்னைவிட்டிருக்கமாட்டார் என்று ஆற்றுகக்காகவாம். வர வேதிர்கொண்டு வன்கொன்றைகள் கார்த்தனவே—வாசியறிபாத ன்தாவாங்களுக்கூட அவர் வாரிருப்பதைக்கண்டு அவராகிற்க, நீ தளரலாமோ? என்றபடி. காலம் மலர்த்தொடங்கினால் இவன் கலங்குவனே என்றும் இரக்கமில்லாதன வென்பாள் 'வன் கொன்றைகள்' என்றாள். அன்றியும், 'அவன் பிரின் அளக்கடவதாய் இல்லைபாடுத் தவிருமதாய் இப்படி அவன் வர வேடு தப்பாதான கொன்றைகள்' என்றங்கொள்வர். கார்த்தன கருக்கொண்டன; என்

றதனால், அரும்பின் கிணையபே பொழிய மலரின் கிணைய அடைந்தில வென்னை. காலம் இணையதென்னகக்குச் சான்று இது. 'கார்த்தன' என்பதற்கு—கார்காலத்தைக் காட்டா நின் றன என்று பொருள் கொள்ளவுமாம்.

பந்தர்—காலகாப் போலி. காற்றி—கால் என்பதன் பிறவிணையான காற்ற—பருதி; காலம்—தொக்குதல்; து—பிறவிணைக்குதி.

எம்பெருமானையும் எம்பெருமானடியார்களையும் எப்பொழுதுஞ் சேர்த்து அதுபவிக்கலா யிருக்க, உரிய காலத்தில் அதுபவிக்கப் பெறுமையால் ஆழ்வார்க்குண்டான தளர்ச்சியை அன் பர்கள் ஆற்றாதது இதற்கு உணரூறபொருள். எம்பெருமானுக்கே உரிய பொருளானவரே! உம்மை அவன் ஆட்கொள்ளாதொழியான்; எம்பெருமானது வரவு கேர்த்தலை முந்தி ஸுலிசிப்பிக் கிற காலம் தோன்றா வின்றது; ஆனால் அவன் வருங்காலம் இன்னும் அனுபவித்தல் என்று கூறி ஆற்றியபடி. (சுஅ)

காரேற்றிருள் சேகிணேற்றின் சுடருக்குணந்து • வெல்வான்
போரேற நெதிர்த்தது புன்றலைமாலை • புவனியெல்லாம்
கீரேற்றளந்த கெடியபிரா னருளாவிடுமே
வாரேற் றிளமுலையாய் / • வருந்தே லுன்வனைத்திறமே

(சுஅ)

கார	சேகிணை	அனந்த	அனந்தகொண்ட
இருள்	நுருளாகிய	கெடிய	கீண்டவடிவமுடைய
ஏறு	எருதானது	பிரான்	தலைவன்
செகில்	சிவந்த	புன் தலை மாலை	{ அற்புதமான தன் மையை
சுடர்	ஸுலியலாகிய		{ யுடைய மாலைப்பொழுதிலே
எற்றிற்று	எருதுக்கு எதிரில்	அருளா விடுமே	{ (உனக்கு) அருள்செய்யா
உலிந்த	இணைத்து		{ தொழிவனோ?
வெல்வான்	(மீன) வெல்லும் பொருட்டு		[ஒழியான்.]
போர் ஏற்று	{ போர் செய்வதை ஏற்றிக்	வார் ஏற்றும் இன	{ கச்சை மேலேறுவிக்கும்படி
எதிர்த்தது	{ கொண்டு	முலையாய்	{ வளர்ந்த இனமை மாருத
	வந்த எதிரிட்டது		{ தனக்கினை யுடையவனே!
கீர் ஏற்று	{ (மாயலி வையால் தரவை	உன் வனை திறம்	{ உனது கைவலியின் கிமித்த
	{ வார்த்தைத் தத்தஞ்செய்த)		{ மாக
புவனி எல்லாம்	{ நீரை(க கையில்) ஏற்று	வருந்தேன்	{ வருத்தப்படாதே.
	எல்லாவுலகங்களையும்		

• • •—மாலைப்பொழுது கண்டு மயங்கிய தலைகிழைத்தோழி ஆற்றும் பாசரம் இது. பிரிந்துபோனவர் வந்து சேர்தற்கு உரியதும் போகத்தகு உரியகாலமான இரவின் தொடக்க முமாகிய மாலைப்பொழுதுவாக்கண்டு இன்னமும் காயகள் வந்திலனையென்று காயகி நோவு பட, அதுகண்ட தோழி 'இது நீ கிணக்கிற ஸந்தியா காலம் வந்ததன்று; இருளாகிய கறுத்த எருதுகளும் ஸுலியலாகிய சிவந்த எருதுக்கும் யுத்தம் கிழிழுகிறபடி காண்; நீ கிணக்கிறபடி உண்மையான மாலைப்பொழுதாயின், உலக முழுவதையும் பாதுகாக்கவல்ல அருளையுடைய தலை வன் உனக்கு அருள்செய்ய வாரா தொழிவனோ? அவன் வாராமையாலும் இதனை மெய்யான மாலைப்பொழுதென்றே நீ தெளிந்து கொள்ளலாம்; உன் கைவலிகள் கழன்றுபோவதைக் குறித்த நீ வருத்தப்படவேண்டா; அவை கழல வொண்ணாதபடி அவன் விரையில் வந்தருளு வன்' என்று கூறி ஆற்றிக்கொள்ளுள்.

ஒரு கறுப்பெருதும் ஒரு சிவப்பெருதும் தம்மில் எதிர்த்துப் போர் செய்கையில் முந்திச் செவ்வெருதுக்குத் தோற்ற காசெருது பித்தி அதனை வெல்வதற்கு எதிரிட்டதென்கிறது முதல் வரக்கியம். ரூபகத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உத்ப்ரோக்ஷாலங்காரம் கொள்க. ஸாயம் ஸந்தியாகாலமானது முழு வெளிச்சமும் முழுவிருளுமல்லாமல் இரண்டுக் கலத்த தோன்றல் காலமாதலால் இங்ஙனம் வருணிக்கப்பட்டது; அதில், வா வா இருள் மேலிட்டிப் பகவொளி குறைந்து போவதுபற்றி, காலியில் பகலுக்குத் தோற்ற இருள் இப்பொழுது அதனை வெல் லும்பொருட்டு வந்து மேலிட்டதெனக் குறித்தார்.

ஒருவன் ஒருவனிடத்தத் தோற்றப்போனால் அவன் மறுபடியும் தக்க ஸமயம்பார்த்து மற்றவனை வெவ்வுதற்கு முயல்வது இயற்கை. இராவணன் போர்க்களத்திலே இராமபிரானை அம்புகட்கு இலக்காகிப் பட்டுப்போனவாறே மந்தோதரி வந்து கின்று புலம்புகிறான் காண் மின்:—இந்திரியாணி புராஜிதவர ஜிதம் த்ரிபுவகம் த்வயா—ஸ்மாத்பிரிவ தத் தவாம் அத்ய கைவேல சிர்ஜித:" என்கிறான்; அதாவது—இராவணனே! நீ முன்பு இந்திரியங்களை பெல்லாம் வென்று அதனால் மூவுலகையும் வென்றாய்; (இந்திரியங்களை சிக்ரஜிதமாகக் கொடுத் தவம்புரிந்து வாம் பெற்றமையால் மூவுலகும் வென்றனனாதலால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.) அந்த இந்திரியங்கள் 'இப்பாவி ஸம்மை இப்படி தலைபெடுக்க வொட்டாமல் பண்ணிவிட்டானே; ஆகட்டும், தக்கஸமயம்பார்த்து இவனைத் தகையழுக்குவோம்' என்ற கெஞ்சிக் கறக்கொண்டிருந்த அவை, இப்போது உனக்குப் பிரதிக்ரிபை செய்துகிட்டன—என்றான். (இந்திரியங்களை அடக்காமல் அவற்றுக்குப் பாவசப்பட்டு லீகைதையக் கவர்ந்த வந்ததனால் உனக்கு இங்கேடு கிளைந்த தென்றபடி.) அப்படி இராவணனிடத்தின் இந்திரியங்கள் முதலில் தோற்ற, பிறகு அவனைத் தோற்கடித்தது போல, தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் முந்தித் தாம் இந்திரியங்களுக்குத் தோற்றப் பொன் வட்டில் கிமித்தமாகச் சிறைப்பட்டிருந்த சினத்தை கெஞ்சிக் கைத்தக் கொண்டிருந்த ஸமயம் பார்த்த அவற்றைத் தாம் சிறைப்படுத்தினதாக "காவலில் புலனை வைத்த" என்ற (திருமலை) முதற்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். அப்படியே இங்கும் செவ்வெருதுக்கு முந்தித் தோற்ற காரொருது கறக்கொண்டிருந்த இப்போது அதனை வெல்ல எதிரிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

இருளையும் சுடரையும் 'ஏத' என்றது, மேலெழுச்சியை யுடைமையால். மாலைப் பொழுது, பிரிந்த வருந்தவாணை மேலும் லீகைதையால் 'புந்தலைமலை' எனப்பட்டது. அன்றி, பகலுக்கும் இரவுக்கும் இடையிலே மிகச் சிறப்பொழுதாய் கிளைந்த கழியுத் தன்மையது எனினுமாம்.

நீரேற்று—எதல் லோகத்திற் சென்ற திருவடிபை கிளக்குதற்குப் பிரமன் சேர்த்த தீர்த்தத்தை அந்திருவடியிலேற்ற என்றும் பொருள் கூறவர்; "தாரேற்ற வெண்குடை மாவலி வார்க்கவுத் தாமரைமேற், நீரேற்ற தொல் காண் முகத்தோன் கிளக்கவுஞ் செம்பொன் முடித், காரேற்ற மேனியாக்கேசர் கையுங்கழலுமொக்க, நீரேற்றன வண் திருக்குறளாகி கிமிர்ந்தவன்றே" [திருவாண்கத்தமலை—33.] என்ற ஐயங்கார் பாசரம் இங்கு அறிபத் தக்கது. நெடியபிரான்—(உலகனப்பதற்காக) கீண்ட வடிவம் கொண்டவன் என்றும், பாவ ரினும் மேம்பட்டவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடியபிரா னருளாவிடுமே!—"தாமஸப்ரக்ருதிகளானார் மேனிடப்புக்கால் மாந்து உதவுவான தமன்னுத் தான்வல்ல அபிபகிப்பப் புக்கால் கிட்டிருக் குமோ!.....தன் உடைமையைப் பிறர் எனதென்ற அபிமோதித்திருந்தால் தன்னை அர்த்தி யாக்கி அவர்கள் பக்கனிலையும் வந்த இரங்கொள்ளுமவன். இரக்கவேண்டாதே தன் உடைமையேயான உன்னை கிட்டிருக்குமோ?" என்ற பெரிபவாச்சார்பின்னை விபாக்கியான பூரிஸூத்திகாண்க. 'வாரேற்றிள முலையாய்' என்றது—இப்படிப்பட்ட அழகையும் இளமையை யும் அவன் கிட்டிருப்பானே? கிளைந்த வந்திடுவன் காண் என்ற குறிப்பு. 'வாரேற்ற இள முலையாய்' என்றும் பிரிக்கலாம்; பெயசெச்ச விது தொகுத்தல், வார் ஏற்ற—கச்சையணிந்த என்றபடி. 'புவனம்' என்னும் வடசொல் புவனியெனத் திரிந்தது.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—தகுந்த காலத்தில் எம்பெருமானை அக் லது பாகவதரைச் சேர்ந்த அநுபகிப்பப் பெறுமையால் தளர்த்த ஆழ்வாரை அன்பர்கள் ஆற்றுகித்தலாம். முன்பு இருந்த அஜ்ஞாநமானது பக்திருபமான செவ்விய ஞானத்தால் கழிந்த தென்பதும், உரிய காலத்தில் அநுபகிப்பப்பெறுமையாலே உள்ள கிவேகமும் அழியும்படி மோஹாத்தகாரம் மேலிட்டதென்பதும் முதல் வாக்கியத்தால் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். [வாரேற்றிள முலையாய்] அடக்குவதற்கும் மறைப்பதற்கும் அரிதான பக்தியின் வளர்ச்சியை யுடையவரே! என்ற ஆழ்வாரை விளித்தபடி. [வருத்தேல உன் வளைத்திறம்] இப்படிப்பட்ட பக்தியையுடைய உரிது அடிமைத்திறம் குலையுமென்ற வருத்த வேண்டாவென்கை, மற்றது வெளிப்படை.

வணவாய்த் திருச்சக்கரத்தெங்கள் வானவனுர்முடிமேல் *
தனைவாய் நறுங்கண்ணித் தண்ணித்துழாய்க்கு வண்ணம்பயலை *
வினைவான் மிகவந்து காந்திங்களாண்டுழி நேர்கவேம்மை
உனைவான்புகுந்து * இதுவோர்கங்கு ஸாயிர முழிகளே.

(எ௦)

வணவாய் திரு சக்கரத்த	{ வட்டமான துணியையுடைய அழகிய சக்கராயுதத்தை யுடைய	துழாய்க்கு	{ திருத்தழாய்க்கு (ஆ னை ச ப் பட்டு)
எங்கள் வானவனுர்	{ எமக்குத்தலைவரும் பரம பதத்திவிருப்பவருமான பெருமானுடைய	வண்ணம் பயலை வினைவான்	{ (எமது) மாமைசிறம் மாறிப் பச்சை சிறம் விஞ்சும்படி அடாவந்து
முடிமேல் தனைவாய்	திருமுடிசிற சாத்தியுள்ள கட்டுவாய்க்க	காந்திங்கள் ஆண்டு ஊழி சிறம்	{ காளாயும் மாதமாயும் வருட மாயும் கற்பமாயும் தோன் றினது தவிர
நறு கண்ணி	பரிமளமுள்ள மாலைவடிவமான	எம்மை உனைவான் புகுந்து	{ எம்மை முற்று மழிக்க கேளுங்கி
தன் அம்	குளிர்த்த அழகிய	இது ஓர் கங்குல ஆசிரம் ஊழிகளே	{ இந்த ஒரு ராதிரிதானே ஆசிரம் கற்பமாகா சின்றது.

***—இரப்பெழுதின செடுமைக்குத் தனை இரங்கிக் கூறும்பாசாரம் இது. காய
களைப் பிரிந்து அந்த ஸாஹவ்யஸந்தை ஆற்றாமல் பகலிற் காட்டிலும் இரவில் மிகவருத்தி அரி
திற் சிவகாட்களைக் கழித்த காயகி அவ்வருத்தம் காண்குஞ்சான் அதிகப்படுதலால் இரவும் ஒரு
காளைக் கொளுஞ்சான் மிக செடுருவதாகத் தோன்றதன் பற்றி 'இதுக்கு முன்பு எனது சிறத்தை
மாதபடுத்தும் பொருட்டு ஒரு காளாயும் ஒரு மாதமாயும் ஒரு வருடமாயும் ஒரு கற்பமாயும்
படிப்படியாக வளர்ந்து தோன்றி வருத்திவந்த இருள் இன்றைக்கு என்னை அடியோடு முடிக்
கும்பொருட்டு மிகப் பல கற்பங்களாகத் தோன்றி வருத்துகின்றது' என்று ஒருகாளிசிற
கூறியதா மிது.

வணவாய்த் திருச்சக்கரத்து—சங்கையும் கூர்மைவான சக்கரத்தையுமுடைய என்று
முனைக்கலாம்.

இதற்கு ஸ்வரபதேசார்க்கமாவது:—எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருத சிவையில் தாமதம்
பொறுக்கமாட்டாமையால் காலம் கீட்டித்ததாகத் தோன்ற வருந்துகிற ஆழ்வார் வார்த்தை
பென்க. ஸர்வேச்வரத்துக்கு அறிஞறிபான திருவாழியையும் ஜீவாதமாக்களை அடிமை
பாகக் கொள்ளுகற்கு உரிய ஸம்பந்தத்தையும் உபய விபூதியையும் அவக்காரத்தையுமுடைய
எம்பெருமானது போக்யதைய அறுபகிக்கப் பெருகமயாலே தன்மை குலையும்படி எம்மை
வருத்துவதாகக் காலம் வரையறை யில்லாமல் வளர்கிறதென்று தளர்ந்து அருளிச்செய்த
வாறு. (எ௦)

ஊழிகளா யுலகேழுமுண்டா னென் றைம் * பழங்கண்
டாழி களாப்பழ வண்ணமென்றேற்கு * அஃதேகோண்டன்னை
நாழிவனோவென்னும் ஞாலமுண்டான் வண்ணஞ் சோல்லிற் றென்னும்
தோழிகளோ ! வுறையிர் * எம்மையம்மனை தூழ்நின்றவே.

(எக)

ஊழிகள் ஆய் (மஹாகல்பகாலத்தின் முடிவிலே)	காலங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய்	களா பழம் கண்டு	கனாப்பழத்தைப் பார்த்து
உலகு ஏழும் உண்டான்	{ உலகமுழுவதையும் திரு வயிறத்தில் வைத்துக் காத்த தருளியவன்	பழம் வண்ணம் சூழி என்றேற்கு	{ 'துப்பழத்தின் சிறம் கடலின் சிறம்' என்று (குறிப்புப் பொருளொன்றுக் கருதா மல் இயல்பாகச்) சொன்ன எனக்கு
என்றினை	{ என்று (யாம் தனைவனது பெயர் பெருமை தொழில் முதலியவற்றை வெளிப் படையாகக்) கூறினோ மில்லை;	அஃதே கொண்டு அன்னை	{ அத்தச் சொல்லியே பொரு ளாகக் கொண்டு (எனது) தாய்

இவனோ காழ் என்னும்	இப் பெண்பிள்ளையோ (என் சொற்களோட தன் கிளை வின்படி) சுதந்தரமாய் கடக் குஞ் செருக்குடையவன் என்று (கருஞ் சொற்) கூறுவன்;	தோழிகளோ எம்மை அம்மனை குழின்று	தோழிகளே! எம்மை எமது தாய் மாறு பட நினைத்து ஏறிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களுக்கு
நூலம் உண்டான் வண்ணம் சொல் விற்து என்னும்	உலகமுண்ட அத்தலைவனது கிறத்தைச் சொன்னவாறு இது என்று குற்றம் கூறுவன்;	உலையி	கீக்கள் (சமாதானஞ்) சொல் லுங்கள்.

* * *—தாயின் முனியைத் தலை தோழியர்க்கு உரைத்த பாகம் இது. காயகனைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ந்த பிரிந்த காயகி வருத்தமளவில் அக்களவொழுக்கம் மெல்ல வெளிப்பட்டு ஊகென்கும் பழி பாவ, அதனைப்பறிந்த தாய் 'இதன் குழிக்குக் குறைபாய்' என்று கருதி இவளை கிர்ப்பந்தத்திலே வைத்திருக்க, அவளுக்கு அஞ்சி காயகி கன் ஆற்றாமையால் வாய் பிதற்றுவதொன்றைச் செய்பாது ஆற்றாமையை அடக்கிக் கொண்டிருக்க, அவ்வளவிலே சிலர் களாப்பழங்கொண்டு விற்க, அதனை றோக்கி காயகி 'இதன் கிறம் கடல் போலுள்ளது' என்று பாராட்டிக் கூற, ஏற்கனவே இவன்மேல் குறிப்புக் கொண்டுள்ள தாய் 'இவள் இப்படி சொன்னது காயகனது கிறத்தைப் பாராட்டிக் கூறியபடியாய்' என்று உட்கொண்டு 'இப்படியும் ஒரு அடக்காததன்மை யுண்டோ' என்று வெறுக்க, அதற்குக் கலங்கிய காயகி தோழியரை றோக்கி ஒருவகையான உட்கருத்தையும் கொண்டு சொல்ல வறியாத எனது தன்மையை கீக்கள் அவளுக்குச் சொல்லி அவளுடைய கோபத்தைத் தணிப்பிராக வென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறானென்க.

சில பிரதிபந்தங்களினால் காயகனை அடையப் பெறாத காயகி, அவன் தன்னை வெளிப் படைபாக கிளையில் கிவாறஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கருதிச் சிறைப்புறத்தானு குமளவில் தோழியர்க்குச் சொல்லுவாள் போன்ற ஊர்ப்பழி மிகவும் பாகியிருக்கிறபடியை யும் அதனைத் தாயுமறிந்த வெறுக்கிறபடியையும் தெரிவிக்கும் முகத்தால் கிளையில் வெளிப் படைபாக கிவாறஞ் செய்து கொள்ளத் துண்டிபதாயிது. அவர்பாவவும் தாய் முனியவும் இருக்கிற இக்களவொழுக்கம் இனி ஆகாது, மணந்த கொள்ளல் வேண்டும் என்று கிவாற ருசியை வெளியிட்டவாறு.

ஊழிகளாய் உலகேழு முண்டானென்றிலம்—ஊழிகள் என்ற பன்மை காலத்தின் பகுப்புக்களைக் குறிக்கும்; ஸகல காலங்களுக்கும் கிரவாறகனாய் மஹாகல்பகாலத்தின் முடி கிலே திருவயிற்றில் வைத்தக் காத்தருளியவனான எம்பெருமான் என்ற அவன் திருநாமத் தையோ தோழியையோ பெருமையையோ ஒன்றையும் கான் வெளிப்படைபாகச் சொன்னே னில்லை; ஒருகால் அப்படி சொல்லியிருந்தேனாயின் தாய் குறை கூறுவது தகுதியேபாரம்; அந்தோ! ஆதாமொன்று மின்றிக் குறைகூறுகின்றாளே பென்றவாறு. ஊழிகளாய் என்ற தற்கு—தல்பமும், அக்காலத்தின் அழிவு செய்கிற கடல் நெருப்பு முதலியனவுமாகிய இவற் றின் வடிவமாய் என்றும் உரைப்பர். என்றிலம்—என்று சொல்லிற்றிலோம்.

ஊழிகளாயுலகேழு முண்டான் என்று சொல்லிக்கிளையில் பின்னை என்ன வென்று சொல்லிற்றென்ன, 'பழங்கண்டு ஆழிகளாம் பழ வண்ணமென்றேற்கு' என்கிறான். (கிர்ப்பனைக் காக வீதியில் வந்த) களாப்பழத்தைப்பார்த்து இப்பழத்தின் கிறம் கடலின் கிறம் போன் றுள்ள தென்று உட்கருத்த ஒன்றுமின்றியே இவ்வளவே சொன்னேன்: குறிப்புப்பொரு ளொன்றைக் கருதாது இவ்வப்பாகச் சொன்ன இச்சொல்லையே பற்றிக்கொண்டு எனது தாய் 'இப்பெண்பிள்ளை என் சொற்களோட தன் கிளையின்படி வைத்தாமாய் கடக்குஞ் செருக் குடையளாயினள்' என்று கடுஞ்சொல் கூறத்தலைப்பட்டாள். களாப்பழவண்ணம் கடல் வண்ணமென்று இவன்சொன்னதானது வெறுமனே? உலகமுண்ட பெருவாயனுடைய திரு மேனி கிறத்தைச் சொன்னபடியன்றோவென்று குற்றங்கூறுகின்றான்; தோழியர்களே! இப் படி எனது தாய் என்னை மாறுபட நினைத்து ஏறிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களுக்கு கீக்களே ஸமாதானஞ் சொல்லித் தெளிக்கவேணுமென்றுளாயிற்று.

காழ்—குற்றம்; "காமா மிகவுடையோம் காழ்" "காழாலமர் முயன்ற" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசாங்களின் இப்பொருளில் பிரயோகங்காண்க. பெரியாழ்வார் திருமொழி

யில் 'பல பல காழஞ்சொல்லிப் பழித்த ஈசுபாலன்' என்ற விடத்தில் இச்சொல் 'அம்' சாரியை பெற்று வந்தமையுள் காண்க. இங்கே, காழடையாள் என்ற பொருளில் 'காழ்' என்றது உபசார வழக்கு.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—ஆழ்வார் எம்பெருமானிடத்தில் தமக்கு உண்டான ஈடுபாட்டின் மிகுதியால் அப்பெருமானது பயனாகிய வடிவத்தின் கடல்போலான விடப்படாத பெருமையைப் பாராட்டி ஒரு வார்த்தை சொல்ல, அதன்கேட்ட ஞானிகள் அவ்வார்த்தைக்கு வேறுபொருள் சங்கித, ஸாதகார்தா சிஷ்டையுடையார்போல உபாஸனைக்கு உரியதொரு காரணவடிவத்தைப் போற்றினதாக வினைத்து அது தகுதியின்றென்று உபேசிக்க, அத்தன்மையை ஆழ்வார் தமது அன்பர்கட்கு வெளியிட்டு இவர்கள் என் நெஞ்சறிபாமல் ஆரோபித்தச் சொல்லும் வார்த்தைக்கு என் வினைவறித்து பழகிய நீங்கள் மறுமாற்றஞ் சொல்லி இவர்களைத் தெளிவியுங்க ளென்று அருளிச் செய்தலாம். [ஊழிகளால் உலகேழு ஈண்டானென்றலம்] ஸாதகார்தா சிஷ்டையுடையார்போல உபாஸனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தைச் சொன்னோமில்லை. [பழங்கண்ணி ஆழி களாம்பழவண்ணமென்றேற்றது] பயனாகிய வடிவத்தைக் குறித்து அவ்வடிவம் கடல் போலும் என்று கூறிய எமக்கு. [அஃதே கொண்டு] அந்தச் சொல்லுக்கே வேறு பொருள் கொண்டு. [அன்றை] ஞானிகள் [இவளோ காழ்என்னும்] இவரே பாதந்தாமான ஸ்வரூபத்துக்குவிரோதமான ஸ்வாதகதிரியதையுடையா என்று குறைபேறிட்டுச் சொல்வார்கள். [ஞாலமுண்டான் எண்ணம் சொல்லிற்றது என்னும்] உபாஸனைக்கு விஷயமாகின்ற காரணவடிவத்தை யாம் கூறியதாகக் குற்றம் கூறுவார்கள். [அம்மனை எம்மை குழ்சின்ற] தாய்போ லெம்மிடத்துப் பரிவுடையான ஞானிகள் எமது ஸ்வரூபத்துக்கு எவ்கே குறைபாடு வருகிறதோவென்று ஏறிட்டுச் சங்கித சங்கைக்கு [தோழி களோ! உரையீர்] என் நெஞ்சறிந்த அன்பர்களே! நீங்கள் பரிஹாஸஞ் சொல்லித் தெளியிக் கவேணும் என ஸ்வாபதேசப் பொருள்காண்க. பாதத்திமார்க்கததை யனுட்டிப்பவர் எம்பெருமானது பயனாகிய வடிவத்தையே கருதிப் பாராட்டக் கடவொன்றும், அதவே முக்தி பெறுவதற்குச் சிறந்த வழிபாது மென்றும், உபாஸனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தையே பாராட்டி உபாஸித்தல் முக்தி பெறுவார்க்கு அவ்வளவாகச் சிறவா தென்றும் உணர்க.

இப்பாட்டில் (இரண்டாமடியில்) ஆய்தம் உயிர்போலொலித்தது; அவகிட்டுக் காண்க; ... (எக)

தழுகின்ற கங்குற் சுருங்காவிருளின் கருத்திவிற்பை *
போழுகின்ற திங்களம் பிள்ளையும் போழ்க * துழாய்மலர்க்கே
தரழுகின்ற நெஞ்சத்தொரு தரியாட்டியேன் மாமைக்கின்று
வாழ்கின்றவாறிதுவோ? *வந்து தோன்றிற்று வாலியதே.

(எ2)

குழுகின்ற கங்குல்	{ (இடைவிடாத) குழுகு மிகுதி சாதரிசினுடைய	ஒரு தரியாட்டி யேன்	{ ஒரு தணையுமில்லாமல் மிகுதி தனிமைபையுடையேனான என்னுடைய
கருங்கா இருளின்	{ கருங்காமற் பெருகுதி இருளினுடைய	மாமைக்கு	{ (இயல்பான) மேனி சிந்த துக்கு
கரு திணிம்பை	சுறுத்த செறிவை	இன்று வாழுகின்ற ஆறு	{ (இப்பொழுது வாழுகதை நேரும்படி
போழுகின்ற அம் பிள்ளை திக்களும்	அழகிய இளஞ் சந்திரனும்	வாலியது வந்து தோன்றிற்று	{ சுத்தமான இளம்பிறை வந்து தோன்றியது
போழுக துழாய் மலர்க்கே	{ (காயகனது) திருத்தழாய் மலரைப் பெறுதற்காகவே பிடுபடுகிற மனத்தை யுடைய	இதுவோ	இப்படியோ?

* * * —இருளுக்கு ஆற்றாத தலை இளம்பிறை கண்டு தளர்த்த உரைத்தல் இது. காயகனைப் பிரிந்த சிலையில் பகலிற் காட்டிலும் இரகித் இருளில் மிக வேதனைப்படுகிற காயகி, அப்பொழுது இளம்பிறை தோன்றி அவ்கிருளை அழிக்கத் தொடங்கியதை றோக்கி இனிமக்கு இருளினுலாகுத் துயரம் குறைவுபடு மென்ற கருதி ஒருவாறு தணிந்திருக்கத் தொடங்கியவனவிலே, இளம்பிறையும் விரலிகளுக்குத் தாபஹேதுவான பொருள்களுள் ஒன்றுதலால்

அது இவனை இருளிலும் அநிகமாக வேதனைப்படுத்த, அது கேக்கி அதனைவி இரங்கிக் கூறிய தென்க. எனக்குப் பகையாய்ச் சூழ்கிற இருளைப் பிளந்தொழிக்கிற இளம்பிறை அவகிரு னின் ஒழிவுக்கு மகிழ்கிற என்னையும் பிளந்தொழிக்கட்டும். பிறைதோன்றி இருள் அகன்ற கைக் கண்டு இனி என் தயர் குறைந்த இழந்த மாமை கிறத்தைப் பெற்ற வாழ்வே னென்ற கருதிய எனக்கு அந்தோ! பிறை தோன்றியது இங்ஙனமோ முடிந்தது! என்கிறான். தயர் நீக்க வந்தாரென்ற கருதப்பட்டவன்தானே தயரை மிகுவிக்கின்றானே! என்செய வேன்! என்கிறான்.

வாலியது—வாலிமை பென்னும் பண்பினடியாய் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு. விகை பாலனையும் பெயர். இதுவோ வந்து தோன்றிற்று—இப்பிறையோ வந்து தோன்றியது; வாலி யதே—இதன் தன்மை சீர்தாகவுள்ளது என்றும் கொள்ளலாம்; இப்பொருளின் கிபரீத சை னையால் வெறுப்புத் தோன்றும். பிள்ளை—இளமைப் பெயர்.

தாம் நினைத்தபடியே பேதகிடைத்திடாமையா துண்டான மோஹாத்தகாரமும் இதனை படக்கி மேலிடுவதான தத்துவஞானப் பிரகாசமும் இரண்டும் எம்பெருமானைச் சேராத நிலை யில் தம்மை ஒன்றினுமொன்று மிகுதிபாக வருததித் தமது ஸ்வரூபத்தையும் அழிக்கவிருக்குந் தன்மையை ஆழ்வார் வெளியிடுதல் இதற்கு உன்னுறை பொருள். சந்திரோதய மென்றது (எஉ). விவேகத்தை.

வால்வெண்ணில லுலகாரச் சுரக்கும் வெண்திங்களேன்னும் *

பால்விண் சுரவி சுரமுதிர் மாலை * பதிரிவட்டம்

போலுஞ் சுடரடனாழிப் பிரான் பொழிவேழனிக்கும்

சால்பின் தகைமைகொளம்? * தமிழாட்டி தளர்ந்ததுவே.

(எங).

விண்	ஆகாயத்தில் கின்று	பரிதிவட்டம்	{ இத்திக்கொளவிய விழுங்க வல்ல ஸூர்யமண்டலம். ரோதும் ஒளியையுடைய
வால் வெண் கிளவு	மிகவும் வெளுத்தநிலாவாகிய	ரோதும்	
பால்	பாலை		
உலகு ஆர	{ உலகமெங்கும் கிறையும்படி சுரந்து சொரிகிற	அடல் சூழி	உலிய சக்கராயுதமுடைய
சுரக்கும்			
வெண்திக்கள்ளன்னும்வெளுத்த சந்திரனாகிய	சந்திரனாகிய	பிரான்	அத்தலைவன்
சுரவி	பசுவின்து		
சுர	சுரப்பு		
முதிர்	மிகப்பெற்ற	ஏழ் பொழிள்	{ ஏழுவகைப்பட்ட லோகங் களையும்
மாலை	மாலைப்பொழுதிலே		
தமிழாட்டி	{ (வாயகன் வாராமைவாரை) தனிமையையுடைய இவன் தளர்ச்சியை யடைந்த தன்மை	அளிக்கும்	{ சூழிகிற அமைவின் பெருமைபோ?
தளர்ந்தது		சாப்பின் தகைமை	
		கொல் ஆம்	

* * *—பிறையடை மாலைக்கு ஆற்றாத தலைகீழின் தளர்ச்சி கண்டு தோழி இரங்கிக் கூறும் பாசாய் இது. மாலைப்பொழுதாக்கும் இளம்பிறைக்கும் வருந்தும்படி இவளைத் தனிப்பே விட்டிருத்தல் உலக முழுவதும் சூழிக்கும் அவனுடைய பெருந்தன்மைக்குச் சிறிதும் ஏதாவது என்கிறாளாயிற்று. ஆகாசத்தில் கின்று மிகவும் வெளுத்த நிலாவாகிய பாலை உலகமெங்கும் கிறையச் சுரந்து சொரிகிற சந்திரனாகிய காமதேவனின் சுரப்பு அதிகரித்திருக்கின்ற மாலைப் பொழுதிலே இத்தலை தனிமைப்பட்டுத் தளர்ந்திருப்பதானது ஆழியங் கையவன் அனைத்தல் கங்கனையும் கரத்தருளந் திறத்தாக்குப் பொருந்துமோ? (பொருந்தாது) என்றவாறு. கிராகி னிடத்தப் பாலின் தன்மையையும், அதனை வெளியிடுகிற அம்ருத கிரணான சந்திரனிடத் தப் பால்காக்கும் பசுவின் தன்மையையும் ஏற்றிக்கூறனது ரூபகாலங்காரம். 1. "அருந்தவன் சுரபியே ஆதிவானமா, விரிந்த பேருதயமே மடிவெண்டிங்களை, வருந்தலின் முலைகதிர் வழங்கு தாயாய்ச், சொரிந்த பாவொத்தது கிவகின் தோற்றமே" என இவ்வர்ணனை பிற வழங்கு தாயாய்ச், சொரிந்த பாவொத்தது கிவகின் தோற்றமே" என இவ்வர்ணனை பிற விடத்தஞ் சிறிது வேறுபடக் கூறப்பட்டிருக்குமாத கான்க. உலகு ஆரச்சுரக்கும்—உலக விடத்தஞ் சிறிது வேறுபடக் கூறப்பட்டிருக்குமாத கான்க. உலகு ஆரச்சுரக்கும்—உலக மாலை தாழி கிறையும்படி சுரக்கு மென்க. வீண்காவி—தெய்வப்பசு. ஸூரபி: என்னும் வட

சொல் காலியெனத் திரிந்தது. கர—காப்பு; முதனிலத் தொழிற்பெயர். பரிதி—வடசொல் [பொழிலேழனிக்கும்] பொழில்—உலகம். இனி, பொழில்—சோலையுமாம்; உலகங்களை எம் பெருமானுடைய சிங்கரப் பூத்தோட்ட மென்ப; “பிரான் பெய்த காலுகண்டிர் பெருந் தேவுடை முவுமகே” (6-3.5) என்பர் திருவாய்மொழியிலும். இப்பாட்டுக்கு ஸ்காபதேசப் பொருளாவது; உரியகாலத்தில் பேற கைபுகாமையாலே ஞானவிளக்கமும் பாதகமாக ஆழ வார் அடைந்த தளர்ச்சியைக் கண்ட அன்பர்கள் சொந்த உடைந்த வார்த்தையாம். [பிரான் பொழிலேழனிக்குஞ் சாப்பின் தகைமை கொலாம் தரிபாட்டி தளர்ந்ததலே] எம்பெரு மாளுக்கு இயல்பான ஸர்வாக்ஷகத்வமும் இவ்வாழ்வார் திறத்தில் திகழா சொழிவதே! என்ற சங்கீதப்படி. ‘சாப்பின்’ என்றும் பாடமுண்டாம். வால் வெள்—ஒருபொருட் பன்மொழி. “நிலவுவகா” என்றவிடத்து, ‘நிலவு’ என்மைல் ‘கே’ என்றும் பிரிக்கலாம்; “குறியகன் கீழ் ஆக்குமகலமதனோடு, உகா மேற்றதுயியல்புரார் தூக்கின்” என்ற கண்டாவி அறிக.

தளர்ந்தும் முறித்தும் வருதிரைப்பாயல் * திருநெடுங்கண்
வளர்ந்து மறிவுற்றும் வையம் விழுங்கியும் * மால்வரைமையக்
கிளர்ந்து மறிதரக் கீண்டெடுத்தான் முடிதுடு துழாய்
அவ்ந்துன்சிறு பகந்தென்றல் * அந்தோ ! வந்துவரகின்றதே.

(௮௪)

தளர்ந்தும் முறித் தும்வருதிரை	{ (கொத்தளித்து விழுவுதெழுவ தாய்க்) கனத்தாலே தளர்ந் தம் காற்றாலே முறிந்தும் வருகிற அலைக்	மால்வரைமைய கிளர்ந்து மறி தர கீண்ட எடுத்தான்	{ கோவர்த்தனகிரியை மே நெழுநது குடையாகக் கவி யும்படி பெயர்த்தெதல்துற உதவுகிற எம்பெருமானது
பாயல் திரு நெடு கண் வளர்ந்தும்	{ கிளர்ச்சியையுடைய திருப் பாற்கடலில் (திறிசேஷனாகிய) சயனத்தில் அழகிய கீண்ட திருக்கண்க ஞறங்கியும்	முடி குடு துழாய் அளிந்து உண்	{ திருமுடியிற் குடியுள்ள திருத் துழாயை அளையுண்ட
அறிவுற்றும்	{ (அவ்வுறக்கத்தில் யாவும்) அறிந்தும்	பக சிறு தென்றல்	{ புதிய இளமையான தென் றம் காற்றானது
வையம் விழுங்கியும்	{ பிரளயகாலத்திலே உலகங் களை வயிற்றினுட்கொண்டு காத்தும்	அந்தோ வந்து உலகின்றது	{ மகிழ்ச்சியுண்டாம் படி (என் மேல்) வந்து விடுகிறது.

* * *—காயகனது திருத்தழாயிற்பட்ட தென்றல் வா, காயகி மகிழ்ந்தகைக்கும் பாச
ரம் இது. காயகனது மேனியோடு ஸம்பந்தப்பட்ட பொருள் தன் உடம்பின்மீது வந்து பட்டுத்
தனது பிரிவாற்றாமத தயகாச் சிறிது தணிப்பித்தலாகிய ஸந்தோஷத்தைத் தலவி தோழிக்கு
உலகக்கிழனென்க.

கொத்தளித்து விசுகின்ற அலைக்கிளர்ச்சியையுடைய திருப்பாற்கடலில் சேஷசயனத்
தில் உறங்குவான் போல் போருசெய்தும் பிரளயகாலத்தில் உலகங்களை வயிற்றினுட்கொண்டு
காத்தும் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகவெடுத்தப் பிடிததப் பெருமழைத் துன்பததைப்
போக்கியும் உபகரித்தருள்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருமுடியில் அணிந்துள்ள திருத்
துழாயை யனைந்த புதிய இளந்தென்றற் காற்றானது மகிழ்ச்சியுண்டாகும்படி என்மேல்வந்து
விசுகின்றது என்றானறிந்து.

இனி, இதனை, வழக்கம்போலத் தென்றல் வாவுகண்டு அதற்கு வருத்தத் தொடங்கிய
காயகியை கோக்கித் தோழி ‘இதை நீ வெறுக்கென்ற லென்ற கருதாதே; அவனுடம்பிற்
பட்டு வருகிறதகாண இது; இது அவன் வாவுக்கு அறிகுறி’ என்ற கூறிச் சோகத்தணிக்கிற
தாக்குக் கொள்வர்.

ஹந்த! என்னும் வடசொல் (அப்பயம்)—மகிழ்ச்சி இரக்கம் தன்பம் முதலிய
பொருள்களில் வருமென்று வடமொழி சிகண்டினால் தெரிகிறதனால் அதன் விகாரமாகிய
அந்தோ வென்பது இங்கு மகிழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த தென்க.

திருநெடுங்கண் வளர்ந்துமறிவுற்றும்—எம்பெருமானது தூக்கம் மெழ தூக்கம் போலத்
தமோருண காலியமாய் உடம்பு தெரிபாது கொள்ளுத் தூக்கமன்றியே எல்லாப் பொருளையும்

அறிந்துகொண்டே லோகாஷ்டன சிந்தனை பண்ணும் தூக்கமாதலால் 'கண்வளர்ந்தும் அறிவுற்றம்' எனப்பட்டது; இது பற்றியே அத்தூக்கம்—போக நித்திரை, அறியில், கிழியில், அயிலாத் தயில், பொய்புறக்கம் எனப்படும். "மால்வகையை மறிதா எடுத்தான்" என்றதனால் பசுக்கள் எட்டிப் புல்மேயலாம்படி கோவர்த்தந மலையைத் தலைமீழாக எடுத்தப் பிடித்தமை யுந் தோன்றும். சிறுதென்றல்—மந்தமாருதம்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—பிரித்த நிலையில் ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானது காருண்யம் ஐச்வர்யம் போக்பதை என்னும் இக்குணங்களின் கடைபிடித்ததைக் கண்டு ஆறியிருக்குந் தன்மையை அருளிச் செய்தலாம். மற்றவை வெளிப்படை. இனி, தோழிவார்த்தை பென்னும் பசுத்திம், அவன் ஆச்ரிதர்களை ரகித்தருளும் பொருட்டுக் கடவிலே போகநித்திரை கொண்டருள்வதும் பிரளயாபத்தில் உலகத்தை வயிற்றில்வைத்துகோக்குவதும் கோவர்த்தகோத்தாரணம் பண்ணினமையுமாகிய மஹாகுணங்களைச் சொல்லி அன்பர்கள் ஆழ்வாரை ஆற்றுகின்றதாக ஸ்வரபதேசம் கொள்க. (எச)

உலாகின்ற கேன்டை யோளியம்பு * எம்மாவியை யூடுருவக்
குளாகின்ற வேஞ்சிலை வான்முகத்தீர்! * குவிசங்கிடறிப்
புளாகின்ற வேலைப் புனரியம்பள்ளி யம்மான் அடியார்
கிளாகின்ற வைகுந்தமோ? * வையமோ? நும்நிலையிடமே.

(எரு)

உலாகின்ற	{ (காதளவுஞ் சென்று மீண்டு)	குனி சங்கு இடறி	{ வளைகத வடிவமுள்ள சங்கு
கேன்டை	{ உலாவுகிற	புளாகின்ற	{ களைக் கொழித்த எழுந்த
ஒளி அம்பு	{ ஒளியையுடைய (கண்களா	வேலை	{ மின் காற்றம் விசப்பெற்ற
எம் ஆளியை ஊடு	{ சிய) அம்புகள்	புனரி	{ அலைக்கிளர்ச்சியை யுடைய
உருவ	{ எமது உயிரை ஊடுருவித்	அம் பள்ளி	{ கடலை
குளாகின்ற	{ தனைக்கும்படி	அம்மான்	{ அழகிய படுக்கை மிடமாக
வெம் சிலை	{ (அவ்வம்புகளைப் பிரயோ	அடியார் கிளா	{ வுடைய
வான் முகத்தீர்	{ கிப்பதற்கு) வளைகிற	கின்ற	{ ஸர்வேச்வரானது
	{ (புருவமாகிய) கொடிய	வைகுந்தமோ	{ பகதர்களான கித்யமுகத்
	{ வில்லையுடைய	வையமோ	{ விளக்கிவாழப் பெற்ற
	{ ஒளியுள்ள முகமுடையவர்	தும் நிலை இடம்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட லோகமோ
	{ களை!		{ இந்த கிளவுகைமோ
			{ உலகனது இருப்பிடம்?

* * *—மதியுடம்படுக்கலுற்ற காயகன் காயகியின் தோழியரைப் பதிகிளுதல் இது. காயகியும் தோழியும் ஒருங்கிருந்த மையம் கோக்கி காயகன் அவ்ஞ்ச்சென்று தன் கருத்தைக் குறிப்பிப்பதற்கு ஒரு விவரஜமாக ஊர் கிளவுகிறுனென்க.

காதளவும் நீண்டு கேன்டை மின் வடிவமான கண்களாகிய அம்புகள் எமது உயிரை ஊடுருவித் தனைக்கும்படியாக அவ்வம்புகளைப் பிரயோகிப்பதற்கு வளைகிறுக்கின்ற புருவமாகிய கொடிய வில்லையுடைய அழகிய முகமுடையவர்களே! எமது காயகியையும் அவளது தோழியையும் கிளித்தபடி. கண்களை அம்பாகவும் புருவத்தைச் சிலையாகவும் வருணித்தல் கவிமாயு. கையிறகொள்ளும் வில்லம்புகளால் வருத்தம் உலகவியல்பு போலன்றி முகத்தில் கொண்ட வில்லம்புகளால் வருத்துஞ் சிறப்புத் தோன்ற 'வான் முகத்தீர்' எனப்பட்டது.

பின்னடிகள் பதிகிளுவுவன. இவ்வுலகத்தவரினும இவர்களது வடிவமுரு மிக வேறுபட்டுச் சிறத்திருந்தலால் 'நும் நிலையிடம் வைகுந்தமோ?' என்றது; இவர்களைக் கண்டது இவ்வுலகத்திலாதலால் 'வையமோ?' என்றது.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—ஆழ்வாரது ஸ்வரூபத்தைக் கண்டு எடுபட்ட பாகவதர் அவரையும் அவரோடொத்த அவரது அன்பரையும் கோக்கி 'நுமது இடம் அந்த கித்யவிபூதியோ?' என்று கியந்துரைத்தலாம். [உலாகின்ற+வான்முகத்தீர்!] பார்த்த குளிர்த்துண்ணிய விளக்கமுடைய உமது ஞானத்தை எமது கெஞ்சிலே பதியும்படி செலுத்தம் முகமவார்ச்சியுடையவரே! என கிளித்தபடி. எம்பெருமானுடைய கித்யமுகத்தர் வளிக்கும் கித்யவிபூதியோ இந்த விவாவிபூதியோ உமது இருப்பிடம்? ஆழ்வார், ஞானம் முதலியவற்றின் மஹிமையால் முக்தொன்று சொல்லும்படியும் அங்கு நின்ற இங்கு வந்தவரொருவரென்று

சொல்லும்படியும் உள்ள தன்மை இப்படி விகற்பித்த வினாவதற்குக் காரணம். அன்றியும் பூர்ணாபலம் கிடைக்கப் பெறாமையால் இவர் இவ்வகைத்தவரோவென்றும், எம்ஸா எம்பந் தம் இல்லாமையால் அவ்வகைத்தவரோவென்றும் சங்கை கிழ்த்ததென்க. ... (எரு)

இடம்போய் விரித்திவ் வுலகன்தான் எழிலார்தண்டுழாய் *
வடம்போதீனையும் மடகெஞ்சமே! * நங்கள் வெள்வனைக்கே
விடம்போல் விரிதலிது வியப்பே வியன்தாமரையின்
தடம்போதொடுங்க * மெல்லாம்ப னைவிக்கும் வென்திங்களே. (எசு)

இடம்போய் விரிந்த	{ எல்லாவிடங்களிலும் போய் வளர்க்கு	வியல் தாமரையின்	{ சிறந்த பெரிய தாமரைமலர்
இ உலகு அளக் தான்	{ இவ்வகைத்தை அளத்த கொண்டவனுடைய	தடபோத	{
எழில் ஆர் தன்	{ அழகு சிறந்த குளிர்ந்த	ஒருக	குளிய
துழாய்போத வடம்	{ சிறுத்துழாய் மலர்மாலையைப் பெறும பொருட்டு	மெல ஆம்பல்	புல்லிய ஆம்பல்
இனையும்	வருத்தகிற	அளவிற்கும்	அரைச் செய்கிற
மட கெஞ்சமே	பேதைமையுடைய மனமே	வெள திங்கள்	வெளவிய சந்திரன்
		கைகள் வெள்	மமது வெளுத்த வளைகளை
		வனைக்கே வடம்	கழலச் செய்வதற்காகவே
		போல் விரிதலிது	விஷமமோல ஒளி பரவுத
		விமப்பே	லாகிய திது
			ஓர் ஆச்சரியமோ?

***—சாயகனது மானபெருமல் வருத்தகின்ற சாயகி மதிக்கு இரங்கி கெஞ்சொடு கூறல் இது. எல்லாவிடங்களிலும் சென்று வளர்க்கு இந்த வுலகத்தை அளத்த கொண்டவ னான ஸர்வேசுவானுடைய சிறுத்துழாய்மாலையைப் பெறும்பொருட்டு வருத்திக் கிடக்கிற கெஞ்சமே! சந்திரன், சிறப்பில்லாத ஆம்பலினிடத்து அன்பு வைத்து அதற்கு மகிழ்ச்சி தந்து சிறந்த தாமரையை அழிக்கும் அற்பகுண முடையவனாகலால் அவன் மமது அழகிய கைவளை களைக் கழலச் செய்தல் ஒரு வியப்பன்று என்கிறான். இது சந்திரோபாலம்பம். தாமரைக்குந் தலைவனான ஸரீர்பன் கண் மறைந்த விடத்து அந்தாமரையை வருத்தகிற இவனுக்கு, தன் வளைப் பிரிந்த எம்மை வருத்தாதல் இயல்பே என்றவாறு.

வடம்போதீனையும்—'வடம்போத இனையும்' என்ற பிரிப்பதன்மீது, வடம்போதில் னையும் எனவும் பிரிக்கலாம்; பொருள் ஒன்றே. மடகெஞ்சமே! =தாலபமான பொருளில் பற்றுவைத்ததோடு அப்பற்றை என்றும் விடமாட்டாமல் வினை வருத்தகின்ற கெஞ்சமே! என்றவாறு. 'விடம்போல் விரிதல்' என்றது—விஷம் கொடுசெய்வது போல் எம்மைக் கொடு செய்வதற்காகவே வந்து தோன்றாதல் என்றபடி. ஆகவே இவ்வயுமை—வருத்துத் தன்மை பற்றியதேயன்றி சிறம்பற்றியதன்று. வியப்பே—எ—எதிர்மறை: வியப்பன்று என்றவாறு.

இதற்கு உள்ளுறை பொருளாவது—பேது பெருத கிணியில் தமக்குண்டான கிவேக மும் பிரதிகூலமாய் வருத்துத் தன்மையை ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தை கோக்கிக் கூறுத லாம். [இடம் போய்+மடகெஞ்சமே] னாவது—பொருள் ஸர்வேசுவானுடைய போக்யதை முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுப் பூர்ணாபலம் கிடைப்பாமையால் பற்றி வருத்தும் இனமனமே. [வியல் களை வெளிக்காட்டாமல் இழிந்த பொருள்களை வெளிக்காட்டுகிற கிவேகம். [நங்கள் வெள் வனைக்கே விடம்போல் விரிதல் இது வியப்பே.] மமது சுத்தமான அடிமைத் தன்மையையும் குலைப்பதாகப் பரவுகிற விது ஆச்சரியமோ! என்ற ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் க்லேசத்தோடு அருளிச்செய்தாராயிற்று.

... (எசு)

திங்களம்பிள்ளை புலம்பத்தன் செங்கோ ரைகபட்ட *
செங்கனம்பற்றின் தென்குபுன்மலை * தென்பாலிலங்கை
வெங்கனஞ்செய்த நம் விண்ணோர்பிராஜர் துழாய்துணையா
நங்களை மரமையகொள்வான் * வந்துதோன்றி கவிதின்றதே

திங்கள்	சிறைச் சந்திரனாகிய	என்கு	வருந்திற
அம்பிள்ளை	அழகிய தனது இனம்பிள்ளை	புக மாலை	{ சிறுமைப்பட்ட மாலைப்
புலம்பு	{ (தந்தையை விழந்து) தனிப்	தென்பால்	{ பொழுதாசிய பெண்பால்,
	பட	இலங்கை	{ தெற்குத் திகிலுள்ள மக்க
சொக்கோல் தன்	சிவந்த ஒளியை எங்குத்தடை	வெம் கனம்செய்த	{ புரியை
அரசு பட்ட	யற்சி செலுத்துதலாகிய	மம் விண்ணோர்	{ கொடிய போர்க்களமாகச்
	செக்கோன்மையையுடைய	பிரானர்	{ செய்த
	தனது தலைவனுள் ஸூர்	தழாய்	{ மெது தேவர்தி தேவனுள்
	பன் இறந்தொழிதற்கிட	தனை ஆ	{ தலைவனது
	மான	மக்களை மாணம்	{ திருத்தழாயை
செம் கனம்	{ செவ்வானமாகிய (ரக்தத்	கொள்வான்	{ தனக்குத் தலைவராகத்
	தாற்) சிவந்த போர்க்	வந்த நோன்றி	{ கொண்டு
பற்றி	கனத்தை	விசின்றது	{ மெது மாணம் சிறத்தைக்
கின்று	அடைந்த		{ அவர்த்த கொள்வதற்கு
	{ (சீக்கமாட்டாமல் அங்கு)		{ எதிரில் வந்த நோன்றி
	கின்று		{ வருத்தகின்றது.

* * *—மாலைப்பொழுதுக்கு ஆற்றாத காயகி இரங்கி யுரைக்கும் பரிசும் இதன் கீழ். "பாஷ்வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை" என்ற முப்பத்தைந்தாம் பாட்டின் முன்னடிகளை இப்பாட்டின் முன்னடிகட்கு ஸ்மரிப்பது. இதில், மாலைப்பொழுதை ஒரு மகளாகவும், ஸூர்பனை அவளது கணவனாகவும், சந்திரனை அவர்களது பிள்ளையாகவும், ஸூர்பனது சிவந்த கிரணங்களை அவளது செக்கோலாகவும், அந்த ஸூர்பன் அஸ்தமிப்பதை அக்கணவன் இறந்த போவதாகவும், அவன் அஸ்தமிக்கிற திக்கினிடத்தை அவனிறந்து விழுந்தொழிந்த போர்க்களமாகவும், ஸூர்பாஸ்தமக கானத்த மேற்குத் திக்கில் அவன் கிரணஸம்பந்தத்தால் தோன்றுகிற செவ்வானத்தை அவன் போரில் பட்டு இறக்கும்போது அவனது ரக்தம் தெறித்த இடமாகவும் உருவகப்படுத்தியவாறு. கணவனைப் பிரிந்த இவளுக்கு, கண்ணிற்காணும் பொருளெல்லாம் கணவனை விழந்ததாகத் தோன்றாதவால் இக்கற்பனை கூறினாளென்க. இப்படி கண்டிரிங்கத்தக்க விலைமையை படைத்த மாலைப்பொழுது, ஞாபக முகத்தால் வருத்தப்படுகிற திருத்தழாயைத் துணையாகக்கொண்டு காயகியை வருத்தாது, தனது மக்கள் தனிமைப்பட்டத் தன் கணவனை விழந்த வருத்திய தாடகை அகந்திய சாபத்தை உதவியாகக்கொண்டு முனிவர்களை எதிர்த்து வருத்ததல்போலக் கொள்க.

'புலம்ப' என்பதற்கு—தனிப்பட என்றம், வாட என்றம், அழ என்றம் உரையிடலாம். புலம்புதலென்பது தனித்தலென்னும் பொருளதாகலை "புலம்பே தனிமை" [தொல் காப்பியம்—சொல்லதிகாரம்—உரிச்சொல்லியல்—33.] என்பதனால் அறிக. மாலைப்பொழுதிற்காணப்படும் சிறையின் பிரகாசக் குறையை வாடுதலாகவும், அக்காலத்தில் பறகுவதன் மிகுதியாக ஒலித்தல்பாவது கடவொலியைப்பாவது அழுமைக் குரலாகவுங் கருதலாம். இலங்கை வெங்களஞ்செய்த—லங்கையிலுள்ள ராஷ்டிரங்களை வேதும்படி போர் செய்தழித்த என்றபடி. 'வெங்களஞ்செய்தல்—சமசாகமாக்குதல்' என்றமுறைப்பர். 'ஒரு பிராட்டியைப் பிரித்திருக்கமாட்டாமல் தாம் பெரு முயற்சி செய்த கடக்கடந்த கொடும் பகை பொழித்ததுக் கூடியருளியவர், இப்பொழுது எம்மை இங்ஙனம் உபேகிப்பதே!' என்ற இறக்கத்தோன்ற 'தென்பாலிலங்கை வெங்களஞ் செய்த மம் விண்ணோர் பிரானர்' என்றது. தேவர்களுக்குக் கொடுமை தீர்த்தவர் எமக்குக் கொடுமை தீர்த்திலரே என்ற குறிப்பிட வேண்டி, 'விண்ணோர் பிரானர்' என்றது.

துழாய்துணையா—மாலைப் பொழுதுக்குத் திருத்தழாய் துணையானதாகக் சொல்வதன்கருத்தது, திருத்தழாய் நமக்குத் கிடையாததாய்க் கொண்டு நம்மை எப்படி வருத்துகின்றதோ அப்படியே இந்த மாலைப்பொழுது வந்த வருத்துகின்றது என்பதாம். வெங்கை—மக்களது; உருபுமயக்கம்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அதுபவிப்பதற்கு உரியகாலம் ஸமீபித்து அவனது போக்பதைவை கிண்ப்பூட்டித் தம்மை வருத்தும் விதத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தலாம். [திங்களம்பிள்ளை + என்ருபுன்மாய்] பாட்டு உண்டான ஞாபகாசம் தயாமடையும்படி செவ்விரை மஹா விவேகமும் குணத்த பக்தியே

விஞ்சி ஆற்றாமை விளைந்த கொடிய இக்காலமானது. [தென்பாள்+தழாய் தலைவர்] தட்டி
விக்காற விட்ட பரிபாலன சீவான எம்பெருமானது போக்யதைபை விளைப் பூட்டிக்கொண்டு.
[என்களை மாணமகொள்வான் வந்து தோன்றி விளையுந்தே] எமது எவருபத்தை மாற்றமபடி
வருத்திறது என்கை. (என)

வலியும் கரகனை விட்டிற்றும் * வானந்திண்டோள் துணித்த
வலியும் பெருமையும் யரம்சொல்லும் கீர்த்தலை * மைவரைபோற்
பொலியுமுருவீர்பிராஜர் புனைபூக் துழாய்மனர்க்கே
மெலியு மடகெஞ்சினர் * தந்துபோயின வேதனையே.

(எஅ)

(எமதுகாமகனார்)		மை வரைபோல்	
வலியும் கரகனை விட்டிற்றும்	{ (உலகத்தை) வருத்தி நாகரகனை கொன்றதும்	பொலியும் உரு வின் பிராஜர்	{ அஞ்சுகிரிபோல விளங்கு கிற வடிவத்தை யுடைய அத்தனைவரது
வானந்திண்டோள் துணித்த வலியும்	{ பாணஸூரனது வலிய தோள்களை அறுத்ததன் வலிய வலிமையும்	புனைபூ துழாய் மனர்க்கே	{ சாதிய அழகிய திருத் தழாய்ப் பூமாவையப்பெறு தற்காகவே
பெருமையும்	{ (அப்போரில் வெளிக்காட் கய) தலைமையும்	மெலியும் மட கெஞ்சினர்	{ ஆசைப்பட்டு வருந்துகிற (எமது) பேதைகெஞ்சு
யரம் சொல்லும் கீர்த்தலை அல்ல	{ (எளியோமான) யரம் புறந் தது சொல்லி முடித்து தன்மையனவல்ல;	தந்து போயின வேதனை	{ (தான் எமமவிட்டுப் போம். பொழுது எமக்கு) கொடு த்தவிட்டுப் போனவை இத்தன்பக்கன்.

* * *—பிரிவாற்றாத தலைத் தலைவனது ஆற்றலைக் கருதி கெஞ்சுழிந்த இங்கும் பாச
ம் இது. காலேவென்னில் எனது காயகருடைய அறிமாறுஷ சேஷிதன்களையும் ப்புத்வத்
தையும் நோக்கி 'கமக்கு அவர் துர்ஜபர்' என்ற கருதி ஒருவாறு காதலையடக்கி ஆறியிருக்குந்
தன்மையுடையேன்; எனது மனமோ அங்ஙனம் ஆறியிராமல் அவனது மாணியைப் பெறு
தற்கு ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையால் எனக்கு இப்பிடிப்பட்ட வருத்தத்தை விளைத்தது
தான் அவனிடம் போய்கிட்டது என்ற இரக்கத்தோடு உரைதாளாயிற்று. காகரஸூரனைக்
கொன்ற பதினாறுவிரதொருநாறு கன்னிகைகளை மணஞ்செய்துகொண்டவரும், பாணஸூர
னது தோள்களைத் துணித்து அவன் மகளான உஷு தமது பேரணு அகிருத்தனை வெளிப்
படையாக மணஞ் செய்துகொண்டு கூடி வாழும்படி செய்தவருமான தலைவர் அவர்பக்கற்
காதலியாகிய என்னைவந்து அடைந்த இன்பமடைவிக்கவேண்டாவோ வென்பாள் அவ்விரண்டு
வீரவாறுகளையும் எடுத்துக் கூறினாள். தாமே தேவாதிதேவ ரென்ற தோன்றும்படி வெளி
பிட்ட விர்பசத்தியை 'பெருமை' என்றது.

விட்டிற்று—உயிர் விடுகிறத்தது; இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர். விடு என்பதன் விகா
மாகிய விடு என்பதன் பிறவினையான 'விட்டு'—பகுதி; து—விருதி. இனி, விழ்த்திற்று என்
பது விட்டிற்று என மருஉ வாயிற்றென்பாருமுள். கீர்த்து—கீர்மை என்னும் பண்பின் அடி
வர்ப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்றது. மை வரை—மேகம் படிந்த மலை என்னவுமாம்.
பாட்டின்முடிவில் 'வேதக' என்னும் வடசொல் ஐயிருத்திரிந்தது. வலியின் பெருமையும்,
என்றும் பாடமுண்டாம்.

ஆச்சித விரோதிகளை அழிக்குஞ்ஞன் எம்பெருமானுக்கு இயல்பாயிருக்கவும் தாம்
அவனருளால் தமது பிரதிபந்தங்கள் ஒழிய அவனது போக்யதைபை அநுபவிக்கப் பெறாமல்
மனின் கவங்கி மதனல் வருத்தகிறபடியை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தல் இவற்கு உள்ளுறை
பொருள். எம்பெருமானது விரோதி நினைக சக்தியும் பாதவ மஹிமையும் எம்போலியர்க்கு
வரையறத்தசசொல்லக்கூடியவையல்ல; வேதங்களுக்கும் எட்டாதவை; அப்படிப்பட்ட ஸர்
வேச்வரனைக்கிட்டி அநுபவிக்கப்பெருதவளில் அவனது போக்யதையில் மணஞ்செய்ததததும்
ஆற்றாமைத்துய்யையே மூட்டுகின்றதென்றவாறு. (எஅ)

வேதனை வெண்புரிநூலை * விண்ணோர் பரவலின்ற
பாதனை ஞாலம் விழுங்கு மகாதனை * ஞாலத்தத்தும்
பாதனைப் பாற்கடற் பாம்பனைமேற் பள்ளிகொண்டருளும்
சீதனையே தொழுவார் * விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியரே.

(எஃக)

வேதனை	வேதம் வல்லவனும்	பால் கடல் பாம்பு	திருப்பாற்கடலில் திருவனக்
வெண் புரி நூலை	சுத்தமான யஜ்ஞோபவீத முடையவனும்	அனை மேல்	தாழ்வானாகித் தடுக்கையின் மேல்
விண்ணோர் பரவலின்ற மகாதனை	மேலுலகத்தார் துதிக்க அவர்க ளுக்குத்தனைவராய் கின்றவ னும்	பள்ளி கொண்டு அருளும்	யோக நித்திரை கொண்டரு ளாகி
ஞாலம் விழுங்கும் அகாதனை	(பிரளயகாலத்திலே) உலகத் தை வயிற்றினுள் வைத்த கோக்கி (அக்ஷணம் தன்னை நோக்கு தற்கு) ஒரு தலை வணையுடையனாகாதவனும்	சீதனையே	குளிர்ந்ததன்மையுடையவனு மான எம்பெருமானையே
ஞாலம் தத்தும் பாதனை	உலகத்தை யளந்த திருவடி மையுடையவனும்	தொழுவார்	இடைவிடாத வணங்கிவதற் றவர்க்கு
		விண் உளாரிலும் சீரியர்	பரமரத்திலுள்ளவர்க்களி லுஞ் சிறப்புடையவரவர்.

***—நாயகனைப் பிரியாத பாக்கியம் பெற்ற மகளிர்களின் சிறப்பைக் கூறித் தலைவி இரங்கும் பாசரம் இது. வேதம் வல்லவனாய் சுத்தமான யஜ்ஞோபவீத மணிந்த வனாய் மேலுலகத்தார் துதிக்குமாறு அவர்கட்குத் தலைவனாக சிறப்பவனாய்ப் பிரளய காலத்திற் உலகங்களை வயிற்றினுள் வைத்து கோக்குபவனாய்த் தனக்கொரு தலைவணையுடையனாகாதவனாய் உலகத்தையளந்த திருவடியையுடையவனாய்த் திருப்பாற்கடலில் சேஷசாபியாக யோகத் துயில் கொண்டருள்பவனாய்க் குளிர்ந்த தன்மையையுடையவனான எம்பெருமானையே இடை விடாத வணங்கி யறுபயிப்பவர் யாரோ, அவர்கள் பரமபதத்தில் வாழும் சித்ப முக்தர்களிற் காட்டிலும் சிறப்புடையவரவர் என்கிறது. நாயகனுடைய பிரியிலே தனித்து மிக வருத்தகிற நாயகி, தன்னை பாற்றுகின்ற தோழியை கோக்கி, 'நாயகனைப் பிரியாமல் அவனுடன் என் றாக் கூடி வாழ்பவர் முத்தியுலகத்துப் பேரின்பம் நுகர்வாரிலுஞ் சிறப்புடையவரவர்,' என்ற இதனால் 'அப்படிப்பட்ட பாக்கிய விசேஷத்தை யான் பெற்றிலனே!' என்ற தன் ஆற்றமையி குதிவை வெளியிட்டாளாயிற்று.

ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் ஒருகாலும் கிட்டுப் பிரியாது திருவடி வருடிக் கூடிக்குல்லி யின்புற அவர்களுடன் அறிதயிலமருந்தன்மையை 'பாற்கடல் பாம்பனைமேற் பள்ளிகொண் டருளஞ் சீதனை' என்றதனால் குறிப்பிட்டு, அப்படிப்பட்ட இடையிடில்லாப் போகம் தனக்குக் கிடைப்பாமைப்பற்றிப் பொருமையும் வருத்தமும் கொண்டமை கொள்க

'வேதன்' என்பதற்கு—வேதம் வல்லவன் என்றும், வேதங்களாகே பிரதிபாதிக்கப் படுபவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வெண்புரிநூல்—வெண்ணிறமான முப்புரிநூல். வைதிக புருஷனென்கைக்கு அடைபாளமான சுத்த யஜ்ஞோபவீதத்தையுடையவன் என்ற வாறு. "வேதமுதல்வன் கிளங்கு புரிநூலன்" [8-4-2.] என்ற பெரிய திருமொழியுக் காண்க. "ஞாலத்தத்தும் பாதன்" என்பதற்கு—'உலகத்தை யளந்த திருவடியையுடையவன்' என்ற பொருள் கொள்வதன்றியே, பூமிக்கு உற்பத்தி ஸ்தாகமான திருவடியையுடையவன் என்றும் பொருள் கொள்வர்; திருமாளின் திருவடியினின்று பூலோக முண்டாயிற்றென்ற வேதக் கள் கூறும். சீலன்—அருளுடைபாளனென்றபடி.

இடைவிடாத பகவதநுபவம் செய்வதற்கென்றே வாய்த்த இடமாய் பரமபதத்தில் பகவதநுபவத்திற்கு எவ்வகையான இடையூறமிக்கியாதலால் அங்கிருந்து கொண்டு பகவானை யறுபயித்தல் கியப்பன்று; உண்டியே உடையே உகத்தோடு மிம்மண்டலம் பகவதநுபவத் திற்கு சேர்கிறோதிபாதலால் அப்படிப்பட்ட இந்த இருள் தருமா ஞாலத்திலிருந்து கொண்டே அக்ஷணம் சித்யாநுபவஞ் செய்தவிட மிக அருமை யுண்டாதலால் அவ்வருமைப்பைப் போக்கி எம்பெருமானை இடைவிடாத அனுபவிக்குமவர்களை சித்ப முக்தர்களினும் மேம்பட்டவர்க்க் கூறத்தடையுண்டோ? ஒரு சிறந்த காரியத்தைப் பிரதிபத்தகரில்லாத விடத்தில் தலைக்கட்டுதல் சிறந்த காரியமும் பிரதிபத்தகம் மலிந்த விடத்தே தலைக்கட்டுதல் கியக்கத்தக்கதன்றோ? எம்

பெருமான் பக்கம் ஈடுபாடு கொண்ட ஆழ்வார் மற்றொன்றிற் சிந்தை செலுத்தாது அப்பெரு
மான்மே மனமொழி மெய்களால் ஸ்ரீரூபவஞ் செய்பப் பெற்றவர் இவ்வுலகத்திலிருந்து
கொண்டே வித்யஸூரிகளினும் மேம்பட்டவராவர் என்ற அருளிச் செய்தாராயிற்று. அப்
படிப்பட்ட அநுபவம் தமக்குக் கிடைக்கவில்லையே! என்ற வருத்தகின்றமையும் இதில்
தோன்றும்

சீரகாண்டு தன்செங்கோல் சிலகாள் செலீஇக்கழிந்த *
பாரசேர்த்து மறைத்தது காயிறு * பாரளந்த
பேரரசே! எம் விகம்பரசே! எம்மை நீத்துவஞ்சித்
தோரரசே! யருளாய் * இருளாய்வந்துறுகின்றதே.

(அ௦)

சீர் அரக ஆண்டு	சிறப்பாக ராஜ்ய பரிபால	பேர் அரசே	சிறந்த தலைவனே!
தன் செங்கோல்களை	எம் பண்ணி	எம் விசுப்பு அரசே	பாமரத்ததற்கு எய்களை
என் செலீ இ	தனது நீதி தவறாத ஆய்வு	எம்மை நீத்து வஞ்	எம்கோமானே!
கழிந்த	கையச்சில் காலம் (உலகத்	சித்த	எம்மைத் தனியே மீரித் த
பார் அரசு	திம்) செலுத்தி	ஓர் அரசே	வஞ்சனை செய்த
ஒத்த	பின்பு இறந்தொழிந்த	அருளாய்	ஒபமற்ற ஶாதனே!
காயிறு	ஶார்வபெளமனான ஒரு சகர	இருள் ஆய் வந்த	(இம்மனம் நீக்கிராதபடி
மறைத்தது	வர்த்தியை	உறுகின்றது	எமக்கு வந்த) அருள்புரி
பார் அனந்த	போன்று		வாய்; (அம்மனம் அருள்
	ஶாலியன்		புரியாமையினால்)
	அன்றமித்தான்;		இருள் மிக்கதாய் வளர்ந்த
	உளகத்தை அனந்த		கொண்டு வந்து குழுகது
	கொண்ட		(எம்மை) வருத்தகிறது.

***—பிரிவாற்றாத தலைவி மாகைப்பொழுது கண்டு இரங்கி யுரைக்கும் பாசாம் இது. இப்பாட்டில் காயகளை ஶேக்கின விளியுள்ளதனால், உருவெளிப்பாட்டில் கண்ணெதிரில் காய கள் காணப்பட்டானென்றும் அன்னவனை ஶேக்கி இது கூறுகின்ற தென்றங்கொள்க. ஶாலர் புன் உலகமுழுவதும் பகலெல்லாம் தடையறத் தனது செய்ப கிரணத்தைச் செலுத்திப் பின் அப்பாற் சென்றபடியை "சீரகாண்டு தன் செங்கோல் சில காள் செலீஇக் கழிந்த பாரா சொத்து மறைத்தது காயிறு" என்றார். ஶாசன் சிறப்பாக ராஜ்யத்தை அரசாட்சி செய்து தனது நீதி தவறாது ஆளுகையைச் சிலகாலம் உலகத்திற் செலுத்திப் பிறகு இறந்தொழியுமா போலேயிருக்கிறதாயிற்று ஶாலர்யாஸ்தமனம். காயகனே! இப்பொழுது நீ என்னை வந்து சேர்க றிடாயாயின் அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் கணவனையிழந்த பெண்மகள் கொடியரால் படும் பாட்டை யான் இருளினால் படுவேன் என்பது தோன்ற இது சொல்லப்பட்ட தென்க. இரு ளின் கையிலே யகப்பட்ட ஶாலர்யனையும் தன்னையும் மீட்டைக்கு மஹாபலிகையிலே யகப்பட்ட உலகத்தை மீட்டவன் வேண்டுமென்பான் பாரளந்த பேரரசை விளித்தான். எம் விகம்பரசே! = பாமபதத்தைப் பேரலவே எம்மையும் அகல்பாற்ற செஷமாக்கக்கொள்ளத்தக்கவனே! என்ற படி. முதலில் என்னை விட்டுப் பிரியவேமாட்டேன், என்ற சொன்னதும், பின்பு 'இன்ன காலத்தில் வருவேன்' என்ற காலங்குறித்துக் கூறினதும் இரண்டும் பொய்யாம்படி தன ஶீப் பிரிந்த சென்று நெடுகால் வாராத விளம்பித்ததுபற்றி "எம்மைநீத்து வஞ்சித்த ஶாரசே" என்றான். 'இவ்விடத்து ஶாரசே!' என்றது இப்படியும் ஒரு தலைவனுண்டோ வென்று குறை கூறியவாறு. "எம்மை நீத்து வஞ்சித்த ஶாரசே!" என்பதற்கு—"என்னை உபேகித்தது உன்னைக் காட்டாதிருக்கிற இந்த ஸ்வபாவத்திலே முடிசூடி யிருக்கிறவனே!" என்ற விசே ஷார்த்தம் உடையார். 'வஞ்சித்த' என்னும் பெயச்செய்தின் ஈறு தொக்கியிருப்பதால் 'வஞ் சித்தோரரசே'; என்றாயிற்று. செலீஇ = செலுத்தி; சொல்லிசை யளபெடை! இங்கு அளபெடை அலகுபெறவில்லை.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கப் பெருமையாலே தமது விவேகப்பாசங்கூறுத்து மோஹாத்தகராம் மேலிடுகிறபடியை எம்பெருமானைக் குறித்த இதனால் ஆழ்வார் விண்ணப் பஞ் செய்தாராயிற்று. இங்கே எம்பின்னையிடுகாண்மின்;—"இத்தால் எம்மாராத்திலிருப்பு அரு ளானம் வந்து மேலிடுப்படியிருக்கையாலே கடுக இவ்விருப்பைக் கழித்தத் தாவேனுமென்று அருளிச்செய்கிறார்."

... (அ௦)

உறுகின்ற கன்மங்கள் மேன வோர்ப்பிராய் * இவனைப்
பெறுகின்றதாய் மெய்க்கொந்து பெருக்கொல் * துழாய் குழல்வாய்த்
துறுகின்றிற் தோல்லை வேங்கடமாட்டவுஞ் துழுகின்றிற் *
இறுகின்றதா விவளாகம் மெல்லாவி யெர்கொள்ளவே.

(அக)

ஒர்ப்பு இனி ஆய்	{ (இவனுக்கு நேர்ந்துள்ள கோயின் தன்மையையும் அதன் காரணத்தையும் அத னைத் தீர்க்கும் உபாயத்தை யும்) ஆராய்ந்து தெளிதலில் லாதவர்களாய்	மெய் கொந்து பெருர் கொல் குழல்வாய் * துழாய் துறுகின்றிற்	{ உடம்பு வருந்திப் பெற்று நிலையோ? (இவனது) உத்தலிலே (எம்பெருமானது) திருத்த முறைய குட்டுகின்றிருக்கி;
உறுகின்ற	{ (இவன் தாய்மார் விடாமல்) பொருத்தி நடத்துகிற	தொல்லி வேங்கடம்	{ பழமைவான திருவேங்கட மலைகளே
கன்மங்கள்	{ (வெறியாட்டு முதலிய) காரி யங்கள்	ஆட்டவும் குழுகின்றிற் இவன் ஆகம்	{ இவனைக் கொண்டுபோய்ச்- சேர்க்கவும் ஆலோசிக்கின்றிருக்கி;
மேன	{ மேன்மேலும் உண்டாகா கின்றன;	மெல் ஆயி எரி கொள்ள	{ இவனது உடம்பு மென்மையான உயிரை கொண்டதிக் கவர்ந்துகொள்- ளும்படி
இவனை பெறுகின்ற தாயர்	{ இவனைப் பெற்று வளர்க்கிற தாய்மார்	இறுகின்றதா	{ முடிபிறவளவாகா கின்றதா

* * *—வெறிவிலக்கத் தொடங்கிய தோழி இரங்கிக்கூறும் பாசரம் இது. தலைமகள், திருமாலாகிய தலைமகன் விஷயமான வேட்கைகளைய் கொண்டு மேனி மெலிந்த வடிவுமேயுடைய, அது கோக்கிய தாய்மார் 'இது முருகக்கடவுள் ஆவேசித்ததனானது என்று மாறுகத் துணிந்த அதற்குப் பரிஹாரமாக வேலனைக் கொண்டு வெறியாடுகின்றதல், ஆடு பலிகொடுத்தல், கள்ளிசுறத்தல், இறைச்சிதாவல், கருஞ்சோறு செஞ்சோறுவைத்தல் முதலிய காரியங்களை இடைவிடாது ஒன்றன்மேலொன்றாகச் செய்யத் தொடங்க, கொடியானதும் மருத்தொன்று மாதலால், தான்காதலித்த காயகனடைப தருதிக்கு ஏற்றிராத அக்காரியங்களை கோக்கி காயகி மேன்மேலும் மிக வருத்த, அது கோக்கித் தலைவி கினைவறிந்து வெறியிலக்கவந்த தோழி, அத் தாய்மார் செவிப்பட முன்னிலைப் படர்க்கையாகக் கூறியதாயிற்று. இப்போது இவளுக்கு நேர்ந்துள்ள கோயின் ஸ்வரூபத்தையும் அதன் காரண மின்னதென்பதையும் அதனைத் தீர்க்கு முறையம் இன்னதென்பதையும் ஆராய்ந்து தெளிய கில்லாத இவள் தாய்மார் ஓயாது நடத்து கிற வெறியாட்டு முதலிய காரியங்கள் மேன்மேலும் உண்டாகுகின்றன; அந்தோ! இவ னைப் பெற்றதாய் பெறுகின்ற பொழுது மெய்க்கொந்து பெற்றவளாயும், வளர்க்கின்ற செவித்தி னைப் பெற்றதாய் பெறுகின்ற பொழுது மெய்க்கொந்து பெற்றவளாயும் இருக்கின்றாள் முய் தாயர் தாம் தாம் வருந்திப் பிள்ளை பெற்றவ ராயுமிருந்தால் இவள் பிழைக்கும்வழியிலே முய் லாது இங்ஙனம் இவளை இழக்கக் குறப்பான வழியல்லாவழியிலே தலையிடுவார்களோ? உபரீதமான காரியங்களையே இவர்கள் செய்யக் காண்கையாலே இவளை மெய்க்கொந்து பெறுதே என்கேனும் கிடைக்கொடுத்த வாங்கினர்போலும். எம்பெருமானது திருத்தமுறைய முடியிற் குட்டுதலும் அவனது போகந்தானமான திருவேங்கடமலைக்கு அழைத்தக்கொண்டு போதலுமே இங்கேய்க்கு ஏற்ற பரிஹாரமாயிருக்க அனவபொன்றது செய்யக் காரணிநி லோமே. ஸாகுமாரமான இவனது உயிரை கிழறாக்கி கவர்ந்து கொள்ளும்படி. இவட்டுத் தளர்ச்சி மேன்மேல் மிகுகின்றதே! என்ன பரிதாபம்! என்றாளுயிற்று.

'ஒர்ப்பு இலராய்' என்பதற்கு—'இவளுக்கு இனி ஆகக் கடவனவான கிளைமைகளை ஆராயாதவர்களாய்' என்று முனைப்ப. எம்பெருமானாகந்தருளின திவ்யதேசத்தை இவள் தாய் தீர்ப்பதற்கு உரியதொரு பொய்கையாக கினைத்தனளாதலால் 'வேங்கடம் ஆட்டவும்' என்றது. அன்ற 'வேங்கடமாட்டவும் குழுகின்றிற்' என்பதற்கு—திருவேங்கடமலைக்கு இவளை யழைத்தக் கொண்டு வருகிறேனென்று பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டு அதற்கு உரிய ஆவேசத்தை ஆடுகிக்க ஆலோசிக்கின்றிருக்கி என்றவது, திருவேங்கடத்திலே இவளைக் கைட் பாடச் செய்தற்கு எண்ணுகின்றிலர் என்றவது உரையிடலாம். 'ஆம்மகளுக்கு இந்த கோர்ப் தீர்த்தால் இவளைத் திருவேங்கடமலைக்கு அழைத்தக் கொண்டுவந்து வேலைய பண்ணுமிக்கி'

மேலும்! என்ற ஒரு பிரார்த்தனை செய்த கொள்ளலாமே, அது செய்யக் காணோமே; வீண் செயல்களையே செய்த வேலைய வளர்த்திக் காலங்கழிக்கின்றனரே! என்ற இறங்கிக் கூறிய வரது.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—ஆழ்வாரை ஆற்ற விக்வேணுமென்ற ஞானிகள் தங்கள் பரிவாக வேறுசிலவிதமான பரிஹாசங்களைச் செய்யப்புக, இவரது தன்மையைப்பற்றித் தன்பர்கள் இவாற்றாமையைத் தனிக்கும் வழிகளில் இழியாமல் வேறு வழிகளில் இழித்து என்னப்பயனென்று வெறுத்து உரைக்கும் வார்த்தையாம். பகவத்ப்ராஸாதமும் தீவ்யதேச வாஸமுமே இவாற்றாமையைக்குப் பரிஹாசம்; அவைசெய்யாமையால் இவர்க்குத் தளர்த்தி மேன்மேல் மிகுகின்றது என்கை. (அக)

எரிகொள் செக்காயி றிரண்டுடனே புதயம்மலைவாய் *
விரிகின்ற வண்ணத்த வெம்பெருமான்கண்கள் * மீண்டவற்றுள்
எரிகொள்செந்தி விழுகரைப்போல வெம்போலியர்க்கும்
விரிவ சோலீரீதுவோ? * வையமுற்றும் விளரியதே. (அஉ)

எரிகொள்	வெப்பத்தைக்கொண்ட				
செய் காயிறு இரண்டு	சிவந்த இரண்டு ஸூர்ய மண்டலம்	மீண்டு விழ			(வேறு புகலிட மில்லாமையால்) மீண்டு ம வ ந து விழுந்த இறக்கிற
உடனே	ஒருக்கே				(பகவதான கொடிய மந்தே ஹரென்னும்) அஸூரர்க ளுக்குப் போல
உதயமலைவாய்	உதய பர்வதத்திலே	அசுரரை போல			(அது கூலரான மெல்லிய) எம் போன்றவர்களுக்கும்
விரிகின்ற	தோன்றிவினக்குகிற				(தாபஞ் செய்வனவாய்ப் பரவுகின்றன;
வண்ணத்த	தன்மை போன்ற தன்மை மையுடைய	எம் போலியர்க்கும்			(எம்பெருமான்) உலகம் முழுவதையும் விருப்பத்தோடே செழிக்கச் செய்யும் விதம் இதுதானோ?
எம்பெருமானது கண்கள்	எம்பெருமானது நிருத்த கண்கள்,—	விரிவ			இதுதானோ?
அவற்றுள்	அந்த ஸூர்ய வடிவங்களிலே	வையம் முற்றும் விளரியது			சொல்லுங்கள்.
எரிகொள்	ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோன்றுகிற				
செய்தி	சிவந்த கெருப்பிலே	இதுவோ சொல்லீர்			

—உருவெளிப்பாடுகண்ட காயகி காயகனது கண்ணழகுக்கு இரங்கியுரைக்கும் பாசாம் இது. உருவெளிப்பாடாவது—பிரித்த சென்ற காயகனிடத்தில் இடைவிடாது கருத்தை ஊன்றவைத்த மனத்தின் கிளைப்புமிருதியால் அவனது வடிவம் வெளிப்பாடாய்க் கண்ணுக் கெதிரே காணப்படுதல். அவ்வனம் காணப்பட, அவ்வடிவத்தின் கண்ணழகிலே தீடுபட்ட காயகி, அவ்வடிவம் கைக்கு எட்டாத மறைந்த பின்பு, அக்கண்ணழகு தன் காதல் வேலைய மிக வளர்த்தித் தன்னை மிக வருத்துகின்றமையைத் தோழியரை கோக்கிச் சொன்னது இது. வெவ்விவ இரண்டு ஸூர்ய மண்டலங்கள் உதயகிரியில் ஏக காலத்தில் தோன்றி விளங்குகிற தன்மை போன்ற தன்மையையுடையனவான எம்பெருமானது நிருத்தகண்களா னவை எமக்குத் தாபநேறையாயிர சின்றன. அந்த ஸூர்ய வடிவங்களிலே ஜ்வலித்துக் கொண்டு தோன்றுகிற சிவந்த கெருப்பிலே வேறு கதியற்ற விழுது சாகின்ற மந்தேஹரென் னும் அசூரர்களுக்கு அவை எப்படி தாபகாங்களாயிருக்கின்றனவோ அப்படியே அநுகூல ளான எம்போன்றவர்களுக்கும் தாபஞ் செய்வனவாய்ப் பரவுகின்றன; எம்பெருமான் உலக முழுவதையும் விரும்பிக் காத்நருங்கிருக்கின்ற புகழ்பெற்றிருக்குத் தன்மைக்கு இதுவோ ஏற்றது! என்றனாயிற்று.

தைத்திரிய ஆரண்பகம் என்னும் வேத பாகத்தில் இரண்டாவது பாகத்தில் இரண்டா வது அநுகாகத்தில் ஓதப்பட்டுள்ள ஒரு வரலாறு இப்பாட்டின் மூன்றாமடியில் கொள்ளப் பட்டுள்ளது;—மந்தேஹரண மென்னும் தீபத்தில் வரமும் மந்தேஹ ரென்னும் அசூரர்கள் உக்ரமான தவத்தைச் செய்த பிரமனிடத்த வரம்பெற்று அதனாற் செருக்கடைகது எப்பொழு தும் ஸூர்யனைவளைத்து எதிர்த்துத் தடுத்தப் போர்செய்கின்றன ரென்றும், அந்தணர் முதலி யோர் ஸந்தபா காலங்களில் மந்தரபூர்வமாகக் கையிலெடுத்துவிடும் அர்க்கப் தீர்த்தங்கள்

வஞ்சாயுதம் போலாகி அவர்கள்மேல் கிழந்த அவர்களை அப்பால் தள்ளி ஸூரியனுடைய ஸஞ்சாரத்துக்குத் தடையிடுவதபடி செய்கின்றன வென்றும், அந்தணர் முதலியோர் செலுத்தும் அர்க்கிபத்தின் ஆற்றலால் ஸூரியமண்டலத்தினிடையே ஒரு செந்தி எழுந்த ஜுவலிக்க, (விளக்கில் கிட்டில்போல்) அத்தியில் அசுர்கள் கிழந்த மாண்டு போகின்றன என்றும் ஓதப்பட்டுள்ளது.

இரண்டு ஸூரியமண்டலம் வகையத்திலே ஒருதபதிரியில் உதித்தெழுந்த விளங்கினாற் போன்ற எம்பெருமான் கண்கள், வல்லியலாரான அவ்வசுர்க்குப்போல, மெல்லியலாரான எமக்கும் தாபஞ் செய்கின்றனவே; வலியாசாயுதித்தி மெலியாசாக் காத்தலன்றோ முறைமை; எம்பெருமான் உலகமுழுவதையும் அன்போடு செழிப்படையும்படி காத்தருள் கின்றன எனப்பது இவ்வண்ணமேயே? என்று பாரங்குச நாயகி வருந்திக் கூறுகின்றாள்.

'வகையத்திலே இரண்டு ஸூரியமண்டலம் உதித்தாற் போல்' என்றது இப்பொருளு வலம் (அபூதோபமை). அக்காரகிய மந்தேஹகா அசுரொன்றது—கொடுமையின் ஒற்றமை யால். அசுரரை-உருபுமயக்கம்; அசுர்க்கு எனப்பொருள்படுதலால். 'உதயம்மலை'=மகர் வொற்ற தலைபற்றிய விரித்தல் விகாரம்.

மந்தேஹர்கள் வரிகொள் செந்தியில் கிழந்த அழிதல் எப்பொழுதும் சிகழ்தலால் அத் தன்மைபை 'மீண்டு' என்பதனாற் குறித்த தென்னலாம்; மீண்டுமீண்டும் என்றவாறு. அன் றியே, மீண்டு=(ஸூரியனை வருத்துதலாகிய தம்தொழிலில் நின்றம்) நீங்கி என்னவுமாம். 'விரிவு' என்பது விளைமுற்ற. 'விளரியது' என்பதை 'விளரி' என்பதன் மேற்பிறந்த ஒன்றன் பார் குறிப்பு முற்றென்று கொண்டால் அதாம் சாரிபையாம்; 'விளர்' என்பதன்மேற் பிறந்த தென்று கொண்டால் இகா அகாம் இரண்டும் சாரிபையாம்; விளரியென்றகொல்—யிக்க விரும்பமென்னும் பொருளதாதலை '§ விளரியே யிளமை பாழிலோர் எம்பு யாழ் நீள் வேட்கை' என்றதனாலும், விளர் என்பது செழிப்பென்னும் பொருளதாதலை "† விளரென்பி னிளமைதானே வெறுப்பொடு கொழுப்பு மாகும்" என்றதனாலும் உணர்க.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—எம்பெருமான் முதலில் அகக்கண்ணுக்கு இலக்கான பொழுது தம்பக்கல் வைத்த கடாசுந்தானே டின்பு பூர்ணாநுபவம் பெருமையால் வருந்துமளவில் தமக்குப் பரிதாப ஹேதுவாகத் தோன்றும் விதத்தை ஆழ்வார் அன்போடு கூறுதலாம். எம்பெருமானது மைம்மலை போல விளங்குந்திருமேனியிற்சோதிவடிவமாய்க் காணப்படுகிற கண்களின் கோக்கம் அநுபவத்தைக் கொடாமையால் பிரதிகூலர்க்குத் தயர் விளைத்தல்போல அடியவாரான எமக்கும் வருத்தம் விளைவிக்கின்றன! இப்படிப்பட்ட எம் பெருமான் லோகத்துக்கு ஈசுக்கனாகத் தன்மை எங்கனே? என்கிறார். தம்மை விளைவிற் சேர்த்துக்கொள்ளாமையா லுண்டான ஆற்றுகை அவனுடைய ஈசுக்கத்திலும் சந்தனை செய்யும்படியாயிற்று என்க.

விளர்க்குரலன்றில் மேன்பெடை மேகின்ற முன்றிற்பெண்ணை *

முளர்க்குரம்பை யிதுவிதுவாக * முகில்வண்ணன்பேர்

கிளர்க்கிளரிப் பிதற்று மேலாறியும் கைவுமேலிலாம்

தளரிற்கொலோவறியேன் * உய்யலாவதித் தையலுக்கே.

(அங்)

விளரி	{ விளரியென்னும் இசையையுடைய	இது இது ஆக	{ இப்படி எக்கும் எதிரில் ஒரு கில் இருக்க,
குரல்	குரலையுடைய	(இவ்வண்ணிலேக் காணுதலாலும்	
அன்றில்	அன்றிற் பறவை	ததன் குரலைக் கேட்டலாலும்	
மெல் பெடை	மெல்லிய (தனது)பெடையை	ஆற்றுகைத் தயரம் மிகு)	
மேயின்ற	விருந்தித் தழுவுதற் கிடமான		{ காளமேக நிறத்தனான நம்
மூன்றில் பெண்ணை	{ முன்வாசலிலுள்ள ரணமாத்	முகில் வண்ணன்	{ தலைவனது திருநாமக்களை
முளரி குரம்பை	{ தலுள்ளதும் முட்களையரிந்	பேர் கிளரி கிளரி	{ (வலியின்மைமால் வருந்தி
	{ த செய்ப்பட்டதமான கூடு	பிதற்றும்	{ யெடுத்தெடுத்தக் கூறிவாய்
			{ பிதற்றும் மடியின்

மென் ஆயிபும் { (இவனது) மெனியடைத்த
உயிரும்
கையும் (உடம்பின்) இளைப்பும்
என்றும் இவையாவும்

தனரின் கொளோ { முழுமையும் தனர்தொழிற்
தானோ
இதையலுக்கு இம்மகளுக்கு
உய்யல் ஆவது { (அவன் வந்ததோ) உஜ்ஜீ
அறிமேன் வக முண்டாவது? அறிமேனில்லை.

***—பிரிவாற்றாத தலைவியின் தனர்த் தனர்த் தோழி இரங்கிக் கூறும் பாசாம் இது. காமவிராஜத்தா லுண்டாகும் வேதனைகளுள், சிந்தனை பசகை மேனிமெலியு அழுங்கல் மொழி பல பிதற்றல் முதலிய பலவும் இவளுக்கு கிழந்தாய் விட்டன; இவையையிலும் இவளுடைய தலைவன் இவளை வந்தகூடி உய்யச் செய்யக்காண்கின்றவோம்; இனி மாணமொன்றே நிகழாத கிற்பது; அகையும் கிழந்த பின்புதான் இவளை வந்தகூடி உய்யச் செய்வதாக விருக்கிறானோ? என்ற தோழி இரங்குகின்றாள். இதனால், இனி இவளுக்கு ஜீவித்திருத்தல் அரிதாம் என்றவாறு.

வடநாலார் க்கொளஞ்சு மென்ற கூறுவதே அன்றிற்பறவையாவது; இது எப்பொழுதும் ஆனும் பெண்ணும் கூடியேகிற்கும்; கண்ணோம் ஒன்றை ஒன்றாகிட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்தபாத்ததைப் பொருமல் ஒன்றையொன்ற இரண்டு முன்றதாம் கத்திக்கவி அதன்பின் புழ்தன் அணையைக் கூடாவிட்டால் உடனே இறந்து படும். (பசுமுழுமையும் புணர்த்திருக்க இரவிற்பிரிந்த வருத்தவதாயி சக்காவாகப் பறவையும் அன்றிலெனப்படுவது உண்டு.) அன்றிலும் அதன்ருளும் காமோத்திபகமாய்ப் பிரிந்தார்க்கு கிரஹவேதனையை வளர்ச் செய்யுமென்க. இப்பறவையைப் பிளமாத்தில் வாழ்வதாகவே பலரும் பலகிடத்தல் கூறுவர்; "காவார்மடற் பெண்ணையன்றி விரிஞாலும்" "பெண்ணைமேற் பின்னுவல்வன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறுஞால்" என்பன திருமங்கையாழ்வார் பாசாங்கள்.

மென்சுக்குத்தத்தில், ஷட்ஜம் ரிஷபம் காந்தாரம் மததியமம் பஞ்சமம் தைவதம் கிஷா தம் என்னும் ஸப்தஸ்வரங்கள் தமிழில் முறையே குரல் தத்தம் கைக்கிளி உழை இனி விரி தாரம் எனனும் ஏழிகையெனப்படுதலால் விளரிபென்றது தைவத மென்னும் ஸ்வரமென்ன வாம்; அன்றி, வடமொழிகிண்டில் "க்கொளஞ்சு: க்வணதி மத்யமம்" என்றதனால் அன்றில் மத்யமமென்னும் ஸ்வரத்தை பொலிக்கிறதென்று தெரிகலால் விளரி பென்பதற்கு மத்யம ஸ்வரமென்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. விளரிபென ஓர் பண்ணுமுண்டு.

மென்பெடை—பிரிவுபொருத னெனகு மார்யக்கையுடைய பேடை. 'முளரிக்குரம்பை' என்பதற்கு—தாமரையில்களையும் பூக்களையும் கொண்டுவந்து செய்த கூடு என்று உரைப்பாரு முளர். 'இதுவிது' என்றது—கட்டிலுஞ் சுவர்நிறைச் சுட்டியது. "மாறன்பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்க்கூற அவதரித்த விதவைய திருமங்கையாழ்வார், இங்கு, "அன்றில் மென் பெடைமேகின்ற முன்றில் பெண்ணை முளரிக் குரம்பையிது" என்றதைப்படிபொற்றி 1. "முன் திற் பெண்ணைமேல் முளரிக் கூட்டகதது, அன்றிலின் குரல் அடருமெண்ணைபே" என அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க.

மேகின்ற—மேவுகின்ற. குரம்பை—குடம்பை. முன்றில்—இல்முன் என்பது முன் பின்னாகமாத் தொக்க மருஉமுடிபு; கொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் புள்ளிமயங்கியலில் [60] "முன்னென்கினி முன்னர்ததோன்றம், இல்லென்கினி மிகு நகர மொற்றல், தொல்லியன் மருங்கின் மரீ இய மாபே" என்றது காண்க; இதனை இவக்கணப் போலியில் அடக்குவர் இக்காலத்தார், தையல்—அழகு; அந்நிபுடையவளுக்கு ஆகுபெயர், 'பிதற்றும்' என்பதற்கு முதனிலத் தொழிற்பெயராக, பிதற்றதலும் என்றனைக்கவுமாம். 'ஆயிபும்' கையும், 'ஆயிபின் கையும்' என்பன பாடபேதங்கள்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—பகவதநுபவம் பெருமையால் ஆழ்வார் தனர்தலைக்கண்ட அன்பர் 'பாதகமான லெனகை பதார்த்தங்கள் அருகிலிருத்தலால் இவர் ஆழ் விருப்பது அரிதாயிருந்தது' என்று கூறுதலாம். இவர்தாம் இருக்கிற விடத்திலே அருகிலுள் ளார் இவர் எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அதுபவிக்கப் பெறுதலைக்கண்டு தமக்கு அத்தன்மை

கிடைத்திடாமையானே ஆற்றாமையிக்கு எம்பெருமான் திருநாமங்களை வாய்மாரும் எடுத்துக் கூறப் புலம்பி நெஞ்சத்தளர்ந்த னைநிற தன்மையைக் கண்டு 'இங்ஙனம் மெய்கிற இயர்க்கு தேறவிபோகம் ஆனபின்போ. எம்பெருமான் வந்து இவரைச் சேர்த்துக்கொள்வது!' என்று வெறுத்தக் கூறினனென்க. (அரு)

தையல்லார்கள் குழாய்கள் குழிய குழுவினுள்ளும் *
ஐயகல்லார்கள் குழிய விழவினும் * அங்கங்கெல்லாம்
கையபொன்னுழி வேன் சங்கொடும் காண்பா னவாவவன
மையவன்னு ! மணியே * முத்தமே ! பென்றன் மானிக்கமே ! (அரு)

மையவன்னு	{ மையுடைய சிறம் போன்ற கரிய திருநிற முடைய வனே !	குழிய விழவினும்	{ திரண்ட திருவிழாக்கள் லாகிலும்
மணியே முத்தமே	{ மையுடைய முத்தம் மாணிக்கமும் போல சிறந்ததாயும் அழகையும் ஒளியையும் உடைய எம்பெருமானே !	அங்கு அங்கு எல்லாம்	{ இங்ஙனம் அப்படிப்பட்ட திரள்களெல்லாவற்றிற் றுமாயினும்
தையல் கல்லார்கள்	{ அழகிய ஸ்திரீகள்	கையபொன் ஆழி	{ கைகளிலுள்ள பொன்னிற மான சக்கரத்திடிலும்
குழாய்கள் குழிய	{ கூட்டமாய்க் கூடிய திரளினுள்ளே யாயினும்	வேன் சங்கொடும்	{ வெண்ணிறமான சக்கர திடிலும்
ஐய கல்லார்கள்	{ சிறந்தவர்களான கல்லைப் புற ஷர்கள்	கான் காண்டான்	{ கான் (உன்னைக்) காண அவாவான் { ஆசைப்பட்ட சிந்தனை.

* * *—நாயகி நாயகனைக் காண விரைந்து பேசும் பாசாம் இது. நாயகனுடைய சிறந்ததை ஆற்றாத நாயகி, அவனை என் காதலின்படி தனியே ஏகாந்தத்திற் கண்டு கூடித் குலவி இன்புறக் கிடையாதாயினும் ஆண்களும் பெண்களும் பலர் கூடிய கூட்டத்தி னிடையில் எங்கேனுங் காணக் கிடைக்குமாயினும் அது கொண்டு ஆறியிருப்பெனென்ற கருதிச் சொல்லுகிறனென்க. "மையவன்னு மணியே முத்தமே என்றன் மானிக்கமே !" என்று முன்னி லையாகக் கூறியிருப்பது எங்ஙனே எனின் ; நாயகனையே இடையறாது நினைத்துக் கொண்டு ருந்து நினைப்புமிருதியால் அவனை எதிரில் சிற்கிறுப் போலப் பாவித்து முன்னினைப்படுத்திக் கூறி னபடி. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர் மக்கையர் கூடியாடுங் ஞானைக் கூத்துப் போன்ற மகளிர்குழாத்திலும், தருமபுத்திரர் செய்த ராஜஸூய யாகம் போன்ற மறாபுருஷர்களின் குழாத்திலும் எழுந்தருளி யிருப்பதற்குத் தகுதியுடைமையற்றி "தையல்லார்கள் குழாய்கள் குழிய குழுவினுள்ளும் ஐயகல்லார்கள் குழியவிழவினு மங்கங்கெல்லாம்—காண்பானவாவவன் கான்" என்றது. எம்பெருமான் பெண்களின் திரளிலும் மறாபுருஷர்களின் கோஷ்டி களிலும் ஸேவிகைத் தருந்தவனென்பதை "பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு பெளவமெரி தவரை, எல்லாருஞ் சூழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர்" "காந்தள் முகிழ்வியல் நிகைக்காகிக் கடுஞ்சிகை சென்றிறக்க வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்றன் வேளியிற் கண்டா ருளர்" என்ற பெரியாழ்வார் பாசாங்களாலு முணர்க. தையல் கல்லார்கள்—ஸ்திரீகளுட் சிறந்தவர் என்றும், ஐயகல்லார்கள்—ஆர்ய ச்ரேஷ்டர் என்றுங் கொள்க. தையல் கல்லார்கள் கல்—தையலார்கள் என மாறுதலுமாம். 'குழிய' என்றது குழுவிய என்றவாறு. (குழுவிய என்பது தழிய என்றும், கெழுவிய என்பது கெழிய என்றும் வருதல்போல. 1. "தமிழ் தழிய் சாயலவர்" 2. "தனது மாடே, தழிய காவணை கோக்கி" 3. "கெழிய ராகுவன் கேதவம்" என்ற இடங்களில் 'தழிய' 'கெழிய' என்ற பிரயோகங்கள் காண்க.)

'கைய' என்பதும் 'மைய' என்பதும் குறிப்புப் பெயரெச்சங்கள். மணியே முத்தமே மானிக்கமே பென உபமானத்தை உபமேயமாகவே சென்னது உபசாரவழக்கு. "முத்தினை மணியை மணி மானிக்க வித்தினைச், சென்ற விண்ணகர்க் காண்டுமே" எனத் திருமங்கை பாழ்வார் பாசாத்திலும் இம்முன்ற உவமைகள் ஒருங்கே கூறப்படுதல் காண்க.

1. சீவகசித்தாமணி—காமஞ்சாயாரிலம்பகம் 82.

2. கந்தபுராணம்—முகரகாண்டம்.

3. இது

கெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானை லேகிக்கப்பெற்ற சூழ்வார் அப்பெரு
மானை மீண்டும் எங்கேனும் காண ஆசைப்பட்டு அவனை கோக்கித் தன்னிலையுரைத்த
வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். 'கதயனல்லர்கள் குழாங்கள் குழிய குழு' என்ப
தற்கு ஸ்வாபதேசம்—பாதந்திராயிருக்குத் தன்மையையே பந்தானமாகவுடைய பரபந்தர்
களின் கோஷ்டி எனவும் 'ஐயனல்லர்களுக்குழு' என்பதற்கு ஸ்வாபதேசம்—பாகம் முதலிய
தொழில்களை உடத்த மிப்படிடைய கைக்கர்ப பரவருத்தி 'செவர்களின் கோஷ்டி எனவும்
கொள்வர். இப்பாட்டின் அழகிய மணவாள சேருரையில்—காபகி யானவன் காலகளு
வரவேச்வாசைப் புறம்பே திரளிடையாகிலுங்காண ஆசைப்பட்டுப் புலம்பின பாகாம்' என்ற
தும் 'குழாங்கள் குழிய குழு' என்கையாலே 'அந்த அழுஹந்தான் பலவாய்ச்சேர்ந்த ஸமுதாயத்
தைச் சொல்லுகிறது' என்றதும், 'இக்கக்கிளவி, "மள்ளர் குழி இய விழவினும், மகளிர்
தழீஇய துணங்கையானும், யாண்டுங்காணேன் மாண்டக் கோண" என்று அகத்தமிழிலுஞ்
சொல்லப்பட்டது' என்றதும் இங்கு அறியத்தக்கன. [மேலெடுத்தக் காட்டிய மேற்கோள்
குறுத்தொகை—நக. இது கச்சிஞர்க் கினியாலும் "உயிரினுஞ் சிறத்தன்று" என்ற சொல்
காப்பியச் சூத்திரத்தின் உரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. 'மள்ளர் குழி இய
விழவினும், மகளிர் தழீஇய துணங்கையானும் யாண்டுங்காணேன் மாண்டக்கோண,
யானுமோராகென மகளே யென்கைக், கோமரிலங்குவனை ஞெகிழ்த்த, பீடுகெழுதூர்சிலு
மரிகள மகளே' என்பது கொதுமவர்வகையுறித் தொழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடு நின்றது;
ஆதிமத்தி.]

மாணிக்கங் கோண்டு குங்கேறிவோத் திருளோடுமுட்டி *
ஆணிப்போன்னன்ன சுடர்படு மாலை * உலகனத்த
மாணிக்கமே ! யென் மரதகமே ! மற்றொப்பாரை யிலை
ஆணிப்போன்னே ! * அடியேனடியாவி யடைக்கலமே.

(அரு)

உலகு அனந்த	{ உலகங்களை அனந்த கொண்ட	ஆணி பொன்ன	{ மாற்றுயர்க்கு பொன்ன பொன்ற ஒளியையுடைய
மாணிக்கமே	{ மாணிக்கம்போலச் சிறந்த வனே	அன்ன சுடர் இரு	{ ஸூர்ய மண்டலம் திரு ளோடு முட்டி படும்
என் மரதகமே	{ மரதகப்பச்சை போல் எனக்கு நுனியானவனே!	மோடு முட்டி படும்	{ னோடு சென்று கிட்டித் தான் மறையப்பெற்ற
மற்று ஒப்பாரை	{ தன்னையொப்பவர் வேறு தூள்	மாலை	மாலைப்பொழுதிலே
ஆணி பொன்னே	{ மாற்றுயர்க்குபொன் போல மதிப்பையுடைய ஒளியையு முடையவனே!	அடியேன் அடி	{ இயல்பில் உனக்கு அடியை ளான எனது சொந்தமான
மாணிக்கமே	{ மாணிக்கதகால் கருங்குருக்கு விசியெறியப்பட்டால் அம்	ஆவி அடைக்க	{ உயிர் உனக்கே அடைக்க லைப் பொருளாக ஒப்பிக்கப் பட்டது.
கொண்டு குரககு	{ மாணிக்கம் அக்குரங்கின் கையிலே அகப்பட்டு அழி தல் போன்று	கலமே	

* * *—மாலைப்பொழுது

கண்டு வருந்திய காயகி இரங்கி யுரைத்த பாகாம் இது.
1. காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாது, மாலை மலருமிக்கோய்" என்கிறபடியே காமகோய்
யிலும் முதிர்வதற்கு உரிய காலமான மாலைப்பொழுதில் ஆற்றுகை மிகுதியால் தன் உயிரைப்
பாதுகாத்துக்கொள்ள வேறு கதியற்றவளாய்த் தலைமகள் தலைமகனைக் கருதி 'உனக்கே என்
உயிர் தஞ்சம்; ஆதலால் கீயே என்னை வந்த காத்ருளவேண்டும்' என்ற முறையிடுகிறாள்.
இப்பாட்டைத் தாய்வார்த்தை பெண்பார்க்கு, 'அடியேனடியாவி' என்பதற்கு, எனது அடி
எம்பாண மகள் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஆவி-உயிர்போல் அருமையான பெண்
என்றபடி. ஆறுபெயர். 'அடியேனுடையாவி' என்பதும் பாடலாம்.

ஒருவரால் எறியப்பட்டுஞ்ஞாங்கின்மீது சென்றவிழுந்த மாணிக்கமானது அதன்கையில் அகப்பட்டுத் திரும்பமாட்டாது அழிவது போல, இருளை அழித்தற் பொருட்டு அதன் மீது சென்ற விழுந்த ஸூர்யன் அவ்விருளிற் பட்டு மீளாது மறைந்திட்டானெனக் கற்பனை கூறப் பட்டது. ஸூர்ய மண்டலத்திற்கு மாணிக்கம் உவமை; இருளுக்குக் குள்கு உவமை; மாணிக்கம் மீளக்கூணாமற் போதற்கு ஸூர்யாஸ்தமகம் உவமை. மாணிக்கம் கவர்த்தகஞ்ஞன் ஓன்ற; இது செங்கிறமுடையது. தாங்களிற் கருமாணிக்க மென வருதல் அபூதோபமை யென்க. இங்கு உபமேயமாகிய இருளின் தன்மையைக் கருதி, குள்கு, கருங்குள்கு எனக் கொள்ளப்பட்டது.

இனி, மிகச் சிறந்த மாணிக்கத்தை அதன் சீர்மையை பறியாத குள்கு என்க. எனக் கேணும் மங்கிப்போம்படி எறிந்த மாய்த்தப் போக்கிவிட்டாற்போல, ஸூர்யனை இருளிலே யெறிந்த போக்கின மாய்ப்பொழுது என்றும் உரைக்கலாம்; இவ்வுரையில், மாணிக் குள்கு குள்கும், ஸூர்யனுக்கு மாணிக்கமும், அவன் விழுந்தற்கு அது எறியப்படுதலும், இருளுக்கு எறி யப்படுமிடமும் உவமையாம்.

அழகியமனைவாள சீயருரை காண்மின்; —“அன்றியே, மாணிக்கத்தைக் கொண்டு குள்கு எறிந்தாற்போலே யென்றமாம். குள்குதலாவது வளைதலாய், உதித்த ஆதிதயன் உயர எழுந்த விழுந்த அந்தமித்த கடுமையைச் சொன்னபடி” என்ற. இவ்வுரைக்கு, குள்கு’ என்னும் செயவெனெச்சம் ஈறு தொக்க தென்க.

ஆணிப்பொன்—மாற்றறிதற்குக் கொள்ளும் உயர்தாப்பொன்; இதைக்குமேலே மாற் றில்லை யென்னும்படியான சிறந்த பொன் என்றும் உரைப்பர். மற்ற ஒப்பாரையில்லா— தனக்குத் தானே உவமையாவதன்றி ஒரு படியாலும் வேறு நிகரில்லாத என்றபடி. “தனக் குவமை யில்லாதான்” என்ற திருக்குறளும் அறிக. இதனும், தன்னை பொழிந்தார் யாவரினும் தான் மேம்பட்டவனென்பது கிளங்கும். “ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாய் மாயாய்” என்றார் திருவாய்மொழியிலும்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—எம்பெருமானை பதுபயிப்பதற்கு உரிய காலம் வந்திருக்க, அவ்வதுபவம் கிடையாமையானகைய ஆற்றாமையின் மிகுதியால் வருத்திய ஆழ்வார், அவ்வருத்தம் தீரும்பொருட்டு ஸ்வாமியான எம்பெருமான் பக்கலிலே ஸொத் தாகிய தன்உயிரை அடைக்கலமாக ஸம்பித்தனாம். மிக்க விளக்கமுடையவிவேகம் மேலுறாத் தகரத்திலே விழுந்த அகப்படும்படியான இரவியில் உன்னைச் சரணமடைத்த இவ்வுயிருக்கு சீயேயன்றோ எச்சுதெனென்று உரைத்தனென்க. (அடு)

அடைக்கலத்தோங்கு கமலத்தரையன் சென்னியென்னும் •
முடைக்கலத் தான்முன் னானுக்கு நீக்கியை • ஆழிசங்கம்
படைக்கல மேந்தியை வேண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சி வந்தாம்புகளால்
புடைக்கலத்தானே யெம்மனை • என்சொல்லிப் புரம்புவனே ? (அசு)

அடை	இலையாகிய	ஆழி சங்கம்படை	ஸூரீசன பாஞ்சஜந்யங்களை
கலத்து	துடத்திலே	கலம் ஏந்தியை	ஆயுதங்களாகத் திருக்கை
ஒங்கு	உயர்கததோன்றின		களிற் கொண்டுள்ளவனும்
கமலத்து	{ (திருமாவின் காதித்) தாமரை	வெண்ணெய்க்கு	வெண்ணெய்க்காக
அலர்	மலரிலே	அன்று	{ களவுக்கையுமாக அகப்பட்ட
அயன்	வெளிப்பட்டுத் தோன்றின	ஆய்ச்சி	{ அந்நாளில்
சென்னி என்னும்	பாழ்மாவன்னுடைய	வல் தாம்புகளால்	யசொதைப்போட்டி
	தலையாகிய	புடைக்க	வலியகயிறுகளால்
முடை கலத்து	{ முடைகாற்றமுடைய	அலந்தானை	{ அடிக்க
	{ பாத்திரத்திலே		{ வருந்தினாரோலித் தோற்
வண்	உணவு இரத்தலை	எம்மனை	{ நின்வனும்
முன்	முன் ஒருகாலத்தில்		{ எமது தலைவனுமான திரும
அனுகு	வெண்கு	என் சொல்லி புலம்	{ லைக் குறித்த
நீக்கியை	தோக்கியருளினவனும்	புலன்	{ என் என்னவென்று சொல்
			{ லிப் புலம்புவேன்?

தாயகனைப் பிரிந்த காயகி இரங்கியுணர்வுக்கும் பாகம் இது. ஆபத்தக்கு உதவுத் தன்மையும் அடிபார்களுடைய விரோதிகளை கிவாழித்தற்கு ஏற்ற கருவிகளையுடையனாயிருக்கும் தன்மையும் அடிபார்க்கு எளியனாயிருக்கும் தன்மையும் எம்பெருமானுக்கு இயற்கையாகவுள்ளன; இத்தன்மைகள் தன் பக்கவில் உதவாமையைக் குறித்துப் பாகஞ்சு காயகி இரங்கியுள்ளன. "அடைக்கலத்தோங்கு கமலத்தலாயன் சென்னியென்னும் முடைக்கலத்துணமுன்னாறுக்கு நீக்கியை" என்றதனால் ஆபத்தக்கு உதவுத் தன்மையும், "ஆழிசன்கம் படைக்கலமேந்தியை" என்றதனால் ஆச்சித விரோதிகளை கிவாழிப்பதற்கு ஏற்ற கருவியுடையதும், "வெண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சி வந்தாம்புகளால் புடைக்கலந்தான்" என்றதனால் அடிபார்க்கெளிமையும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். [என் சொல்லிப் புலம்புவனே.] சிவனுக்குத் துபர் நீக்கினவனை கோக்கி எனக்குத் துபர்நீக்கவேனு மென்று சொல்வேனோ! அடிபார்க் துபர் நீர்க்க ஆயுதமேந்தியுள்ளவனை கோக்கி என் துபாநீர்க்கக் கையில் கருவி கொள்ள வேனு மென்று சொல்வேனோ! ஆய்ச்சியர்க்குக் கட்டவு மடிக்கவும் எளியனானவனை கோக்கி எனக்கெளியனாக வேனுமென்று சொல்வேனோ? யாத சொல்லிக் கூப்பிடுவே நென்கிறான். அந்தோ! இத்தன்மைகள் பாகியேன் பக்கவில் உதவக் காணவில்லையே! என இரங்கியவாறு.

ஒருகாலத்திலே பாமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து சிம்முடையனாயிருப்பது பலரும்பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதெனக் கருதி, அவனது சிம்மொன்றைக் கொய்து விட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன் கையில் ஒட்டிக்கொள்ள 'இதற்கு என்ன செய்வது?', என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்னைக்குக் கபாலம் கிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று சொல்ல, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக. கொண்டே வருத்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, ஒருநாள் பதரிகாச்சமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள காராயணமூர்த்தியை வணங்கி ஏற்றபோது அப்பெருமான் அக்ஷயமென்று பிசுக்கியிட, உடனே அது கிறைந்து கையை விட்டதன்றது என்பது, அபன் சென்னிக்கலத்த ஊண் அரனுக்கு நீக்கிய கதை.

தாமரைப்பூப் பசிய இனியின் மீது உயர்ந்த விகளிப்பது போலத் திருவாபித்தாமரைமலர் எம்பெருமானது பசிய திருமேனியின் மீது எழுந்து தோன்றினமை "அடைக்கலத்தோங்கு கமலம்" என்றதனால் விளங்கும். இனி, அடைக்கலமென்பதை அரனுக்கு விசேஷணமாக்கி, அடைக்கலமாகப் புகுந்த சிவனுக்கு, என்றும், நீக்கி என்பதற்கு விசேஷணமாக்கி, ஈக்ஷகமாக இருந்த நீக்கினவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அன்றி, 'அடைக்கலத்தோங்கு அபன்' என அவயித்த (தன் பக்கவிலே) அடைக்கலமாக வளர்கிற பிரமன் என்று உரைப்பாரு முளர். அடைக்கலமென்பது ஈக்ஷிப்பதற்கு உரிய பொருளையும் ஈக்ஷகனையும் குறிக்கும். 'கமலத்து அபர்' என்பதற்குத் தாமரைப்பூ எனப்பொருள் கொண்டால், 'தோன்றின' என்று வருவித்தக் கொள்ளவேண்டும். முடை—கெட்டசாற்றம்

படைக்கலம்—போர்க்கருவி: எம்பெருமானுக்குச் சங்கு சக்கரங்கள் ஆபாண கோடியிலும் ஆயுத கோடியிலும் அமைதும். படைக்கலம் ஏந்தி—படையும் கலமுமாக [ஆயுத ஆபாணங்களாக]த் தரித்தவன் என்றனும் பொருந்தும். திருவாழியாழ்வான் ஆயுத மாகலாம்; திருச்சங்காழ்வான் எங்ஙனே ஆயுதமாகும் வகையென்னிங்; பூரீபாஞ்சஜநம்பம் தனது பெரு முழுக்கதால் பகைவரை அஞ்சுகிறதது அழித்தவால் ஆயுதவர்க்கததின் பார்ப்பும்.

அன்று ஆய்ச்சி வந்தாம்புகளால் புடைக்க அவந்தானே—வெண்ணெய் திருடின குற்றத்திற்காக யசோதைப்பிராட்டி உலோடு பிணைத்துத் தாம்பினால் கட்டியடிக்க வருத்தியிருந்தவனை என்றபடி; வருத்தி சின்றது அடிப்பதனுலுண்டான தன்பம் பொறுக்கமாட்டாமைவலன்று; திருவாய்ப்பாடி யெங்கும் அருதுருக்கையாய்த் திரிந்து பெண்களையும் தவிர் பால் கெய் வெண்ணெய் முதலியவற்றையும் கொள்ளை கொள்ளப் பெருதபடி இங்ஙனே கட்டிப்போட்டு வைத்திருக்கிறாளே யென வருத்தியவாறு. பெரிய திருவிழாக்களில் கள்ளப்பயவகளை அச்சாகச் சேவகர்கள் கிறைப்படுத்திவைத்தால், 'வேண்டினபடி திரிந்து களவு முதலியன செய்யப் பெருமே கம்மையிப்படி கிறைப்படுத்திவைப்பதே!' என்று அப்பயல்கள் வருந்துவது போல.

பட்டா திருகோட்டியூரி லெழுந்தருளியிருக்கும்போது ஒரு ஸ்ரீமாயி வந்து 'அடியேனுக்கு ஒரு திருவிருத்தம் பொருளருளிச் செய்வவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, 'எம்பெருமானைப் பிரிந்த துபாந்தினால் எனக்கொன்றும் சொல்வப் போகிறதின்கே; கஞ்சியர் பக்கவிலே

கேட்டுக்கொள்ளும் என்ற சொல்லி, நஞ்சுபர்க்கு கிபமிக்க, சீயரும் பொருளருளிச் செய்த வருகையில் இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே "புடைக்க அலந்தாணை" என்கிற பாடப்படியே நஞ்சுபர் பொருளுரைக்க, பட்டர் அதகேட்டு 'ஜீயர்! "அலந்தாணை" என்ற பாடத்திற்காகவடிவம் "அலந்தாணை" என்ற பாடம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கு மிகப் பொருத்தம் போலே இன்று தோன்றுகின்றது" என்றருளிச் செய்தாராம். ஆய்ச்சி அடிக்க அடிக்க முகமலர்ந்தானும் கண்ணபிரான். (இதனை விவரிப்போம்.) கண்ணபிரான், வெண்ணெய் களவு செய்திருந்தனனை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகின்றானென்ற விட்டிதுள்ள கயிறுகளைத் துண்டு துண்டாக அறுத்து வைத்திடுவான்; அவற்றை அவன் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறுவடிவமாக்கி அதனொன்று கண்ணபிரானைக் கட்டுவன்; அப்படி கட்டும்போது தன் உடம்புக்கு எட்டம் போராதபடியான அக்கண்ணினுன் சிறத்தாம்பினால் கட்ட முடியாதபடி என்கிற தன்னைத் தப்புகித்தக்கொள்ள வல்லவனாயினும், தனது ஸௌசெய்யம் ஸௌலப்யம் ஆச்சரித பாரதந்திரியம் முதலிய சிலங்களை வெளியிடுவதற்கென்றே பாரதவகிலையைத் தவிர்த்து மறுஷ்ய ஸஜாதீயனாக அவதரித்திருக்கிற தான் உலோடு கட்டுண்டு அடியுண்டிருக்கை முதலான இவ்வகைகளால்தான் அக் குணங்களை விளங்கச் செய்து கொள்ள வேனுமென்ற கொண்டு, ஒரு சுற்றாக்கும் போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றாக்கும் போரும்படி உடம்பைச் சுருக்கி அமைத்துக் கொண்டு 'கண்ணினுன் சிறத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்' என்னும்படி ஆவன்; 'இவ்வனை எம்முடைய ஸௌசெய்ய ஸௌலப்ய குணங்கள் விளங்கப் பெற்றோமே; அவதார ப்ரபோஜனம் என்கு விறைவேறப் பெற்றதன்றோ' என்று முகமலர்ச்சியடைந்திடுவன் என்க.

எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபட்டு ஆற்றுகை கொண்ட ஆழ்வார் அவனது திருக்கல்பாண குணங்களையும் திருநாமங்களையுஞ்சொல்லி முறையிடுதல் இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருள். [என்சொல்லிப் புலம்புவனே?] அவனது குணசேஷ்டிதங்களின் குறைபொன்றங் காணுமையால் எனது குறையையே நான் சொல்லக்கடவே னென்பதாம். ... (அக).

புலம்புங் கனகுரற் போழ்வரயாவன்றிலும் • பூங்கழிபாய்க்
தலைப்புங் கனகுரற் துழ்திரையாழியும் • ஆங்கவையின்
வலம்புள்ளது நலம் பாடு மிதுகுற்றமாக வையம்
சீலம்பும்படி செய்வதே? • திருமால்! இத்திருவினையே.

(அஎ)

திருமால்	{ ரோட்டியினிடத்தே மோதல் முள்ளவனே!	ஆங்கு அவை	{ அவ்வவ்விடத்திலுள்ள அக் தந்த வந்துக்கொண்டவை, உனது வலிமையையுடைய
புலம்பும்	{ (விசுவநாதனை யால்) அத்து கிற	கின் வலம் புள்ளது	{ கருடப்பறவையினது என் மையை (இவன்) எடுத்தப் பாடுகிற இதுவே குற்றம் கக்கொண்டு
கன குரல்	கனத்த குரலையுடைய	நலம் பாடும இது	
போழ் வாய அன்	{ தீவந்த வரையையுடைய அன் நிலும்	குற்றம் ஆக	
பு கழி பாய்க்து	{ அழகிய கழிபினுனனே புதும் அமைபும்	வையம் சீலம்பும்படி	{ உலகத்தார் முறையிற் திருமால் போன்ற இப் பெண்ணை
கன குரல்	{ கம்பிரமான தொனியையு டைய	தி திருவினை	
குழ் திரை ஆழி	{ குழ்ந்த அலைகளையுடைய பும	செய்வதே	{ துன்பப்படுத்தவதே! [இது சூதையே?]

***—அன்றிற் குறாக்கும் கடலோசைக்கும் ஆற்றாத தலைவியின் நிலைமை கண்டு தோழி இரங்கிக் கூறும் பாசாம் இது. அதாவது—நாயகியின் தளர்ச்சியைக்கண்ட தோழி தானும் தளர்ச்சியடைந்து, பாவநாபாகர்ஷத்தாலே நாயகனை எதிரிற் கொண்டு முன்னிலைப் படுத்தித் தன்னிலே யுரைத்த பாசாம். அன்றி, தோழி தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனின் ஆற்றாமையை அவனுக்குக் கூறியுணர்த்துவது என்னவுமாம். உன்னிடத்தின் அன்பு கொண்ட தலைவி, உன்னைப்பிரிந்த நிலையில் அத்துபாய் ஒரு வாத தணியும் பொருட்டு, உனக்கு வாதானமாய் உனது கித்யஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள பெரிய திருவடியின் சிறப்பைப் பாராட்டிக் கூறிகிற்க, அதனைக்கண்டு. அதனால், இவள் பிரிவாற்றாத மெல்லிய னென்று உணர்ந்து அன்றிற் குறாம் கடலொலியும் அவ்வாற்றாமையின் மேலும் தாமும் இயிர்வை

பண்ணக் கடவனவே வென்றோன். ஆனும் பெண்ணுமான அன்றில் இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயடைக்க கோத்துக்கொண்டு உறங்கும் பொழுது அவ்வுறக் கத்திலே வாயடைத் தன்னில் கெழித்தவளவிலே தயிலுணர்ந்த அப்பிரியைப் பொறுமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக் கத்தகிற மிக இரங்கதக்க கிறஞரல் விரை வேதனைபட வளர்ச் செய்வதால் "புலம்புங் கன குற் போழ்வாயவன்றிலும்" எனப்பட்டது. "பெண்ணே மேல், பின்னும்மல்வன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறுஞரலும், எனனுடைய கெஞ்சுக்கு ஓர் ஈர்வாளா மென்செய்கேன்" என்ற திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமடலில் அருளிச்செய்தார்.

பூங்கழியாய்ந்து அலம்புங் தனஞரல் சூழ்தினையாழியும்—கதிபதியாகிய கடல் அழகிய கழிபிணன்றே புதப்பாய்த்த அலைமறித்த பெருமுழக்கஞ் செய்வதை கோக்குமிடத்து, அது, தன் மனைவியைக் கைகளால் தழுவித் கனிப்பினும் ஆவாஞ் செய்வது போன்றிருத்தலால் விரை வேதனை மிகுதிறபடி. அஃகணைப் பொருள்களிலும் சேதமாகிய கிறபறவைபோடு அசேதமாகிய பெருங்கடலோடு வாகியறப் பிரிவுக்கு வேதனைப் படுவதையும் கவனிக்கு மகிழ்ச்சிகொள்வதையும் கண்ணெதிரிற் காணாதல் கலக்கத்துக்குக் காரணமாம். [புள்ளது உலம்.] பத்தர்களைக் கவனிக்கும் பொருட்டு எம்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து உதவுதல் கருடனுடைய கலமென்க. வையம் சிலம்புதலாவது—இவளுடைய தளர்ச் சிக்காதத் தாயர் தோழியர் உற்றார் உறவினர் ஊர் அனைவரு முறையிடல். திருமால்! என விரித்தது, ஒருத்திக்கு கல்லவொழிநுக்கின்றீ இவள் இங்ஙனம் வருத்தப் பார்த்திருத்தல் பகட்பாத மன்றோ? என்றவாறு. 'இத்திருக்கினை' என்ற இவளையுத் திருமகளாகவே சொன் னது, இவள் அவளுக்கு சிழல் போலிருப்பவள் என்றாலும் இவளைப் பார்க்க வேண்டா வேர?' என வெறுத்துக்காதவாறு. திரு-ஸ்தீர்களுட் கிறத்தவள்.

கனஞரல்—பண்புத்தொகை; கினைமொழி வடமொழியாதலின் இயன்பாபிறந்த. 'கினை ஞரல்' என்ற பாடத்தில் 'கினைக்கிற ஞரல்' எனப்பொருள் காண்க; கினைத்தொகை. போழ் வாய அன்றிலும்—தன் ஞாலால் விஹிக்கை இரு தண்டமாகப் பிளந்திடுகிற வாயையுடைய அன்றில் என்றும் உரைப்ப. 'போழ்' என்பது தன் கினை பிறக்கினை இரண்டுக்கும் பொது. பூங் கழி—பூக்களையுடைய கழி என்னவுமாம். வலம்—வெற்றியுமாம்.

"[ஆங்கவை] பிரித்திருப்பார்க்கு மற்றம் பாதமான சேக்கன் கழுத்திலே மணி போசை பென்ன, சந்திரோதய மென்ன, தென்ற வென்ன இப்படிப்பட்ட பாதகங்களைச் சொல்லிற்றுதல்" என்ற கம்பிள்ளையிடு காண்க. [கின் வலம்புள்ளது கலம்பாடுமிகு குற்றமாக வையம் சிலம்பும்படி செய்வதே!] கருடன் உனக்கு அடிமை செய்து தழும்பு சுமத்தாற் போலே ஸம்ச்லேஷ அடையாளங்களைத் தரிக்கவேனுமென்று ஆசைப்பட்டு அக்கருடனைப் பாடினவிற குற்றமாக அன்றில் கடலோசை முதலானவை இவளை கலிய அத்காலே இவள் கோவுபடா கின்றாளென்ற கார்ட்டார் பழி சொல்லும்படி நீர் கிட்டு வைப்பதே!, உம்முடைய மஹிஷி கோவுபடப் பார்த்திருத்தல் உமக்குக் குறைப ன்றோ என்றபடி. திருமால்— அண்ணை விரி; "திருமால் காண்முதன்" (8-3-9) என்ற திருவாய் மொழிப் பாசைத்திற்போல.

எம்பெருமானைச் சோமையாலாரஞ் தன்பக்கையும் சேர்வதஞாலும் இன்பத்தை யும் உலக கடத்தைகள் கிளைப்பூட்டுதலால் வருந்தாதின்ற ஆழ்வாரது தன்மையைக் கண்ட அன்பர்கள், எம்பெருமானை கோக்கி 'இப்படி உலகம் முறையிறும்படி இவரை இவை கலியக் கடவனவேர?' என்று வெறுத்துக்காததல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள். அன்றிற்குரல் பிரி வுத் தன்பத்துக்கு ஸ்மரகம்; ஆழிமுழக்கம் சேர்க்கை வின்பத்துக்கு ஸ்மரகம். [கின் வலம் புள்ளது கலம்பாடுமிகு குற்றமாக] எம்பெருமான் கம்பிடத்த விராந்து வந்து சேர்வதற் குறப்பான வேக கதியையுடைய வரஹஸம் அவனுக்குச் சொந்தமாபிருக்கையில் நாம இழக்கவேண்டுவதில்லையே பென்று மகிழ்ச்சி பாராட்டுதலே குற்றமாக என்க. அடியைச் செல்வமுடைமை பற்றி ஆழ்வாரது திரு என்றல்; எம்பெருமானோடு நித்யாபவஞ் செய் வத்தக்கவ டென்க.

...

...

...

...

...

(அஅ)

திருமாலுருவோக்கும் மேரு * அம்மேருவிற செஞ்சுடரோன்
திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கரமோக்கும் * அள்ளகண்டும்
திருமாலுருவோ டவன்சின்னமே ரிதற்றுநீர்ப்போர்
திருமால் தலைக்கொண்ட கங்கட்டு * எங்கேவருக் தீவினையே.

(அஅ)

மேரு	மஹாமேருமனையானது		அவனுருவத்தையும் அவ
திருமால் உரு	திருமகள் கேள்வனான தலை	திருமால் உருவோடு	னது அடைபாளத்தையுமே
ஒக்கும்	வனது திருமேனியை	அவன் சின்னமே	(கேரித் கண்டாற்போல
	யொத்திருக்கும்	தேற்றித் திறந்த	அன்பு மிகுதியாற்றாவச
அமேருவில் செம்	அந்த மஹாமேருவின் அரு		மடைந்து) பேரிட்டுக்
சுடரோன்	கிறை விளங்குகிற சிவந்த		கூவும்படியான
திருமால் திருக்கை	ஒளியையுடைய ஸூரியன்	ஒர் திருமால்	ஒப்பற்ற செல்வமான வேட
திருச்சக்கரம்	அத்தலைவனது அழகிய கை	தலைக் கொண்ட	கையை
ஒக்கும்	மிறுள்ள திருவாழியை	சங்கட்டு	எற்றுக்கொண்டுள்ள
	யொத்திருப்பான்;	திவினை	எமக்கு
	(அவனுருவத்தையும் சக்கரத்		(பிரிவுக்குக் காரணமான)
அன்ன கண்டும்	தையும் கேரில் காணாமல்)	சங்கே வரும்	ராவம்
	அவற்றிற்குப் போலியாயுள்		எப்படி வரக்கூடவது?
	ளவற்றையே கண்டும்		[வாமாட்டாது]

* * *—போலிகண்டு அழிகிற தலைவி ஆற்றாமைக்கு இரங்கி யுரைக்கும் பாசாம். எம் பெருமானை நோக்க னேவிக்கப் பெறுமளவில் மாத்திரமேயல்லாமல் அவனது போலியைக் காணு மளவிலும் அவனாகவே பாவித்து இடைவிடாது காமோச்சாரணம் பண்ணி வருகிற கல்லோ மான கமக்கு இங்ஙனே விராஜிவதனைக்குரிய தீவினை எங்கிருந்து வந்ததென்ற தலைவி வெறுத் துரைக்கின்றாள்.

திருமாலுரு வொக்கும் மேரு—ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் பொன்னிறமான திருமேனியினொளி வலப்பதனால் தானும் பொன்னிறம் பொலியப்பெற்ற எம்பெருமானது பெரிய திருமேனி பொன்மயமான பெரிய மேருபர்வதம் போன்றிருக்கு மென்க.

அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கர மொக்கும்—அந்த மஹா மேருபர்வதத்தின் ஸம்பத்திலே விளங்காநின்ற சிவந்த கொளிகையுடைய ஸூரியன் அவ் வெம்பெருமானுடைய அழகிய திருக்கையிலுள்ள திருவாழியாழ்வான் போன்றிருப்பான். [அன்ன கண்டும் இத்யாதி.] அப்பெருமானுடைய திவ்யரூபத்தையும் திவ்யாயுதத்தையும் கேரில் காணப் பெருமல் அவற்றிற்குப் போலியாயுள்ளவற்றையே கண்டிருக்கச்செய்தேயும் அவ னுருவத்தையும் அவனது அடையாளத்தையுமே கேரிற்கண்டாற் போல அன்பு மிகுதியாற் ப வசமடைந்து இத்தனை பேரிட்டுக் கூவும்படியான வ்யாமோஹம் பெற்றிருக்கிற எமக்கு, பிரி யுக்கு அடியான பாவம் எக்வனே உண்டாயிற்றோ தெரியக்கூடியே! என்கிறாள். மால் தலைக் கொண்ட—ஆசையின் மேலெல்லையிலே நிற்கிற என்னவுமாம். காலகளைப் பிரிந்த காலகி காலகன் போலிகளை அவனாகவே பாவித்த வாய்ப்பிறற்றவகை 1. "நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வா வென்று கூவும்" 2. "செய்யதோர் காயிற்றைக் காட்டிச் சிரிதான் மூர்த்தி லீதென்னும்" என்பவற்றிலும் காண்க.

ஜந்தார்தாஸஹன்ஸேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:—காணும் கடினபாபாசாம் க்ருஷ்ணே பந்தி: ப்ராஜாதே."-பாபங்கழிப்ப் பெற்றவர்களுக்கே பகவத பக்தி பிறக்குமென்றும், பகவத் பக்தியுடையாளைப் பாவம் அணுகாதென்றும் காந்தியமிருக்க, அந்த பக்தியின் மேலென்கி யிலே நிற்கிற கமக்குப் பேறபெறுமைக்குக் காரணமான பாவம் வருவதற்கு வழியுண்டோ? என்ற ஆழ்வார் வருத்தியுரைத் தராயிற்று. எம்பெருமான் பக்கலில் மாத்திரமேயன்றி எம்பெ ருமான வடிவத்தை யொத்திருக்கும் பொருளிலும் ஈடுபடுதலே பக்தியின் மேலெல்லையாம்.

மூன்றாமடியில், சிற்றகம் என்னும் வடசொல் சின்ன மெனத்திரிந்தது. ... (அஅ)

தீவினைக் காரகஞ்சை நல்வினைக்கின்னமுதத்தனைப் *

பூவினாமேய தேவி மறானைப் * புன்மையென்கா

தாவினை மேய்க்கும் வல்லாயனை * அன்றுஎகிரடியால்

தாவின வேற்றை யெம்மானையெஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வனே?

(அக)

தி வினைக்கு அரு கஞ்சை	{ (அடியார்களுடைய பாவத் தக்குப் பரமமான விஷம் போன்றிருப்பவனும்	புன்மை எங்காத ஆவினை மேய்க கும்வன் ஆயின	{ சிறுமைகருதி இகழாமல் பகக்களை மேய்க்கும் வலி மையை யுடைய இடைய னாவனும்
கல் வினைக்கு இன் அமுதத்தனை	{ (அவர்களுடைய கைக்கரிய மாகிய கல்லொழிவுக்கு இனிப அமிருதம் போல் இனிப்பாகவுள்ளவனும்	அன்று உலகு இர் அடியான	{ முன்பொரு காலைத்தினை உலகத்தனை இரண்டு அடியானே
பூவின் மேவிய தேவி மனனனை	{ தாமரைமலரைத் தனக்கு இடமாகக்கொண்டு பொருந திய திருமகளுக்குக் கண வனும்	தாவின் ஏற்றை எம்மாவின் எஞ்ஞான்று தலைப் பெய்வன்	{ அளந்துகொண்ட மேன்மை யுடையவனுமான எம்பெருமானை எப்பொழுது சேர்வேன்?

... —நாயகனுடைய ஸம்ச்லேஷத்துக்கு விளைகின்ற நாயகி இரங்கியுரைக்கும் பாசரம் இது. கொடிய தன்பத்தை விளைக்கிற தீக்கருமங்களை எளிதில் ஒழிப்பவனும், தன் பக்கம் அடிமை செய்வார்க்கு கிகாற்ற இன்பமூர்த்தியாயிருப்பவனும், தாமதையைக் தனது சிறப்புக்கும் ஸௌகரியமாக்கத்தக்கும் அழகுக்கும் தக்க இடமாகக் கருதி அதில் வீற்றிருப்பவளாய்ப் புருஷகாரபூதபான பிராட்டிக்கு நாயகனும், திருவுள்ளத்தில் சிறிதும் வெறப் பினறியே உகப்புடனே பசுக்களை மேய்க்கப்பிறந்து, வேஷம் கொண்டவன் போலன்றிச் சாதி குணத் தொழில்களில் உலரந்து கிலைகின்ற இடையனும், இரண்டடிகளாலே கைல லோகங் களையும் அளந்து கொண்ட மேம்பாடுடையனுமான எமது தலைவன் எப்பொழுது சேர்ப்பெற வேன் என்கிறான். அடியார்கட்குப் பகை தீர்ப்பவனும் அடிமைக்கு இனியனும் புருஷகா ரமான திருமகளுக்குக் கணவனும் அன்பர்க்கு எளியனும் எல்லாவுலகையும் கீழ்ப்படுத்திய வனுமான எம்பெருமானை எப்பொழுது சேர்ந்து அதுபகிக்கப் பெறவேனென்று ஆழ்வார் பேற்றதக்கு விளைந்து பேசுகிறபடி.

‘திவினைக்கு அரு கஞ்சை’ என்றது—கொடிய தன்பத்தை விளைக்கிற தீயகருமங்களை எம்பெருமான் எளிதில் ஒழிப்பவன் என்றவாறு. ‘கல்வினைக்கு இன்ன முதம்’ என்றது—தன் விஷயத்தில் கைக்கரியம் செய்பவர்கட்கு இன்பமயமாயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்ற வாறு; அவர்கள் பக்தியை அழிவாது வளரச் செய்பவன் என்க. முக்திக்கு வ்யாஜகாரண மான பாபத்தியை இங்கு நல்லினை என்றது.

புன்மை யெளகாத ஆவினை மேய்க்கும்—மிகவும் நீச ஜாதிபாசிய பசுக்களையே நாம் மேய்ப்பது’ என்ற ஜுருப்பனை கொள்ளாமல் “1 திவத்திலும் பசுவனை மேய்ப்புவத்தி செங் கனிலா பெங்களாயர் தேவே!” என்கிறபடியே ‘பசுமேய்க்கும் பாக்கம் பெற்றோமே!’ என உலத்து மேய்ப்பவனென்றவாறு.

‘தாவின் வேற்றை’ என்றகிடத்த ‘ஏறு’ என்றது மேம்பாடு விளக்கவந்த உபசா ரவழக்கு; ஏறு காலை சிங்கம் இச்சொற்கள் ஆண்பாற்கு வருகையில் சிறப்புப் பொருளு ணர்த்தவனவாம்; இது வடமொழி மர்யாதை ... (அக)

தலைப்பெய்தி யானுன் திருவடிதுந் தகைமையினும் *
கிடைப்பெய்தவாக்கைக்கு நோற்றவீம் மாயமும் * மாயஞ்செவ்யே
கிடைப்பெய்தினாத கிடைமையுங் காண்டோறசுரர்குழாம்
தோலைப்பெய்த மேயெந்தாய்! * தோல்செய்யுழி சுருங்காதே.

(கூ0)

அசுரர் குழாம்	அசுரர் உட்டத்துக்கு	உன் திரு அக.	{ உனது திருவடித் தாமரை
தோலை பெய்த	அழிவைப் பண்ணின		{ மலர்களை
மேயி	சக்கராயுதத்தை யுடைய	குறும்	{ (எனது) தலைமேற் கொள்
எந்தாய்	எம்பெருமானே!		{ னும்படியான
யான்	கான்	கைகமைவினும்	{ அடிமைக்குணமாகிய தருதி
			{ சினல்

தலைப் பெய்த
கலைப்பு எய்த
ஆக்கைக்கு
கோற்ற
இம்மாயமும்

(யான் உன்னைச்) சேர்ந்த
கலைபெற்றிருக்கும்படியாக
இவ்வுடம்பைப்பெறுதற்கு
தவஞ்செய்த
இந்த ஆச்சரியத்தையும்

மாயம் செவ்வே
கலைப்பு எய்திலாத
கலைமையும்

காண்நோது
தொல்லை ஊழி
சுருக்கதை

இந்த ஆச்சரியம் ஒருபடி
யாக கலை கின்று முடிவு
பெறமாட்டாத கலைமையை
யும்
கோக்கும்போதெல்லாம்
மழைமயான [அர்தியான]
காலம் சுருங்குகிறதில்லை.

***—காயகளைப் பிரிந்த காயகி பிரிவுக்கு ஆற்றாது உரைக்கும் பாகாம் இது. கான் உன்னை யனுவி உனது திருவடிகளைத் தலைமேற்கொண்டு வழிபடும்படியான இவ்வுடம்பைப் பெறுதற்கு கல்ல தவஞ் செய்து வைத்திருந்தும் அப்பேறு முட்ட முடியக்கூடாமல் இடை யில் கீங்குதலை ஆலோசிக்குமிடத்து ஆற்றாமைபாற் காலம் மிக நெடுங்கித் தோன்றாதது என் பது இப்பாட்டின் தேர்ந்த கருத்தது. 'சுருங்கவது' என்பதற்கு, சுருங்குகிறதில்லை என்ற எதிர்மறைபாகப் பொருள் கொள்வதன்றியே 'சுருங்குதலையுடையது' என உடன்பாடாகப் பொருள்கொள்வதாயின், இப்படியே என் காலம் கழித்து கிடுகிறதெயென்ற இவ்விதப்படி யாம். பூர்வஜம்மங்களில் மிக்க பெருந்தவஞ் செய்திருந்தாலன்றி, இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய காயகளைப் பெறுதல் இயலாததனால் 'கோற்ற இம்மாயம்' என்றது. "உன் திருவடி பெரிய காயகளைப் பெறுதல் இயலாததனால் 'கோற்ற இம்மாயம்' என்றது. "உன் திருவடி களில் அடிமையாலல்லது செல்லாதபடியான சரீரத்தைப் பெற்றபடியையும், அப்படியிருக்கச் செய்தே அவ்வுடிமையை இழந்திருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்திக்கக் காலம் போருகிறதில்லை பென்கிறார்" என்பது அப்பின்னையுரை.

ஸர்வேச்வரனைச் சரணமடைந்து அவன் திருவடிகளையே வணங்கி அத்திருவடிகளே பேற்றதற்கு உபாய மென்று அதயவஸாயல் கொள்வதற் குறுப்பான இவ்விதகூண சரீரத் தைப் பெற்றிருப்பதையும் அப்படி பெற்றிருந்தும் பூர்ணாறுபவம் கிடைத்திடாமலிருப்பதையும் கோக்குமிடத்துக் காலதாமதம் பொறுக்க முடியவில்லை பென்று ஆழ்வார் கவங்கியுரைத் தாராயிற்று.

'மாயம் செவ்வே கலைப்பெய்திலாத கலைமை' என்பதற்கு—இவ்வுடம்பு கலையில்லாத தாயிருக்குந் தன்மை பென்றும், பாக்ருதி மைபகத்ததோடியிருக்கையில் உண்டான அடிமைத் குணம், ஜோசுண தமோசுண ஸம்பந்தத்தால் கலைப்படாத சலிக்கக்கூடியதன்மை என்றும் உரைப்பர்.

'திருவடி' என்றதற்கு 'திருவடித் தாமரை மலர்' எனப்பொருளுரைத்தது 'சூடும்' என்ற தற்கேற்ப. "கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குவாகழலே" என்ற திருவாய் மொழி காண்க. ஆயிரம் ஜம்மங்களிற் செய்த கோன்பின் பயனாகவே ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஜன்மம் கிடைப்பதாக நூற்கொள்கை யாதலால் 'ஆக்கைக்கு கோற்ற இம்மாயம்' எனப்பட்ட தது. என்னுடைய பார்ப்பிப்பாதிபந்தகங்களைப் பார்த்தல் உனக்கொரு பெருங்காரியமோ? என்பதற்காக 'அகார்குழாந் தொலைப்பெய்தகேமி பெந்தாய்!' என விளிக்கப்பட்டது. தலைப்பெய்து+யான், தலைப்பெய்தியான்; "யவ்வரினிய்யாம்" என்பது கன்னுல். தலைப்பெய்தலென்பது ஒரு முழுச்சொல். (கூ)

சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வனை * வையமுற்றும்
ஒருங்குற வுண்ட பெருவயிற்றுளனை * மாவலிமாட்
புருங்குறளாதி யிசையவோர் முவடி வேண்டிச்சேன்ற
பெருங்கிற் யானையல்லால் * அடியேனெஞ்சம் பேணலதே. (கூக்)

சுருங்கு உறி
வெண்ணெய்

தொடு உண்ட
கள்வனை
வையம் முற்றும்

{ சுருக்கக் கட்டப்பட்டுள்ள
உறியிலே சேமித்து வைத்
தப்பட்ட வெண்ணெய்யை
வஞ்சகையால் எடுத்து
அழுது செய்த
களைத்தனமுடையவனும்
உடைமுழுவதையும்

ஒருங்கு உற உண்ட
பெருவயிற்றுளனை
மாவலி மாட்டு

{ ஒருசேர கிடாமல் உட்
கொண்ட
பெரியதிருவயிற்றை யுடைய
வனும்
மறையலி சத்தார்த்தியினி
டத்தில்

மிகு குறையுள்	{ மிக வாமனவடிவ முடை சென்ற யனது,	எருந்தருளின்	{ மிக தந்திரமுடையவனு மான திருமாயைநாமல்
இசைய	{ (அவந்தானே தானம் பண் ணுவதற்கு) இசையும்படி	பெரு கீறியாளை அன்னால்	{ (வேருருத்தனை) (அவனுக்கே) அடிமையான
ஒர் முடிவேண்டி	{ ஒரு முன்றடி நிலத்தை யாசித்துக் கொண்டு	அடிமேன் செஞ்சம் பெண்ணை	{ எனது மனம் விரும்பாத

* * *—தோழிக்குத் தலைவி தன் கற்பு உணர்த்தி அறத்தொடு கிற்றல் இது. பாரங் குசராயகியாகிய தலைமகள் களவொழுக்கத்தால் ஸர்வேச்வரானாகிய தலைமகனைக் கூடி கிற்க, அங்கிலையை யறிவாத பெற்றோர் அவளைப் பிறர்க்கு விவாஹஞ் செய்கிக்க முயற்சி கொள்ள, அந்நிலை யறிந்த காயகி தனது களவைத் தோழிமூலமாகச் செவிவிக்கும் அவள் மூலமாகத் தத் துதக்கும் மற்தம் பெரியோர்க்குத் தெரிவித்தத தன்னை அதிருமாலுக்கே விவாஹஞ் செய்து வைக்கும்படி செய்துகொள்ள விரும்பி அத்தலைமகள் தன் கருத்தைத் தோழிக்கு வெளிப்படுத்தியது இது. இங்ஙனம் களவை வெளிப்படுத்தல் 'அறத்தொடு கிற்றல்' எனப்படும்.

'சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வன்' என்பதனால் ஸௌலப்ப குணமும் 'கையம் முற்றம் ஒருங்குறவுண்ட பெருவயிற்றுளன்' என்றதனால் பரதவகுணமும், மாவலி மாட்டிருங்குறளாய் யிசையவேர் மூவடி வேண்டிச்சென்ற பெருங்கிறியான்' என்றதனால் பரதவ ஸௌலப்பங்களிண்டுங் கூடின கூட்டாவும் குறிப்பிடப்பட்டன.

சுருங்குறி=கள்ளக்கயிற்றை உருவி னால் நுழைக்கவொண்ணாதபடி நெருக்கப் பட்ட உறி. இருங்குறள்=மிகக் குறைய வடிவம். பெரிய வடிவத்தை புட்கொண்ட சிறு வடிவ முமாம்; மஹிமையுடைய வடிவமுமாம்; கரிய குறள் வடிவமுமாம். வடிவழகாலும் பேச்சின் இனிமையாலும் அவளையை மயக்கி, சுக்கியன் போல்வார் தடைசெய்தாலும் உடன் படாதே மூவடி நிலம் கொடுக்க அவன் இவரதது வாமனவடிவ ஸாமர்த்தியத்தினாலாதலால், 'இசையவேர் மூவடி வேண்டிச் சென்ற பெருங்கிறியான்' எனப்பட்டது.

'சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வன்' என்றதனால் இவ்வுடம்பாகிய சிக்கத் திலே காட்டுப்பட்டுள்ள வெண்ணெயின் தன்மையதான முழுக்கூலாகிய ஆத்மாவை எவரும் அறிவாதபடி விரும்பிக் கைக்கொண்டு அதுபவிப்பவன் எம்பெருமான் என்பது நோன்ற மென்ப.

மாவலிமாடு = "மாடு பொன் பக்கம் செவ்வம்" என்பது கிண்கு. (கக)

பேனாழிள்ள வரக்கர் முக்கிர பேரும்பதி வாய் *
கோகர் கீளேவைத் தருளாயென்று * கின்னினிண்ணோர்
தானிகத் தோய்த்து தொழுவர் கின்முர்த்தி பக்கூற்றிலோன்று
கானலுமாங்கொணேறே * வைகல் மாகையும் காடியுமே. (கஉ)

பேண் ஸைம் இல்லா	{ (உன்னை)விரும்பிப் பத்தசெய் தலாயிய கற்குணமிசைநாத	மாணையும் காணையும் தான் நிலம்	தூண்டு சந்திகளிலும்
அரக்கர்	{ மாகுணாகுணைய கடனாகிய பெரு கீராகினை	தோய்த்து தொழுவர்	{ தக்கன் காலகன் தரைசிலே படுமொடி வந்து வணங் குவர்;
முக்கிர பெரு பதி வாய்	{ யுடைய பெரிய மலைபடத் திதுளான		{ (அவர்கள் அங்ஙனம் வணங் குதல் தக்கன் பகையைப் போக்குவிக்கும்பொருட்டே மன்றி)
கின் ககர்	{ பெரிய லக்காபுரிலில்		{ உனது வடிவத்தின் பல அமசக்களுள் ஒன்றையேனும்
கின் எரி வைத் தருளாய்	{ பெரிய பெருப்பை வைத்த அழித்தருளவேணும்	கின் முர்த்தி பல கூற்றில்	{ பார்க்கவேண்டி மென்றே [அன்று என்றபடி.]
என்று	{ என்று சொல்லிப் பிரார்த் தித்து	ஒன்று	
கின்னை	{ உன்னை	கானலும் ஆம்	
கின்னோர்	{ தேவர்கள்	கொல் என்றே	
வைகல்	{ கான்தோறும்		

* * *—வேந்தற்குற்றழிப் பிரிவின காயகனைக் குறித்த காயகி பிராக்கல். வேந்தற் குற்றழிப் பிரிவாவது—ஒரு வேந்தனுக்கு ஒரு வேந்தன் தோற்றுவத்து சரணமடைந்தால் அவ னுக்கு உதவி செய்வதற்காகப் பிரித்து போதல். பாரங்குச காயகியாகிய தலைவி ஸர்வேச்வர

அழகிய தலைவன் தன்னைப்பிரிந்து போனதற்குக் காரணம், ராசுநர்கட்குத் தோற்றவந்த சாணமடைந்த வேண்டிய தேவர்களின் பிரார்த்தனையும் என்று கருதி அவர்களைப் பழிக்கிறான். 1. "தோன் கண்டார் தோளே கண்டார் கொடுக்குந் கமலமன்ன தான் கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கைக் கண்டாரு மஃதே" என்றபடி உனது அழகிய திருவடிவத்தில் ஓர் அம்சத்தைக் கண்ணுளிக்கண்டு அநுபவிப்பதும் அதிக ஆகந்தகாமாயிருக்க, தேவர்கள் அந்நினைவுகளைப்பட்டு வேண்டாமல் உன்காலில் கிழங்க எப்பொழுதும் தங்கள் பகையை அழித்ததற்காவேண்டு மென்று வேண்டுவதே! என்று அவர்களைப் பழித்த இரங்கினான். அன்புப் பாவேனா னமக்கு ஒரு பிரபாஸமும் படவேண்டாமல் வேலை சாதிப்பது மாத்திரமே அருள் செய்யப் போதுமாயிருக்க, எம்மை உபேசுதித்த, பிரபோஜாக்கா பார்க்காக உடம்பு நோவக் காரியஞ்செய்வதே! என்று எம்பெருமானது தன்மைக்கு சொந்தகாரத்தபடியுமாகி: 'நின்னை விண்ணோர் காணலுமாக் கொலென்றே தான் நிலந்தோய்த்த தொழுவர்?' என்றதனால், தான் நாயகனது மூர்த்தியின் பல் கூறுகளையுங்காண ஆகைப்பட்டிருக்கின்றமை வெளியிடப்பட்டதாம்.

பேண்டலமில்லாவாக்கர்—தன்னுயிரைப்போலவே பிறவுயிரையும் கருதி என்னைப் பிராணிகளும் உய்த்த வாழவேண்டுமென்ற எண்ணமின்றாத ராசுநர். [பிறரை ஹிம்ஸரிப்பதே தொழிலாயிருப்பவர்] என்னவுமாம். பதி என்றது இலங்காபுரிக்கு இடமான தலீபத்தை. பெரும்பதி என்றும், கீணகர் என்றும் கூறியவற்றால், வரபலத்தால் எவராலும் அழித்திட வொன்றாமை தோன்றும். நீளேர் வைத்தருளாய்—இராவணனுக்கு அஞ்சி அகலச் செல்லுந் தன்மை யான அக்ஷிபை அவ்வச்சம் தணிந்து அங்கே அழியாத வளர்ச் செய்தருளாய் என்று பிரார்த்திக்கிறார்களாம் தேவர்கள்: இலங்கையை கீறபடுத்த வேனுமென்ற இலங்கையிலுள்ள ராசுநர்களை வேலோடு அறுத் தொழிக்க வேனுமென்று பிரார்த்தித்தவாறு.

தான் நிலத் தோய்த்து தொழுவர்—பூலோகத்தில் வந்து திருப்பாற்கடலைச் சார்ந்த பாமனைப் பணிந்த வேண்டுவர். பூமியில் மறுஷ்ட நாற்றம் காறுகிறதென்று மூக்கைப் புதைத்துக் கொண்டு மேலே சென்றுநாத்கில் பின்றுகொண்டு ஹிரிப்பாகக்களைப் பெற்றுப் போருமியல்கினாரான தேவர்கள் தங்களுடையதில் இருப்புக் குறைந்ததனால் தெய்வத்தன்மை ருகின்ற பூமியிலே நால் தோயவந்து நின்ற தொழுவர் என்கிறது. 'நிலந்தோய்த்த தான் தொழுவர்' என மாற்றி, தரையிலே வாடிடாங்கமாகப் பணிந்து உன் திருவடிகளைச் சேகிப்பர் என்னவுமாம்.

இப்படி அவர்கள் கைகம் மாலையும் காலையும் தொழுவது நின் மூர்த்தி பல் கூற்றிலொன்று காணலுமாக் கொலென்றே?—உன்னுடைய திருநீரணியை கோவுபடுத்திக் காரியம் கொண்டு ஒழிந்த போகப் பார்க்கிறார்களே யன்றி "இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்வாண்டு கூறுதமே" "சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி" என்ற வாயினால் காணும் சொல்லுவார்களோ அப்பாடிகள். அழக மெடுத்தக் கொடுக்கக் கடல் கடைத்தருளின காலதம் 'அழகம்கிளர்வது எப்போதோ' என்று கீழ்ப்புறமே கோக்கிக் கொண்டிருந்தார்களே யன்றி 2. "மத்தாம் காட்டியன்று மதாக் கொழுஞ்சாறு கொண்டகந்தரத் தோளுடையான்" என்னப்பட்ட அப்பெருமானுடைய தோள்த் தோள்மாலையுமான அழகை ஒரு கொடிப்பொழுதாகிலும் கண்ணெடுத்தப் பார்க்கிலே பாடிகள்; அன்னவர்க்கேயோ நீ காரியஞ் செய்தருள்வது? "நின் பல் மூர்த்தியில் ஒரு கூறு" என மாற்றியு முரைக்கலாம்.

மூங்கீர்—குறிப்புப் பெயச்செச்சம். 'என்றே' என்றகிடத்து வகாரம் வினாப்பொருள் தாய் எதிர்மறை குறிக்கும். 'என்று அல்ல' என்றபடி. (கஉ)

காலவேய்யோற்குமுன் னேட்டுக்கொடுத்த கங்குற்குறும்பர் *
மாலவேய்யோன்பட வையகம் பாவுவர் * அன்னகன்றும்
காலின் ஞானத்துறைபடிந்தாடிக் கன்போதுசெய்து
மாலின்னூழிற் கொள்ளார் * கிளையாவன் மைப்படியே. (கக)

காலை	உதயகாலத்தில்	மாலை	(பரர்)
வெய்யேயற்கு முன்	{ ஸூரியனுடைய சக்கரவர்த திக்கு எதிரிலே	கல் ஞானம் துறை	{ கல் ஞானமாகிய துறை
ஒட்டு கொடுத்த	{ (சிங்கமாட்டாமல் புறங்கொ டுத்தோடுதலில் செய்த	மகந்த ஆடி	{ சிலை இறங்கி மூழ்கி [மகவத் பக்தியாகிய வென் ளத்தில் ஆழ்க்கை ஈடுபட்டு]
கக்குள் குறும்பர் மாலை	இருளாகிய சிற்றாசர்கள் ஸாயங்காலத்திலே	கண் போது செய்து	{ (பக்தி பாவச்யத்தாலே கண்களை மூடிக்கொண்டு எம்பெருமானை
வெய்யோன்	{ அந்த ஸூரியனுடைய ரேர சன்	மாலை	{ (தங்களுடைய) கல் கா வினால் பெயர்வறித் ததி யார்;
பட	அழிய	கல் காலில் கொள் ளார்	{ (தங்களுடைய) கல் கா வினால் பெயர்வறித் ததி யார்;
வைபகம் ருவுவர்	{ (தாங்கள்) உலகமுழுவதும் பரவுவார்கள்;	அவன் மை மடி கிணையார்	{ அவனது கரிய திருமேனியை கிணைப்பதஞ் செய்யார்.
அன்ன கண்டும்	{ அப்படிப்பட்ட தன்மையைப் பார்த்திருந்தும்		

உலகத்தில் அனேகர் 1. "வைகலும் வைகல் வாக்கண்டு மஹேஸ்வரர்" என்ற படி காலைப்பொழுதும் மாலைப்பொழுதும் மாறிமாறி வந்துகொண்டு காலங்கழித்துக்கொண்டே செல்லுகிறபடியை பாத்மசுமராகவே பார்த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் தங்களுடைய இளமைப் பிராயம் விரைவாகக் கழித்துபோவதில் கருத்தின்றதலின் ஈம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் வினையிழந்த பழுதே பலபதனும் போக்குகேற்றுகளெயன்று ஆழ்வார் வெறுத்த அருளிச் செய்கிறார். உலகர்கள் தினப்படி ஸூரியன் உதிக்கும்போது, வேண்டியபடி பொருள்களைத் திட்டவாமைன்று களிக்கிறார்கள்; பின்னை ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும்போது வேண்டியபடி விஷய போகங்களைச் செய்வாமைன்று குறுகலுடையவர்கள்; இப்படி ஸூரியனுடைய உதயத்தேறி அஸ்தமனத்தோடு வாகியற ஸம்ஸாரிகள் களிப்பதே கருமமாயிருக்கிறார்களே யன்றி, 'இவ்வனம் வாங்களாகி எங்கள் செல்லுகின்றனவே, பழுதே பலபதனும் போகின்றனவே, ஸுமனார் கண்ட கனகிலும் பழுதா பொழிவின்றனவே களங்கள்' என்று கவலைப்படுவாராருமில்லையே! ஒரு கணப்பொழுதையும் பகவதனுலாதாத திற் செலுத்துவாரில்லையே! என்று ஸம்ஸாரிகளுக்காக ஆழ்வார் தாம் கவலைப்படுகிறார்.

இவ்வாழ்வார் உலகத்தாளைச் சீர்திருத்தி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் பொருட்டுத் திரு வைதீந்தவராதலாலும் மிக்க ஜீவகாருண்ய முடையவராதலாலும் பிறரிழவுக்குப் பரிவு கொள் ளக் கடவாரவர். முதலிரண்டடிகளால் பதனும் இரவுமர்க மாறிமாறி வந்து ஆயுள்களைக் கழி யச் செய்தலை எடுத்துக்காட்டியபடி. இது செவ்வ சிவையாமைக்கும் ஒரு திருஷ்டாந்தமாம்.

பின்னடிகளிரண்டும் காட்டாளைப் பழிப்பன; காலை—ஸதவகுண பாதாமான விடி யற்காலத்தில், கல்ஞானத் துறைபடிந்த—சிறந்த ஆத்மஜ்ஞாதத்தக்கு இறங்கு துறையாகிய ஆசார்பனை வணங்கி, ஆடி—அவ்வாசார்போபதேசத்திலே ஆழ்ந்து கண்போதுசெய்து— விஷயார்த்தங்களில் அறிவு செல்லாதபடி அதனை உள்ளடக்கி, மாலை கல்ராவில் கொள்ளார்— தங்கள் பக்கல் அன்புடைய ஸர்வேச்வரனை கல்ல காலினால் ததியார்; அவன் மைப்படி கிண யார்—அவனுடைய கரிய திருமேனியை தயானிப்பதஞ் செய்யார் என்ற லௌகிகரைப் பழித்தபடி. கல்ஞானம்—ஈம்பெருமானை இலக்காகக்கொண்ட ஞானமே கல் ஞானர்; மற்றை விஷயமான ஞானமெல்லாம் அஜ்ஞானமும் விபீதஜ்ஞானமுமா மென்க 2. "ஒண் தாமரைபாள் கேள்வனொருவலையே நோக்கு முனர்வு" என்ற பொய்கையார் பாசாமறிக.

ஸ்காதத்தக்கு உரிய காலம் வைகறைவரதலால் 'துறைபடிந்தாடி' என்பதற்கு ஏற்ப 'காலை' எனப்பட்டது. "கண்போதுசெய்து" என்பதற்கு—இரட்டுற மொழிதல் என்னும் உத தியால் 'ஈம்பெருமான் பக்கலிலே ஞானமென்னும் உட்கண் மலர்ந்து' என்ற பொருளுமா கொள்ளத்தகும். இங்கே கம்பிள்ளை யிடு காரணம்:—"போதுசெய்து என்று மொட்டிக்கைக் கும் பேர், அவருகைக்கும் பேர்; புறம்புற்ற விஷயங்களில் கண்செம்பிளித்து என்னுதல்; பகவத் விஷயத்திலே விழித்து என்னுதல்." என்று. 2. "பெயரினையே புந்தியாற் சிக்கியாது ஒதியுரு வெண்ணு மந்தியாலாம் பயனங்கென்" என்றபடி மனப்பூர்வமாக தயானித்தலின்ற்ச சொல்மாத்நிரத்தால் ஒதி யுருவிடுதல் சிறப்பன்றதலால் "மாலை கனனுகிற கொள்ளார்" என்ற மாத்நிரத்தோடு சிவலாமல் "கிணையாவன் மைப்படியே" என்றும் அருளிச்செய்தது.

1. காலடியார்—அறன்வலியுறுத்தல்—2.

2. முதல திருவகதாத்.

போது—மவரும் பருவத்த அரும்பு; போரும்பு. நல்லா—எம்பெருமானைத் துதிப்பதற்கென்றே அமைந்த கா: 1. "சாரபணு வென்னா என்னாலே" என்றார் பிறரும்.

இப்பாட்டுக்குக் கிளகித்துறை கூறவேண்டுமென்னும் கிர்ப்பந்தமில்லை; அங்கனே கிர்ப்பந்தம் கொள்ளில், இருள்கண்டு அஞ்சுகிற தலைகி, தோழியையும் தாயையும் வெறுத்தல்; இது என்று கொள்ளலாம். சாரபி எம்பெருமானாகிய சாரபனைப் பிரித்த அப்பிரிவை ஆற்றாத கிற்கிற நிலையில் ஸூர்யன் அஸ்தமித்துக் காமோத்திபகமான இரப்பொழுது வந்த எங்கும் இருள் பரகி அவ்விருள் எம்பெருமானது கரிய திருமேனியை ரூபகப்படுத்தி வருத்த; அதற்கு ஆற்றாத அந்த சாரபி 2. "உலகேழு முண்டான் சொன்மொழிமாலை அந்தண்ணத் தழாய் கொண்டு சூட்டுமின்" என்று சொல்லும்படி தன் நோய்க்குப் பகவந்தாமோச்சாரணமாகிய மந்தர பரிஹாரத்தையே உடையவளாதலால், நோய்க்கையையும் அதன் பரிஹாரத்தையும் ஆராய்ந்த நடத்தாத தோழியர் செவிலியர் என்பவரைக் குறித்த வெறுத்தல் கூறியது. இது என்று கொள்க. முந்தின வாக்கியத்தால், இருளின் கொடுமையை வெளிவிட்டான்; பின் தினவாக்கியத்தால், அவ்விருள் அவனது திருமேனிக்கு ஸ்மராகமாய்த் தன்னை வருத்துகிறபடியைத் தோழி சூதலியோர் சிந்தியாமலையும், சிந்தித்த அந்நோய் தனிக்கும் உபாயத்தைச் செய்வாமலையும் பழித்தவாறு.

வேய்யோன்—உஷ்ணகிரணமுடையவன்; பகைவர்க்குக் கொடிய பாக்ரமசாஸி. குறும்பர்—குறுகிலமன்னர். அன்னகண்டும்—அழியாது பாசுகாக்கிற தீமிகானை செங்கோலாசன் அழித்ததையும், சமயம் நோக்கி எளிதான வறுத்தும் அநீதியையுடைய கொடுங்கோலாசர் பாலினதையும் பாதயசுமாகப் பார்த்திருந்தம் என்றபடி.

ஓட்டு—ஓடுதல்; முதனிலைதிரிந்த தோழி பெயர்.

(கூக)

மைப்படி மேளியும் செந்தாமரைக்கண்ணும் வைதிகரே

மேய்ப்படி யானின் திருவடிதுநீ தகைமையினூர் *

எப்படி யூராம்கைக்க குருட்டாம்கைக்குமென்னும்

அப்படி யானும் சொன்னேன் * அடியென்றற்றியாதென்பனே?

(கூக)

வாய் படி மேளியும்	{ நிலைமம் செறிந்த திருமேனி யையும்	எப்படி ஊர் ஆ	{ எப்படி (வெளியில் மேய்க்க மீண்டு) ஊர்வந்து சேர்ந்த (கண்டெறிந்த) பசுக்கள்
செய்தாமரை கண்ணும்	{ செந்தாமரைமலர் போன்ற திருத்தண்களை யு முடைய	மிகைக்க குருடு தி மிகைக்கும் என னும அப்படி	{ (குடமறிந்த) களைக்கக் குருட்டுப் பசுவும் கூடக் களைக்கும்மென்று(உலகம்) சொல்லுமோ, அப்படியே
உன்	உளது		
திரு அடி	திருவடித்தாமரை மலர்களை	யானும்	{ நானும் உன்னைத் துதித் தேன்;
வைதிகரே	வைதிகர்களைதாமே	சொன்னேன்	
மேய் படியால்	உன்மையான தெரியால்		
குறும்	{ தம் தலைமேற்கொண்டு வணங்கும்படியான	அடியென்றற்ற பாது என்பன்	{ அடியவனான நான் வேறு என்ன வென்று சொல்லு வேன்?
தகைமையினூர்	தன்மையுடையவர்கள்;		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'மாலை கன்னாவிற்றொள்ளார் கிளைபாசவன் மைப்படியே' என்று உலகத்தாரைப் பழித்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீர்தாம் எம்மை உள்ளபடி வறிந்த சொல்ல வல்லீரோ?' என்று திருவுள்ளம்பற்றினதாக ஆழ்வார் கருதி, 'பிரானே! சிவ ஸ்ணாரான வைதிகர்களே உன்னை உள்ளபடியறிந்து சொல்லவல்லார்; நான் அவர்கள் போன வழியே போவதற்கு மாத்திரமே உரியன்' என்று இப்பாட்டால் கிண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

கண்டார்க்கண்குளிரும்படியான உளது திருமேனியையும் சிவந்த தாமரைமலர்போலே விருக்கிற திருத்தண்களை யு முடையனான உன்னுடைய திருவடித் தாமரைமலர்களை, கேட்டார் வாய்க் கேட்கையன்றியே மேய்ப்பாகக் கண்டு தலைமேற்கொண்டு அறுபகிக்குத் தன்மை யுடையவர்கள் யாரென்னில், வேதவேதாந்த ரூனத்திற் கிறந்த மஹான்களையாவர்; அறி வல்லான நானும் அவர்களைப் போலே ஏதோ சில சொல்லுகிறேனே, தீண்டு என்னென்னில், கண்ணுதல் கண்டெறிந்த பசுக்கள் ஊர்புகுந்து சேர்ந்தவாதே நிலை கண்டு மகிழ்ந்து, அந்த மகிழ்ச்

கிக்குப் போக்குவிடாகக் கிணத்தல் செய்ய, கண்ணில்லாத குருட்டுப் பசுவும் அதனேட்டுத் தான் இன்னதென்றறிபாமலே ஒக்கக் கிணக்குமென்ற உலகம் சொல்லுகிற விதமாகவே, வேதவையிடுபுருஷர்கள் சொன்ன பாசாததைக் கேட்டுவைத்த காணுஞ்சொன்னேனத்தனை; சொல்லுதற்கு அடியான ஸம்பந்தமுடையவனும் பக்திபாவசப்பட்டவனுமான கான் அப் படியல்லாமல் என்னுனத்தாலே கண்டு என் சக்தியாலே சொன்னேனென்னவல்லேனோ? என்றாரமீற்ற. இப்பாசாததை ஒருபுடை திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீகுணாதகோசத்திலு பட்டர் அருளிச்செய்த 'இத்புக்திகைதவசதேக விடம்பயாமி தாகம்ப! ஸத்யவசஸ: புருஷாந் புராணா—பத்வா கமே புஜபலம்தவ பாதபத்மவாபே' என்ற ச்லோகம் இவரு ஸ்மரிக்கததகும். இப்பாட்டுக்கும் கிளவித்துறை வகையில்பொருள் சொல்ல வேண்டில், 'தலைவியைக் கண்ட பால்கன் மீண்டு தலைவியைபடுத்து விபந்த கூறல் இது' என்று கொள்க. அதாவது— இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகன் தான் அத்தலைமகனை மீண்டுஞ் சோவிரூபபி அவளது அழகு முதலியவற்றைத் தன் உயிர்த் தோழனிடம் பாராட்டிக் கூற, அது கேட்டு 'ஒரு மங்கைகாணமாக நீ இங்ஙனம் மெனிதல் தகாது' என்று அவளை இடித்துவைத்த தோழன் அவனும் மீண்டும் அவ்வடிவின் சிறப்பை மிக எடுத்துக் கூறிக் கழற்றெதிர் மறக்கப்பட்டபின் அவனைச்சமாதானப்படுத்தி, அவன் சொன்ன குறிப்பின்படியே தான் சென்று பூஞ்சோகை யில் அவனைக் கண்டு அவளது ரூபவாயன்ய ஸௌந்தர்யாதினை நேரில் நோக்கி விபந்த 'இத தன்மையுடையவனைக் கண்ட பின் காமவேதனைபால் மிக வருந்தாது சிறிதும் ஆறியிருத்தல் எத்தனைப் பெரியோர்க்கும் ஆகாதே; இப்படிப்பட்டவனைக் கண்டு பிரிந்தம் ஒருவாறு ஆறியிருக்கிறவனை கான் முன்பு யூராய்ச்சி யின்றி இடித்துவைத்தேனே!' என்ற கொந்த இகழ்ந்த தற்கு இரங்கி, வினாந்து மீண்டு வந்து தலைவனை நோக்கிக் கூறியது இது. "ஊமப்படி கோளியும் செந்தாமரைக்கண்ணும்" என்ற அடைமொழிகளால், அவ்வழகியானைச் சேர்தறகு ஏற்ற வடிவழகுடையாய் நீ யென்றும், 'வைதிகரே மெய்ப்படியாலுன் திருவடிசூடுந் தகைமையினார்' என்றதனால், அவ்வழகியானைக் கண்டும் ஒருவாறு ஆறியிருந்த நீ ஞானனுட்டான முடைய வைதிகர்களாலுந் தலைமேற்கொண்டு கன்னுமதித்துக் கொண்டாடத் தக்கவனென்றும், 'எப்படி யூராயினைக்கக் குருட்டாயினைக்குமென்னும் அப்படி யானுஞ் சொன்னேன்' என்றதனால், அவ்வடிவத்தின் சிறப்பையும் உனது மனத்தின்மையையும் நோக்காது உலகத்திற் சாதாரணமாக ஒரு தீயொழுக்கத்திலிழிவானை அவர் கண்பர் கட்டுரைத்த மறக்கிற வழக்கின படியே கான் உன்னைமுன்பு இடித்துவைத்தது கண்டெதிரிற் பசுக்கள் கிணத்தவாரே குருட்டுப் பசுவும் கிணத்தல்போல அறியா மாபாற் செய்த தென்றும், 'அடிபேன்' என்றதனால், அப்பிழையை நீ சுழிப்பதற்கேற்ற கிளையுடையேன் யானென்றும், 'மற்று யாதென்பனே?' என்றதனால், அவ்வடிவழகைக் கண்டும் முழுக்கலக்கமடையாது சிறிது தணிவுற்றிருந்த உனது தின்மையை இங்ஙனம் பாராட்டிக் கூறும் விதத்தாலன்றி அவ்வடிவத்தின் சிறப்பை யான் எங்ஙனம் வருணித்துக் கூறவல்லேனென்றல் கூறினாற்பிற்து. ... (கச)

யாதானு மோரக்கையிற்புக்கு * அங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்த்தும்
முதாவியிற் றடுமாறு முயிர்முன்னமே * அதனால்
யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நெயிடுசெய்யும்
மாதாவினைப் பிதுவை * திருமாலை வணங்குவனே.

(கூரு)

உயிர்	உயிரானது,	தலைமாரும்	தலைமாரி அகையுந் தன்மை
முன்னமே	கொள்ளாகவே,	அதனால்	யுடையது;
முது ஆவியில்	{ முழையான (பலவகைப்)	யாத ஆனார் மற்றி	ஆதலால்
யாத ஆனும் ஓர்	{ விதப்புகைஞன்		எந்த விதத்தினாலாவது
ஆகையில	{ யாதாவினும் ஒரு சீரத்தில்	நீங்கும் விரதத்தை	{ (எமபெருமானை விட்டு)
புக்கு	யாவேசித்து	கல்வீடு செய்யும்	{ விரும்பு படியான கோட்
அங்கு	அவ்வுடம்பில்	மாதாவினை	{ பாட்டை கனருக அடுவிக
குப்புண்டும்	கட்டுபெட்டி கின்றும்	விதவை	{ கக் கடவனான
குப்பு அவிழ்த்தும்	{ (அங்கு கின்ற) தொடர்ச்சி	திருமாலை	{ தாய் போன்றவனும்
	{ நீங்கியும்	வணங்குவேன்	{ தந்தை போன்றவனுமான
			{ ஸ்ரீமக்காராயனை
			{ சாணமடைந் திருப்பேன்.

***—ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அர்தியாய் வருகிற சரீர ஸம்பந்தங்கல் காரணமாகக் கழித்திடாமல் என்னை அங்கீகரித்தருளவேனுமென்ற அடிபென் எகனவித பந்தவும் ஆபத் பந்தவும் ஆப்தபந்தவுமான எம்பெருமானைச் சரணமடைந்திருப்பேனென்ற தமது பரபந்தி மார்க்கா நுஷ்டாந வுததிகிலையை ஆழ்வார் இப்பாட்டால் வெளியிடுகிறார்.

ஆத்மாவானது அராதிகாலமாகவே ஊழ்கினைக்கு ஏற்ப யாதாபினும் ஒருடம்பினுட் புருத்த அதில் கிணைவிவங்காற் கட்டுப்பட்டிருந்தும் அவ்வுடம்பின் தொடர்ச்சி நீங்கியும் ஸைக்ஷம சரீரத்தில் சின்று ஸ்வர்க்க நாகங்களிற் புக்கு மீண்டு தமொரு கிற்கும்; இப்படி ஆத்மாவுக்குச் சரீர ஸம்பந்தம் அராதியாயிருத்தலால் பராதிக கர்மவாஸக வசத்தால் ஏதேனும் மொரு பொருளினிடத்தப் பற்றச் செய்து எம்பெருமானை விட்டு விலகும்படியான கோட்பாட்டை முற்றும் வேரோடு அற என்னுத விடுவித்துத் தன்னையெப்பற்றியிருக்குமாறு செய்கிக்கவல்லவனாய், பரியங்களை கடத்தவதில் தாய்போன்றவனாய், ஹிதங்களை கடத்துவதில் தந்தை போன்றவனாய்த் திருமகன்கணவனான ஸ்ரீமங்காராயணனைச் சரணமடைந்திருப்பேனென்கிறார். அராதியாய் வருகிற ஸம்ஸாரத்திலே பற்றிக்கையாம்படி சரணமடைந்தாருடைப் வினைகளைப் போக்குகிக்கவல்ல எம்பிரானை யான் வணங்குவேனெனறாயிற்று.

ஆத்மாவுக்கு தேஹஸம்பந்தமானது கரும வசத்தினாலாகிய செயற்கையேயன்றி இயற்கையன்று என்பது தோன்ற 'யாதாஹ மோராக்கையில் புக்கு' எனப்பட்டது. அங்கு ஆப் புன்னுத வாகுத—ஒவ்வொரு பிறப்பினும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அபிமானங்களை விடாமலிருப்பதாம். [முதலியில் தமோறுமுயிர் முன்னமே.] ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்த முயிர் அராதி, எம்பெருமானோடு உண்டான ஸம்பந்தமும் அராதி என்பது உரிகாஸ்கை; 'திருந்தாலும் ஆத்மாவுக்கு அசிதஸம்பந்தத்தைவிட காராயண ஸம்பந்தமே மிகப் பழைய தென்னுமீடம் ஆழ்வாருளிச் செயலில் தெனியக்கிடக்கிறது; இங்கு 'முதலில் தாமொறு முயிர் முன்னமே' என்றருளிச் செய்த ஆழ்வார்தாமே. திருவாய்மொழியில் 'சோர்ந்தே புகல் கொடாச் சுடரை யாக்கியை முக்கீர்ந்தாயை, அடிபெனடைந்தேன் முதல் முன்னமே' என்றருளிச் செய்கிறார்; அசித ஸம்பந்தத்தின் அராதித்வத்தைச் சொல்லுகிற இப்பாசாரத்தில் 'முன்னமே' என்றதையும், பகவத் ஸம்பந்தத்தின் அராதித்வத்தைத் தெரிவிக்கிற அப்பாசாரத்தில் 'முதல் முன்னமே' என்றதையும் குறிக்கொள்க. "தந்தியித்தம் முன்னமே முதலமுன்னமே யான் அசிதயநாநாதி ஸம்பந்தங்கள்" என்ற ஆசார்ய நுதய வசத்தியும் ஸ்மரிப்பது.

'யாக்கை' 'யாப்பு' என்னுஞ் சொற்கள் 'ஆக்கை' 'ஆப்பு' என மருகி வந்துள்ளன. யாக்கை யென்பதற்கு—(உயிரைக்) கட்டுப்படுத்துவதென்ற காரணப்பொருள். முதமை+ஆவி, முதாவி. ஆவிபென்பது தானியாகு பெயராய் உடம்பை யுணர்த்திற்று. உயிர் ஒரு ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு மற்றொரு ஸ்தூல சரீரத்திற் சாகும பொழுதும் ஸ்வர்க்க நாகங்களுக்குச் செல்லும் பொழுதும் ஸைக்ஷம சரீரத்தைப்பற்றியே செல்லுமென்கிற நூற்கொள்கை குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இந்த ஸைக்ஷம சரீரம் முகதி கிணையே உயிரை விட்டதாலும் ஆத்மாவின் ஸ்தானத்தில் அரிசியையும், ஸ்தூல சரீரத்தின் ஸ்தானத்தில் உயிரையும் ஸைக்ஷம சரீரத்தின் ஸ்தானத்தில் தவிட்டையும் கொள்க. அரிசியை விட்டு உயி நீங்குவது இரண்டு உலக்கைகளினால் குத்தப் பட்டாதலால், அதபோல ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களால் ஸ்தூல சரீரம் நீங்கும்; தவிடு நீங்குவது தண்ணீரில் கழுவப்பட்டாதலால், அதபோல விரஜாதீஸ்வரந் தால் ஸைக்ஷமவொட்டு நீங்குமென்று விவேகித்துக்கொள்க.

இப்பாட்டுக்கும் இனையித்தறவகையில் பொருள் சொல்ல வேண்டில், தலை அறத் தொடு நிற்கத்துணிதல இது. திருமாவாகிய தலைமகளைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்த்த பிரிந்து வருந்துகிற [பாங்குச நாயகியாகிய] தலைமகள் 'இனி என்னுயிர் தரித்து நில்லாதாநலால் யான் கிணையில் இறந்து படுவேன்; அங்ஙனம் இறந்தொழிந்தேனாயினும் மறுபிறப்பில் இத்தலைவனையே கூடக் கருதுகிறேன்; என்றாலும், ஒவ்வொருயிர்க்கும் கருமகதிக்கு ஏற்ப கோக் கூடிய நாவகைத் தோற்றத்த அழுவகைப் பிறப்பின் என்பத்துகான்கு நூறுபிரம் போனி பேதங்கள் உள்ளனவாதலால் அவற்றில் யான் மானிடமகளாகவே மீண்டும் பிறக்கிறேனென்பது என்ன நிச்சயம்? ஆதலின் இப்பிறப்பிலேயே இத்தலைவைப் பிரியாத கூடுமாறு என்னுயிர் இவ்வுடம்பை விட்டு நீங்கு முன்னமே யான் கிணைந்து முயல்வேனுவேன்; அதாவது நான் நினைத்தை விட்டு உடனே என் கருத்தைத் தேயிக்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லி

அவன் மூலமாக நற்கூய்க்கும் அவன் மூலமாகத் தன்னைக்கும் அதனை வெளிப்படுத்தி அவர்கள் எவ்வாறாயினும் இவ்வாறு எனக்கு விவாஹஞ் செய்து வைக்கும்படி செய்த கொள்ளுவேன்: அன்றியும், தோழிமூலமாகத் தலைமகனுக்கு எனது வருத்த மிகுதியைக் கூறி அவன் வினாவில் என்னை வரைந்து கொள்ளுமாறுஞ் செய்வேன் என்ற பலவாறு ஆய்ந்து தோழிக்குத் தான் அறத்தொடு கிற்கத் துணிந்தது இது எனக்கொள்க.

உயிரானது பழமைபான பலவகைப் பிறப்புக்களுள் யாதாயினும் ஒரு சரீரத்தில் பிரவேசித்து அவ்வுடம்பில் கட்டுப்பட்டு வின்றும் அங்கு நின்று தொடர்ச்சி கீங்கியும் நிகழ்மாறி அகியுந்தன்மையுடையது; ஆதலால் எனது உயிர் இவ்வுடம்பு விட்டு கீங்குதற்கு முன்பாகவே எந்த விதத்தினாலாவது தலைமகன் என்னைப் பிரிதலாகிய தவறு வொழுகத்ததை நன்கு விடுவித்தற்கு [காயகளை என்னோடு கூட்டுதற்கு] ஏற்ற தாபையும் தன்மையையும் திருமாலாகிய எனது அத்தலைவனையும் வணங்கி வேண்டிக் கொள்ளேன் என்ற பதப்பொருள் காண்க.

நீங்கும் விரதத்தை நல்விடு செய்தலாவது—பிரிவு இவ்வாறும் வெளிப்படையாகக் கூறியிருக்கும்படி மணஞ்செய்கித்தல். களவுவழிபான புணர்ச்சியில் இயற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்கற் கூட்டம், இடந்தலைப்பாடு, பாங்கியிற் கூட்டம், பகற்குறி, இரவுக்குறி, ஒருவழித் தணத்தல், வரைபொருட் பிரிதல் என்ற ஒவ்வொரு வகையிலும் தவறாமற் பிரிவு கோர்தலால் அதனை 'விரதம்' என்றது. 'விரதம்' என்னும் வடசொல் விரதமென்று கிடக்கிறது. தவறாமல் ஏற்றுக்கொண்டு ஒழுக்கும் ஒழுக்கம் விரதமெனப்படும்.

'யாதானும் பற்றி கீங்கும் விரதத்தை கெய்கிடு செய்யும்' என்றதில் 'யாதானும் பற்றி' என்பது 'விடு செய்யும்' என்பதில் அகவயிக்கும்; ஏதாவதொரு காரணத்தைக்கொண்டு என்னை காயகனோடு மணம்புரிவிக்கவல்ல மாதாவினைப்பிதுகை என்றவாறு. ஒருவனைத் தம் மகனுக்கு மணஞ்செய்விப்பதற்கு அவனது கச்சி, செல்வம், குலம், ஒழுக்கம், அன்பு, வேண்டுகோள், ஆபாணங்கொடுத்தல் முதலாகப் பல காரணங்களுள்ளனவாதலால் அவற நான் பொருத்தமான ஏதேனுமொரு காரணத்தைக் கொண்டு விவாஹஞ் செய்து வைக்க வேண்டுமென விரும்பியவாறு.

இனி 'யாதானும்பற்றி' என்பதை 'கீங்கும்' என்பதிலும் அகவயிக்கலாம். தலைவன் தலைவியை விட்டு கீங்குவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு; பிரிர் அறிந்துவிடுவார்களே பெண்கிற பயம், ஊரவர் பழி தூற்றல், விவாஹத்துக்கு வேண்டிய பொருளிட்டி வருதல் முதலிய விசேஷைகாரணங்கள் பலவற்றின் ஏதேனுமொரு காரணம்பற்றி கீங்குகிற என்றவாறு.

'பிதரு' என்னும் வடசொல் 'பிது' எனத்திரிந்தது.

(கூடு)

வணங்கும் துறைகள் பலபலவாக்கி * நீதிவிகற்பால்

பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி * அவையவைதோ

றணங்கும் பலபலவாக்கி நின்றூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்

இணங்கு நின்றேனாயினாய் * நின்கண்வேட்கை யெழுதிப்பனே.

(கூகூ)

வணங்கும்	(தெய்வத்தை) வணங்குகிற	ஆக்கி	உண்டாக்கி
துறைகள் பலபல	வகைகள் பற்பலவற்றை	கின் மூர்த்தி	(இவ்வனம்) உனது வடிவத்
ஆக்கி	உண்டாக்கி	பரப்பி வைத்தாய்	தைப் பாவச்செய்த வைத்
மதி விகற்பால்	அறிவின் வேறுபாட்டால்		துள்ளாய்;
பிணங்கும்	{ (ஒன்றே தெடர்ந்து) மாறு	இணங்கும் கின்	{ உன்னோடு இணைத் துச்
	படுகிற	னோரை துலையி	சொல்லத்தக்க உன்போல்
சமயம் பலபல	மதங்கள் பல்வற்றையும்		{ வார் எவ்வாறு மில்லாத
ஆக்கி	உண்டாக்கி		வனே!
அவை அவைதோறு	அந்தந்த மதங்கள் தோறும்	கின்கண்	உன்னிடத்திலேயே
அணங்கும் பலபல	{ தெய்வங்கள் பற்பலவற்றை	வேட்கை	பகதியை
	யும்	எழுதிப்பன்	வளரச்செய்யேன்.

***—ஆழ்வார் எம்பெருமானை கோக்கி 'ஒப்பற்ற பெருமானே! ஸர்வேச்வரான நீ ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மிக்கவர் கருமகதியால் உன்பக்கல் வாராதோழியும்படி பல பல தெய்வங்களையும் பலபல மதக்கோட்பாடுகளையும் பலபல உபாவினை விதங்களையும் ஏற்

படுத்தி அமைத்து வைத்தாய்; உன்னை நோக்கி அடைந்த உஜ்ஜீவிப்பதற்கு இடைபூறு, அவ்
வெளி வழிகளிலே யான் இறங்கி விலகாதபடி, அவற்றிற்கெல்லாம் முறையான உனது ஸ்வ
ரூபத்தை யறிந்த உன்னிடத்திலே அன்பை மிகுதியாகச் செய்வதோடு பிறரும் அங்ஙனஞ்
செய்யத் தூண்டுவேன்' என்ற இப்பாட்டால் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார், ஆழ்வார் எம்பெரு
மானது திருவுள்ளத்தின்படி உலகத்தைச் சீர்திருத்தி உவழிப்படுத்த அவதரித்தவாரதலால்
இங்ஙனம் தமது செய்கையைக் கூறத்தரும்.

வணங்குத் துறைகள் பல பல வாக்கி—சர்மபோக மென்றம் ஜ்ஞாபோகமென்றம்
பக்திபோகமென்றம் இப்படி பலவகைப்பட்ட உபாயங்களைக் காட்டிவைத்து என்றபடி.
மதிவிகற்பால் பிணங்குஞ் சமயம் பல பல வாக்கி—1. "ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப
வேறெனின் அன்றென்ப ஆதாமபத்தார்" என்றாற்போல, ஆம் என்பதை அல்ல என்பதும்,
அல்ல என்பதை ஆம் என்பதமான சமயச் சண்டைகள் மதிவிகற்பால் பிணங்குதலாம்; இப்
படி பிணங்குகின்ற மதங்கள் பலவற்றையும் உண்டாக்கி வைத்தவன் எம்பெருமானேயிறே.
அவையவைதோறு அணங்கும் பல பல வாக்கி = ஒவ்வொரு மதத்திலும் அம்மனைன்றம்
பிராரி என்றம சாத்தனென்றம் கூற்றெனன்றம் பலவகைப்பட்ட தெய்வங்களை ஆர
தனைக்கு உரியனவாக காட்டி என்றபடி. நின்மூர்த்தி பாப்பி வைத்தாய்—அனைத்தக்கும் எம்
பெருமானே அக்காரத்மாவாய் அவைபெல்லாம் எம்பெருமானுடைய சீரங்களாயுள்ளனவாத
லால் இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டது.

இணங்கு நின்றேறையல்லாய் = இங்ஙனே ஐக்கத்துக்களை சிர்வதூறிக் உன்னுலகத்து
வேறெருவரால் முடியுமோ? சக்தியில் ஒப்பற்றவனன்றோ நீ என்றவாறு. [நினைக்கவேட்டை
யெழிப்பனே.] வணங்குத் துறைகள் பலபல ஆக்கியிருந்தாலும் பாபத்தி மார்க்கமொன்
றாய் பாவச் செய்வேன்; மதிவிகற்பாற் பிணங்குஞ்சமயம் பலபல ஆக்கியிருந்தாலும் ஸ்ரீ
வைஷ்ணவ சமய மொன்றையே பாவச் செய்வேன்; அணங்கும் பலபல ஆக்கியிருந்தாலும்
ஸ்ரீமந்நாராயண ரூபியான நின் வடிவத்திலேயே பக்தியை நிகழ்த்தவேன் என்பதாகக்கொள்க.

இப்பாட்டுக்கும் நினவித்தறை வகையில் பொருள் கொள்ள வேண்டில், தலைவி வெறி
விவக்குவிக்க நினைத்தல் இதற்குத் துறையாம். எம்பெருமானாகிற காயகளைக் களவொழுக்கத்
தாற் கூடி அவனது விடறத்தின் வருத்தி மெலிகிற (பாங்குச) காயக, தன் மெலிவைக்கண்டு
கவலைப்பட்ட செவிலித்தாய் கட்டுவிச்சிக்குக் கூறி அவளைக் கொண்டு அவள் மாபின்படி கட்டு
வைப்பித்து கோக்குகையில் முருகக் கடவுள் தோன்றக்கண்டு அதற்குப் பரிஹாரமாக வேலை
யடைத்து வெறியாடுவிக்கத் தொடங்குகலை யறிந்த, பெருந்தெய்வமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயண
மூர்த்தியின் நிமித்தமாகக் கொண்ட தன்மோய் சிறதெய்வம் பாரட்டலாகிய இவ் வெறி
யாட்டினால் திருமாயின் தனது சுற்றுக்குக் குறைவாதனையும் தீராதாயின் ஊலர் மிகுதலையும்
கருதி, காண் காணத்தற்றந்தாயினும் ஹஸ்யத்தை வெளியிட்டு வெறிவிவக்குவிக்கத் தணிந்த
பாவராப்ரகர்வுத்தாலே தலைவனை முன்னிலையாகக் கொண்டு தன்னிலே தான் உரைத்தது
இத. 2. "குலமகட்டுத் தெய்வம் கொழுமனே" என்றபடி சுற்றுச்சிறந்த இத்தலைவி தன்
தலைவனையே சிறந்த தெய்வமாகவுகடையவனாதலால் மற்றைய தெய்வங்களை பெல்லாம் அத்
தெய்வத்தின் வடிவங்களாகவே கருதிக் கூறுகின்றாள். வணங்குத் துறைகள் பலபல=கட்டு
வைத்தல், வெறியாடுதல், ஆடுபனி கொடுத்தல், கள்ளும் இறைச்சியும் துவுதல் முதலியன.
உபலார்க்கு இக்கள வொழுக்கம் தெரிய வொண்ணாதபடி கட்டுவிச்சியின் நெற் குறியில் முரு
கக் கடவுளைக் காட்டியவனும், வேலை வழிபாட்டுக்கு வழிமுறைபால் உரியனாகுகிறவனும்
முதற்பெருத் தெய்வமாகிய கீபேயாயினும் அத்தெய்வத்தினால் என் கோய் சிதைக்கப்படுதல்
முழுமுதற் கடவுளாகிய ஒப்பற்ற உன்னை கோய் தலைவனாகக் கொண்ட எனது கற்பிற்குக்
குறைவாதலின், யான் அதனை உடன்படேன் என்றவாறு. (கூது)

எழுவுதும் மீண்டே படுவதும்பட்டு * எனை யூழிகன்போய்க்
கழிவதுங் கண்டுகண் டென்கலிலாமி * இமையோர்க்குழாம்
தேர்முவுதுஞ் தழுவதுஞ்செய் தோல்லைமாரிக் கண்ணுர்க்கண்டு
கழிவதோர் தர்த்துற்றார்க்கும் * உண்டோகண்கள் துஞ்சுதலே? (கூது)

செய்யுதம்	ஸூர்யன் உதிப்பதையும்	செய்	செய்யப்பெற்ற
மீண்டேப்படுவதும்	மறபடி அந்த மிப்பதையும்	தொல்லை மாலை	{ ஆத்யந்த மின்னதென
பட்டு	இவ்வனம் நிகழ்ந்த		{ திருமாலே
என ஊழிகள்	எத்தனையோ காலங்கள்	கண் சூர கண்டு	{ கண் கண் தருப்தியடைய
மேய் கழிவதும்	சென்று கழிவதையும்		{ லேனித்த
ஆங்கு கண்டு	பார்த்துப் பார்த்து	கழிவது ஓர் காதல	{ (அவன்பகல்) மிக்க தொரு
என்கல் அல்லல்	வருந்ததலே யல்லாமல்	உற்றார்க்கும்	{ வெட்கையைப் பொருநனை
இமையோர்க்கு குழாம்தேவர்க்கு கூட்டம்		கண்கள் தஞ்சகல்	{ வர்க்கும்
தொழுவதும்	வணங்குவதையும்	கண்ணாறக்கல் கொள்ளுதல்	
குழுவதும்	{ (பரி வார மாகச், குழந்த	உண்டோ	{ உன்னதோ? [இல்லை என்ற
	கொளவதையும்		{ படி.]

***—பகவத் தீவருபத்தை முழுவதும் ஸாஷாத்திரிகக கிருந்தித தொடங்கினுர்க்குத் காலம் முடிந்துபோயதேயன்றி அவ்வநுபவம் முடிந்து கண்வாங்குத் தன்மையில்கு யென்று ஆழ்வார் அன்பர்க்கு அருளிச்செய்கருர். ஸூர்யன் உதிப்பதும் மீண்டு அஸ்தமிப்பதும் இப்படியே நான் நினைக்க ஐண்டு ஊழிகளாய் மிகப் பலகாலம் கழிந்து போவதைக் கண்டு காலம போதாமையை கோக்கி இரங்குதலே யன்றி, நித்யஸூரிகள் எப்பொழுதும் கை கூப்பிக்கொண்டு, கைக்கர்யம் பண்ணும் பொருடடுச் சூழப்பெற்ற அநாதியான எப்பெரு மானைக் கண்ணிப்பகண்டு முடிக்கவேண்டுமென்பதோர் ஒப்பற்ற அன்பைக்கொண்டு நிற்ப வர்களுக்கு, அவன் பக்கல் வைத்தகண் வாங்கி இமைக்க இடமுண்டோ வென்கிருர்.

இப்பாட்டுக்கு மறநெருபடியாகவும் பொருளுணர்ப்பா;—செய்யுதம்—பிறப்பதும், மீண்டேப்படுவதும்—பிறந்தவளையிலே இறப்பதும், பட்டு—பிறந்து, என ஊழிகள் போய்க்கழி வதும்—பலகாலம் கழித்து இறப்பதுமான உலகத்துப் பொருள்களை, கண்டு கண்டு—பாரத் துப் பார்த்து, என்கல் அல்லல்—அவற்றை இகழ்வதல்லாமல்...எப்பெருமானைச் சேவித்தாக காலங்கழியும்படியானதோர் ஆசையில் நின்றார்க்கு அவனை உபேஷிக்கக் காரணமில்லை— என்ற, எப்பெருமானைப் பூர்வனுபவஞ் செய்யக் கருதி ஆழந்தவர்கட்கு ஞானம் குவியாது என்பதும் தோன்றும்.

வான்களாகி கால்கள் செல்லும்படியைக் கண்டு 'ஐயோ! காலயெல்லாம் வினாய்க் கழிந்து போகிறதே, பகவத்ஸாஷாத்தாரம் மெக்குக் கடைக்கவில்கையே!' என்று மனம் கொந்துகொண்டிருக்கலாமென்பாழிய, 'எப்பெருமானைக் கண்ணாறக் கண்டாயிற்று, நமது காதல் தீர்த்தவிட்டது' என்று கருதக்ருதயாகப் பெறும் நான் உண்டாவதரிது என்றதாயிற்று.

கண் சூர—கண்படைத்த பயன்பெற. 1. 'கரியவர்க்காறாத கண்ணென்ன கண்ணை கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண் ணென்னகண்ணை' என்று பிறரும். 'காதலுற்றார்க்கு எள்கவல்லால் கண்டுஞ்சுதலுண்டோ' என்று அவ்விப்பத. பகவத் விஷயத்தில் ஆசைவைத் திட்டால் உள்ளதனையும் உருகிக் கிடக்கவேண்டு மத்தனயன்றி சிர்வருதியாய்க் கண்ணாறங்கப் பெறவதில்லை காணும். இங்கே சம்பிள்கை யிருகாண்மின்;—"ஸ்வதத்தாரான பெருமான் உறங்கினொன்ற கேட்குமித்தனை போகவி அவனை அநுவர்த்தித்தப்போன இளையபெருமா னுக்குக் கண்ணாறங்கிறோ? பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தாரில் இதக்கு முன் கண் ணாறங்கிறுண்டென்ற கேட்டறிவாருண்டோ?"

கைவித்ததெவகையில் இப்பாகாததை, காயகளைப் பிரித்த தயில் கொள்ளாத காயகி இரங்கியுரைக்கும் பாகாமாகக் கொள்க. திருமாலாகிய காயகளைக் கண்டு கூடிப்பிரித்த அந்த விஹகாவத்தில் "கங்குலும் பகலும் கண்டயிலிற்பான்" என்றபடி அல்லும் பகலும் சிறிதும் தூக்கம்கொள்ளாது வருந்தகிற (பாங்குச) ராயகி தன்னைத்தேற்ற முயல்கிற தோழிக்குக் கூறியது இது என்ற கொள்ளலாம். தோழி தேற்றுகிற விதம் பாடுதெனில், 'காயகளைப்பிரித்த நிலைமையில் இப்படியும் அவற்றவாருண்டோ? பலவகைப்பட்ட உலகப் பொருள்களைக் கண்டுகொண்டு பொழுதபோக்கி ஒருவாறு ஆறித் தயில்கொள்ளும் காயகிகள் உலகத்திலில்கையோ? அவர்களைப்போலே தயில் கொண்டிருக்கலாமே' என உலகியல் கூறி ஆற்றலுற்றான் தோழி; அன்னவனை கோக்கி இத் தேவாதிதேவனுள் புருஷோத்தமன்பக்கல் அன்புவைத்தவர்களும் தயில்கொள்ளக்கூடுமோ வென்றகூறி மறத்தவாறு. இப்பநுதர்ச்சிகுரு

உரிபகாவம் வினேகழிதலைச் சித்தித்துச் சித்தித்த மனத்தனர்வதல்லாமல் கண்டாயித்
கொள்ள அவகாசமுண்டோ வென்றவாறு. 'இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதஞ் சூழ்
வதஞ்செய்' என்ற விசேஷணத்தினால்—தன்னால் காதலிக்கப்பட்ட நாயகனுடைய செல்பு
விளக்கப்பட்டதாம். 'தெரீங்கைமால்' என்றதனால் தனக்கும் அந்த நாயகனுக்கும் நேர்ந்த
புழக்கம் தெள்ளையது என்ற குறிப்பிடப்பட்டதாம். 'தொல்லைமால்' என்றதற்கு—ஜீவாத்
மாக்களித்ததில் அகாதியாகவுள்ள வ்யாமோஹ முகட்பானென்றும், எங்காவந்தகரு
பழமைபான பெரியோனென்றும் பொருள் கொள்வர். ... (கௌ)

துஞ்சாமுனிவரு மல்லாதவருக் தொடரின்ற *

எஞ்சாப்பிறவி யிடர்கடிவான் * இமையோர் தமக்கும்

தன்சார்வினாத தனிப்பெருமூர்த்தி தன்மாயம் செவ்வே

நெஞ்சால் நினைப்பரிதாம் * வெண்ணெயுணென்னு மினச்சொல்லே. (கௌ)

தஞ்சா முனிவரும்	{ கண்ணுறங்குத வி ல் லா த சிஷிகளும்	தனி பெரு மூர்த்தி தன்	{ ஒப்பற்ற சிவன் எவருத தையுடையவனுமான எம் பெருமானை
அல்லாதவரும்	{ தேவர்கள் முதல்ப மற்றை யோரும்	வெண்ணெய்	{ வெண்ணெய் உணவாயிற் தென்று சொல்லப்படுகிற
தொடரின்ற	{ இன்பற்றி வ தி ரு ட வி த் ப வறும,	எண் என்னும் கனம் சொல்	{ இழிசொல்லுக்கு இடமான சூச்சரியம்
எஞ்சா பிறவி இடர்கடிவான்	{ (அகயாதளுடைய) குறை வற்றிறப்புத்தன்மக்களைப் பொக்கியருளுபவனும், தன்னேழ் இணைத்துச் சொல் லாம் பக ஓர் உவமை பெருத	மாயம் இமையோர் தமக்கும் மேலுரைத்தாருக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பு அரிது	{ கெஞ்சல் மனத்தால் நினைப்ப தற்கும் அருமைபானதாம்.

* * *—ஸ்ரீவேச்வரனுடைய பாத்தவத்திலும் ஸௌலப்பத்திலுமுண்டான போக்யதை
எவர்க்கும் அளவிட்டு நினைப்பதற்கு முடியாதென் றருளிச்செய்கிறார். 'வெண்ணெய்
ணென்னு மினச் சொல்லே' என்றதனால் ஸௌலப்பகுணமும், மற்றவற்றால் பாத்தவ குணமும்
குறிக்கப்பட்டனவென்க. 'பாத்தவதை ஒருவாறு எலகைகண்டாலும் காணலாகும், ஸௌலப்
பம் பார்க்கும் எங்குகாண்பதரித' என்பது தோன்ற 'நெஞ்சால் நினைப்பதரிதால் வெண்
நெய்யுணென்னு மினச்சொல்லே' என்ற கவனீத சௌர்யவ்ருத்தார்தம் பாதாந விசேஷப்
மாகத் தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளதென்க.

'வெண்ணெயுணென்னு மினச்சொல்—நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்றவிடத்திற்கு
கம்பிள்ளையிடு காணமின்:-"ஸ்ரீவேச்வரனாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் கூட சூச்யனியனாய்
அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிறவன், சூச்சிரதஸ்பர்சமுள்ள தாவ்பமே தனக்கு தாகமாய்
அதுதான் நேர்கொடுநேர் கிட்டப்பெறுதே இப்படி களவு கண்டாகிலும் புழிக்கவேண்டி
அதுதான் தலைக்கட்டப் பெறுதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு
ப்ரதிக்ரிபைய யற்ற உடம்பு வெளுத்துப் பேகணித்து சிற்றினை சிவர்க்கு சிவமோ?" என்று.

'இமையோர்தமக்கும், செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்றதனால், எப்போதும்
அவனுடன் ஒக்க இருப்பவரும் வாய்பிலா ஞானமுடையவரும் சிந்தா பகவதநுபவ சேரு
மான சித்ப ஸூரிகளுக்கே இக்குணம் வரையறுத்து நினைக்கமுடியாமல் கூயின முகத்தான்,
மற்றையோர்க்கு எட்டாத தன்மையைக் கைமுதிக ந்யாய வித்தமாக்கினபடி.

"துஞ்சா முனிவரும் மல்லாதவரும் எஞ்சாப்பிறவி யிடர்கடிவான் தொடரின்ற தன்
சார்வினாத தனிப்பெருமூர்த்திதன்" என்ற இங்ஙனே அந்நவகர்மமாக்கி யுரைக்கவுமாம்;
துஞ்சா முனிவரும்—சூதம்விஷயத்திலும் ஈச்வர விஷயத்திலும் உணர்ச்சி நீங்காத-ஸைகாதி
யோகிகளும், அல்லாதவரும்—அவர்கள் போலன்றி ப்ரஹ்ம பாவகையோடு கர்மபாவகையையு
முடைய ப்ரஹ்மாதனிய தேவர்களும், எஞ்சாப் பிறவி இடர்கடிவான்—தம்மம் மாளாத
பிறப்புத் தன்பத்தை ஒழிக்கும் பொருட்டு, தொடர்—வழிபடும்படி, வின்ற—தலைவனுப்
பின்றவனும், தன்சார்வு இலாத—எல்லார்க்கும் தன் சார்பாக [சான்பனாக] இருப்பது

பொலத் தான் ஒரு சார்பத்தேதெவில்லாதவனுமாகிய, முழுமுதற்கடவுள் என்று பொருள்
யும் பெற்று வேறுபட்ட வுரைத்துக்கொள்ளலாம்.

இப்பாட்டைக்கிளவித்துறை வகையில், நாயகனுடைய அருமையை நோக்கிக் கவலைப்
படுகிற காலத்திற்குத் தோழிகுறளாகக் கொள்ளலாம். நாயகனது பெருமேன்மையையே பாரா
ட்டி 'எவ்வென் தோழி? நாகனைமிசை நம்பார், செல்வர் பெரியர் சிறுமாளிடவர் நாம் செய்வ
தோழி?' என்றும்போலே, அத்தனை பெருமேன்மை வாய்ந்தவன் எனியளான என்னைக் கைபத்
தக்கொண்டருள்வனோ? என்று மிகக் கவலைப்பட்ட தலைமகளை நோக்கித் தோழி 'அங்ஙனம்
பெருமை படைத்தவனுய்ளவனுக்கு அன்பர் திறத்தில் எனியனாக்தன்மையும் ஒன்று இயல்
பில் உள்ளதாதவால் அவன் உன்னை உரிமையாக்கிக் கொள்ளாதோழியான்' என்று கூறி
ஆற்றிக்கிறபடிபோலும். 'வெண்ணெயுண்ணு மீனச்சொல்' என்றது—தோழி தான்
பற்றுசாகச் சொன்ன ஸௌலப்ய குணத்திற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த மெடுத்துக்காட்டியபடி.
'அஞ்சாமுனிவருமல்லாதவருக் தொடர்பின்ற அஞ்சாப் பிறவியிடர்கடவான் தன் சார்விலாத
தனிப்பெருமூர்த்தி' என்றவளவும் தலை தன்னுடைய அச்சத்திற்கு உதப்பாக அனுஸந்தித்த
பாதவகுணத்தைத் தோழி அதுவாதம் செய்தபடி யென்க.

ஊண்—இது முதலிலு திரிந்த தோழிற்பெயர் அன்று; 'உண்ணப்படும் பொருள்'
என்கிற அர்த்தத்தில் செயப்படுபொருள் விருதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர்ச்சொல் என்க.
தூய்மென்னும் வடசொல் ஈனமெனத்திரிந்தது. ... (சுஅ)

நனச்சொல்லாயினுமாக * எறிதிரை வையமுற்றும்
ஏனத்துருவா யிடந்தபிரான் * இருங்கற்பகஞ்சேர்
வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும்
ஞானப்பிரான யல்லாநிலை * நான்கண்ட நல்லதுவே. (சுஅ)

நனம் சொல் ஆயி னும் ஆக	{ (என்னுடைய வித்தாந்தம் சிலர்க்கு) இழி சொல்லாயி னும் ஆக;	அல்லாதவர்க்கும்	{ அவர்களல்லாத மனிதர்கட் கும்
எறி திரை வையம் முற்றும்	{ விசுகிற அலைகளையுடைய பிரளய வெள்ளத்திலாழ்ந்த பூமி முழுவதையும்	மற்று எல்லாய வர்க்கும்	{ மற்றுமுள்ள காகர் முதலி யோ சொல்லோர்க்கும்
ஏனத்து உரு ஆய் இடந்த	{ வராமுர்த்தியாய்க் கோட் டாம் குத்தி யெடுத்துவந்த தலைவனும்	ஞானம்	அறிவைகொடுக்கிற
பிரான்		பிரான் அல்லால்	{ தலைவனுமாகிய எம்பெரு மான யன்றி
இரு கற்பகம் சேர் வானத்தவர்க்கும்	{ பெரிய கல்பவ்ருஷக்கன் பொருத்திய ஸ்வர்க்க லோ கத்திலுள்ள தேவர்க்கும்	நான்கண்ட நல்லது இல்லை	{ நான் அறிந்த மற்றொரு வேறு இல்லை.

***—முன்பு பிரளய வெள்ளத்தில் மூழ்கிப்போன பூமியை உத்தரணஞ் செய்து
நிலைநிறத்திய மஹோபகாராகையே நான் ஸம்ஸாரப் பெருங்கடலினின்ற என்னை யீடேற்றுவதற்
குத் தஞ்சமாக கிளைத்திருப்பேனென்ற ஆழ்வார் சம்முடைய திருவுள்ளவுறுதியை அன்
பர்க்கு வெளியிடுகிறார்.

'இப்போது நான் வெளியிடுகிற என்னுடைய வித்தாந்தம் அறம்பொருளின்பங்
களையே தஞ்சமாக கிளைத்து தேஹாத்மாபிமாகக்கொண்டு பகவத் கிஷயத்தில் கிழுகாயிருக்
கிற ஸம்ஸாரிகள் ஏற்றக்கொள்ளாமல் இகழும்படியான இழிந்த சொல்லாயினும் ஆகுக;
என்னுடைய உறுதியை வெளியிட்டே திருவேனென்கிறார். முத்தற முன்னம் நனச்சொல்லா
யினுமாக என்றதனால்தான். குழக்கை கிணற்றில் கிழுந்தவாதே உடன குதித்து அதனை பெடுக்
குத் தாய்போலப் பூமியைப் பிரளயங்கொண்டவாதே முழுப்பெடுத்த மஹோபகாரையன்றி
மற்றொருவனையும் அடைக்கலம் புகமாட்டேனென்றாயிற்று.

ஒருகாலத்தில் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்
போன ஹிரண்யாக்ஷனை எம்பெருமான் மஹாவாஹ ரூபமாகத் திருவவதரித்தக் கொண்டு
பூமியைக் கோட்டார் குத்தி யெடுத்துக்கொண்டு வரது பழையபடி கிரித்தருளினன் என்பது
ஏனத்துருவான கதை. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவாஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாதம்

கன்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இதழில் பிரளயப் பெருங்கடலின் முழுவியுந்த பூமியைத் திருமால் மேலேயெடுக்க நினைத்த ஸ்ரீவாரஹ ரூபங்கொண்டருளிக் கோட்டு நுனியாளே பூமியை எடுத்து வந்தனனென்றும், அதபற்றி இக்கன்பத்தக்கு வாரஹசம்பமென்று பெயராயிற்றென்றும் புராணவாசன உண்டு.

'எல்லாயவர்க்கு' என்றதில் வினங்கு பறவை முதலிய பவவகைப் பிறப்புக்களையும் அடக்குவர். 'அன்றியே, 'அல்லாதவர்க்கும்' என்பதற்கு—எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிந்த தரியாதபடியாகவுள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் என்றும், 'மற்ற எல்லாயவர்க்கும்' என்பதற்கு—நிஷீடர்களான மதுஷ்பர்களுள்ளோர்க்கும் என்றும் உரைத்தது முண்டு.

கிளவித்தலை வகையில் இப்பாட்டைத் தலைவன் பக்கலில் தனக்குள்ள அன்புமதி பையத் தலைவி தோழிக்குக் கூறுதலாகக் கொள்ளலாம். ஸர்வேச்வரானுகிய வாய்க்கைக் கனகத் பிரிந்த (பாங்குசு) மாயகி, தான் அவன் விஷயத்திற்கொண்ட காதலின் துணியை காணத் துறந்த தோழிக்கு எடுத்துக்கூறிய தென்க. இதுவும் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடுகின்ற வின்பாற்படும். தனது களவொழுக்கத்தைப் புலப்படுத்துதலாக உண்டாகும் பழிதூற்றக்குத் தான் பயப்படாமெ தோன்ற 'நானச்சொல்லாயினுமாக' என்றான் என்று கொள்க.

'எல்லாயவர்' என்பதில், 'எல்லாம்'—பகுதி; மகாம் கெட்டது; ப்—எழுத்தப் பேறு; அ—சாரியை; வ்—சந்தி; அர்—விருதி.

எம்பிரதாயத்தில் ஸ்ரீவாரஹப்பெருமானுக்கு ஞானப்பிரானென்ற திருநாமம் வழங்கும். (கக)

நல்லார் நலிக்குருகூர்நகரான் * திருமால் திருப்போர்
வல்லா ரடிக்கண்ணி சூடிய * மாறன் விண்ணப்பஞ்சேய்த
சொல்லார் தோடைய லிநூறும்வல்லார்அழுந்தார்பிறப்பாம்
பொல்லாவருவினை * மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்நினைத்தே. (கஊ)

நல்லார்	{ நல்ல குணங்களையும் நல்ல காரியங்களையும் முடைய ரான மஹான்கள்	சொல் தூர் தோடையல்	{ சொற்களைக் கொண்டு தொடுக்கப் பட்ட மான வடிவமான
நலில்	{ புகழ்ந்து கூறப் பெற்ற திருக்குருகூரென்னும் திருப்	இதாதம் * வல்லார்	{ இந்த தூறுபாகங்களையும் கற்றுவல்லவர்கள்,
ருருகூர் நகரான்	{ ரதியில் திருவவதரித்த வரும்,	அறப்பு ஆம்	{ மைனாரத்திற்குக் காரண மும் காரியமுமாயே
திரு மால்	{ எக்யூரதியான எம் பெரு மானது	பொல்லா அரு வினை	{ கொடியவைமாய்ப் போக்க முடியாதவை மான ஊழ் வினைகளாகிற
திரு போர்	திருமாமங்களை	மாயம் வல் சேறு	{ ஆச்சரியகரமான கொடிய சேற்றின் அடர்த் தியையுடைய
வல்லார்	{ ரயின்றவரான அடியார் களுடைய	அள்ளல்	{ பொய்யாகிய இரகிருதி மண் டலத்தில்
அடி கண்ணி	{ திருவடிகளாகிற பூமாவையை	பொய் நினைத்த	{ அழுந்தமாட்டார்கள். [முத்த ராகப் பெறுவார்கள் என்ற வாறு.]
சூடிய	{ தமது முடிக்கு அணியாகச் கொண்டவருமான	அழுந்தார்	
மாறன்	நம்மாழ்வார்		
விண்ணப்பம்	{ (பகவதஸ்நந்திநாகத்திலே)		
செய்த	{ விஜ்ஞாபகஞ்செய்த		

***—இப்பிரபந்தம் கற்றார் பெறும் பயனை யுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாகம்; ஆகவே இது நூற்பயன். ஞான மனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடையாரான ஆசார்யரைச் சரணமாக வடைந்து அவரது எம்பந்தமூலமாக எம்பெருமானை யறுபிக்கிற மதாக்கிகள் போல்வாரான நல்லவர்களால் புகழ்ந்து கூறப்பெற்ற திருக்குருகூரென்று ப்ரஸித்தமான திருக்கரையில் திருவவதரித்தல்கும் பகவதபாகவத விஷயத்தில் பக்தி யிருந்தவருமான ஆழ்வா ராலே விண்ணப்பஞ் செய்ப்பட்டதாய், எம்பெருமானும் பிறரும் தலைமேற்கொண்டு ஆதரிக்கத் தக்க இனியபாமாலைபாகிய இத்திவ்யப்ரபந்தத்தைக் கற்ற வள்ளவர்கள் கரும மொழியப் பிறப்பற்ற முத்திபெறுவென்று பயனுரைக்கப்பட்டதாயிற்று.

குருகர்க்கு 'சல்லார்க்கில்' என்ற கிசேஷணமிட்டதனால், அப்படிப்பட்ட திவ்ய தேசத்தில் பிறந்ததனால்தான் தமக்கு இப்படிப்பட்ட பக்திப் பெருங்காதல் உண்டாயிற்று என்பதாகத் தெரளிக்கும். இப்படி லோக விசேஷணரான ஆழ்வார் திருவலதரிக்கப்பெற்ற திருக்கரியை சல்லார்க்கில்ச் சொல்லவேணுமோ?

திருவாய் மொழியில் * பயிலுஞ்சுடரோளி, * நெடுமரற்கடிமை முதலிய திருப்பதிகம் ஆழ்வாருடைய பாகவத பக்தி சிஷ்டை மிக கிளங்குதலால் 'திருமால் திருப்பேர் வல்லா ரடிக்கண்ணி சூடிய' என்ற தமக்கு இட்டுக்கொண்ட கிசேஷணம் மிகப்பொருந்தும். முதற் பாகத்தில் 'அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே' என்ற உபக்ரமித்ததற்கு ஏற்ப இங்கு 'மாறன்விண்ணப்பஞ்செய்த' என்ற உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டமை காண்க.

இங்நூறும் என்ற விடத்து நம்பிள்ளையிடு காண்மின்;—“மஹாபாரதம்போலே பாக் திருத்தல், பாணவம்போலே சுருங்கியிருத்தல் செய்யாதே நூறபாட்டாய் ந்ஞாதவ்யாம்ச மடைய உண்டாயிருக்கை.” மஹாவிவேகிகளும் ஆழ்வாரை கால்வாங்கவொண்ணாதபடி முழுதுவிக்குந் தன்மையுடையதான ஸம்ஸாரத்தை 'மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்ச்சிலம்' என்றது மிகப்பொருந்தும். பாரத்பரான எம்பெருமானும் இதிலே வந்து பிறந்தால் அவனை யும் மயக்கி யிழுக்கும் வன்சேற்றிறே.

'பொய்ச்சின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற கீர்மை இளியா முறாமை அடியேன் செய்யும்விண்ணப்பம்' என்று தொடங்கி 'விண்ணப்பஞ்செய்த இங்நூறும் வல்லார் அழந்தார் பொய்ச்சிலத்து' என்ற முடித்ததனால் இப்பிரபந்தம் முழுவதும், கிசேஷ ணியப் போக்கித்தாவேணுமென்ற ஆழ்வார் தமது வ்ருத்தத்தை [ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி யபேக்ஷையை] விண்ணப்பஞ்செய்தவாரும்.

நம்பிள்ளையும் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையும் இட்டருளின கியாக்கியானங்களில் 'சல் லார்க்கில்' என்றதற்கு—'லோகத்தில் ஸததுக்களடைய ஆழ்வாராழ்வார் என்னுமத்தனை' என்றருளிச்செய்திருக்கக் காண்கையாலே 'சல்லார்க்கில்' என்பது குருகர்க்கு கிசேஷண மன்றியே குருகர் நகரான ஆழ்வார்க்கு கிசேஷணமாய்க்கொள்ளப் பட்டதாகத் தெரிகின் றது; சல்லவர்களாலே புகழப்பட்ட சம்மாழ்வார் என்கை, 'திருமால் திருப்பேர்வல்லா ரடிக்க ண்ணி சூடிய மாறன்' என்ற கைச்சியந்தோற்றப் பேசிக்கொள்ளுகிற ஆழ்வார் தம்மைப் பற்றி 'சல்லார்க்கில்' என்று சிறப்பாக கிசேஷணமிட்டுக் 'கொள்வாவென்று சங்கிக்க இட முண்டெனினும் ஆழ்வாருடைய ஒப்புயர்வற்ற பிரபவத்தை [ஸத்தக்களால் அவாரதம் புகழ்த்து கூறப்படுக்தன்மையை]க் கண்டறியும் ஆசார்யர்கள் இங்ஙனே கியாக்கியானித்தல் பொருத்தத் தட்டிவலை. “ஏற்கும பெரும்புகழ் வண் குருகர்ச்சடகோபன்” என்று ஆழ்வார் தாரும் மெய்மறந்து அருளிச்செய்யும்படியாககிறே ப்ரபாவத்தானிருப்பது.

மாறன்—உண்டியே உடையே உகத்தோடு முலகத்தாருடைய இயற்கைக்கு மாறப்பட்டு “உண்ணுஞ் சோறு பருகுதீர்த தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாந் தண்ணன்” என்றிருந்ததனால் ஆழ்வார் மாறனென்று திருமாமம்பெற்றன ரென்க. ... (கூ00)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிடயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
காலாரி திவ்யப்ரபந்தவுரையில்

திருவிருத்தவுரை

முற்றிற்று.

ஆயர் திருவடிகளே சாணம்.

திருவிருத்தத்தின் அடிவரவு.

- [illegible]